STEPHEN KING

AL ŞASELEA VOLUM AL SERIEI

TURNUL ÎNTUNECAT

CÂNTECUL LUI SUSANNAH

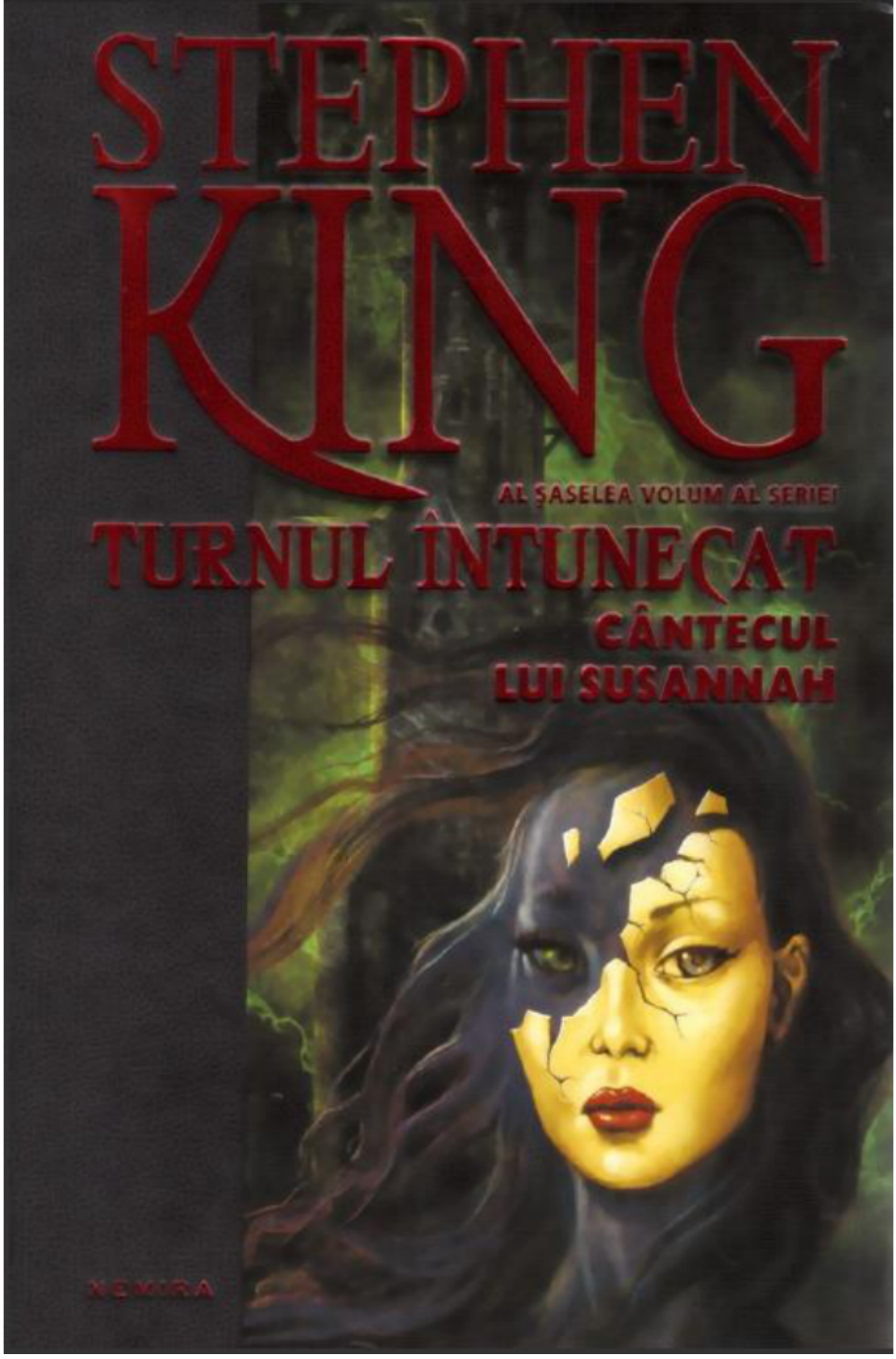

NEMIRA

Stephen King

Cântecul lui Susannah

Seria Turnul Întunecat, VI

Traducere de Ruxandra Toma
Editura Nemira, 2013

Stephen King
Song of Susannah, 2004

Nemira, 2013

Stephen Edwin King s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald şi Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său şi-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraş în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază şi SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influenţă decisivă asupra lui – s-a apucat să aştearnă poveşti la o maşină de scris căreia îi lipsea tasta „N", pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*.

Între 1962 şi 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 şi 1970 a urmat cursurile Universităţii Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultăţii şi a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus,* unde a ţinut şi o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obţinut licenţa în literatură, un certificat de profesor de liceu şi o diplomă pentru elocuţiune şi artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare şi poetă T. King, şi împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă şi a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viaţă grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie,* dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul şi l-a convins să-l ducă la bun sfârşit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie,* iar New American Library a cumpărat drepturile ediţiei de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa şi-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot.* De acum înainte îşi va consacra viaţa exclusiv creaţiei literare şi, într-o mai mică măsură, producţiei cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate şi King acordă permisiunea studenţilor la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste patruzeci de romane şi două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări şi a primit numeroase premii, printre care şi prestigioasa *Medalie pentru Contribuţii Deosebite în Domeniul Literaturii Americane* oferită de National Book Foundation.

În 2010 venitul său anual a fost estimat la peste 40 de milioane de dolari.

Pentru Tabby, martoră la săvârşirea acestei cărţi.

„Atunci, du-te… mai există şi alte lumi în afară de astea.”

John „Jake” Chambers

„Tristeţea mi-este bun tovarăş.
Nefericire văd de când mă ştiu.
Silită sunt să rătăcesc prin viaţă
Căci nimeni nu-i să mă salveze din pustiu…”

Cântec vechi

„Este drept orice vrea Dumnezeu să facă.”

Leif Enger – *Peace Like a River*

19

REPRODUCERE

STANŢA I
GRINDOTREMURUL

1

— Câtă vreme durează vraja?

Nimeni nu-i răspunse, aşa că Roland se văzu nevoit să repete întrebarea, privind în capătul celălalt al salonului din casa parohială, unde stăteau Henchick şi Cantab, soţul uneia din multele sale nepoate. Cei doi se ţineau de mână, după obiceiul manni. Bătrânul tocmai ce pierduse o nepoată, dar pe chipul său împietrit nu se citea nici urmă de durere.

Alături de Roland, fără să ţină mâna nimănui într-a sa, cumplit de palid la faţă, şedea Eddie Dean. Lângă el, pe duşumea, cu picioarele încrucişate, stătea Jake Chambers. Ete se cuibărise pe genunchii lui, lucru care îl surprinse pe Roland care nu şi-l închipuise niciodată pe billy-bumbler într-o asemenea poziţie. Şi Eddie, şi Jake erau plini de sânge. Cel de pe cămaşa băiatului îi aparţinea prietenului lui, Benny Slightman. Cel de pe Eddie era al lui Margaret Eisenhart, fostă Margaret din Clanul Cărarea Roşie, nepoata înstrăinată a bătrânului patriarh. Şi Eddie, şi Jake păreau la fel de sleiţi de puteri pe cât de istovit se simţea şi Roland, însă pistolarul era destul de sigur că nu vor avea parte de odihnă noaptea aceasta. Din depărtare, dinspre oraş, se auzeau pocnete de artificii, se auzeau cântece, se auzeau zgomotele vesele ale petrecerii.

Numai că în această încăpere nu se veselea nimeni. Benny şi Margaret muriseră, iar Susannah dispăruse.

— Spune-mi, Henchick, rogu-te: cât va mai dura magia?

Bătrânul îşi mângâie barba, cu un aer absent.

— Pistolarule – *Roland* – n-am de unde şti. Magia uşii din peşteră e mai presus de tot ce cunosc eu. După cum bine ştii şi tu.

— Spune-mi ce crezi. Pe baza a ceea ce *cunoşti*.

Eddie ridică mâinile. Murdare, cu sânge uscat sub unghii,

tremurânde.

— Spune-ne, Henchick, îl rugă şi el cu voce atât de umilă şi deznădăjduită, cum Roland nu îl mai auzise niciodată. Spune-ne, te implor.

Rosalita, femeia care se îngrijea de gospodăria Părintelui Callahan, aduse o tavă pe care erau mai multe ceşti şi o carafă cu cafea fierbinte. Măcar ea apucase să-şi dea jos jeanşii şi cămaşa cu pete de sânge şi să îmbrace o rochie de lucru. Însă şocul încă se citea în ochii ei, ca două animăluţe care privesc cu spaimă la lume din vizuina lor. Fără vreo vorbă, turnă cafeaua şi le împărţi ceştile pline. Roland observă că nu reuşise să-şi spele tot sângele de pe ea: încă mai avea o pată pe dosul mâinii drepte. Sângele lui Margaret să fi fost? Sau al lui Benny? Nu ştia. Şi nici că-i păsa. Lupii fuseseră învinşi. Poate că vor mai veni în Calla Bryn Sturgis. Sau poate că nu. Asta era treaba lui *ka* de acum încolo. Treaba lor era Susannah Dean, care dispăruse imediat după luptă, luându-l cu ea pe Treisprezece Negru.

— Despre *kaven* vorbeşti? îl întrebă Henchick.

— Da, părinte, răspunse Roland. Despre *kaven*. Despre trăinicia magiei.

Părintele Callahan acceptă ceaşca de cafea cu un semn din cap şi un surâs apatic, dar fără vreun cuvânt de mulţumire. Nu prea spusese multe de când se întorseseră de la peşteră. Pe genunchi ţinea o carte intitulată *Salem's Lot,* scrisă de un om de care nu auzise în viaţa lui. Iar cartea aceea ar fi trebuit să fie o operă literară, o ficţiune, însă el, Donald Callahan, apărea în ea. Se uitase pe spate, apoi pe coperta a treia, căutând fotografia autorului, nutrind năucitoarea convingere că va da peste o poză de-a lui însuşi (cel mai probabil, una din 1975, când avuseseră loc evenimentele înfăţişate acolo), dar nu găsi nimic. Doar câteva rânduri despre scriitor, care nu lămureau prea multe. Că locuia în statul Maine. Că era căsătorit. Că mai scrisese o carte înainte de aceasta şi se bucurase de recenzii destul de bune, dacă era să dai crezare citatelor de pe copertă.

— Cu cât magia este mai mare, cu atât durează mai mult,

spuse Cantab aruncând o privire întrebătoare spre Henchick.

— Aşa este, încuviinţă bătrânul manni. Magie şi glammor, magie şi vrajă, tot una sunt. Şi vin din urmă.

Ezită o clipă, apoi explică:

— Vin din trecut, dacă pricepeţi ce vreau să spun.

— Uşa aceasta s-a deschis în multe *când*-uri şi multe *unde*-uri din lumea prietenilor mei, zise Roland. Vreau să o deschidem din nou, însă doar spre ultimele două. Spre cele două unde ne-am dus în ultimele dăţi. Se poate?

Aşteptară cât timp Henchick şi Cantab analizară situaţia. Neamul manni era neam de călători iscusiţi. Dacă exista cineva care să ştie, dacă exista cineva care să poată face ceea ce dorea Roland – ceea ce-şi doreau cu toţii –, atunci acel cineva precis ar fi făcut parte din neamul manni.

Cantab se aplecă respectuos spre bătrân, spre *dinh*-ul clanului Cărarea Roşie. Şopti ceva. Henchick ascultă, nelăsând să i se citească absolut nimic pe chip, apoi, cu o mână bătrână şi noduroasă, întoarse capul lui Cantab şi îi şopti şi el ceva la ureche.

Eddie începu să se foiască, iar Roland îl simţi gata să explodeze, să înceapă să urle. Îi puse mâna pe umăr, iar tânărul se domoli. Pentru moment.

Şedinţa de şoapte mai ţinu vreo patru, cinci minute, timp în care toţi ceilalţi aşteptară verdictul în tăcere. Lui Roland îi era greu să suporte zgomotele petrecerii din Oraş; şi numai Dumnezeu putea şti cum se simţea Eddie auzindu-le.

În cele din urmă, Henchick îl bătu prietenos pe Cantab pe obraz şi se întoarse spre Roland.

— Credem că se poate.

— Slavă Domnului, mormăi Eddie, repetând, apoi, mai tare: Slavă *Domnului!* Să mergem. Ne putem întâlni pe Drumul de Est…

Dar se opri, văzându-i pe cei doi manni bărboşi cum scuturau din capete, Henchick, cu un soi de tristeţe neînduplecată, iar Cantab, cu o expresie foarte asemănătoare cu groaza.

— Nu vom merge la Peştera Vocilor pe întuneric, spuse

Henchick.

— Dar *trebuie!* izbucni Eddie. Nu pricepeţi? Nu-i vorba despre cât durează sau nu magia, e vorba despre cum se scurge timpul în cealaltă parte! Acolo timpul trece mai repede, şi atunci când trece, e bun trecut! Iisuse, Susannah îşi poate naşte copilul chiar în clipa asta, şi dacă e un canibal…

— Ascultă la mine, tinere, îl întrerupse Henchick, şi ascultă-mă cu multă luare-aminte, rogu-te. Ziua aceasta e aproape dusă.

Foarte corect. Niciodată în viaţa lui nu i se mai păruse lui Roland că timpul i se scurge atât de repede printre degete. Tocmai ce avusese loc lupta cu Lupii în zorii zilei, iar apoi îşi sărbătoriseră victoria şi îşi jeliseră morţii chiar acolo, în mijlocul drumului (şi, după cum se dovedise, pierderile fuseseră uluitor de mici). Urmase realizarea faptului că Susannah dispăruse, drumul spre peşteră, lucrurile descoperite acolo. Trecuse de amiază când se întorseseră la câmpul de luptă de pe Drumul de Est. Majoritatea locuitorilor din Calla plecaseră deja spre casele lor, purtându-şi în triumf copiii salvaţi. Henchick consimţise să participe la această consfătuire, însă, când ajunseseră la casa parohială, soarele îşi începuse declinul.

Până la urmă se pare că vom apuca să ne odihnim în noaptea asta, îşi zise Roland, neştiind dacă să se bucure sau să-i pară rău. Avea nevoie de somn; măcar atâta lucru ştia.

— Te ascult, te ascult cu luare-aminte, spuse Eddie.

Roland nu-şi luase mâna de pe umărul lui şi îl simţi cum tremură.

— Chiar dacă am fi de acord să mergem, nu am putea convinge suficienţi oameni să ni se alăture, explică Henchick.

— Dar tu eşti *dinh*-ul lor…

— Într-adevăr. Aşa spuneţi voi când vă referiţi la un conducător, şi asta sunt, deşi noi nu folosim cuvântul acesta. În multe privinţe sunt convins că m-ar urma, şi sunt conştienţi de cât de mult vă datorează pentru ceea ce aţi făcut astăzi şi v-ar arăta recunoştinţa lor oricum ar putea. Însă cu niciun chip nu ar urca poteca aceea şi nu ar intra în locul acela

bântuit după lăsarea nopţii.

Henchick clătină din cap cu fermitate şi repetă:

— Nu, cu niciun chip nu ar face aşa ceva.

Apoi continuă:

— Ascultă-mă, tinere. Cantab şi cu mine vom ajunge înapoi la Clanul Cărarea Roşie înainte de miezul nopţii. Acolo ne vom strânge oamenii în Tampa, adică în locul care reprezintă pentru noi ceea ce reprezintă Sala de întruniri pentru cei care îşi uită trecutul.

Aruncă o privire spre Callahan:

— Mii de scuze, Părinte, dacă termenul acesta te ofensează în vreun fel.

Callahan dădu absent din cap, fără să-şi ridice ochii de la cartea pe care o tot răsucea în mâini. Aceasta era îmbrăcată în coperte din plastic, cum se întâmplă adesea în cazul ediţiilor princeps. Preţul era scris abia vizibil pe ultima filă: *9.50 $*. Al doilea roman al unui oarecare tânăr scriitor. Se întrebă de ce oare era atât de valoros. Dacă va fi să dea vreodată de posesorul cărţii, un bărbat pe nume Calvin Tower, cu siguranţă că îi va pune întrebarea asta. Prima din puzderia de întrebări pe care şi le pregătise.

— Le vom explica exact ce anume doriţi să faceţi şi vom cere voluntari. Din cei şaizeci şi opt de bărbaţi ai Clanului Cărarea Roşie, cred că vreo patru sau cinci vor refuza să vă ajute – să-şi unească forţele. Astfel vor crea un *khef* foarte puternic, o forţă a vieţii foarte puternică. Aşa îi ziceţi, nu? *Khef*? Împărţirea apei?

— Da, spuse Roland. Aşa îi spunem: împărţirea vieţii întru *ka*.

— Dar nu pot intra atâţia oameni în peşteră, interveni Jake. Nici măcar dacă stau unii în cârca celorlalţi.

— Nici nu este nevoie să intre, zise Henchick. Pe cei foarte puternici îi vom trimite înăuntru – noi le spunem „trimiţători”. Ceilalţi se vor alinia de-a lungul potecii, mână în mână, pendul lângă pendul. Vom fi acolo mâine înainte ca soarele să ajungă la zenit. Mă pun chezaş pentru asta.

— Oricum, avem nevoie de timp ca să ne pregătim

magneţii şi pendulele, spuse Cantab.

Se uita la Eddie, temător şi parcă încercând să se scuze. Era evident că tânărul străin suferea cumplit. În plus, mai era şi pistolar. Iar un pistolar poate ataca pe nepusă masă, iar atunci când o făcea, ţinta lui era condamnată.

— S-ar putea să fie prea târziu, zise Eddie cu glas scăzut.

Îl privi pe Roland cu ochii lui căprui, acum injectaţi şi întunecaţi de epuizare.

— Mâine s-ar putea să fie prea târziu chiar dacă magia *nu* a dispărut.

Roland deschise gura, iar tânărul ridică un deget spre el.

— Nu spune „*ka*”, Roland. Dacă mai spui „*ka*” o singură dată, îţi jur că o să-mi explodeze capul.

Roland închise gura.

Eddie se întoarse spre cei doi bărbaţi cu bărbi şi cu mantii asemănătoare celor purtate de quakeri{1}.

— Iar voi n-aveţi de unde să ştiţi dacă magia va rămâne sau nu. Nu-i aşa? Ce e deschis în noaptea asta s-ar putea să fie pe vecie zăvorât mâine. Şi toţi magneţii şi greutăţile din plumb create vreodată de manni să nu-l mai poată descuia.

— Aşa este, spuse Henchick. Însă femeia ta a luat cu sine globul fermecat şi, indiferent ce ai crede, să ştii că Lumea de Mijloc şi Ţinuturile de Hotar o duc mult mai bine fără el.

— Mi-aş vinde şi sufletul ca să-l capăt înapoi, rosti limpede Eddie.

Toţi se arătară şocaţi la auzul acestora, chiar şi Jake. Şi Roland simţi dorinţa năprasnică de a-i spune lui Eddie că trebuie neapărat să-şi ia vorbele înapoi, că trebuie să se dezică de ce zisese mai înainte. Existau forţe întunecate, forţe redutabile ce încercau să-i împiedice să ajungă la Turn, iar Treisprezece Negru era cel mai evident exponent al acestora. Ceea ce poate fi folosit spre bine, poate fi folosit şi spre rău, iar arcele Curcubeului aveau propriul glammer, propriul farmec malefic, Treisprezece Negru mai presus de toate celelalte. Însumându-le, probabil. Chiar dacă ar fi să reintre în stăpânirea lui, Roland nu l-ar fi lăsat cu niciun chip pe Eddie Dean să-l atingă. În starea lui actuală de tulburare şi mâhnire,

era doar o chestiune de minute pentru ca globul să-l distrugă sau să şi-l facă sclav.

— Piatra ar bea apă, dacă ar avea gură, spuse pe un ton sec Rosa, surprinzându-i pe toţi. Eddie, uită deocamdată de toată povestea cu magia şi gândeşte-te la poteca aceea care urcă spre peşteră. Şi după aia gândeşte-te şi la vreo şaizeci de oameni, mulţi aproape la fel de bătrâni ca Henchick, unu sau doi orbi ca liliecii, care încearcă s-o urce după lăsarea întunericului.

— Lespedea, interveni Jake. Îţi aduci aminte de lespedea aia mare pe lângă care trebuie să te strecori pe marginea prăpastiei ca să treci dincolo?

Eddie încuviinţă în silă. Roland îşi dădu seama că se străduieşte să accepte ceea ce nu poate schimba. Că orbecăie disperat căutând frânturi de judecată sănătoasă de care să se agaţe.

— Susannah Dean este, de asemenea, pistolar, spuse Roland. Şi poate că-şi va purta singură de grijă încă ceva vreme.

— Nu cred că Susannah mai are vreun cuvânt de spus, replică Eddie, şi nici tu n-ai de unde să ştii asta. În definitiv, este vorba despre copilul Miei, ceea ce înseamnă că va fi Mia la comandă până când îşi va naşte pruncul – fătul.

Atunci, pe Roland îl străfulgeră un presentiment. Şi, aidoma multora pe care le avusese de-a lungul anilor, şi acesta se va dovedi corect.

— Poate că o fi fost la comandă atunci când au plecat, dar s-ar putea să nu fie în stare să se menţină la cârmă.

În cele din urmă, deschise gura şi Callahan, ridicându-şi ochii de la cartea care îl şocase atât de tare:

— De ce nu?

— Pentru că nu este în lumea ei, răspunse Roland. Este lumea lui Susannah. S-ar putea să moară amândouă dacă nu vor găsi o cale prin care să colaboreze.

2

Henchick şi Cantab plecară înapoi, la oamenii manni din

Clanul Cărarea Roşie, pentru ca, mai întâi, să relateze bătrânilor (numai bărbaţi) strânşi să-i aştepte ce anume se petrecuse în ziua aceea, apoi să le explice ce răsplată li se cerea. Roland se duse acasă la Rosa. Căsuţa femeii se afla puţin mai sus de o privată foarte îngrijită până de curând, dar care acum era aproape în totalitate distrusă. Înăuntrul acestei private, inutil străjer, se afla ce mai rămăsese din Andy Robotul Mesager (şi multe alte aplicaţii). Cu mişcări încete şi mângâietoare, Rosalita îl dezbrăcă pe Roland. Când rămase aşa cum îl făcuse mama lui, femeia se întinse pe pat, alături de el, şi începu să-l maseze cu unsori speciale: balsam de pisică pentru dureri, un amestec mai cremos şi uşor parfumat pentru zonele mai sensibile. Apoi au făcut dragoste. Au ajuns la orgasm în acelaşi timp (accident fizic pe care proştii îl pun pe seama predestinării), ascultând pocnetele de artificii de pe strada principală din Calla şi strigătele oamenilor buni ai locului, dintre care mulţi depăşiseră faza de simplă chercheleală.

— Dormi, îi spuse ea. De mâine n-am să te mai văd niciodată. Nici eu, nici Eisenhart, nici Overholser, nici nimeni altcineva din Calla.

— Eşti, cumva, clarvăzătoare? o întrebă Roland.

Părea relaxat şi binedispus, însă chiar şi în momentele când se cufundase pulsând în fierbinţeala ei, gândul la Susannah tot nu-i dăduse pace: pierduse un membru al *ka-tet*-ului său. Motiv suficient ca să nu-şi găsească tihna adevărată.

— Nu, răspunse Rosa, însă, din când în când, mi se întâmplă să am premoniţii, aşa cum i se întâmplă oricărei femei, mai ales atunci când omul ei se pregăteşte de drum.

— Asta sunt eu pentru tine? Omul tău?

Privirea îi era deopotrivă sfioasă şi fermă.

— În scurtul răstimp cât ai fost aici, da, aşa îmi place să cred. Vrei să spui că mă înşel?

Scutură iute din cap. Era bine să fie din nou omul unei femei, chiar dacă pentru scurt timp. Rosa îşi dădu seama că spune adevărul şi chipul i se îmblânzi. Îi mângâie obrazul supt şi îi spuse:

— Binecuvântată a fost întâlnirea noastră, Roland, nu-i aşa? Binecuvântată a fost întâlnirea noastră în Calla.

— Aşa este, doamnă a mea.

Atinse ceea ce îi mai rămăsese din mâna dreaptă, apoi îi mângâie şoldul.

— Te mai doare?

Pe ea nu voia să o mintă.

— Rău.

Rosa dădu uşor din cap, apoi îi atinse mâna stângă, pe care reuşise s-o salveze de homaroşenii.

— Şi asta?

— E bine, răspunse el.

Dar simţea o durere surdă. Pândind. Aşteptând momentul propice pentru a ieşi la iveală. Durere pe care Rosalita o numea afurisita podagră.

— Roland!

— Da?

Îl privi liniştită. Încă îi mai ţinea mâna stângă în mâinile ei, i-o mângâia, îi descoperea secretele.

— Termină-ţi treburile cât de repede poţi.

— Aşa mă sfătuieşti?

— Chiar aşa, iubitule. Înainte să te termine ele pe tine.

3

Eddie stătea pe terasa casei parohiale. Era miezul nopţii, iar ziua pe care oamenii de aici o vor numi de acum înainte Ziua Bătăliei de pe Drumul de Est deveni istorie (după care va deveni legendă… sigur, cu condiţia ca lumea să mai apuce să existe atâta vreme). Zgomotele sărbătorii tot mai răsunătoare şi mai intense îl făcură să se întrebe dacă nu cumva petrecăreţii vor da foc oraşului. Dar se sinchisea el, oare? Nici cât negru sub unghie, îţi mulţumesc foarte mult. În vreme ce Roland, Susannah, Jake, Eddie şi trei femei – care-şi ziceau Suratele Oriza – îi înfruntaseră pe Lupi, restul oamenilor buni din Calla, restul acestor *folken,* se ascunseseră înfricoşaţi prin

ungherele caselor sau prin lanul de orez de pe malul râului. Cu toate acestea, zece ani de acum înainte – poate încă cinci! – se vor bate cu pumnul în piept, povestind cum îşi depăşiseră condiţia de simpli agricultori, într-o zi dintr-o toamnă trecută, şi luptaseră umăr la umăr cu pistolarii.

Nu era corect, şi o parte din el ştia asta, însă niciodată în întreaga lui viaţă nu se mai simţise atât de neputincios, atât de deznădăjduit şi, prin urmare, atât de mârşav. Încerca să nu se mai gândească la Susannah, să nu se mai întrebe pe unde o fi ea acum sau dacă îşi născuse deja copilul demonic. Dar tot spre ea i se îndreptau gândurile. Plecase la New York, de atâta lucru era sigur. Dar în care *când?* Într-un *când* în care oamenii călătoreau în birje la lumina lămpilor cu gaz, sau într-unul cu taxiuri antigravitaţionale, conduse de roboţi fabricaţi de North Central Positronics?

Dar, oare, mai trăieşte?

Mintea-i cea nemiloasă nu-i îngădui să alunge gândul. Îşi tot vedea iubita într-un şanţ, pe undeva, prin Alphabet City[{2}], cu o svastică scrijelită pe frunte şi cu un afiş atârnat de gât, pe care scrie: SALUTĂRI DE LA PRIETENII DIN OXFORD TOWN[{3}].

Se deschise uşa de la bucătărie. Auzi lipăit de picioare goale şi pocnet de gheare (căci acum auzul îi era ascuţit, aşa cum îi erau ascuţite toate simţurile de pistolar). Jake şi Ete.

Băiatul se aşeză alături de el, în balansoarul lui Callahan. Era complet îmbrăcat şi îşi agăţase de umăr hamul pentru pistol. În el se afla Rugerul pe care îl furase de la tatăl lui în ziua când fugise de acasă. Astăzi trăsese cu el… mă rog, nu se poate spune că făcuse răni sângerânde. Nu încă. Făcuse răni uleioase? Să zicem. Eddie schiţă un zâmbet. Fără umor.

— N-ai somn, Jake?

— Eik, îi răspunse afirmativ Ete şi se prăbuşi istovit la picioarele băiatului cu boticul între labe.

— Nu. Mă tot gândesc la Susannah, spuse Jake, adăugând: Şi la Benny.

Eddie ştia că este firesc să fie aşa, puştiul îşi văzuse prietenul spulberat chiar sub ochii lui, *bineînţeles* că era

normal să se gândească la el, dar tot simţi o undă de gelozie, ca şi cum absolut toate gândurile lui Jake ar fi trebuit să se îndrepte numai şi numai spre soţia lui Eddie Dean.

— Băiatul Tavery, zise Jake. E numai vina lui. A intrat în panică. A luat-o la fugă. Şi-a rupt glezna. Dacă n-ar fi fost el, Benny n-ar fi păţit nimic.

Şi adăugă foarte încet, pe un ton care i-ar fi îngheţat sufletul băieţelului respectiv dacă l-ar fi auzit:

— Boul… de… Frank… Tavery.

Fără intenţia de a-l consola, Eddie întinse o mână şi o puse pe capul băiatului. Avea părul lung. Şi murdar. Se cerea spălat. La naiba, se cerea tuns. Cerea o mamă care să-i spună posesorului cum să şi-l îngrijească. Dar nu exista nici-o mamă prin preajmă. Nu pentru Jake. Şi atunci se întâmplă o mică minune: Eddie se simţi niţeluş mai bine doar pentru că încercase să-i ofere consolare prietenului său. Nu mult mai bine, dar cât de cât.

— Nu te mai gândi, îi spuse el. Ce-a fost a fost.

— *Ka*, rosti Jake cu amărăciune.

— *Tet*, *ka*, încuviinţă şi Ete fără să ridice capul.

— Amin, mai zise Jake şi râse.

Sunetul era de-a dreptul îngrijorător prin indiferenţa ascunsă în el. Jake scoase Rugerul din tocul improvizat şi îl privi lung.

— Ăsta va trece dincolo pentru că de acolo provine. Aşa zice Roland. S-ar putea să treacă şi celelalte arme, pentru că nu vom intra prin portal. Dar dacă nu, Henchick a promis că o să le pună bine în peşteră şi poate că o să ne putem întoarce după ele.

— Dacă ajungem în New York, spuse Eddie, nu va mai fi nevoie să ne facem griji că nu avem arme. Sunt din belşug. Şi le vom găsi.

— Nu sunt ca ale lui Roland. Sper din tot sufletul să le putem lua cu noi. Pistoale ca ale lui nu mai există nicăieri, în nici una din lumi. Aşa cred eu.

Aşa credea şi Eddie, dar nu se mai obosi să-i spună. Dinspre oraş se mai auzi un pârâit de artificii, apoi linişte. Se mai

domoleau lucrurile acolo. În sfârşit. Fără doar şi poate că a doua zi, pe izlaz, va urma o altă petrecere, o continuare a sărbătorii de astăzi, dar cu ceva mai puţină băutură şi cu ceva mai multă coerenţă. Oaspeţi de onoare vor fi Roland şi *ka-tet*-ul lui, însă, dacă zeii firii vor fi milostivi şi vor deschide uşa, la vremea respectivă ei vor fi de mult plecaţi. În căutarea lui Susannah. Încercând să o găsească. Dă-o-ncolo de căutare! *Găsirea* era importantă.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile (putea să o facă, pentru că intuiţia lui, atingerea lui, era extrem de puternică), Jake spuse:

— E în viaţă.

— De unde ştii?

— Am fi simţit cu toţii dacă ar fi murit.

— Jake, poţi s-o atingi?

— Nu, dar…

Înainte să apuce să-şi termine spusele, un huruit puternic se înălţă din măruntaiele pământului. Terasa casei parohiale începu să se zguduie din toate încheieturile, aidoma unei bărci micuţe pe o mare furioasă. Se auzi geamătul gros al scândurilor. Din bucătărie veni zgomot de vase sparte, de parcă un monstru uriaş clănţănea din dinţi. Ete îşi ridicase capul şi scheuna. Mutriţa lui isteaţă era acum speriată, iar urechile date pe spate i se lipiseră de ţeastă. În salonaşul lui Callahan căzu ceva şi se sparse.

Primul gând al lui Eddie, complet ilogic, cu toate acestea foarte puternic, fu acela că Jake o omorâse pe Suze atunci când afirmase că trăieşte.

Trepidaţiile se intensificară. O fereastră se sparse când rama i se strâmbă. Din beznă se auzi o bufnitură puternică. Eddie presupuse – în mod absolut corect – că fusese vorba despre privata distrusă, care acum se prăbuşise pe de-a întregul. Fără să-şi dea seama ce face, se ridică în picioare. Jake era lângă el, ţinându-l strâns de încheietura mâinii. În cealaltă mână Eddie avea pistolul lui Roland. Amândoi erau în poziţie de tragere.

Urmă un ultim grohăit din burdihanul pământului şi

podeaua terasei îşi încetă balansul. În anumite puncte-cheie de-a lungul Grinzii, oamenii se trezeau şi priveau în jur năuciţi. Pe străzile New Yorkului dintr-un anume *când,* izbucniră alarmele câtorva maşini. În ziarele de a doua zi se va vorbi despre un cutremur minor de pământ: câteva ferestre sparte, nici-o victimă. Doar un frison mic al scoarţei terestre, altminteri esenţialmente solidă.

Jake se uita la Eddie cu ochi mari. Şi plini de înţeles.

Uşa se deschise în spatele lor şi apăru Callahan în izmene subţiri şi albe până la genunchi. La gât avea un crucifix din aur. Şi atât.

— A fost cutremur, nu? întrebă el. Am avut parte de unul în nordul Californiei, dar niciodată în Calla.

— A fost mult mai mult decât un simplu cutremur, spuse Eddie, arătând în zare.

Terasa acoperită dădea spre est, unde orizontul era acum luminat de exploziile mute ale unor fulgere verzi. La vale de casa parohială, uşa de la căsuţa Rosalitei scârţâi, apoi se închise cu o pocnitură. Femeia urcă panta spre casa preotului, însoţită de Roland. Ea era în cămaşă de noapte, iar pistolarul în jeanşi. Amândoi desculţi prin roua nopţii.

Eddie, Jake şi Callahan le ieşiră în întâmpinare. Roland privea fix spre est, acolo unde se stingeau deja fulgerele cele verzi; privea fix spre locul în care îi aştepta tărâmul Bubuitului de Tunet şi Curtea Regelui Purpuriu şi, la capătul Lumii de Capăt, Turnul Întunecat.

Dacă, îşi spuse Eddie. *Dacă a mai rămas în picioare.*

— Tocmai ce-mi zicea Jake că am şti dacă Susannah n-ar mai fi în viaţă, spuse Eddie. Că am vedea un semn, un sigul, cum îi spui tu. Şi atunci s-a întâmplat asta.

Făcu un semn spre peluza despărţită acum în două jumătăţi de o crăpătură lungă de vreo trei metri care dezvelise buzele maronii şi încreţite ale pământului. Din oraş se auzea corul de lătrături al câinilor, însă nu şi vocile oamenilor, cel puţin deocamdată. Eddie presupunea că foarte mulţi dormiseră duşi pe toată durata zgâlţâielilor. Dormiseră somnul învingătorilor beţi.

— Dar n-are nici-o legătură cu Suze, nu?

— Nu în mod direct.

— Şi n-a fost a noastră, interveni Jake. Altfel prăpădul ar fi fost mult mai mare. Nu-i aşa?

Roland încuviinţă din cap.

Rosa se uită la Jake cu un amestec de nedumerire şi teamă.

— N-a fost *ce* a noastră, băiete? Ce tot spui acolo? Sigur că n-a fost un cutremur!

— Nu, zise Roland, a fost un Grindotremur. A cedat una din Grinzile care susţin Turnul – care susţin toată existenţa, de fapt. A plesnit, pur şi simplu.

Chiar şi la lumina slabă a celor patru lumânări care pâlpâiau pe terasă, Eddie fu în stare să observe cum chipul Rosalitei Munoz se goleşte de sânge. Femeia îşi făcu semnul crucii.

— O *Grindă?* Una dintre *Grinzi?* Nu se poate! Spune că glumeşti, spune că nu-i adevărat!

Eddie îşi aduse aminte de un conflict de demult, din timpul unui meci de baseball, şi de un băieţel care se ruga *Zi că nu-i adevărat, Joe.*

— Nu pot, spuse Roland, pentru că aşa este.

— Câte Grinzi din astea sunt cu totul? întrebă Callahan.

Roland se uită la Jake şi îi făcu un semn uşor din cap: *Spune ce ai învăţat, Jake din New York – vorbeşte şi rosteşte numai adevărul.*

— Sunt şase Grinzi care unesc cele douăsprezece portaluri, zise Jake. Cele douăsprezece portaluri se află la cele douăsprezece capete ale Pământului. Roland, Eddie şi Susannah şi-au început călătoria de la Portalul Ursului şi pe mine m-au luat pe drumul spre Lud.

— Shardik, spuse şi Eddie, cu ochii la ultimele pâlpâieli ale fulgerelor din est. Aşa îl chema pe urs.

— Da, Shardik îl chema, confirmă Jake. Ceea ce înseamnă că ne aflăm pe Grinda Ursului. Toate Grinzile se întâlnesc la Turnul Întunecat. Iar în partea cealaltă a Turnului, Grinda noastră…

Se uită la Roland, căutând ajutor. Roland se uită la Eddie

Dean. Se părea, însă, că şi acum tot nu terminase să-i deprindă cu Calea lui Eld. Eddie fie că nu-l observă, fie preferă să-l ignore, dar Roland nu se dădu bătut.

— Eddie? murmură el.

— Ne aflăm pe Drumul Ursului, Cărarea Ţestoasei, spuse Eddie absent. Nu înţeleg de ce ar mai conta unde suntem, de vreme ce Turnul este tot atât de departe. În cealaltă parte se află Drumul Ţestoasei, Cărarea Ursului.

Şi începu să recite:

Vezi ŢESTOASA cât e de mare!
Poartă lumea toată în spinare.
Gândeşte-ncet, şi totuşi blând;
În mintea ei noi stăm oricând.

În acest moment Rosalita începu să recite mai departe:

Pe spinarea ei legăminte se fac toate.
Vede adevărul, dar nu vrea să ajute.
Iubeşte marea şi uscatul, iubeşte pe oricine,
Iubeşte chiar şi-un ţânc ca mine.

— Nu-i chiar la fel cum am învăţat eu din leagăn şi cum mi-am învăţat, la rândul meu, prietenii, spuse Roland, dar e suficient de exact. Chezaş mă pun pentru asta.

— Numele Marii Ţestoase este Maturin, mai spuse Jake ridicând din umeri. În caz că ar interesa pe cineva.

— Şi n-ai cum să-ţi dai seama care anume s-a rupt? întrebă Callahan examinându-l pe Roland cu atenţie.

Pistolarul clătină din cap:

— Tot ce ştiu e că Jake are dreptate – nu a fost grinda noastră. Dacă ea s-ar fi frânt, atunci nimic n-ar mai fi rămas în picioare pe o rază de o sută cincizeci de kilometri de jur împrejur de Calla Bryn Sturgis.

Sau pe o rază de o mie cinci sute – cine poate şti?

— Până şi păsările s-ar fi prăbuşit în flăcări din înaltul cerului.

— Despre Armaghedon vorbeşti tu, spuse Callahan pe ton scăzut şi tulburat.

Roland scutură iarăşi din cap, însă nu ca şi cum ar fi vrut să-şi exprime dezacordul.

— Nu cunosc cuvântul acesta, Părinte, dar vorbesc despre moarte absolută, despre distrugere absolută. Şi, probabil că toate astea s-au întâmplat acum undeva, de-a lungul Grinzii care face legătura între Peşte şi Şobolan.

— Eşti sigur de ceea ce spui? şopti Rosa.

Roland încuviinţă din cap. Mai trecuse o dată prin asta, atunci când se prăbuşise Baronia Gilead, iar civilizaţia, aşa cum o cunoştea el, se sfârşise.

Atunci când el luase calea pribegiei alături de Cuthbert şi Alain şi Jamie şi ceilalţi câţiva din *ka-tet*-ul lor. Şi atunci se rupsese una dintre cele şase Grinzi, şi mai mult ca sigur că nu fusese prima.

— Câte Grinzi mai rămân să susţină Turnul? întrebă Callahan.

Pentru prima dată de la încheierea luptei, pe Eddie păru să-l intereseze şi altceva în afară de soarta soţiei lui dispărute. Îşi concentră atenţia asupra lui Roland. Şi de ce nu? În definitiv, aceasta era întrebarea esenţială. *Toate lucrurile slujesc Grinda,* se spunea. Şi, cu toate că adevărul adevărat era că toate lucrurile slujesc Turnul, Grinzile erau cele care îl susţineau. Iar dacă grinzile s-ar fi frânt…

— Două, spuse Roland. Cred că trebuie să mai fie cel puţin două. Cea care trece prin Calla Bryn Sturgis şi încă una. Dar numai Dumnezeu poate şti cât vor mai rezista. Mă îndoiesc că vor mai dura multă vreme chiar şi fără Sfărâmătorii care să le pună în pericol. Trebuie să ne grăbim.

Eddie se crispă:

— Dacă-ţi trece cumva prin minte să plecăm fără Suze…

Roland scutură enervat din cap, ca şi cum ar fi vrut să-i ceară tânărului să nu mai facă pe prostul.

— Nu vom reuşi să ajungem la Turn fără ea. Din câte ştiu, nu vom reuşi să ajungem fără fătul Miei. Totul stă în mâinile lui *ka*. O zicătoare de la mine din ţară sună cam aşa: „*Ka* nu

are nici inimă, nici minte.”

— Cu asta sunt de acord, zise Eddie.

— S-ar putea să avem şi o altă problemă, interveni Jake.

Eddie îl învrednici cu o privire încruntată.

— Nu avem *nevoie* de o altă problemă.

— Ştiu, dar… dacă cutremurul a blocat intrarea în peşteră? Sau…

Băiatul şovăi, apoi dădu glas celei mai cumplite temeri:

— Sau a dărâmat peştera cu totul?

Eddie îl apucă de cămaşă şi începu să mototolească ţesătura în pumn.

— Nu spune asta. Nu trebuie nici măcar să te *gândeşti* la asta.

Acum se auzeau voci dinspre oraş. Oamenii se vor strânge din nou pe pajişte. Aşa credea Roland. Şi mai credea că ziua aceasta – dimpreună cu noaptea aceasta – vor rămâne în amintirea comunităţii din Calla Bryn Sturgis încă o mie de ani de acum încolo. Desigur, doar în cazul în care Turnul va mai rămâne în picioare.

Eddie dădu drumul cămăşii băiatului şi începu să o netezească cu mişcări stângace. Încercă să schiţeze un zâmbet ce-l făcu să pară nevolnic şi bătrân. Roland se adresă lui Callahan:

— Vor mai veni mâine oamenii manni? Tu îi cunoşti mai bine decât mine.

Callahan ridică din umeri:

— Henchick este om de cuvânt. Dar nu ştiu… n-am de unde să ştiu dacă îi va mai putea convinge pe ceilalţi să-l însoţească mâine după cele întâmplate acum.

— Ar face bine să-i convingă, exclamă mânios Eddie. Ar face bine să reuşească să-i convingă.

Din senin, Roland de Gilead spuse:

— Cine vrea să joace „Păzea”[{4}]?

Eddie se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

— Dacă tot nu mai dormim, explică pistolarul, m-am gândit că e un mod plăcut de a ne trece timpul.

Aşa că începură să joace „Păzea”, iar Rosalita câştigă mână

după mână. Tot ea nota punctele fiecăruia pe o tăbliţă din ardezie, fără vreun semn că s-ar bucura de victorii. Jake nu putea să-i descifreze expresia întipărită pe chip. Mă rog, nu putu din prima. Se simţi tentat să încerce chestia cu atingerea, dar îşi spuse că ar fi un lucru urât să-şi folosească harul pentru motive atât de puţin importante. Ar fi fost ca şi cum ar fi urmărit-o pe Rosa când se dezbracă. Sau ca şi cum s-ar fi uitat la ea în timp ce făcea dragoste cu Roland.

Însă, pe măsură ce jocul mergea mai departe, iar orizontul dinspre nord-est începu să se lumineze de ziuă, Jake îşi dădu seama că ştie la ce se gândeşte Rosa, pentru că la acelaşi lucru se gândea şi *el*. Pe un anumit plan al minţii tuturor se afla gândul la aceste ultime două Grinzi.

Gândul că una sau amândouă s-ar putea frânge. Fie că ar fi fost ei, porniţi pe urmele lui Susannah, fie că ar fi fost Rosa, pregătind cina, sau chiar Ben Slightman plângându-şi fiul cel mort, în căsuţa lui de pe moşia lui Vaughn Eisenhart, toţi se gândeau la acelaşi lucru: au mai rămas doar două, iar Sfărâmătorii le atacau zi şi noapte, le măcinau, le *omorau*.

Câtă vreme mai rămăsese până când se va sfârşi totul? Şi *cum anume* se va sfârşi? Oare vor auzi bubuitul colosal făcut de prăbuşirea acelor stânci enorme, de culoarea ardeziei? Se vor sfâşia cerurile, aidoma unor pânze subţiri, revărsând peste ei jivinele care trăiesc în bezna portalului? Vor avea timp să strige? Va mai exista o viaţă de apoi, sau Raiul şi Iadul vor fi anulate odată cu prăbuşirea Turnului Întunecat?

Se uită la pistolar şi îi trimise gândul limpede: *Ajută-ne, Roland.*

Şi răspunsul îi umplu mintea cu o mângâiere rece (o, dar orice fel de mângâiere, chiar şi una atât de insensibilă ca aceasta, tot era mai bună decât deloc): *Dacă pot.*

— Păzea, spuse Rosalita etalându-şi cărţile.

Avea numai cărţi mari, iar cea mai însemnată era Doamna Moarte.

STROFĂ:

Hai, commala, hai, hai!
Un tânăr pistolar a fost odat'.
Iubirea vieţii i-a fugit
Lăsându-l trist şi-nnebunit.

ANTISTROFĂ[5]:
Hai, commala, hai odat'!
Spre alte lumi fugit-a
Drăguţul părăsindu-şi, dar
Drăguţul urma-i ia.

STANŢA II
TRĂINICIA MAGIEI

1

Nu ar fi trebuit să se îngrijoreze din cauza oamenilor manni. Henchick, posac ca nimeni altul, apăru la locul de întâlnire de pe pajişte însoţit de patruzeci de bărbaţi. Îl asigură pe Roland că numărul lor era suficient pentru a deschide Uşa Nedescoperită, în cazul că mai putea fi deschisă acum, când dispăruse ceea ce el numea „cleştarul negru". Bătrânul nu rosti niciun cuvânt de scuză pentru că adusese mai puţini oameni decât fusese vorba. Se trăgea mai tot timpul de barbă; uneori cu amândouă mâinile.

— Părinte, ştii cumva de ce face chestia asta? îl întrebă Jake pe Callahan.

Armata lui Henchick se deplasa spre est în douăsprezece căruţe. În spatele lor, trasă de o pereche de măgari albinoşi, cu urechi anormal de lungi şi cu ochi roz incandescent, venea o şaretă îmbrăcată complet în pânze albe. Lui Jake i se părea că seamănă cu o cutie cu popcorn pe două roţi. Henchick călătorea singur în bâzdâgania asta. Privea în gol şi îşi smulgea peri din bărbie.

— Cred că înseamnă că se simte stânjenit, spuse Callahan.

— Nu pricep de ce. Mă şi mir că au venit atâţia după Grindotremur.

— Atunci când pământul s-a zgâlţâit el a aflat că unii dintre oamenii lui se tem mai mult de asta decât se tem de el. Iar pentru Henchick povestea asta echivalează cu o promisiune nerespectată. Şi nu o *oarecare* promisiune, ci una făcută *dinh*-ului vostru. I-a fost ştirbit prestigiul; s-a făcut de ruşine.

Şi continuă, fără să-şi schimbe tonul câtuşi de puţin, păcălindu-l astfel pe Jake să dea un răspuns pe care, altminteri, l-ar fi ţinut pentru sine:

— Crezi că mândra voastră mai este în viaţă?

— Da, dar e ins…, începu Jake, apoi îşi acoperi gura la

iuţeală.

Îl privi acuzator pe Callahan. În faţa lor, Henchick se uită speriat în jur, de pe locul lui din şareta pe două roţi, de parcă i-ar fi auzit certându-se pe un ton ridicat. Callahan îşi zise că toată lumea din povestea asta afurisită e înzestrată cu harul atingerii, toată lumea în afară de el.

Nu-i poveste. Nu-i nici-o poveste, e viaţa mea!

Greu de crezut, nu-i aşa, mai ales când tocmai ce ai descoperit că eşti unul din personajele principale ale unei cărţi pe a cărei pagină de copyright stă scris FICŢIUNE. Editura Doubleday & Co, 1975. O carte cu vampiri, despre care ştie *toată* lumea că nu există. Doar că au existat, la un anumit moment din viaţa lui. Şi încă mai există cel puţin în câteva lumi adiacente acesteia.

— Nu te purta aşa cu mine, îi spuse Jake. Nu încerca să mă *tragi pe sfoară.* Nu încerca asta dacă zici că suntem în aceeaşi tabără, Părinte. În regulă?

— Îmi pare rău, zise Callahan. Îmi cer mii de scuze.

Jake surâse stins şi îl mângâie pe Ete, care îşi scosese capul din buzunarul larg al ponchoului.

— Mai e…

Băiatul clătină din cap.

— Nu vreau să vorbesc despre ea, Părinte. Şi cel mai bine ar fi nici să nu ne gândim la ea. Am senzaţia – nu ştiu dacă e pe bune sau mă înşel, dar e o senzaţie tare puternică – mi se pare că pe Susannah o mai caută cineva… mai bine zis, ceva. Şi dacă nu mă înşel, atunci ar fi mai bine să nu ne audă ce vorbim.

— Ceva…?

Jake întinse mâna şi atinse basmaua pe care Callahan o purta la gât în stil „western”. Era roşie. Apoi îşi atinse iute ochiul stâng. Callahan nu pricepu imediat, apoi se lumină. Un ochi roşu. Ochiul Regelui Purpuriu.

Se sprijini de marginea căruţei şi nu mai rosti niciun cuvânt. În spate, tot fără să vorbească, Roland şi Eddie călăreau alături, cu arme şi bagaje cu tot. Şi Jake îşi strânsese lucrurile. Dacă se vor mai întoarce în Calla Bryn Sturgis după

ziua de azi, o vor face pentru foarte scurt timp.

Înspăimântată era cuvântul pe care aproape că-l rostise. Dar, de fapt, era mult mai rău. Ca de la celălalt capăt al lumii şi incredibil de stins, dar totuşi foarte clar, Jake o auzea pe Susannah ţipând. Spera doar ca Eddie să nu o poată auzi la rândul lui.

2

În acest chip ieşiră din oraşul care, în ciuda seismului de mai devreme, continua să doarmă buştean, răpus de epuizare emoţională. Ziua era destul de rece, astfel că îşi puteau zări aburii respiraţiei. O pânză subţire de chiciură acoperea lujerii morţi de porumb. Ceaţa de deasupra râului Devar-tete Whye părea respiraţia apei însăşi. Iar Roland îşi zise: *Am ajuns în liziera iernii.*

După o oră de drum ajunseră în ţinutul defileurilor. Se auzea doar zornăit de hamuri, scârţâit de roţi, tropăit de cai, câte un zbieret sarcastic de măgar albinos înhămat la şaretă şi, din depărtare, trilul mierlelor în zbor. Spre sud, dacă reuşeau să-l mai găsească.

La zece sau cincisprezece minute după ce terenul din dreapta lor începu să se înalţe în faleze, costişe şi terase de stâncă, ajunseră la locul în care veniseră cu copiii din Calla, cu doar douăzeci şi patru de ore înainte, şi îşi purtaseră bătălia. În locul acesta din Drumul de Est se desprindea un drumeag care mergea oarecum spre nord-vest. Săpaseră o tranşee în şanţul de pe partea cealaltă. Aici se ascunseseră Roland, *ka-tet*-ul lui şi doamnele cu farfuria în aşteptarea Lupilor.

Şi, că tot veni vorba despre Lupi, ce s-o mai fi întâmplat cu ei? Când plecaseră de aici, locul era ticsit de trupuri. Peste şaizeci de creaturi cu formă de om, care veniseră călare dinspre vest, purtând pantaloni cenuşii, mantii verzi şi măşti rânjinde de lupi.

Roland descălecă şi se duse lângă Henchick. Bătrânul

cobora şi el din şaretă, cu lipsa de graţie specifică vârstei înaintate. Roland nu încercă să-l ajute. Henchick nici nu-i aştepta ajutorul. Dimpotrivă, s-ar fi putut simţi jignit de gestul pistolarului.

Roland îi lăsă răgaz să-şi scuture mantia întunecată, vru să-i pună întrebarea care nu-i dădea pace, dar observă că nu mai este cazul. La vreo patruzeci, cincizeci de metri depărtare de ei, pe partea dreaptă a drumului, se înălţa o movilă din tulpini de porumb smulse din rădăcini. Un tumul. Clădit fără urmă de respect pentru cei morţi. Roland nu-şi pusese întrebarea cum anume îşi petrecuseră după-amiaza oamenii buni din Calla, nu se întrebase ce anume făcuseră aceşti *folken* înainte de petrecerea ce durase până în zori de zi. Nu-i păsase. Dar acum avea în faţa ochilor opera lor. Să nu-mi spui că le fusese teamă ca nu cumva Lupii să revină la viaţă? Şi îşi dădu seama că, de fapt, chiar de asta le fusese frică. Aşa că au târât trupurile grele şi inerte (cai cenuşii şi Lupi îmbrăcaţi în cenuşiu) în porumb, i-au pus claie peste grămadă, apoi i-au acoperit cu tulpini de porumb. Astăzi vor da foc acestui catafalc. Şi dacă vor veni vânturile seminon-ului? Roland credea că vor aprinde movila orice s-ar fi întâmplat, riscând un incendiu de proporţii pe terenul fertil dintre râu şi drum. Şi de ce să nu rişte? Sezonul agricol se încheiase, şi nici un alt îngrăşământ nu era mai bun decât focul – cel puţin asta susţineau bătrânii. În plus, oamenii din Calla nu vor avea linişte până când nu vor vedea movila aceasta mistuită de foc. Chiar şi atunci, foarte puţini dintre ei vor mai îndrăzni să vină aici.

— Uite, Roland, exclamă Eddie cu o voce care oscila între amărăciune şi furie. La naiba, *uită-te* acolo!

La capătul drumeagului, aproape de locul în care se opriseră Jake, Benny Slightman şi gemenii Tavery înainte de a alerga spre adăpostul de peste drum, se afla un scaun cu rotile zgâriat şi turtit şi plin de ţărână şi pete de sânge. Roata din stânga era strâmbată incredibil de mult.

— De ce glăsuieşti cu mânie? vru să ştie Henchick.

I se alăturaseră Cantab şi vreo şase bătrâni manni, din grupul celor pe care Eddie îi numea uneori Pelerinaţi. Doi

dintre aceştia păreau mult mai în vârstă decât Henchick însuşi, iar Roland îşi aduse aminte de spusele Rosalitei din noaptea trecută: *Mulţi dintre ei, aproape la fel de bătrâni ca Henchick, n-au cum să urce poteca aia după lăsarea întunericului.* Mă rog, acum nu era noapte, dar nu era sigur că ei ar fi în stare să meargă până acolo unde începea partea ascendentă a potecii, darămite s-o urce.

— Au adus înapoi scaunul femeii ca s-o onoreze. Şi ca să te onoreze şi pe tine. Aşa că, de ce vorbeşti cu mânie?

— Pentru că nu ar trebui să fie făcut praf, aşa cum îl vedem noi, iar femeia ar trebui să fie în el, îi răspunse Eddie bătrânului. Pricepi atâta lucru, Henchick?

— Mânia este cel mai nefolositor simţământ, murmură Henchick, îţi nimiceşte mintea şi îţi răneşte sufletul.

Buzele lui Eddie se subţiară până ajunseră doar o cicatrice albă mai jos de nas, dar reuşi să se abţină de la a riposta. Se duse lângă scaunul deteriorat al lui Susannah – parcursese sute de kilometri de când îl găsiseră în Topeka, însă se părea că îşi trăise traiul – şi se uită încruntat la el. Când Callahan dădu să se apropie de el, tânărul îi făcu semn să rămână la locul lui.

Jake privea lung la locul în care murise Benny. Bineînţeles că trupul băiatului fusese luat de acolo, şi cineva acoperise sângele de pe jos cu un strat proaspăt de pământ bătătorit, căruia locuitorii din Calla îi ziceau oggan. Cu toate acestea, Jake tot putea să vadă petele întunecate la culoare. Şi braţul retezat al lui Benny, cu palma în sus. Îşi aminti cum tăticul lui Benny ieşise din lanul de porumb şi îşi văzuse copilul zăcând acolo. Vreo cinci secunde nu fusese în stare să articuleze niciun sunet, iar Jake era de părere că atunci ar fi fost momentul să-i explice cineva lui sai Slightman că scăpaseră incredibil de ieftin: muriseră doar un singur băiat şi soţia unui moşier, iar alt copil îşi sucise glezna. Fusese floare la ureche, pe bune. Dar n-o făcuse nimeni, şi atunci Slightman cel Bătrân a zbierat. Jake mai credea că nu va uita niciodată ţipătul acela, aşa cum îl va vedea mereu pe Benny zăcând, cu braţul retezat, în ţărâna neagră şi plină de sânge.

Lângă locul unde se prăpădise Benny mai era ceva acoperit de colb. Jake nu distingea decât un licărit metalic. Se puse în genunchi şi dezgropă una din bombele aducătoare de moarte ale Lupilor, cărora li se spunea „hoţoaice”. Hoţoaice aurii model Harry Potter, după cum scria pe ele. Ieri ţinuse două în mână şi le simţise cum vibrau. Le auzise bâzâitul malefic. Cea de acum era ţeapănă de-a binelea. Jake se ridică în picioare şi o aruncă cu toată puterea spre grămada de Lupi morţi. Probabil că mâine îl va durea braţul, însă nu-i păsa. Nu-i păsa nici de părerea proastă pe care o avea Henchick despre mânie. Eddie îşi voia nevasta înapoi; Jake îşi voia prietenul. Şi, în vreme ce Eddie s-ar putea să *capete* ceea ce îşi doreşte cândva, în viitor, Jake Chambers nu îşi va vedea nicicând dorinţa îndeplinită. Pentru că moartea este un dar permanent. Moartea, aidoma diamantelor, este eternă.

Voia să plece de acolo, voia să lase în urmă bucata aceasta din Drumul de Est. Şi mai voia să nu mai vadă scaunul gol şi paradit al lui Susannah. Însă oamenii manni formaseră un cerc în jurul locului în care se desfăşurase bătălia, iar Henchick rostea un soi de rugăciune într-un ritm ameţitor de iute şi cu o voce ascuţită ce ameninţa să-i perforeze timpanele lui Jake. Leit guiţatul unui porc înfricoşat. Bătrânul manni se conversa cu ceva pe nume Omniprezentul, cerându-i să le asigure drum ferit de primejdii spre peştera aceea şi succes al misiunii lor, fără pierdere de vieţi sau minţi. (Lui Jake i se păru deosebit de tulburătoare partea aceasta a rugii lui Henchick, deoarece nu-şi închipuise vreodată că te poţi ruga pentru mintea ta.) Şeful îl mai rugă pe Omniprezent să le însufleţească magneţii şi pendulul. În încheiere se rugă să aibă parte de *kaven*, de trăinicia magiei, expresie ce părea a avea o energie specială pentru oamenii aceştia. Când termină, spuseră toţi într-un singur glas: „Omni-sam, Omni-kra, Omni-can-tah” şi îşi lăsară în jos mâinile înlănţuite. Câţiva îngenuncheară dorind să mai stea niţeluş la taclale cu *şeful cel mare*. În acest timp, Cantab împreună cu patru sau cinci manni mai tineri lăsară în jos coviltirul alb al şaretei dând la iveală câteva lăzi mari din lemn. Cu pendule şi magneţi, presupuse Jake, mult mai mari

decât cei pe care îi purtau la gât. Aduseseră artileria grea pentru această mică aventură. Lăzile erau acoperite cu desene – stele şi luni şi tot felul de forme geometrice stranii – ce păreau mai degrabă ezoterice. Jake îşi dădu seama că nu avea niciun temei să-i considere creştini pe oamenii manni. Or fi *semănat* ei cu quakerii sau amishii, din cauza mantiilor şi a bărbilor şi a pălăriilor lor negre cu calotă rotundă; or fi aruncat ei câte un *dânsul* sau *dumneata* în timpul discuţiilor, însă, din câte ştia el, nici quakerii şi nici amishii nu avuseseră vreodată drept hobby călătoriile în lumi paralele.

Dintr-o altă căruţă fură scoşi nişte drugi din lemn lustruit pe care tinerii îi trecură prin inelele metalice de sub lăzile gravate. Jake află că aceste lăzi erau numite „sipete". Bărbaţii manni le purtară la fel cum preacucernicii îşi purtau moaştele pe străduţele burgurilor medievale. Iar Jake îşi zise că, într-un fel, şi acestea puteau fi considerate *moaşte.*

Începură să urce drumeagul, încă plin de panglici de păr, zdrenţe şi câteva jucării micuţe. Momeala pentru Lupi. Momeala pe care Lupii o înghiţiseră.

Când ajunseră în locul unde Frank Tavery îşi rupsese piciorul, Jake auzi în gând vocea surorii limbricului acela bun de nimic: *Ajută-l… te rog, sai, te implor…* Şi îl ajutase, Dumnezeu să se milostivească de sufletul lui. Iar Benny îşi pierduse viaţa.

Jake se strâmbă, ferindu-şi privirea, apoi un alt gând îi zise: *Eşti pistolar acum, trebuie să poţi mai mult.* Şi se forţă să se uite din nou la locul cu pricina. Simţi pe umăr mâna Părintelui Callahan.

— Te simţi bine, fiule? Eşti îngrozitor de palid.

— N-am nimic, răspunse băiatul.

I se pusese un nod în gât, unul mare, dar se sili să-l înghită şi să repete minciuna, pentru sine, mai degrabă, decât pentru Părinte.

— N-am absolut nimic.

Callahan dădu din cap şi îşi mută de pe umărul stâng pe cel drept sacul (bagajul făcut fără prea multă tragere de inimă de un om de la oraş care, în forul său interior, nu crede că pleacă

undeva).

— Şi ce se va întâmpla când vom ajunge la peştera aceea? *Dacă* vom ajunge la ea?

Jake clătină din cap. Nu ştia.

3

Drumul a fost în regulă. Mulţi bolovani desprinşi din stânci făceau mersul mai anevoios în special pentru cei care duceau sipetele; însă într-o privinţă ascensiunea a fost mai uşoară, căci cutremurul dislocase lespedea uriaşă ce bloca poteca. Eddie se uită peste margine şi o văzu la fundul prăpastiei, sfărâmată în două bucăţi. În mijloc avea o chestie mai deschisă la culoare şi sclipitoare ce o făcea să semene cu cel mai mare ou răscopt din lume.

Şi peştera era la locul ei, chiar dacă un morman de pietriş se adunase în faţa intrării. Eddie şi câţiva manni mai tineri curăţară locul, luând în pumni marna (în care sclipeau sângeriu fragmente de granate) şi aruncând-o în prăpastie. În momentul când văzu gura peşterii, lui Eddie i se ridică de pe inimă o greutate aidoma lespezii de dinainte, însă se nelinişti auzind tăcerea peşterii care fusese a naibii de gureşă la vizita lui anterioară. De undeva, din adâncurile ei, se auzea doar vaietul scrâşnit al curenţilor de aer, şi nimic altceva. Oare unde era Henry, fratele său? Henry, care ar fi trebuit să se văicărească spunând că „domnii” lui Balazar îl omorâseră din vina lui Eddie. Oare unde era mămicuţa lui, care ar fi trebuit să îi dea dreptate lui Henry (cu o voce la fel de jalnică)? Oare unde era Margaret Eisenhart, care ar fi trebuit să i se plângă lui Henchick, bunicul ei, despre felul în care fusese stigmatizată pentru că-şi uitase stirpea şi apoi fusese abandonată? Aceasta fusese Peştera Vocilor mult timp înainte să devină Peştera Uşii, însă vocile amuţiseră. Iar uşa avea un aspect… *tâmp*. Acesta a fost primul cuvânt care-i veni în minte. Al doilea a fost *neimportant*. Pe vremuri, peştera aceasta fusese definită de vocile care o umpleau; uşa devenise

înspăimântătoare şi misterioasă şi puternică datorită globului de cleştar – Treisprezece Negru – care ajunsese în Calla prin ea.

Numai că acum e ca la începuturi, numai că acum este doar o uşă veche care nu…

Încercă să-şi facă gândul să tacă, dar nu izbuti.

…care nu se deschide spre nicăieri.

Se întoarse spre Henchick, scârbit de şuvoaiele de lacrimi care-i curgeau pe obraji.

— N-a mai rămas strop de magie aici, spuse cu voce disperată. Nu mai e nimic în spatele blestemateiăleia de uşi, în afară de aer împuţit şi pietre. Eşti un tâmpit, iar eu sunt un tâmpit şi mai mare pentru că m-am luat după tine.

Vorbele lui Eddie fură întâmpinate cu şoapte de uimire, dar Henchick îl privi cu ochi scânteietori.

— Lewis, Thonnie! strigă bătrânul manni cu veselie, parcă. Aduceţi-mi sipetul Branni!

Doi tineri voinici, cu bărbi scurte şi păr prins în cozi lungi făcură un pas înainte. Duceau un sipet din lemn de eucalipt, cam de vreun metru şi douăzeci lungime. Erau cocoşaţi, dovadă a faptului că sipetul era foarte greu. Îl aşezară în faţa lui Henchick.

— Deschide-l, Eddie din New York.

Thonnie şi Lewis îl priviră întrebători şi speriaţi. Eddie observă că bătrânii manni mai bătrâni urmăreau scena cu un soi de interes lacom. Probabil că era nevoie de ceva ani ca să ajungi să pricepi întreaga bizarerie manni; Lewis şi Thonnie vor ajunge şi ei s-o cunoască cu vremea, însă deocamdată erau şi ei năuciţi de ciudăţenia situaţiei.

Henchick făcu un semn cam nerăbdător din cap. Eddie se aplecă şi deschise lada. Uşor. Nu era încuiată. Înăuntru se afla o bucată de mătase. Henchick o îndepărtă de acolo cu gesturi învoalte de magician şi descoperi un miez de plumb prins de un lanţ. Lui Eddie i se păru că seamănă cu titirezul unui copilaş.

În plus, nu era deloc pe cât de mare se aşteptase el să fie. Poate de vreo patruzeci şi cinci de centimetri de la vârful

ascuţit până la partea superioară, mai lată, confecţionat dintr-un soi de lemn gălbui cu aspect unsuros. Era prins de un lanţ din argint care fusese petrecut în jurul unui buton de cristal montat în capacul sipetului.

— Scoate-l de acolo, îi spuse Henchick.

Iar când ochii lui Eddie fugiră spre Roland, prin mustaţa şi barba bătrânului se observară două şiruri de dinţi albi, perfecţi, dezgoliţi într-un zâmbet de un cinism uluitor.

— Ce te tot uiţi la *dinh*-ul tău, mucos ce eşti? Cu gura ta ai zis că n-a mai rămas strop de magie în locul acesta! Şi, oare, n-ai fi cel mai în măsură să ştii asta? Trebuie că ai… cât?… Nu ştiu… douăzeci şi cinci de ani?

Râsete înfundate dinspre oamenii manni aflaţi suficient de aproape ca să poată auzi gluma. Câţiva dintre ei chiar mai tineri de douăzeci şi cinci de ani.

Înfuriat pe ticălosul bătrân – şi pe sine însuşi – Eddie întinse mâna spre ladă. Henchick îl opri.

— Să nu atingi greutatea. Să n-o atingi dacă ţii la viaţa ta. Apuc-o de lanţ, pricepi?

Dar spre greutate se îndreptă mâna lui Eddie – deja se făcuse niţeluş de râs în faţa oamenilor ăstora, şi nu cunoştea niciun motiv pentru care să nu ducă treaba până la capăt –, însă surprinse privirea gravă şi cenuşie a lui Jake şi se răzgândi. Aici, sus, vântul bătea cu putere, îngheţându-i pielea acoperită de sudoarea urcuşului şi făcându-l să tremure. Întinse iarăşi mâna, apucă lanţul şi îl desfăcu uşor.

— Ridică-l, îl îndemnă Henchick.

— Şi ce-o să se întâmple?

Henchick dădu din cap ca şi când ar fi vrut să spună că, în sfârşit, vorbele tânărului începeau să aibă noimă.

— Asta rămâne de văzut. Ridică-l.

Şi Eddie îl ridică. Şi fu peste măsură de surprins de cât de uşor i se părea, dat fiind efortul evident al tinerilor care căraseră lada. Uşor ca o pană prinsă de un lănţişor lung de un metru şi puţin. Îşi trecu lanţul în jurul degetelor şi îl ridică în dreptul ochilor. Parcă se pregătea să facă o scamatorie.

Eddie tocmai voia să-l mai întrebe încă o dată pe Henchick

la ce anume ar trebui să se aştepte, când greutatea din plumb începu să se mişte încet înainte şi înapoi.

— Nu eu fac asta, spuse tânărul. Aşa cred. Probabil că e vântul.

— Eu nu cred, interveni Callahan. Nicicum nu s-ar putea să fie…

— Ssst! îl admonestă Cantab cu o privire cruntă care-l făcu pe Părinte să închidă imediat gura.

Eddie stătea în gura peşterii, cu tot ţinutul defileurilor şi cu Calla Bryn Sturgis desfăşurate sub el. Pădurea pe care o traversaseră ca să ajungă aici – ultimul vestigiu al Lumii de Mijloc, unde nu se vor mai întoarce niciodată – era o fantezie albastru-cenuşie în depărtare. O rafală de vânt îi dădu părul pe spate şi, brusc, auzi un soi de bâzâit.

Doar că nu-l auzea cu urechile. Bâzâitul venea din mâna lui, ridicată în dreptul ochilor, din mâna în care ţinea lanţul. Bâzâitul venea din braţul lui. Şi, mai ales, venea din capul lui.

La capătul lanţului, cam în dreptul genunchiului lui Eddie, plumbul îşi accentuă balansul până când ajunse să descrie arce largi, ca de pendul. Iar Eddie îşi dădu seama că se mai întâmplă un lucru straniu: plumbul devenea mai greu cu fiecare completare de arc. I se părea că obiectul din mâna lui era tras în jos de o extraordinară forţă centrifugă.

Arcul deveni mai amplu, balansul plumbului deveni mai rapid, iar forţa cu care mâna-i era trasă în jos deveni mai puternică. Şi atunci…

— Eddie! strigă Jake cu o voce care oscila între nelinişte şi încântare. Vezi?

Fireşte că vedea. Contururile bucăţii de plumb deveneau tot mai *neclare* cu fiecare balans. Iar presiunea descendentă asupra braţului său – exercitată de greutatea plumbului – devenea din ce în ce mai mare. Ca să nu scape lanţul, se văzu nevoit să-şi sprijine mâna dreaptă cu cea stângă şi începu şi el să-şi mişte şoldurile odată cu balansul plumbului. Îşi aduse aminte unde se afla – cam la douăzeci de metri înălţime. Şi dacă nu o oprea cineva, jucărica asta îl va trage curând în prăpastie. Dacă nu va putea să-şi scoată lanţul dintre degete?

Greutatea de plumb se legănă spre dreapta, schiţând în aer un zâmbet invizibil, căpătând mai multă greutate pe măsură ce se îndrepta spre capătul arcului. Şi, dintr-odată, obiectul mititel pe care îl luase atât de uşor din sipetul unde îşi dormise somnul păru a cântări treizeci, patruzeci, cincizeci de kilograme. Şi, când acesta se opri la capătul arcului, în echilibru între impuls şi gravitaţie, Eddie îşi dădu seama că vede prin el Drumul de Est, şi că îl vede nu doar limpede, ci *mărit,* ca prin lupă. Apoi plumbul Branni îşi reluă drumul în jos, pierzând din greutate. Însă când începu iar să se ridice, de această dată spre stânga…

— Bine, bine, m-am prins! strigă Eddie. Ia-l de pe mine, Henchick! Sau, măcar, fă-l să se oprească!

Bătrânul manni rosti un singur cuvânt, dar atât de înfundat, atât de gutural, de parcă gura i-ar fi fost plină cu nămol. Şi greutatea nu-şi încetini balansul treptat, ci se opri, pur şi simplu, rămânând atârnată, cu vârful în jos, de lanţul dintre degetele tânărului. O clipă bâzâitul din mână şi din cap continuă. Apoi se opri şi el. Şi atunci dispăru şi senzaţia de greutate. Blestemăţia redevenise uşoară ca o pană.

— Ai ceva să-mi zici, Eddie din New York? îl întrebă Henchick.

— Mda, îţi cer mii de scuze.

Dinţii lui Henchick sclipiră din nou prin stufărişul sălbatic al bărbii. Şi dispărură iar.

— Mata nu eşti chiar încet la minte, nu-i aşa?

— Sper că nu, spuse Eddie, neputând să-şi stăpânească un oftat de uşurare când Henchick, din neamul manni, îi luă lănţişorul de argint din mână.

4

Henchick insistă asupra unei repetiţii. Eddie îi putea înţelege raţionamentul, dar încă detesta toată porcăria asta de preludiu. I se părea că scurgerea timpului căpătase caracteristici fizice, aducând tot mai mult cu o bucată aspră de cârpă în contact cu palma. Însă nu scoase nici-o vorbă. Îl enervase deja pe Henchick

O dată, şi era mai mult decât suficient.

Bătrânul manni aduse în peşteră şi şase *prietenari* de-ai lui (dintre care cinci i se păreau lui Eddie mai matusalemici decât Matusalem însuşi). Depuse greutăţi în mâinile a trei dintre aceştia şi magneţi în formă de scoici în mâinile celorlalţi trei. Greutatea Branni, cu siguranţă cea mai puternică amuletă a tribului, o păstră pentru sine.

Cei şapte formară un cerc la gura peşterii.

— Nu vă duceţi în jurul uşii? întrebă Roland.

— Doar atunci când va fi absolută nevoie, răspunse Henchick.

Bătrânii se prinseră de mâinile în care ţineau greutăţile sau magneţii. Şi, de îndată ce cercul se închise, Eddie auzi din nou bâzâitul de mai devreme. Însă acum era atât de asurzitor, încât puteai zice că bubuia prin difuzoare stereo de mare putere. Observă că Jake îşi acoperise urechile cu palmele, iar Roland schiţă o grimasă scurtă de disconfort.

Tânărul privi spre uşă şi văzu că aceasta îşi pierduse aspectul vetust şi banal. Iarăşi i se distingeau cu claritate hieroglifele ce alcătuiau acel cuvânt dintr-o limbă uitată: NEDESCOPERITĂ. Mânerul din cristal strălucea, evidenţiind trandafirul sculptat în lumini albe.

Oare aş fi în stare s-o deschid acum? se întrebă Eddie. *S-o deschid şi să trec prin ea?* Nu prea credea una ca asta. Nu încă. Însă era mult mai optimist decât fusese doar cu cinci minute înainte.

Şi, pe neaşteptate, vocile din străfunduri se treziră la viaţă într-un talmeş-balmeş de zbierete. Eddie izbuti să-l recunoască pe Benny Slightman cel Tânăr care urla, iar şi iar, cuvântul *Dogan;* o auzi pe mămicuţa lui care-i zicea că pierderea *soţiei* îi încununa cariera de zăbăuc; auzi o voce de bărbat (probabil a lui Elmer Chambers) care-i spunea fiului său că el, Jake, îşi pierduse minţile, că era *fou,* că era *Monsieur Lunatique.* Şi zbieretele altor voci ţâşneau din măruntaiele peşterii, multe, multe zbierete ale multor, multor voci.

Henchick făcu un semn scurt din cap către partenerii săi. Îşi desprinseră mâinile. Şi vocile îşi conteniră brusc bolboroseala.

Eddie nu se miră deloc să vadă că uşa îşi recăpătă imediat aspectul anost, cu nimic ieşit din comun – era acum ca orice uşă pe lângă care treci pe stradă fără s-o învredniceşti cu vreo privire.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce a fost *asta?* exclamă Callahan arătând spre bezna mai adâncă spre care cobora pardoseala peşterii. Înainte nu a fost aşa.

— Ori cutremurul, ori pierderea globului a scos peştera din minţi, spuse calm Henchick. Nu ne va afecta treaba pe care am venit s-o facem. Noi avem treabă doar cu uşa.

Aruncă o privire la sacul lui Callahan şi comentă:

— Ai cam pribegit prin lume pe vremuri.

— Într-adevăr.

Dinţii patriarhului manni sclipiră iarăşi. Eddie îşi spuse că, dintr-un anumit punct de vedere, ticălosul bătrân se amuza nespus.

— Bagajele tale îmi spun că ţi-ai cam pierdut îndemânarea.

— Mi-e greu să-mi închipui că vom pleca undeva, spuse Callahan schiţând un zâmbet anemic în comparaţie cu cel al lui Henchick. În plus, sunt şi mai bătrân.

La auzul scuzelor lui, liderul manni scoase o exclamaţie nepoliticoasă – *bleah!*

— Henchick, îl abordă Roland, se întâmplă să ştii de ce s-a zgâlţâit pământul în dimineaţa asta?

Chiar dacă spălăciţi, ochii albaştri ai bătrânului nu-şi pierduseră privirea ageră. Făcu un semn din cap. Aproape patruzeci de manni se înşiruiseră răbdători de-a lungul drumeagului care cobora de la peşteră.

— Noi credem că s-a dezlănţuit Grinda.

— Asta credem şi noi, spuse Roland. Şi din cauza asta suntem încă şi mai disperaţi. Aş dori să terminăm cu vorbăria, dacă eşti de acord. Să spunem ce avem de spus şi să ne vedem de treabă.

Henchick se uită la Roland la fel de rece cum se uitase mai înainte la Eddie, însă pistolarul îi susţinu privirea. Fruntea bătrânului manni se brăzdă aproape imperceptibil.

— Foarte bine, zise el. Cum ţi-e vrerea, Roland. Ne-aţi făcut

un serviciu enorm, şi nouă, oamenilor manni, şi celor care şi-au uitat stirpea, şi vă vom recompensa după puterile noastre. Magia nu a dispărut; este aici, şi este deasă. Nu are nevoie decât de o scânteie. Şi, da, noi suntem în stare să facem scânteia aceasta, simplu, aşa cum commala e simplă. Şi atunci s-ar putea să căpătaţi ce vreţi. Pe de altă parte, s-ar putea să ajungem cu toţii în luminişul de la capătul vieţii. Sau în beznă. Pricepi dumneata ce-ţi zic?

Roland dădu din cap.

— Vrei să continuăm?

Roland rămase o clipă cu capul plecat şi cu mâna pe patul pistolului. Când ridică ochii, toţi văzură că zâmbea. Pe buze i se întipărise zâmbetul lui caracteristic: frumos şi istovit, disperat şi periculos. Îşi roti de două ori mâna dreaptă în aer: *Haidem.*

5

Sipetele au fost aşezate jos – cu multă grijă, căci poteca spre ceea ce oamenii manni numeau Kra Kammen era foarte îngustă – şi apoi descărcate. Degete cu unghii lungi (manni aveau voie să-şi taie unghiile doar o singură dată pe an) ciocăniră magneţii, stârnind un zumzăit strident ce zgârie ca o lamă de cuţit timpanele lui Jake. Îi amintea de clopotele din portal, şi pe bună dreptate: aceste clopote chiar *erau kammen*-ele.

— Ce înseamnă *Kra Kammen*? îl întrebă el pe Cantab. Casa Clopotelor?

— Casa Duhurilor, răspunse tânărul manni fără să ridice ochii de la lanţul pe care îl desfăşura. Lasă-mă în pace, Jake, e treabă delicată ce fac eu aici.

Jake nu înţelegea ce anume era atât de delicat în desfăcutul unui lanţ, însă îi ascultă cererea. Roland, Eddie şi Callahan stăteau în pragul peşterii. Jake se duse lângă ei. În tot acest timp, Henchick îi aranjase pe cei mai în vârstă membri ai grupului său într-un semicerc ce ajungea până în spatele uşii.

Partea din faţă, cu hieroglifele gravate şi cu mânerul din cristal rămăsese nepăzită. Pentru moment.

Bătrânul se duse la gura peşterii, schimbă câteva cuvinte cu Cantab, apoi făcu un semn spre ceilalţi manni să urce. Când primul intră în peşteră, Henchick îl opri şi se apropie de Roland. Se aşeză pe vine, invitându-l prin gesturi să facă şi el la fel.

Podeaua peşterii era plină de praf. Praf de la pietre, dar mai ales fărâmiţe din oasele unor animale mici care, din nesăbuinţă, intraseră aici. Cu unghia, Henchick desenă un dreptunghi, deschis în partea de jos, apoi un semicerc în jurul lui.

— Aici e uşa, spuse el. Şi oamenii din *kra*-ul meu, pricepi dumneata?

Roland dădu din cap: pricepea.

— Tu şi prietenii tăi veţi închide cercul, continuă Henchick desenul. Intuiţia, atingerea băiatului este foarte puternică, mai spuse bătrânul manni uitându-se pe neaşteptate la Jake şi făcându-l pe acesta să tresară.

— Aşa este, confirmă Roland.

— Pe el îl vom aşeza chiar în faţa uşii, dar la suficientă distanţă ca să nu-i reteze capul dacă se va deschide brusc şi tare – cum cred că se va întâmpla. Vrei să stai acolo, băiete?

— Voi sta, până când tu sau Roland îmi veţi cere să fac altceva, răspunse Jake.

— Vei simţi ceva în minte – ceva ca o aspiraţie. O senzaţie deloc plăcută. Veţi deschide uşa de două ori.

— Da, întări Roland. *Twim.* De două ori.

Eddie ştia că a doua deschidere a uşii avea de-a face cu Calvin Tower, însă el pierduse orice interes ar fi avut pentru proprietarul librăriei cu cărţi vechi.

Sigur, individul nu era în totalitate lipsit de curaj, dar era şi lacom, căpos şi egoist: newyorkezul tipic al secolului douăzeci. Însă ultima persoană care folosise uşa aceasta fusese Suze, şi el avea de gând să ţâşnească prin ea de îndată ce se va deschide. Dacă se va mai deschide încă o dată, spre orăşelul din Maine unde se ascunseseră Calvin Tower şi Aaron

Deepneau, prietenul lui, va fi foarte-foarte tare. Iar dacă prietenii lui vor ajunge acolo, încercând să-l protejeze pe Tower şi să intre în posesia unui anume teren viran pe care creştea un anume trandafir sălbatic, şi mai bine. Prioritatea lui Eddie era Susannah. Orice altceva cădea în plan secund. Chiar şi Turnul.

6

Henchick întrebă:

— Pe cine vei trimite dincolo când se va deschide prima oară?

Roland căzu pe gânduri, în vreme ce mângâia neatent cufărul cu cărţi pe care Calvin Tower insistase să-l trimită la adăpost. Cufărul în care se afla cartea care-l întorsese pe dos pe Părinte. Nu prea voia să-l trimită pe Eddie să-şi caute soţia: coleric din fire, tânărul era acum orbit de îngrijorare şi iubire. Însă întrebarea era dacă îi va da ascultare presupunând că-l va trimite după Tower şi Deepneau? Roland nu credea asta. Ceea ce însemna…

— Pistolarule? insistă Henchick.

— Prima dată când se va deschide uşa, voi trece eu şi cu Eddie, spuse Roland. Se va închide de la sine?

— Chiar aşa, răspunse bătrânul manni. Şi trebuie să fiţi iuţi ca săgeata, dacă nu vreţi să vă despice şi jumătate din voi să rămână pe podeaua peşterii, iar cealaltă jumătate în locul în care a fugit femeia voastră cu piele cafenie.

— Sigur, ne vom mişca cât vom putea de repede, fu de acord Roland.

— Aşa, foarte bine, zise Henchick, etalându-şi din nou dinţii într-un zâmbet. *(Ce nu ne spune, oare? Mai ştie el ceva, sau îşi închipuie că ar şti?)*

Nu peste mult timp Roland va avea ocazia să se mai gândească la asta.

— În locul vostru mi-aş lăsa armele aici, îi sfătui Henchick. S-ar putea să le pierdeţi dacă încercaţi să le treceţi dincolo.

— Am să încerc să-mi păstrez pistolul, spuse Jake. E din lumea cealaltă, aşa că s-ar putea să nu păţească nimic. Şi dacă se va pierde, am să-mi fac rost cumva de altul.

— Şi eu presupun că al meu va trece, zise Roland.

Se gândise bine la problema asta şi hotărâse că va încerca să-şi păstreze ambele revolvere. Henchick ridică din umeri în semn de *Cum vă este voia.*

— Cum rămâne cu Ete, Jake? întrebă Eddie.

Jake făcu ochii mari şi căscă gura a surprindere. Roland îşi dădu seama că băiatul nici nu se gândise la prietenul lui billy-bumbler până în clipa acesta. Şi pistolarul îşi zise (nu pentru prima oară) că era teribil de uşor să uiţi adevărul fundamental despre John „Jake" Chambers: nu era decât un copil.

— Când am trecut prin portal, Ete… începu Jake.

— Nu-i la fel, scumpete, spuse Eddie, simţind cum i se strânge inima de durere la auzul vorbei de alint pe care obişnuia să o folosească Susannah.

Pentru prima dată se văzu nevoit să recunoască în sinea lui că s-ar putea să n-o mai vadă niciodată, aşa cum nici Jake nu-l va mai vedea vreodată pe Ete după ce vor pleca din peştera asta împuţită.

— Dar… se bâlbâi Jake.

Ete scoase un lătrat mic, plin de reproş: băiatul îl strânsese prea tare în braţe.

— Vom avea noi grijă de el, Jake, spuse cu blândeţe Cantab. Vom avea multă grijă de el, nu te mint. Vom pune oameni să păzească peştera până te vei întoarce după prietenul tău şi după restul bagajelor.

Dacă vă veţi mai întoarce vreodată. Cuvintele acestea rămaseră nerostite, dar Roland le putu citi în ochii tânărului manni.

— Roland, da' tu chiar crezi că nu pot să-l… că nu poate să… nu. Înţeleg. Nu e ca trecerea prin portal. Bine. Nu.

Jake băgă mâna în buzunarul de la poncho, îl scoase de acolo pe Ete şi îl puse uşurel pe podeaua murdară a peşterii. Se aplecă, cu mâinile pe genunchi. Ete se uită la el întinzându-şi gâtul, până când feţele aproape că li se atinseră. Iar acum

Roland fu martorul unei scene incredibile: nu se vedeau lacrimi în ochii lui Jake, ci în ochii lui Ete. Billy-bumblerul plângea. Asta era genul de istorie care se cade a fi spusă în cârciumă, la oră târzie şi beată din noapte credinciosul bumbler care varsă lacrimi la despărţirea de stăpânul lui. Nu spui cu voce tare că nu crezi poveştile astea, pentru că nu vrei ca situaţia să degenereze într-o încăierare (sau chiar într-un schimb de focuri). Şi uite ce se întâmpla acum: vedea cu ochii lui, şi parcă îi venea şi lui să plângă. Să fi fost doar una din imitaţiile bumblerului, ca în atâtea alte dăţi, sau Ete chiar înţelegea ce se întâmplă? Roland spera din tot sufletul ca prima variantă să fie cea adevărată.

— Ete, tu trebuie să rămâi puţin cu Cantab. O să fii în regulă. E prieten bun cu noi.

— Tab! repetă bumblerul.

Lacrimile i se scurseră de pe botic pe suprafaţa colbuită a peşterii, formând pete întunecate de mărimea monedelor de cinci cenţi. Lui Roland lacrimile acestea ale micuţului i se părură insuportabil de triste, chiar mai triste decât lacrimile unui copil.

— Eik! *Eik!*

— Nu. Eu trebuie s-o tai de-aici, spuse Jake, ştergându-şi obrajii cu podul palmei şi lăsându-şi dâre de murdărie mult asemănătoare cu vopseaua de război a indienilor americani.

— Nu! Eik!

— Trebuie. Tu ai să rămâi cu Cantab. Am să mă întorc după tine, Ete – dacă n-am să mor pe acolo, am să mă întorc să te iau.

Îl strânse încă o dată pe micuţ în braţe şi se ridică.

— Du-te la Cantab. Uite-l, îi spuse, arătându-i-l pe tânăr. Haide, du-te, fii cuminte şi ascultă-mă.

— Eik! Tab!

Era imposibil să nu-ţi simţi inima frântă la auzul nefericirii din vocea lui Ete. O clipă, micuţul bumbler nu se mişcă din loc. Apoi, cu lacrimile şiroindu-i pe botic, sau imitând plânsul lui Jake – Roland tot mai spera ca aşa să fi stat lucrurile –, bumblerul se întoarse, tropăi mărunţel până la Cantab şi se

aşează între ghetele tânărului.

Eddie încercă să-l cuprindă pe Jake pe după umăr. Jake îl împinse şi se îndepărtă de el. Eddie se uită nedumerit după el. Pe chipul lui Roland nu se putea citi nimic, dar exulta în sinea lui. Nici nu împlinise încă treisprezece ani şi puştiul acesta dovedea o voinţă de fier.

În plus, venise vremea.

— Henchick?

— Bine. Înainte de toate, ai vrea să spui o rugăciune, Roland? La dumnezeii cărora te închini tu?

— Nu mă închin niciunui dumnezeu, spuse Roland. Mă închin Turnului, şi n-am de gând să mă rog la el.

Câţiva din *prietenarii* lui Henchick părură şocaţi de vorbele lui, însă bătrânul manni dădu încet din cap, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat la vreun alt răspuns. Se uită la Callahan:

— Părinte?

Iar Callahan spuse:

— Doamne, facă-se voia Ta.

Schiţă semnul crucii în aer şi făcu un semn din cap spre Henchick.

— Haidem, dacă e să mergem.

Henchick făcu un pas înainte, atinse clanţa din cristal a Uşii Nedescoperite şi îşi aţinti ochii sclipitori asupra lui Roland.

— Ascultă ce-ţi spun acum, Roland de Gilead.

— Te ascult cu luare-aminte.

— Eu sunt Henchick din neamul manni, clanul Kra Cărarea Roşie-de-Sturgis. Eu şi ai mei suntem clarvăzători şi călători prin alte lumi. Noi navigăm pe vântul lui *ka*. Vrei şi dumneata să mergi purtat de vântul acesta? Dumneata cu toţi ai dumitale?

— Da, oriunde ne va duce.

Henchick îşi trecu lanţul greutăţii Branni peste degete, iar Roland simţi imediat cum o forţă este descătuşată în galeria peşterii. Mică, deocamdată, dar creştea. Înflorea, aidoma unui trandafir.

— De câte ori vreţi s-o deschideţi?

Roland ridică degetele rămase la mâna dreaptă.

— De două ori. Adică *twim* în graiul lui Eld.

— Doi, sau *twim,* tot una, spuse Henchick şi continuă pe un ton mai ridicat: Hai, hai, commala, pe doi, uniţi-vă forţa cu a mea! Hai, veniţi şi ţineţi-vă promisiunea! Hai, veniţi şi plătiţi-vă datoria pe care o aveţi la aceşti pistolari! Ajutaţi-mă să-i trimit pe drumul lor! *Acum!*

7

Mai înainte ca vreunul dintre ei să observe cum *ka* le schimbase planurile, *ka* îşi impusese deja voinţa asupra lor. Însă, la început, părea că nu se va întâmpla absolut nimic.

Acei manni pe care Henchick îi desemnase să fie „trimiţători" – şase vârstnici plus Cantab – îşi formară semicercul în spatele uşii şi pe lângă laturile ei. Eddie îl prinse de mână pe Cantab şi îşi împleti degetele cu ale lui. Între palmele lor se afla unul din magneţii în formă de scoică. Eddie îl simţea vibrând, ca şi cum ar fi fost viu. Chiar aşa. Callahan îl apucă strâns de cealaltă mână.

Dincolo, Roland luă mâna lui Henchick, trecându-şi lanţul greutăţii Branni printre degete. Cercul era complet acum, cu excepţia unui singur loc aflat în faţa uşii. Jake trase aer adânc în piept, se uită în jur, îl văzu pe Ete lipit de peretele peşterii, la vreo trei metri în spatele lui Cantab, şi îi făcu un semn din cap.

Ete, stai, am să mă întorc, aşa sună gândul pe care i-l trimise, şi îşi luă locul în cerc. Îl prinse pe Callahan de mână, şovăi puţin, apoi apucă şi mâna stângă a lui Roland.

Imediat reveni şi zumzăitul. Greutatea Branni începu să se mişte. Dar nu dintr-o parte în cealaltă, ci circular. Jake văzu cu ochii lui cum uşa se lumină, părând a fi tot mai *reală,* tot mai *acolo.* Liniile şi rotocoalele hieroglifelor care formau cuvântul NEDESCOPERITĂ deveniră mai clare. Trandafirul gravat în cristalul mânerului începu să dogorească.

Cu toate acestea, uşa rămase închisă.

(Concentrează-te, băiete!)

Vocea lui Henchick. În capul lui. Foarte puternică. Aproape terciuindu-i creierii. Jake îşi lăsă capul în jos şi privi fix clanţa uşii. Se uită la trandafir. Se uită fix la trandafir. Şi-l imagină cum se mişcă odată cu mişcarea clanţei pe care era gravat. Într-un anumit moment al vieţii sale, nu cu prea multă vreme în urmă, băiatul fusese obsedat de uşi. Iar cealaltă lume

(Lumea de Mijloc)

pe care o cunoştea se afla cu siguranţă în spatele uneia dintre ele. Acum avea senzaţia că revine la starea de atunci. Îşi imagină toate uşile pe care le văzuse de-a lungul vieţii – uşi de dormitor uşi de baie uşi de bucătărie uşi de dulap uşi de popicărie uşi de vestiar uşi de cinematograf uşi de restaurant uşi pe care scrie INTRAREA INTERZISĂ uşi pe care scrie ACCES PERMIS DOAR PENTRU ANGAJAŢI uşi de frigider, da, chiar şi ele –, iar apoi le văzu pe toate deschizându-se în acelaşi timp.

Deschide-te! comandă gândul lui uşii din faţă, simţindu-se ridicol în încercarea de a-l imita pe prinţişorul arab din vechime. *Sesam, deschide-te! Deschide-te, îţi poruncesc!*

Din măruntaiele peşterii se ridică iarăşi vacarmul vocilor. Se auzi un vuiet fojgăitor, ca şi cum ceva foarte greu s-ar fi prăbuşit. Podeaua peşterii se zgâlţâi sub picioarele lor, ca la un alt Grindotremur. Jake nici nu băgă de seamă. Senzaţia că în peşteră apăruse o forţă vie era foarte puternică acum – îi ciupea pielea, îi vibra în nas şi în ochi, îi zbârlea părul din cap –, cu toate acestea, uşa rămase închisă. Strânse mai tare mâna lui Roland şi mâna Părintelui, concentrându-se asupra uşilor de la cazărmile de pompieri, asupra uşilor de la secţiile de poliţie, asupra uşii de la biroul directorului Şcolii Piper, ba chiar se concentră asupra uşii dintr-un roman SF pe care îl citise de mult, *The Door into Summer*[6]. Mirosul din peşteră – mucegai şi oase putrezite şi curenţi de aer – i se păru dintr-odată mult mai intens. Se simţi cuprins de unda de şoc a siguranţei – *Acum, se întâmplă chiar acum, ştiu că aşa este* –, cu toate acestea, uşa rămase închisă. Şi mai simţea şi un alt miros. Nu al peşterii, ci izul uşor metalic al propriei transpiraţii care i se scurgea pe obraji.

— Henchick, nu merge. Nu cred că…

— Nu, nu încă – şi să nu-ţi închipui că trebuie să faci tu totul, flăcăule. Caută ceva între tine şi uşă… ceva ca un cârlig… sau ca un mâner…

Vorbind, Henchick făcu un semn din cap spre primul din şirul oamenilor manni.

— Hedron, vino încoace. Thonnie, apucă-l pe Hedron de umeri. Lewis, pune mâinile pe umerii lui Thonnie. Şi tot aşa până la ultimul din rând! Haideţi!

Oamenii manni se foiră. Ete lătră speriat.

— Simte, băiete! Caută cârligul ăla! Trebuie să fie între tine şi uşă! Caută-l!

Jake îşi întinse mintea, căutând, în vreme ce imaginaţia îi explodă cu nespusă, terifiantă însufleţire, mai limpede decât cele mai clare vise. Văzu Fifth Avenue, între 48th Street şi 60th („cele douăşpe cvartale unde-mi dispare prima de Crăciun în fiecare ianuarie”, obişnuise să se vaite tatăl său). Văzu fiecare uşă a fiecărui magazin de pe ambele părţi ale străzii. Le văzu cum se deschid toate în acelaşi timp: Fendi! Tiffany! Bergdorf Goodman! Cartier! Doubleday Books! Hotelul Sherry Netherland! Văzu un culoar nesfârşit îmbrăcat în linoleum maro şi ştiu că acesta se află în Pentagon. Văzu uşi, cel puţin o mie, deschizând-se simultan şi generând un adevărat uragan de curenţi.

Cu toate acestea, uşa din faţa lui, singura care conta, rămase închisă.

Da, dar…

Trepida în cadru. O auzea.

— Haide, puştiule! îl îndemnă Eddie printre dinţii încleştaţi. Dacă nu poţi s-o deschizi, dărâm-o, în pizda mă-sii!

— Ajutaţi-mă! strigă Jake. *Ajutaţi-mă,* la dracu'! *Toţi!*

Iar forţa din peşteră păru să se dubleze. Iar zumzăitul vibra în oasele craniului lui Jake. Îi clănţăneau dinţii. Sudoarea îi curgea în ochi, înceţoşându-i vederea. Văzu doi Henchicki care făceau semn din cap cuiva din spate: Hedron. Iar în spatele lui Hedron era Thonnie. Iar în spatele lui Thonnie erau toţi ceilalţi, înşiraţi într-un rând de vreo zece metri ce şerpuia

afară din peşteră.

— Pregăteşte-te, flăcău, îl atenţionă Henchick.

Mâna lui Hedron i se strecură sub cămaşă, apucându-l de betelia jeanşilor. Iar Jake se simţi mai degrabă împins, nu tras. Ceva din capul lui se avântă înainte şi, preţ de o fracţiune de secundă, văzu cum toate uşile din mii şi mii de lumi se deschid larg, generând un curent de aer atât de puternic încât ar fi putut să stingă până şi soarele.

Şi atunci avansarea îi fu oprită. Ceva… era ceva chiar în faţa uşii…

Cârligul! Este cârligul!

Mintea şi viaţa băiatului deveniră un soi de belciug, alunecând peste cârligul acela. Simultan, simţi cum Hedron şi ceilalţi îl trag înapoi. Durerea fu imediată, colosală, aproape sfârtecându-l. Apoi îl copleşi o senzaţie cumplită, ca şi cum cineva i-ar fi scos maţele din burtă, centimetru cu centimetru. Iar bâzâitul acela dement îi răsuna neîntrerupt în urechi şi adânc în creier.

Încercă să strige – *Nu, ajunge, gata, e prea mult!* – dar nu fu în stare. Încercă să zbiere şi îşi auzi zbieretul, dar numai în mintea lui. O, Doamne, era captiv. Prins în cârligul acesta şi despicat în două.

Dar cineva tot îi *auzi* strigătul. Ete se năpusti înainte lătrând furibund. Şi tocmai atunci Uşa Nedescoperită se deschise brusc, clătinându-se şi şuierând chiar în nasul lui Jake.

— *Priviţi!* răcni Henchick cu o voce deopotrivă înspăimântată şi exaltată. *Priviţi, uşa se deschide! Omni-sam kammen! Can-tah, can-kavar kammen! Omni-can-tah!*

Ceilalţi răspunseră, însă Jake Chambers fusese deja smuls din strânsoarea mâinii drepte a lui Roland. Zbura deja, şi nu zbura singur. Părintele Callahan îl însoţea.

8

Eddie avu timp doar cât să audă New Yorkul, să *miroasă*

New Yorkul şi să înţeleagă ce se petrece. Într-un fel, tocmai de asta era atât de îngrozitor – căci reuşi să îşi dea seama că totul se petrece exact invers decât se aşteptase, însă nu putea face absolut nimic.

Văzu cum Jake este smuls din cercul lor şi simţi cum mâna lui Callahan se trage brusc dintr-a sa; îi văzu pe cei doi cum zboară prin văzduh spre uşă; de fapt, îi văzu cum fac un luping în tandem, ca doi acrobaţi daţi dracului de pricepuţi. Ceva blănos şi lătrând cu turbare trecu săgeată pe lângă capul lui. Ete, dându-se de-a rostogolul, cu urechile lipite de ţeastă, cu ochii îngroziţi ieşiţi din orbite.

Mai mult, încă. Eddie îşi dădu seama că dă drumul mâinii lui Cantab şi că se năpusteşte spre uşă – spre uşa *lui,* spre oraşul *lui,* acolo pe unde se afla soţia *lui* dispărută şi însărcinată. Deveni conştient (extrem de conştient) de mâna aceea invizibilă care *îl împinse înapoi,* şi de vocea care îi vorbi fără de cuvinte. Iar ce auzi Eddie fu mult mai cumplit decât orice cuvânt din lume. Căci se putea raţiona în faţa cuvintelor, oricare ar fi fost ele. Ce auzi el a fost o negaţie nearticulată şi, din câte îşi putu da seama, ea venea de la însuşi Turnul Întunecat.

Jake şi Callahan ţâşniră ca gloanţele din puşcă: lansaţi într-un întuneric plin cu zgomotele exotice ale claxoanelor şi ale traficului supraaglomerat. Din depărtare, dar cu extrem de multă claritate, aidoma vocilor pe care le auzi în vis, venea un glas sprinten, cadenţat, care-şi „răpăia" mesajul plin de extaz: „Zi *Doamne-Doamne,* frate al meu, chiar aşa, zi *Doamne-Doamne* pe Second Avenue, zi *Doamne-Doamne* pe Avenue B, zi *Doamne-Doamne* în Bronx, eu zic *Doamne-Doamne*, eu zic *Doamne-Doamne!"* Glas al unui newyorkez smintit şi autentic străpungându-i inima. Îl văzu pe Ete zburând prin uşa deschisă ca o pagină de ziar în urma unei maşini grăbite. Iar apoi uşa se închise atât de repede şi cu atâta forţă, încât Eddie fu nevoit să-şi ferească ochii din faţa curentului de aer care îl izbi în faţă, aer plin de praful de oase din peştera asta nenorocită.

Înainte de a apuca să-şi strige frustrarea, uşa se deschise

din nou, la fel de brusc cum se închisese. De data aceasta îl orbi lumina voalată a soarelui, grea de cântul păsărilor. Simţi miros de brazi şi auzi rateurile îndepărtate ale unui vehicul, cel mai probabil un camion foarte mare. Apoi fu aspirat în lumina aceea, incapabil să urle, să zbiere că nu e bine, că nu aşa trebuie, că e o porcări…

Ceva îl lovi în cap. Şi, o fracţiune de secundă, Eddie fu conştient de trecerea lui printre lumi. Apoi veniră focurile de armă. Apoi veni măcelul.

STROFĂ:
Hai, commala, haide, da,
Vântul mult te va purta.
Mergi unde ka te duce
N-ai ce face, n-ai ce face.

ANTISTROFĂ:
Hai, commala, haide, doi!
N-ai ce face înapoi!
Mergi unde ka te poartă,
Nu te-ntoarce niciodată!

STANŢA III
TRUDY SI MIA

1

Până la data de întâi iunie, anul 1999, Trudy Damascus fusese genul de femeie pragmatică şi fără imaginaţie care obişnuia a-ţi spune că majoritatea OZN-urilor erau simple baloane meteo (iar cele care nu intrau în această categorie erau cel mai probabil invenţiile unor oameni care doreau să ajungă la televizor), că Giulgiul din Torino nu era decât şmecheria vreunui escroc din secolul al XIV-lea şi că fantomele – inclusiv cea a lui Jacob Marley{7} – ori erau percepţiile unora bolnavi la cap, ori erau provocate de indigestie. Era pragmatică şi lipsită de imaginaţie, *se mândrea* că este pragmatică şi lipsită de imaginaţie, şi niciun gând, cât de cât paranormal, nu-i trecea prin minte atunci când mergea pe Second Avenue spre serviciu (o firmă de audit şi contabilitate purtând numele Guttenberg, Furth şi Patel), în mână ţinând sacoşa din pânză tare, iar pe umăr, poşeta. Unul dintre clienţii firmei GF&P era un lanţ de magazine care comercializau jucării. KidzPlay. Şi KidzPlay datora firmei GF&P o sumă măricică de bani. Pe Trudy o durea exact undeva de faptul că lanţul de magazine făcuse deja apel la Capitolul Unsprezece{8}. Voia cu tot dinadinsul să pună mâna pe cei 69 211 de dolari, plus 19 cenţi, şi îşi petrecuse mare parte din pauza de prânz (într-un separeu din spatele patiseriei „Vafe şi Clătite la Dennis”, care, până în anul 1994, fusese restaurantul „Chew Chew Mama's”), trecând în revistă modalităţile prin care să-i recupereze. În ultimii doi ani făcuse paşi importanţi spre schimbarea numelui firmei, din Guttenberg, Furth şi Patel la Guttenberg, Furth, Patel şi Damascus. Dacă va reuşi să-i constrângă pe cei de la KidzPlay să sară cu banii, va însemna un alt pas – unul foarte mare – în direcţia dorită.

Şi astfel, în vreme ce traversa 46th Street spre blocul turn

din sticlă neagră ce se înălţa acum în colţul Second cu 46th (unde pe vremuri fusese un anume magazin de delicatese numit Artistic Deli, iar apoi un anume teren viran), Trudy nu se gândea deloc la zei sau la fantome sau la apariţii din lumea spiritelor. Nu. Se gândea la Richard Goldman, boul de director al unei anume firme de jucării, şi la cum…

Acela a fost momentul în care viaţa lui Trudy se schimbă. La ora de vară a Estului 1:19 p.m. tocmai ce ajunsese pe trotuarul de pe latura comercială a străzii. De fapt, tocmai când ridica piciorul să se urce pe el. Şi atunci, pe neaşteptate, o femeie îi apăru în faţă. O afroamericană cu ochii bulbucaţi. Nu că n-ar fi fost destule femei de culoare în New York, şi numai Dumnezeu putea spune câte dintre acestea aveau ochii bulbucaţi, dar Trudy niciodată nu mai văzuse vreuna materializându-se din văzduh, aşa ca individa aceasta. Şi mai era ceva, ceva încă şi mai incredibil. Doar cu zece secunde mai devreme, Trudy Damascus ar fi râs şi ar fi spus că *nu* poate concepe cum o femeie să-i răsară din senin în faţa ochilor pe un trotuar din Manhattan, dar iacăt-o! Chiar aici!

Şi acum înţelese cum trebuie să se fi simţit toţi acei oameni care spuneau că au văzut farfurii zburătoare (fără să mai punem la socoteală fantomele cu lanţuri zornăitoare), cât de frustraţi deveniseră ei în faţa neîncrederii de fier a celorlalţi, a unora ca… ei bine, a unora ca acea Trudy Damascus de la ora 1:18 p.m. a acelei zile din iunie, acea Trudy Damascus care dispăruse pentru totdeauna de acolo, de pe trotuarul comercial al 46th Street. Puteai spune *Dar, nu pricepi, CHIAR S-A ÎNTÂMPLAT!* şi îţi răceai gura în zadar, căci nu te credea nimeni. Ţi s-ar răspunde cu *Păi, poate că a ieşit din spatele staţiei de autobuz, şi n-ai observat tu* sau *Poate că a ieşit din vreo prăvălioară, şi n-ai observat tu.* Puteai spune că nu exista *nici-o* staţie de autobuz la intersecţia dintre Second şi 46th (nici spre centru, nici spre zona comercială), şi tot n-ar fi folosit la nimic. Puteai spune că nu mai exista *nici-o* prăvălioară în zonă de când se construise 2 Hammarskjöld Plaza, şi tot ar fi fost în zadar. În curând Trudy va descoperi singură toate astea şi va ajunge într-o stare vecină cu nebunia. Nu era obişnuită să-i fie

ignorate opiniile, aşa cum ignori o picătură de muştar, sau o bucăţică de cartof nefăcut.

Nici-o staţie de autobuz. Nici-o prăvălioară. Pe treptele care duceau spre Hammarskjöld Plaza stăteau câţiva funcţionari care nu-şi terminaseră încă pauza de prânz, cu pungile cu sandvişuri pe genunchi, dar femeia-fantomă nu venise nici dinspre ei. Realitatea era următoarea: când Trudy Damascus păşise pe bordură cu piciorul stâng, încălţat cu un pantof sport, trotuarul fusese complet gol. Când îşi deplasase corpul, pregătindu-se să-şi ridice piciorul drept de pe stradă, în faţa ei a apărut o femeie.

Preţ de o clipă Trudy a putut să vadă Second Avenue prin fiinţa aceea, şi a mai văzut încă ceva, ceva ce aducea cu gura unei peşteri. Apoi toate dispărură, iar femeia se solidifică chiar în faţa ochilor ei. Probabil că toate astea duraseră una sau două secunde – aşa credea Trudy. Mai târziu îşi va aminti de o vorbă veche: *Dacă ai fi clipit, nu ai fi văzut* şi îşi dori să fi clipit. Căci nu era vorba doar despre materializarea acelei creaturi.

Chiar în faţa ochilor lui Trudy Damascus, femeii de culoare începură să-i crească picioarele.

Chiar aşa; îi crescură picioarele.

Puterea de observaţie a lui Trudy nu păţise nimic, nu se defectase, şi mai târziu ea va povesti oamenilor (tot mai puţini fiind cei care catadicseau s-o asculte) că toate detaliile acestei scurte întâlniri îi erau întipărite în minte ca un tatuaj. Arătarea avea un pic mai mult de un metru douăzeci. Cam puţin pentru o femeie normală, îşi zise Trudy, dar perfect firesc pentru una care se termină la genunchi.

Apariţia era îmbrăcată cu jeanşi şi o cămaşă albă pătată ori cu vopsea maro, ori cu sânge uscat. Cracii pantalonilor erau plini şi rotunjiţi în dreptul pulpelor, acolo unde existau *picioare* ca să-i umple, dar părţile de sub genunchi se târau pe trotuar ca pieile năpârlite ale unor ciudaţi şerpi albaştri. Şi apoi, dintr-odată, se înfoiară. *Se înfoiară,* cuvintele în sine păreau total demente, dar Trudy fu martoră a acestui fenomen. În aceeaşi clipă, femeia crescu, ajungând de la

înălţimea ei de-până-la-genunchi, de un metru douăzeci şi puţin, la înălţimea de femeie normală, de un metru şaizeci şi ceva. Părea un efect cinematografic, însă acesta nu era un film. Era *viaţa* lui Trudy.

Arătarea purta pe umărul stâng o traistă din papură împletită şi căptuşită cu pânză. În ea erau nişte obiecte ce semănau cu farfuriile sau cu discurile. În mâna dreaptă ţinea strâns mânerele unei genţi de un roşu decolorat, cu şiret la gură. În geanta asta părea a fi ceva pătrăţos. Trudy nu reuşi să descifreze tot înscrisul de pe ea, ci numai PISTELE DIN MANHATTAN. Chiar atunci femeia o apucă pe Trudy de braţ.

— Ce-ai acolo? o întrebă arătând spre geanta din pânză tare. Pantofi?

Întrebarea aceasta o făcu pe Trudy să se uite la picioarele femeii de culoare şi observă un alt lucru straniu: picioarele afroamericancei erau *albe.* Albe ca ale ei.

Trudy auzise că poţi rămâne mut de uimire, şi chiar asta i se întâmplă ei acum. Limba i se lipise de cerul gurii şi nu şi-o putea dezlipi nicicum. Totuşi, ochii îi funcţionau perfect. Vedeau absolut totul. Picioarele albe. Petele de pe chipul negresei, aproape sigur sânge uscat. Nările îi fremătară dezgustate de damful de transpiraţie ce părea a spune că materializarea din senin pe Second Avenue cerea, cu siguranţă, un efort colosal.

— Ascultă, coană, dacă ai pantofi în aia, ai face bine să mi-i dai. Nu vreau să te omor, da' tre' să ajung la nişte oameni care să mă ajute să-mi nasc fătul şi nu pot să mă duc până acolo desculţă.

Nu se afla nimeni pe bucăţica asta de Second Avenue. Cele câteva persoane de pe treptele de la 2 Hammarskjöld Plaza plus o pereche de pe trotuar se uitau fix la Trudy şi la femeia de culoare *(în cea mai mare parte* de culoare). Dar nu cu panică, şi nici măcar cu interes. Ce mama dracului aveau cu toţii? Erau orbi, sau ce?

Păi, în primul rând, nu pe ei i-a apucat de braţ. Şi nu pe ei ameninţă să-i omoare, dacă…

Arătarea îi smulse de pe umăr geanta din pânză în care se

aflau pantofii ei de birou (practici, fără toc, din piele roşiatică). Se uită înăuntru, apoi ridică ochii la Trudy.

— Ce măsură sunt?

Limba lui Trudy se dezlipi de cerul gurii, însă nu-i folosi la nimic, căci căzu fără viaţă.

— N-are a face, Susannah zice că-s 37, ori 37 juma. Sunt buni…

Şi, brusc, chipul arătării începu să pâlpâie. Mâna i se mişcă dezordonat, fără să poată strânge pumnul – ca şi cum femeia nu şi-o putea controla cum se cuvine – şi se lovi în mijlocul frunţii, chiar între ochi. Şi, la fel de brusc, chipul i se transformă. Pachetul de bază al televiziunii prin cablu la care era abonată Trudy avea şi un program de comedii, aşa că văzuse mimi de renume transformându-şi la fel trăsăturile feţei.

Dar nu doar trăsăturile negresei se modificaseră, ci şi vocea. Acum vorbi cu inflexiunile unei femei educate. Şi (ar fi jurat Trudy) foarte speriate.

— Ajută-mă, îi zise arătarea. Numele meu este Susannah Dean şi sunt… sunt… o, vai de mine… o, *Doamne*…

Acum chipul i se schimonosi de durere şi îşi apăsă mâinile pe burtă. Când ridică ochii, Trudy observă că era din nou prima individă, cea care spusese că o să facă moarte de om pentru o pereche de pantofi. Făcu un pas înapoi cu tălpile goale, strângând la piept geanta în care se aflau pantofii de firmă ai lui Trudy şi un exemplar din *New York Times*.

— O, Doamne, exclamă ea. Ce doare! *Mamă-mamă, ce mai doare!* Trebuie să mă ajuţi. Nu trebuie să se nască acum, nu aici, în mijlocul străzii, trebuie să opreşti durerea!

Trudy încercă să zbiere după ajutor. Dar nu scoase decât un scâncet înfundat.

Arătarea îi spuse:

— Acum du-te de aici. Şi dacă chemi poliţaii sau faci tămbălău, să ştii că am să te găsesc şi am să-ţi tai ţâţele.

Ca să dea mai mare greutate ameninţării, scoase o farfurie din traista de nuiele. Trudy observă că muchia metalică era ascuţită ca un cuţit de măcelărie. Brusc, se văzu în situaţia

ingrată de a se căzni să nu-şi dea drumul pe ea.

Am să te găsesc şi am să-ţi tai ţâţele, iar muchia farfuriei la care se uita ar fi rezolvat totul într-o clipită. Ţaca-paca, mastectomie instantanee. O, Doamne, Dumnezeule!

— O zi bună şi dumneavoastră, doamnă, îşi auzi Trudy gura vorbind de capul ei, cu împleticeala unuia care vrea să vorbească cu dentistul înainte ca efectul anesteziculuisă-i fi dispărut complet. Bucuraţi-vă de pantofii aceştia, purtaţi-i sănătoasă.

Nu că arătarea ar fi părut sănătoasă. Nu părea. Nici măcar cu picioarele cele noi şi albe.

Şi Trudy se duse de acolo. Se duse în jos pe Second Avenue. Încercă să se convingă (absolut zadarnic) că *nu* văzuse nici-o femeie materializându-se din senin lângă 2 Hammarskjöld, clădire pe care cei care lucrau acolo o numeau în glumă Turnul Negru. Încercă să se convingă (la fel de zadarnic) că e numai vina ei, că aşa îi trebuie dacă a mâncat friptură de vită cu cartofi prăjiţi la prânz. Ar fi trebuit să nu-şi schimbe obiceiul şi să ia clătitele umplute, că doar la Dennis's mergeai să mănânci *clătite,* nu friptură cu cartofi, şi dacă nu crezi, uite ce păţise ea. I se păruse că vede o arătare afroamericană şi…

Şi geanta! Geanta ei din pânză tare de la librăria Borders! Probabil c-o pierduse pe undeva!

Dar nu. Ştia că nu fusese aşa. Şi se aştepta ca, din clipă în clipă, s-o audă pe femeia aceea venind după ea, zbierând ca un vânător de capete din cea mai adâncă, cea mai întunecată junglă din Papua. Simţea o *amorţitură-furnicoasă* pe spate (adică un loc rece, care o furnica, dar expresia inventată i se părea mai corectă) chiar acolo unde ştia că i se va înfige farfuria nebunei ăleia, sorbindu-i sângele şi hăpăindu-i un rinichi înainte de a se opri vibrând în măduva spinării. O va auzi cum vine, ştia asta, va scoate un şuierat ascuţit ca un titirez înainte de a-i intra în carne, iar sângele cald i se va revărsa pe fese şi va şiroi pe spatele picioarelor…

Nu se mai putu ţine. I se relaxă vezica, iar urina îi ţâşni, formând o pată ruşinoasă pe partea din faţă a pantalonilor de la costumul *très* elegant de la Norma Kamali. Ajunsese

aproape de colţul dintre Second şi 45th. Şi atunci, Trudy – care niciodată nu va mai fi femeia aceea pragmatică şi lipsită de imaginaţie care se considerase a fi fost – se opri şi se uită în urmă. Nu mai simţea amorţitura-furnicoasă de pe spate. Ci doar o umezeală caldă mai jos de burtă.

Şi femeia aceea, arătarea aceea furioasă, dispăruse.

2

Trudy ţinea în dulăpiorul de la birou câteva haine pentru meciurile de softball – tricouri şi două perechi vechi de jeanşi. Iar atunci când ajunse la Guttenberg, Furth şi Patel, primul lucru pe care l-a făcut a fost să se schimbe. Al doilea, în ordinea importanţei, a fost să sune la poliţie. Poliţistul care îi înregistră plângerea se numea Paul Antassi.

— Mă numesc Trudy Damascus, spuse ea, şi tocmai ce am fost jefuită pe Second Avenue.

Poliţistul Antassi se dovedi extrem de înţelegător în timpul conversaţiei telefonice, şi Trudy se pomeni imaginându-şi că la capătul celălalt al firului se află un George Clooney italian. Puţin verosimil, dacă ne gândim la numele lui Antassi şi la părul şi ochii lui Clooney. De fapt, Antassi nu semăna câtuşi de puţin cu actorul respectiv, dar, alo!, cine se aşteaptă la miracole şi la vedete de cinema, când noi trăim în lumea reală? Deşi… dacă e să luăm în consideraţie ce i se întâmplase pe colţul dintre Second şi 46th la ora de vară 1:19 P.M…

Poliţistul Antassi a ajuns pe la trei şi jumătate, iar Trudy îi relată ce i se întâmplase, îi povesti *absolut tot şi în detaliu,* chiar şi faptul că simţise amorţitura-furnicoasă şi faptul că fusese convinsă că femeia va arunca farfuria aia în direcţia ei…

— Şi spuneţi că farfuria avea marginea ascuţită? o întrebă Antassi notându-şi în carneţel şi dădu din cap cu înţelegere la răspunsul ei afirmativ.

Lui Trudy i se păru că ştie de undeva semnul acela din cap, însă era mult prea ocupată să-şi spună povestea şi nu se mai

gândi la asta. Mai târziu, însă, îşi aduse aminte şi se întrebă cum de putuse fi atât de cretină. Văzuse gestul acesta de încuviinţare şi cumsecădenie în toate filmele cu femei care o iau razna, de la *Girl, Interrupted,* cu Winona Ryder, până la mai vechiul *The Snake Pit,* cu Olivia de Havilland.

Însă în momentul respectiv nu era atentă la aşa ceva. Era mult prea ocupată să-i explice amabilului poliţist Antassi cum, de la genunchi în jos, cracii de la jeanşii arătării se târau pe trotuar în urma ei. Când îşi încheie declaraţia, auzi pentru prima oară ipoteza că femeia de culoare venise din spatele vreunei staţii de autobuz. Şi pe aceea – asta o să vă pună capac – conform căreia negresa probabil că tocmai ce ieşise din spatele vreunei prăvălioare, căci erau miliarde de buticuri în cartierul acela. Iar Trudy îşi rosti tot atunci în premieră replica aceea cum că *nu* exista nici-o staţie de autobuz în zona respectivă. Iar cea cu prăvălioarele care dispăruseră complet de când se construise 2 Hammarskjöld se va dovedi a fi numărul ei de succes, datorită căruia s-ar putea să fie invitată într-o bună zi la postul de radio metropolitan.

Atunci a fost întrebată pentru prima oară ce anume mâncase la prânz, chiar înainte de a o vedea pe femeia cu pricina. Şi realiză, tot pentru prima oară, că meniul fusese o variantă din secolul douăzeci a celui servit de Ebenezer Scrooge chiar înainte de a-şi vedea vechiul (şi de multă vreme repauzatul) partener de afaceri: friptură cu cartofi. Ca să nu pomenim şi de cele *câteva* linguri de muştar.

Nici nu se mai gândi să-i adreseze poliţistului Antassi o invitaţie la cină. De fapt, chiar îl dădu afară din birou.

La scurtă vreme după plecarea precipitată a poliţistului, Mitch Guttenberg îşi vârî capul pe uşă.

— Crezi c-o să-ţi recupereze geanta, Tru…

— Ieşi, zise femeia fără să ridice ochii. În clipa asta.

Guttenberg îi evaluă obrajii palizi şi maxilarele încleştate şi se retrase fără să mai rostească niciun cuvinţel.

Trudy plecă de la birou la cinci fără un sfert, ceea ce era foarte devreme pentru stilul ei. Se întoarse la colţul dintre Second şi 46th Street. Şi, chiar dacă senzaţia aceea de amorţitură-furnicoasă începuse din nou să-şi facă mendrele cu ea pe când se apropia de Hammarskjöld Plaza, nu şovăi câtuşi de puţin. Rămase la marginea trotuarului, nesocotind atât semnul alb care spunea TRAVERSAŢI, cât şi pe cel roşu, cu TRAVERSAREA INTERZISĂ. Făcu o piruetă mică, la fel ca o balerină (sau pe aproape), ignorându-i pe ceilalţi pietoni de pe Second Avenue, şi fiind ignorată la rândul ei.

— Aici, spuse ea. Chiar aici s-a întâmplat. Sunt convinsă. M-a întrebat ce măsură port la pantofi şi, înainte să apuc să-i răspund – pentru că i-aş fi *răspuns,* i-aş fi spus şi ce culoare au chiloţii de pe mine dacă ar fi vrut să ştie, că eram în stare de şoc – înainte să apuc să-i răspund, a zis…

N-are a face, Susannah zice că-s 37, ori 37 juma. Sunt buni.

Ei, nu, femeia nu apucase să-şi ducă spusele până la capăt, dar Trudy era sigură că asta voise să spună. Însă chiar atunci se schimbase la faţă. Ca un comic pregătindu-se să-l imite pe Bill Clinton sau pe Michael Jackson sau chiar pe George Clooney. Şi îi ceruse ajutorul. Îi ceruse ajutorul şi zisese că o cheamă… cum a zis că o cheamă?

— Susannah Dean, şopti Trudy. Ăsta-i numele. Şi am uitat să i-l spun poliţistului Antassi.

Păi, cam aşa ceva, dar naiba să-l ia pe poliţistul Antassi. Poliţistul Antassi, cu staţiile şi prăvălioarele lui, *naiba* să-l ia!

Şi femeia aceea – Susannah Dean, Whoopi Goldberg, Coretta Scott King[9]*, sau cine mama mă-sii era, credea că e gravidă. Credea că* naşte *chiar în clipa aia. Sunt aproape sigură. Ţie ţi se părea borţoasă, Trudes?*

— Nu, îşi răspunse sieşi.

Pe trotuarul dinspre centru al 46th Street, semnul cel alb care permitea traversarea deveni din nou cel roşu care o interzicea. Şi Trudy îşi dădu seama că începe să se calmeze. O calma faptul că se afla acolo, cu Hammarskjöld Plaza în dreapta ei. Era ceva acolo care o liniştea, ceva ca o mână răcoroasă pe fruntea înfierbântată, sau ca un cuvânt de

mângâiere care îţi spune că nu există niciun motiv, absolut *niciun* motiv pentru care să simţi amorţitura-furnicoasă.

Şi atunci îşi dădu seama că aude un zumzăit. Un zumzăit teribil de dulce.

— Nu-i zumzăit, spuse pe când semnul roşu cu TRAVERSAREA INTERZISĂ se schimbă în cel alb cu TRAVERSAŢI (şi îşi aminti de un individ cu care ieşise în facultate care îi spusese că cel mai nasol dezastru karmic pe care şi-l putea imagina era să se reîncarneze în semafor). Nu, nu-i zumzăit, e *cântec*.

Şi atunci, chiar de alături – făcând-o să tresară, dar fără să o sperie – se auzi o voce de bărbat:

— Aşa este.

Trudy se întoarse şi văzu un domn la vreo patruzeci, patruzeci şi puţin de ani.

— Eu trec pe aici din când în când doar ca să-l aud. Şi am să-ţi mărturisesc ceva, căci nu suntem decât două corăbii în noapte şi probabil nu ne vom mai întâlni vreodată – în tinereţe am avut cea mai urâtă acnee din câte există. Şi cred că locul acesta mi-a vindecat-o.

— Crezi că te-ai vindecat de bube pentru că ai stat pe colţul ăsta dintre Second şi 46th, repetă ea.

Surâsul bărbatului, slab dar încântător, păru să tremure puţin.

— Ştiu că pare o nebunie, dar…

— Eu am văzut o femeie apărând de nicăieri, zise Trudy. Am văzut-o acum trei ore şi jumătate. Şi când mi-a apărut în faţă, îi lipseau picioarele de la genunchi în jos. Şi după aia i-au crescut. Deci, care din noi doi e mai nebun, prietene?

Individul făcu ochii mari la ea – o altă slugă anonimă, în costum şi cu cravata slăbită la sfârşitul zilei de lucru. Şi, da, Trudy reuşi să-i vadă pe obraji şi pe frunte cicatricele şi petele lăsate de acnee.

— Adevărat?

Îşi ridică mâna dreaptă.

— Să mor de te mint. Paraşuta aia mi-a furat pantofii.

Şovăi puţin şi se corectă:

— Nu, nu era o paraşută. Nu cred. Era speriată şi desculţă şi credea că naşte, îmi pare rău că nu i-am dat pantofii sport în loc de pantofii ăia buni.

Bărbatul îi aruncă o privire precaută, şi Trudy Damascus se simţi brusc obosită. Avea senzaţia că, de acum înainte, va cam trebui să se obişnuiască cu acest gen de privire. Semaforul zicea iarăşi TRAVERSAŢI, iar bărbatul se avântă să treacă strada.

— Hei, domnu'!

Nu se opri, ci doar se uită peste umăr la ea.

— Ce era aici pe vremea când veneai să-ţi tratezi acneea?

— Nimic, îi răspunse el. Un teren viran înconjurat de un gard. Am zis că n-o să se mai audă după ce au început construcţia, dar uite că m-am înşelat.

Ajunse pe trotuarul de vizavi. Ieşi de pe Second Avenue. Trudy rămase pe loc, cufundată în gânduri. *Am zis că n-o să se mai audă, dar m-am înşelat.*

— Oare de ce? se întrebă ea şi se întoarse să se uite mai bine la 2 Hammarskjöld Plaza. La Turnul Negru.

Zumzăitul i se părea mai puternic acum, când se concentra asupra lui. Şi mai melodios. Nu o singură voce, ci mai multe. Ca un cor. Apoi, gata. Dispăru la fel de brusc cum apăruse femeia acea de culoare.

Nu, n-a dispărut, îşi spuse ea. *Nu mai ştiu eu cum să-l aud, atâta tot. Dacă rămân destul timp aici, sunt convinsă că-l voi auzi din nou. Măi, e o nebunie ce se întâmplă.* Eu *sunt nebună.*

Dar credea asta? Nu, nu credea. Şi, pe neaşteptate, lumea i se păru foarte rarefiată, mai mult o plăsmuire decât ceva concret, ca şi cum nici nu prea mai era acolo. Niciodată în toată viaţa ei nu se simţise mai puţin pragmatică. În schimb simţea că o lasă genunchii, că i s-a întors stomacul pe dos, că va leşina din clipă în clipă.

4

De cealaltă parte a Second Avenue era un părculeţ. În

mijloc avea o fântână arteziană, iar alături de aceasta, o sculptură în metal reprezentând o broască ţestoasă a cărei carapace lucea umedă în jetul de apă. Lui Trudy nu-i plăceau în mod deosebit nici fântânile, nici ţestoasele, însă acolo mai era şi o bancă.

Semnul cu TRAVERSAŢI se aprinse din nou. Trudy traversă Second Avenue clătinându-se, de parcă ar fi avut optzeci şi trei de ani, nu treizeci şi opt, ajunse la banca din scuar şi se aşeză pe ea. Începu să tragă aer în piept în reprize rare şi prelungi şi, după vreo trei minute, se simţi un pic mai bine.

Lângă bancă era şi un recipient pentru gunoi, purtând inscripţia PUNEŢI GUNOIUL UNDE ÎI ESTE LOCUL. Dedesubt, cineva scrisese cu vopsea roz următorul mesaj straniu: *Vezi ŢESTOASA cât e de mare.* Trudy se uită la broască, dar nu i se păru deloc prea mare; dimpotrivă, sculptura era destul de modestă ca dimensiuni. Însă mai văzu şi altceva: un exemplar din *New York Times,* făcut sul, întocmai cum îşi răsucea ea ziarul atunci când voia să-l păstreze în geantă. Fireşte că existau pe puţin un milion de ziare care fluturau la ora aceea pe asfaltul Manhattanului, dar acesta era al ei. Ştia că e al ei încă dinainte să-l scoată din coşul de gunoi ca să verifice rubrica de rebus pe care o completase în pauza de prânz în inconfundabila ei cerneală liliachie.

Îl puse la loc în coş şi se uită peste Second Avenue, la locul unde i se modificase concepţia despre lume şi viaţă. Pentru totdeauna, probabil.

Mi-a luat pantofii. A traversat şi s-a aşezat aici, lângă ţestoasă, ca să se încalţe. A păstrat geanta, dar a aruncat ziarul. De ce mai avea nevoie de geantă? Că doar nu avea pantofi pe care să-i pună în ea.

Trudy credea că ştie motivul. Femeia aceea îşi pusese farfuriile în geanta ei, pentru că orice poliţist care ar fi văzut muchiile acelea tăioase ar fi putut să întrebe ce anume se mânca din asemenea farfurii care îţi puteau reteza degetele dacă le apucai de unde nu trebuie. *În regulă, dar unde s-a dus?*

La intersecţia dintre First Avenue şi 46th Street era un hotel. Pe vremuri acolo era un hotel Plaza care găzduia funcţionarii

ONU. Trudy nu ştia cum îi spune acum, şi nici că-i păsa. Aşa cum nu avea de gând să se ducă acolo şi să se intereseze dacă nu cumva în hotel intrase o femeie de culoare, îmbrăcată în jeanşi şi o cămaşă pătată. Intuia că această versiune a fantomei lui Jacob Marley exact aşa făcuse, însă nu avea de gând să dea curs acestei intuiţii. Cel mai bine ar fi fost să lase totul baltă. Oraşul era plin de pantofi, dar *sănătatea mintală, sănătatea* ei…

Cel mai bine ar fi fost să se ducă acasă, să facă un duş şi să… s-o lase baltă. Doar că…

— Ceva e anapoda, zise ea tare atrăgând privirile unui trecător.

Îl privi şi ea sfidător şi repetă:

— Undeva, ceva e *total* anapoda. Se…

Înclină fu primul cuvânt care-i veni în minte, dar nu-l rosti. Simţea că, dacă l-ar fi spus cu voce tare, ar fi făcut ca lumea cea înclinată să se dea peste cap.

Pentru Trudy Damascus a urmat o vară plină cu coşmaruri. Unele despre femeia care a apărut din senin şi căreia i-au *crescut* picioarele. Visele acestea au fost urâte, dar nu au fost cele mai rele. În cele mai cumplite coşmaruri pe care le-a avut în vara aceea, Trudy era undeva în întuneric, înconjurată de dangăte înfiorătoare de clopote, şi simţea cum ceva se înclină tot mai mult, şi mai mult, până nu mai exista cale de întoarcere.

STROFĂ:
Hai, commala, hai, dansezi,
Poţi să-mi zici ce crezi că vezi?
Sunt năluci sau doar oglinzi
Cele ce te fac s-o-ntinzi?

ANTISTROFĂ:
Hai, commala, haide, trei
Rogu-te să-mi spui, de vrei!
Năluci sau sufletu-ţi întunecat
Te fac să vrei să fii plecat?

STANŢA IV
DOGANUL LUI SUSANNAH

1

Amintirile lui Susannah deveniseră tulburător de nesigure şi incoerente, aidoma benzii de transmisie de la o maşină veche. Îşi aducea aminte lupta cu Lupii şi îşi aducea aminte cum Mia aşteptase răbdătoare cât…

Nu, nu era corect. Nu era cinstit. Mia făcuse mult mai mult decât să aştepte răbdătoare. O încurajase pe Susannah (şi pe ceilalţi) din toată inima ei de luptătoare. Îşi amânase momentul naşterii în vreme ce mama-surogat a fătului ei împărţea farfuriile cu moarte. Însă Lupii se dovediseră a fi roboţi, aşa că nu prea puteai să zici că…

Ba da. Ba da, puteai. Pentru că erau mai mult decât nişte simpli roboţi, mult, mult mai mult, şi noi i-am omorât. Ne-am ridicat la luptă cu bun temei şi i-am făcut praf.

Însă asta se terminase. Şi, pentru că se terminase, durerile facerii se înapoiară în forţă. Dacă n-are grijă, va da naştere copilului chiar aici, la marginea drumului; şi aici va şi muri, pentru că era flămând, fătul Miei era flămând şi…

Trebuie să mă ajuţi!

Mia. Imposibil să nu răspundă acelui strigăt disperat. Chiar dacă simţea cum Mia o împinge la o parte (la fel cum, mai demult, şi Roland o dăduse la o parte pe Detta Walker), îi era peste poate să nu răspundă acelui urlet sălbatic de mamă. Pe de-o parte, poate unde era trupul *ei* cel pe care îl împărţeau acum, iar trupul ei se declarase de partea copilului. Sau poate că nu putea face altfel. Şi o ajutase. Făcuse ceea ce Mia nu mai putea face, oprise travaliul, chiar dacă o amânare prea îndelungată a momentului naşterii ar fi fost periculoasă pentru făt (straniu cum acest cuvânt îşi făcuse loc în gândurile ei, cum devenise cuvântul ei, aşa cum era şi cuvântul Miei). Îşi aminti o poveste auzită la o petrecere nocturnă între fete, în căminul de la Universitatea Columbia. Vreo şase fătuci în

pijamale, aşezate pe jos, fumând şi bând dintr-o sticlă de whisky Wild Irish Rose – licoare *verboten,* şi tocmai de aceea de două ori mai delicioasă. Povestea era despre o fată, cam de vârsta lor, care plecase la drum lung cu maşina. Şi îi fusese mult prea ruşine să-şi roage prietenii să oprească pentru o scurtă (şi necesară) incursiune în tufele de la marginea drumului. Prin urmare, mai zicea povestea, fata cu pricina suferise o ruptură de vezică şi murise. Era genul de poveste pe care o califici drept scorneală, în acelaşi timp crezând-o sută la sută. Iar chestia asta cu fătul… cu *copilul*…

Dar, indiferent care ar fi fost pericolul, reuşise să întârzie travaliul. Pentru că existau anumite comutatoare care puteau face asta. Existau pe undeva.

(în Dogan)

Numai că maşinăriile din Dogan nu fuseseră construite ca să facă ceea ce ea – ele

(noi amândouă)

le puneau să facă. Într-un final se vor supraîncărca

(se vor rupe)

toate maşinile vor lua foc, vor arde. Se vor declanşa alarmele. Se vor stinge monitoarele şi panourile de control. După cât timp? Susannah nu avea habar.

Îşi amintea vag cum îşi dăduse jos scaunul cu rotile dintr-o căruţă, profitând de neatenţia celorlalţi care sărbătoreau victoria şi îşi jeleau morţii. Nu era o treabă uşoară să ridici obiecte sau să te urci în ceva atunci când nu aveai nimic mai jos de genunchi, dar nu era chiar atât de greu cum îşi închipuiau oamenii. Fireşte că era obişnuită cu obstacolele cotidiene – de la aşezatul şi ridicatul de pe toaletă până la apucarea cărţilor de pe raftul de sus al bibliotecii (în apartamentul ei din New York existase un taburet destinat acestei activităţi). În orice caz, Mia fusese cea care insistase – care o *împinsese de la spate,* aşa cum mâni o cireadă de vite. Aşa că Susannah se căţărase în căruţă, îşi dăduse jos scaunul cu rotile, apoi se aşezase cu îndemânare în el. Sigur, nu fusese o treabă uşoară, dar nicidecum cel mai dificil lucru pe care-l făcuse de când îşi pierduse acei douăzeci şi ceva de centimetri

din picioare.

Mai apucase să parcurgă cu scaunul un kilometru şi jumătate, poate ceva mai mult (căci nici Mia, fiică a nimănui, nu avea picioare – în Calla, cel puţin).

Apoi se lovi de un pinten de granit şi se răsturnă. Noroc că reuşise să-şi amortizeze căderea cu mâinile, protejându-şi pântecele revoltat şi nefericit.

Îşi aduse aminte cum se ridicase – rectificare: îşi aduse aminte cum Mia ridicase trupul luat cu forţa al lui Susannah Dean – şi urcase restul potecii.

Un singur lucru îşi mai amintea din Calla: cum încercase s-o împiedice pe Mia să-i ia şiretul din piele pe care îl purta în jurul gâtului. De el era prins un inel, un inel subţire, un inel minunat pe care i-l confecţionase Eddie. Când tânărul a văzut că-i era prea larg (pentru că fusese o surpriză, nu-i măsurase degetul), s-a întristat şi i-a spus că îi va face altul.

Faci ce vrei, îi răspunsese ea atunci, *însă eu numai pe acesta îl voi purta mereu.*

Şi şi-l pusese la gât, bucurându-se de senzaţia pe care i-o dădea, iar acum uite-o pe necunoscuta asta, pe *scorpia* asta care vrea să i-l ia.

Se înfiinţase şi Detta şi se încăierase cu Mia. Detta nu reuşise niciodată să capete control asupra lui Roland, însă Mia n-avea cum să fie Roland de Gilead. Şi îşi luă mâinile de pe şiretul din piele. Şi şovăi. Şi atunci Susannah simţi un alt junghi de durere care o făcu să se încovoaie din mijloc şi să scoată un geamăt prelung.

Trebuie să ţi-l dai jos! zbierase Mia. *Altfel, ei o să-i cunoască mirosul, aşa cum îl cunosc pe al tău! Mirosul bărbatului tău! Şi, crede-mă, nu vrei să se întâmple una ca asta!*

Cine? întrebase atunci Susannah. *Despre cine vorbeşti?*

Nu contează – n-avem vreme. Dar dacă va veni după tine – şi ştiu că tu crezi că va încerca să te găsească – ei nu trebuie să-i ştie mirosul! În locul tău, eu aş lăsa inelul aici, unde îl va găsi el. Şi mai târziu, dacă aşa va fi vrerea lui ka, îl vei putea purta din nou.

Susannah se gândise să-i spună că ar fi putut spăla inelul, ar fi putut scoate din el mirosul lui Eddie, dar ştia că Mia nu

vorbea doar despre un simplu miros. Acela era un inel al iubirii, iar mirosul lui va persista pe vecie.

Dar pentru cine?

Pentru Lupi, aşa credea. Pentru Lupii cei *adevăraţi.* Cei din New York. Vampirii despre care le povestise Callahan, vampirii şi căutătorii. Sau mai era şi altceva? Ceva şi mai rău?

Ajută-mă! strigă Mia, şi din nou Susannah simţi că nu se poate împotrivi acelui strigăt. Poate copilul era al Miei, sau poate că nu; poate era un monstru, sau poate că nu; însă trupul ei voia să-i dea naştere. Ochii ei voiau să-l vadă, indiferent cum ar fi arătat; iar urechile ei voiau să-i audă plânsetul, chiar dacă plânsetul lui era, în realitate, un mârâit fioros.

Îşi dăduse jos inelul de la gât, îl sărutase şi îl puse la baza potecii unde Eddie cu siguranţă că-l va observa. Pentru că va veni după ea; măcar până aici şi tot va veni. Susannah era convinsă de asta.

Şi după aia ce se mai întâmplase? Nu-şi mai amintea. Parcă mersese cu ceva tot drumul până în vârful unei poteci abrupte. Fără îndoială, poteca spre Peştera Uşii.

Apoi, beznă.

(ba nu)

Nu, nu beznă *totală.* Luminiţe care licăreau. Lumina difuză şi cenuşie a ecranelor pe care nu se proiecta nimic, deocamdată. Zumzetul stins al motoarelor; clinchetul releelor. Era

(Doganul, Doganul lui Jake)

un fel de cameră de control. Poate un loc pe care-l construise chiar imaginaţia ei, varianta ei personalizată a avanpostului descoperit de Jake pe malul vestic al Râului Whye.

Următorul lucru pe care şi-l amintea cu claritate era că se afla în New York. Ochii ei deveniseră ferestrele prin care o urmărise pe Mia furând pantofii unei biete femei îngrozite de moarte.

Atunci Susannah îşi făcuse *apariţia,* cerând ajutor victimei. Intenţiona să spună femeii că trebuie să ajungă la spital, că

are nevoie de un doctor, că va naşte şi că ceva nu era tocmai în regulă cu sarcina ei. Însă, înainte de a apuca să articuleze vreun cuvânt, o inundă un alt val de durere, durere atroce, durere mai cumplită decât oricare alta pe care o mai simţise vreodată după ce îşi pierduse picioarele. Iar asta – *asta…*

— Iisuse, fu tot ce spuse, căci Mia preluă din nou controlul, zicându-i lui Susannah că trebuie să-i oprească travaliul, şi spunând femeii că, dacă are de gând să cheme poliţia, o să piardă ceva mult mai de preţ decât pantofii.

Ascultă-mă, Mia, îi zise Susannah. *Pot să-ţi opresc din nou travaliul – aşa cred –, dar trebuie să mă ajuţi şi tu. Trebuie să te aşezi undeva. Dacă n-ai să stai puţin liniştită, nici Dumnezeu însuşi nu va mai reuşi să-ţi oprească travaliul. Pricepi ce-ţi spun? Mă auzi?*

Mia o auzea. Rămase pe loc o clipă, privind la femeia ai cărei pantofi tocmai ce-i furase. Apoi, cu timiditate aproape, puse o întrebare: *Unde să mă duc?*

Susannah înţelese că răpitoarea ei devenise pentru prima oară conştientă de oraşul imens din jur, că acum vedea, în sfârşit, valurile de pietoni, şuvoaiele de căruţe din metal (una din trei vopsită într-un galben strident), vedea, în sfârşit, turnurile atât de înalte, încât, în zilele noroase, cu siguranţă că nu li se vedeau acoperişurile.

Două femei priveau cu aceeaşi pereche de ochi la un oraş străin lor. Susannah ştia că este oraşul *ei,* deşi, din multe puncte de vedere, nu mai era. Ea plecase din New York în 1964. Iar asta fusese cu câţi ani în urmă? Douăzeci? Treizeci? Nu contează, las-o baltă. Nu-i momentul să-ţi baţi capul cu asta.

Privirile lor unite se opriră asupra scuarului micuţ de peste stradă. Durerile se mai domoliseră pentru moment şi, atunci când semnul anunţă TRAVERSAŢI, femeia de culoare care se materializase din senin în faţa lui Trudy Damascus (şi care nu arăta prea însărcinată) traversă strada, cu paşi rari, dar hotărâţi.

În capătul scuarului era o bancă lângă o fântână arteziană şi o sculptură din metal. Susannah se simţi un pic mai liniştită

atunci când văzu ţestoasa; i se părea că Roland însuşi îi lăsase acest semn, acest sigul, cum l-ar fi numit el.

— *Şi el va veni după mine,* îi zise ea Miei. *Trebuie să te fereşti de el, femeie. Trebuie să ai mare băgare de seamă şi să te fereşti de el.*

— *Am să fac ce trebuie,* răspunse Mia. *Vrei să te uiţi pe hârtiile femeii. De ce?*

— *Vreau să văd în ce* când *am ajuns. Iar ziarul îmi va arăta.*

Mâini cafenii scoaseră din geanta lui Trudy ziarul făcut sul, îl desfăcură şi îl ridicară la ochii cei albaştri care, la începutul zilei, fuseseră la fel de cafenii ca şi mâinile. Susannah citi data – 1 iunie 1999 – şi se minună. Nu douăzeci de ani în viitor, nici treizeci, ci treizeci şi cinci. Până în clipa aceasta nu-şi dăduse seama cât de puţin se gândise la şansele lumii de a supravieţui atâta vreme. Contemporanii din vechea ei viaţă – colegi de facultate, militanţi pentru drepturile omului, tovarăşi de băutură şi *aficionados*[{10}] ai muzicii folk se apropiau acum vertiginos de capătul vârstei mijlocii. Fără doar şi poate că unii dintre ei muriseră deja.

— *Gata,* interveni Mia, aruncând ziarul în coşul de gunoi, unde acesta se răsuci la loc, revenind la forma dinainte. Îşi curăţă cât putu de bine tălpile picioarelor goale (din cauza mizeriei, Susannah nu observase că-şi modificaseră culoarea) şi îşi puse pantofii cei furaţi. O cam strângeau, şi, pentru că nu avea ciorapi, probabil că îi vor face băşici dacă va avea de mers prea mult, dar…

— *Ce-ţi pasă ţie?* o întrebă Susannah. *Că doar nu-s picioarele tale.*

Şi imediat ce gândul ei rosti cuvintele (acestui soi de *conversaţie* Roland îi spunea „a sta la palavre") îşi dădu seama că se înşală. Cu siguranţă că picioarele ei personale, cele care păşiseră supuse prin viaţă purtând trupul Odettei Holmes (şi uneori pe cel al Dettei Walker) dispăruseră de multă vreme – cel mai probabil incinerate în vreun crematoriu municipal.

Însă nu observase schimbarea culorii. Mai târziu îşi va spune: *Ba da, ai observat-o. Ai observat-o şi ai blocat informaţia. Pentru că prea mult nu-i sănătos.*

Înainte de a analiza în detaliu problema – deopotrivă filosofică şi fizică – a apartenenţei acestor picioare, o străbătu un alt junghi de durere. Îi contractă burta, transformând-o în piatră, şi îi înmuie genunchii. Pentru prima oară simţi nevoia cumplită şi înspăimântătoare de a *împinge.*

— *Trebuie să-o faci să înceteze!* strigă Mia. *Trebuie, femeie! Pentru binele fătului! Pentru binele nostru!*

Da, da, bine, dar cum?

— *Închide ochii,* îi zise Susannah.

— *Ce să fac!? Nu m-ai auzit? Trebuie să…*

— *Te-am auzit,* spuse Susannah. *Închide ochii.*

Scuarul dispăru. Lumea se cufundă în beznă. O femeie de culoare, încă tânără şi, cu siguranţă, foarte frumoasă, stătea pe o bancă din scuar lângă o fântână arteziană şi o ţestoasă din metal cu carapacea udă. Puteai presupune că e adâncită în meditaţie yoghină în această după-amiază caldă de primăvară târzie a anului 1999.

Am să plec puţin, spuse Susannah. *Am să mă întorc. Tu rămâi aici. Stai liniştită. Nu te mişca. Durerea trebuie să cedeze, dar dacă mai persistă, stai nemişcată. Dacă te agiţi, o să te doară şi mai tare. Pricepi ce-ţi zic?*

O fi fost Mia înspăimântată şi hotărâtă să facă totul numai după capul ei, dar nu era proastă. Nu puse decât o singură întrebare. *Unde te duci?*

Înapoi la Dogan, îi răspunse Susannah. *La Doganul* meu. *Cel din mine.*

2

Clădirea descoperită de Jake pe celălalt mal al Râului Whye era un soi de garnizoană veche de comunicaţii şi supraveghere. Băiatul le-o descrisese în amănunt, însă nici el n-ar fi putut acum să recunoască varianta imaginată de Susannah. Aceasta era înzestrată cu tehnologie mult depăşită chiar şi treisprezece ani mai târziu de vremea femeii, atunci când Jake părăsise New Yorkul şi ajunsese în Lumea de

Mijloc. În *când*-ul lui Susannah, Lyndon Johnson era preşedinte, iar televizoarele color erau considerate ciudăţenii. Computerele erau nişte chestii imense care ocupau clădiri întregi. Însă Susannah vizitase oraşul Lud şi văzuse câteva din minunile de acolo, aşa că poate Jake ar fi *fost în stare* totuşi să recunoască locul în care se ascunsese de Ben Slightman şi Andy, Robotul Mesager.

Cu siguranţă că ar fi recunoscut podeaua murdară, linoleumul de pe ea, cu modelul lui de tablă de şah cu pătrate negre şi roşii, precum şi scaunele mobile din faţa consolelor unde pâlpâiau lumini şi luceau cadrane. Cu siguranţă că ar fi recunoscut şi scheletul rânjit din colţ, îmbrăcat în zdrenţele unei foste uniforme.

Susannah traversă încăperea şi se aşeză într-unul din scaune. Deasupra şi în faţa ei, pe ecranele alb-negru ale televizoarelor se vedeau zeci de imagini. Unele din Calla Bryn Sturgis (islazul, biserica lui Callahan, magazinul universal, drumul care ieşea din oraş ducând spre est). Altele erau poze îngheţate, ca fotografiile de studio: una cu Roland, una cu un Jake zâmbăreţ şi cu Ete în braţe, şi una – la care aproape că nu suportă să se uite – cu Eddie, cu pălăria de cowboy purtată pe spate, ca bandiţii din filme, şi cu cuţitul de cioplit în mână.

Pe un alt monitor se vedea negresa zveltă aşezată pe banca de lângă ţestoasă, cu genunchii lipiţi unul de altul, mâinile strânse în poală, ochii închişi, picioarele încălţate cu o pereche de pantofi furaţi. În jurul ei erau acum trei bagaje: traista pe care o furase de la femeia de pe Second Avenue, desaga din papură în care se aflau Orizele tăioase… şi o geantă de popice, de un roşu decolorat, cu ceva cu muchii drepte înăuntru. O lădiţă. Privind-o, Susannah simţi mânie – şi trădare – fără să ştie de ce.

Geanta a fost roz dincolo, îşi zise ea. *Şi-a schimbat culoarea când am traversat încoace, dar nu şi-a schimbat-o cu mult.*

Femeia de pe ecranul alb-negru se strâmbă. Iar Susannah simţi un ecou slab şi îndepărtat al durerii care o încerca pe Mia.

Trebuie să opreşti travaliul. De urgenţă.

Dar întrebarea rămânea: cum anume?

Aşa cum ai făcut şi dincolo. Când se târa să ajungă repede la peşteră.

Parcă asta se întâmplase foarte demult, într-o altă viaţă. De ce nu? Chiar *fusese* o altă viaţă, o altă lume, iar dacă mai spera să se întoarcă vreodată acolo, trebuia să ia măsuri. Deci, ce anume făcuse?

Te-ai folosit de toate astea de aici, asta ai făcut. Oricum, ele există numai în capul tău – ai aplicat „tehnica vizualizării" despre care vorbea profesorul Overmeyer la cursul de psiho din anul întâi. Închide ochii.

Susannah îi închise. Acum erau închise ambele perechi de ochi, şi cei fizici, controlaţi de Mia în New York, şi cei ai minţii ei.

Vizualizează.

Aşa şi făcu. Încercă, mai bine zis.

Deschide-i.

Îi deschise. Acum, pe panoul din faţă, acolo unde fuseseră potenţiometrele şi avertizoarele optice, apăruseră două butoane mari, rotunde, şi un singur întrerupător cu mâner. Butoanele păreau a fi fost confecţionate din bachelită, aidoma celor de la maşina de gătit a mamei ei din casa unde-şi petrecuse copilăria. Susannah nu se miră defel; orice fantezie, indiferent cât de aiurea şi fantastică ţi s-ar părea, nu este nimic altceva decât o variantă deghizată a lucrurilor pe care le cunoaştem deja.

Butonul din stânga era inscripţionat cu TEMP. EMOŢIONALĂ. Gradaţiile de pe el mergeau de la 32 la 212 (32 scris cu albastru; 212 cu roşu aprins). Era reglat la 160. Pe butonul din mijloc scria FORŢĂ TRAVALIU. Numerele de pe circumferinţa lui mergeau de la 0 la 10, iar acum era reglat la 9. Sub întrerupătorul cu mâner scria simplu: FĂT şi nu existau decât două poziţii: TREAZ şi ADORMIT. Acum era reglat la TREAZ.

Susannah ridică ochii şi pe unul din ecrane văzu un copil *in utero*. Un băieţel. Un băieţel *superb*. Penisul mititel plutea ca un fir de iarbă de mare sub bucla leneşă a cordonului

ombilical. Avea ochii deschişi şi, cu toate că restul imaginii era în alb şi negru, ochii aceştia erau de un albastru pătrunzător. Privirea fătului părea a trece drept prin ea.

Ochii lui Roland, îşi spuse ea, năucită de uimire. *Cum se poate?*

Dar nu se putea, fireşte. Totul era doar opera imaginaţiei ei, ţinea de tehnica vizualizării. Însă, dacă aşa stăteau lucrurile, pentru ce şi-ar imagina ea ochii albaştri ai lui Roland? De ce nu ochii căprui ai lui Eddie? De ce nu ochii căprui ai soţului ei?

Nu-i vreme de asta acum. Fă ce trebuie să faci.

Muşcându-şi buza de jos, întinse mâna spre butonul cu TEMP. EMOŢIONALĂ. (Pe monitorul care arăta scuarul, se vedea cum Mia îşi muşca şi ea buza inferioară.) Ezită un pic, apoi roti încet butonul înapoi, până la 72, exact ca şi cum ar fi fost un termostat. Şi, în fond, nu asta era?

Imediat o cuprinse o stare de calm. Se relaxă în scaun şi-şi desprinse dinţii din buză. Pe monitorul cu scuarul se vedea cum femeia de culoare face acelaşi lucru. În regulă, toate bune deocamdată.

Ezită o secundă cu mâna deasupra butonului pentru FORŢĂ TRAVALIU, dar se hotărî să acţioneze mai întâi întrerupătorul pe care scria FĂT. Mişcă mânerul din poziţia TREAZ la poziţia ADORMIT. Ochii copilului se închiseră instantaneu, iar Susannah se simţi puţin mai relaxată. Ochii aceia albaştri îi răscoleau sufletul.

Aşa, bine. Înapoi la FORŢĂ TRAVALIU. Asta era cea mai importantă, era potul cel mare, cum ar fi spus Eddie. Puse mâna pe butonul vechi şi îl încercă. Nu fu chiar surprinsă să descopere că era înţepenit. Nu voia să se mişte.

Dar ai s-o faci, îl ameninţă Susannah în gând. *Pentru că trebuie. Avem* nevoie *să te mişti.*

Îl apucă strâns şi începu să-l întoarcă încet în sens invers acelor de ceasornic. Făcu o grimasă de durere când un junghi îi străbătu capul. Un altul îi presă gâtul, ca şi cum s-ar fi înecat cu un os de peşte. Apoi ambele dureri dispărură. În dreapta se aprinse un rând de lumini, majoritatea

chihlimbarii, câteva foarte roşii.

— ATENŢIE, se auzi o voce ciudat de asemănătoare cu cea a Monoului Blaine. ACEASTĂ OPERAŢIUNE POATE DEPĂŞI INDICATORII DE SIGURANŢĂ.

Ai, nu mă-nnebuni, Sherlock! exclamă Susannah în sinea ei. Butonul cu FORŢĂ TRAVALIU coborâse la gradaţia 6. Când îl întoarse la 5, se aprinse alt rând de lumini galbene şi roşii, iar trei dintre monitoarele cu scene din Calla se stinseră cu pocnete şi sfârâieli. O altă durere îi prinse capul ca nişte degete invizibile. De undeva, de dedesubt, nişte motoare sau nişte turbine porniră cu un vaiet prelung. Motoare sau turbine mari, după cum se auzea. Le simţea cum duduie sub tălpile ei goale – fireşte, Mia se alesese cu pantofii. *Mă rog,* îşi spuse ea, *înainte n-aveam picioare deloc, aşa că poate tot eu sunt în avantaj.*

— ATENŢIE, spuse vocea mecanică. ACŢIUNEA TA ESTE PERICULOASĂ, SUSANNAH DIN NEW YORK. ROGU-TE, ASCULTĂ-MĂ. NU E BINE SĂ PĂCĂLEŞTI MAMA NATURĂ.

Şi atunci îi veni în minte una dintre zicalele lui Roland: Fă tu ce ai de făcut, şi eu am să fac ce am *eu* de făcut, şi vom vedea care dintre noi ia huiduielile. Nu prea înţelegea ce vrea să spună, dar parcă era potrivită pentru situaţia aceasta, aşa că o repetă cu glas tare în timp ce învârtea încet, dar cu hotărâre, butonul cu FORŢĂ TRAVALIU la 4, apoi la 3…

Avusese intenţia să-l întoarcă până la capăt, până la 1, dar, când tâmpenia aia de disc trecu de gradaţia 2, o durere fulgerătoare îi străbătu capul – durere atât de puternică, atât de *cumplită* – încât luă mâna de pe buton.

O clipă încă, durerea persistă – ba chiar se intensifică – şi Susannah crezu că o s-o ucidă. Iar atunci Mia se va prăbuşi de pe banca pe care stătea, şi amândouă vor fi moarte înainte ca trupul lor comun să atingă betonul din faţa sculpturii cu ţestoasa. Şi mâine, sau, poate, poimâine, rămăşiţele le vor fi duse la cimitirul săracilor. Şi ce anume va scrie pe certificatul de deces? Atac cerebral? Infarct? Sau, poate, formula aceea bună la toate la care recurge legistul aflat pe fugă: cauze naturale?

Însă durerea cedă, lăsând-o în viaţă. Rămase pe scaunul din faţa consolei cu cele două butoane caraghioase şi cu întrerupătorul cu mâner, trăgând adânc aer în piept şi ştergându-şi transpiraţia de pe obraji cu ambele mâini. Mamă-mamă, probabil că era campioană mondială la tehnica vizualizării.

E mai mult decât vizualizare – şi tu ştii asta, nu-i aşa?

Cam da. Ceva o schimbase – îi schimbase pe toţi. Jake căpătase atingerea, care era un soi de telepatie. Eddie îşi dezvoltase (încă îşi mai dezvolta) talentul de a crea obiecte puternice, cu proprietăţi de talisman – unul dintre acestea deschisese chiar o uşă între două lumi. Şi ea?

Eu… văd. Atâta tot. Numai că, dacă mă concentrez foarte tare, ceea ce-mi imaginez devine real. Aşa cum şi Detta Walker a ajuns să fie reală.

Pretutindeni în această variantă a Doganului străluceau luminile chihlimbarii. Sub ochii ei unele se înroşiră. Sub picioarele ei – vedetele acestui spectacol, cum îi plăcea să le spună – podeaua vibra şi duduia. Dacă va mai continua tot aşa, va începe să se crape. Iar crăpăturile se vor mări şi se vor adânci. Doamnelor şi domnilor, bine aţi venit la Casa Usher{11}!

Susannah se ridică de pe scaun şi privi în jur. Ar trebui să se întoarcă. Mai avea oare ceva de făcut înainte de a pleca din locul ăsta?

Un singur lucru îi trecu prin minte.

3

Susannah închise ochi şi îşi imagină microfonul dintr-un post de radio. Când îi deschise, microfonul se afla chiar în faţa ei, pe consolă, în dreapta butoanelor şi a întrerupătorului. În locul fulgerului în forma literei 2 gravat la baza lui, pe care şi-l imaginase în detaliu, ca parte a semnelor distinctive ale firmei Zenith, pe microfon scria *NORTH CENTRAL POSITRONICS*. Prin urmare, ceva îşi vâra nasul în tehnica ei de vizualizare, iar lucrul acesta i se părea din cale-afară de înfricoşător.

Pe panoul de control, chiar în spatele microfonului, se afla un contor semicircular, în trei culori. Sub el erau tipărite cuvintele *SUSANNAH-MIO*. Acul indicator ieşise din zona verde şi se deplasa în cea galbenă. După secţiunea galbenă urma segmentul roşu al cadranului, pe care era scris cu negru un singur cuvânt: *PERICOL*.

Susannah luă microfonul, căci nu vedea niciun motiv pentru care să nu-l folosească, închise iarăşi ochii, şi îşi imagină pe latura lui un întrerupător asemănător cu cel inscripţionat cu *TREAZ* şi *ADORMIT*. Când deschise ochii, întrerupătorul era acolo. Îl apăsă.

— Eddie, spuse ea, simţindu-se cam ridicolă, Eddie, dacă mă auzi, să ştii că sunt bine, pentru moment, cel puţin. Sunt în New York cu Mia. Este 1 iunie 1999 şi am de gând să încerc s-o ajut să nască. Nu văd ce altceva aş putea face. Fie şi măcar ca să scap de el. Ai grijă de tine, Eddie. Te…

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Te iubesc, dragul meu. Foarte mult.

Lacrimile-i şiroiau pe obraji. Vru să le şteargă, dar se opri la jumătatea gestului. Nu avea ea, oare, dreptul să plângă de dorul iubitului ei? Ca oricare altă femeie?

Aşteptă un răspuns, ştiind că l-ar fi putut da ea însăşi, dar rezistând tentaţiei.

În situaţia de faţă nu ar fi ajutat-o câtuşi de puţin dacă şi-ar fi vorbit cu vocea lui Eddie.

Pe neaşteptate, imaginea din faţa ochilor ei se tulbură. Doganul ei nu era decât o fantasmă a închipuirii ei. Dincolo de zidurile lui nu se întindeau ţinuturile pustii de pe malul estic al râului Whye, ci Second Avenue sugrumată de trafic.

Mia deschise ochii. Se simţea din nou bine – *datorită mie, drăgălaşo, datorită mie!* – şi era gata să meargă mai departe.

Susannah reveni.

4

În primăvara lui 1999, o femeie de culoare (nu tocmai

obişnuită cu egalitatea dintre rase) stătea pe o bancă din New York City. O femeie de culoare, cu bagajele împrăştiate în jur. Una dintre genţi era un roşu decolorat. *DOAR LOVITURI PERFECTE PE PISTELE DIN MANHATTAN* scria pe ea. În cealaltă parte fusese roz. În cealaltă parte avusese culoarea trandafirului.

Mia se ridică în picioare. Susannah *se înfiinţă* de îndată şi o obligă să se aşeze la loc.

— *De ce? o* întrebă Mia cu surprindere.

— *Nu ştiu, n-am nici cea mai vagă idee. Dar haide să stăm niţeluş la palavre. Ce-ar fi să începi tu prin a-mi spune unde anume vrei să mergi?*

— *Îmi trebuie un telifon. Mă va căuta cineva.*

— *Telefon,* o corectă Susannah. *Şi, apropo, dulceaţă, ai sânge pe cămaşă. Sângele lui Margaret Eisenhart. Mai devreme sau mai târziu, cineva tot îşi va da seama ce este. Şi ce-ai să te faci atunci?*

Mia nu-i răspunse, mulţumindu-se să zâmbească dispreţuitor. Iar Susannah se înfurie. Doar cu cinci minute în urmă – sau poate cu cincisprezece, căci e greu să ţii socoteala timpului atunci când te distrezi aşa de bine – jegoasa asta care o răpise urlase după ajutor. Iar acum, că-l primise, salvatoarea ei era recompensată doar cu un rânjet interior. Mai rău era că paraşuta avea dreptate: putea să se fâţâie prin Manhattan întreaga zi fără ca nimeni s-o întrebe dacă pe cămaşă are pete de sânge uscat sau de sirop de ciocolată.

— *În regulă,* zise ea, *dar chiar dacă nimeni nu te întreabă de ele, unde ai de gând să-ţi pui bagajele?*

Cu întârziere îi veni acum în minte întrebarea cea mai firească.

— *Mia, de unde ştii tu ce-i ăla un telefon? Şi să nu-mi spui că există aşa ceva acolo de unde vii.*

Niciun răspuns. Doar un fel de tăcere atentă. Însă reuşise să şteargă zâmbetul de pe faţa nemernicei; măcar atâta.

— *Ai prieteni, nu-i aşa? Sau tu crezi că-ţi sunt prieteni. Indivizi cu care ai vorbit pe la spatele meu. Indivizi care o să te ajute. Sau aşa crezi tu.*

— Tu *ai de gând să mă ajuţi sau nu?*

Şi iar o luă de la capăt. Furioasă. Dar ce se ascundea în spatele furiei? Spaimă? Poate acesta era un cuvânt prea tare, cel puţin pentru moment. Dar nelinişte cu siguranţă.

— *Cât mai am – mai avem – până când vor începe iar durerile?*

Susannah presupunea că mai aveau şase-zece ore – precis mai aveau până la miezul nopţii –, dar încercă să păstreze pentru sine informaţia aceasta.

— *Nu ştiu. Nu prea mult.*

— *Atunci trebuie să pornim. Trebuie să găsesc un telifon.* Tele. *Undeva mai la fereală.*

Susannah credea că era un hotel la intersecţia dintre First Avenue şi 46th Street, şi încercă să păstreze pentru sine şi această informaţie. Ochii i se opriră asupra genţii, geanta acea care fusese roz, iar acum era roşie, şi înţelese. Nu chiar totul, dar suficient cât s-o înfricoşeze şi s-o înfurie.

— *În locul tău eu aş lăsa inelul aici,* spusese Mia despre inelul pe care i-l făcuse Eddie, *în locul tău eu aş lăsa inelul aici, unde îl va găsi el. Şi mai târziu, dacă aşa va fi vrerea lui* ka*, îl vei purta din nou.*

Nu tocmai o promisiune, cel puţin nu una explicită, dar Mia lăsase să se *înţeleagă…*

Un val de mânie surdă inundă mintea lui Susannah. Nu, Mia nu-i promisese. Pur şi simplu o condusese într-o anumită direcţie, iar ea făcuse restul.

— *Nu ea m-a convins; m-a făcut să mă conving singură.*

Mia se ridică din nou, şi din nou Susannah *se înfiinţă,* obligând-o să se aşeze la loc. Mai brutal, de data aceasta.

— *Ce faci? Susannah, mi-ai promis! Fătul…*

— *Am să te ajut să-ţi naşti fătul,* răspunse Susannah pe un ton funest.

Se aplecă şi ridică geanta roşie. Geanta în care se afla lădiţa. Iar în lădiţă? În lădiţa din lemn de eucalipt pe care era scris cu rune cuvântul *NEDESCOPERITĂ?* Chiar şi prin straturile de lemn şi pânză se putea simţi pulsaţia-i malefică. În geantă se afla Treisprezece Negru. Mia îl scosese prin uşă. Iar dacă globul acela deschisese uşa, cum mai putea Eddie să

ajungă la ea acum?

— *Am făcut ce a trebuit,* zise iritată Mia. *E copilul meu, fătul meu, şi toată lumea e împotriva mea. Toată lumea cu excepţia ta, dar şi tu mă ajuţi pentru că n-ai încotro. Adu-ţi aminte ce-am spus… dacă e vrerea lui* ka*, am spus…*

Cea care îi răspunse era vocea Dettei Walker. Dezagreabilă şi needucată şi nu îngăduia să fie contrazisă.

— Mă doare fixamente în cur de *ka*-ul ăla al tău, spuse ea, bagă la cap asta. Ai îmbulinat-o, fato. Habar n-ai ce-o să fie puradelu' ăla de-o să-l feţi. Zici că ai nişte tipi de-o să te ajute, da' habar n-ai cine *îs* tipii ăia. Căcat cu perje, habar n-ai ce-i ăla un telefon şi unde să dai de unu'. O să stăm frumuşel aicilişa şi o să-mi zici mătăluţă ce crezi c-o să se întâmple în continuare. O să stăm la palavre, fato, şi dacă nu-mi zici pă bune, o să tot şedem aicilişa cu catrafusele astea pă lângă noi pân' la noapte şi-o să-ţi feţi fătu' ăla nepreţuit chiar acilea pă băncuţă şi-o să ţi-l speli în jegu' ăla de fântână.

Femeia de pe bancă îşi dezveli dinţii în rânjetul inconfundabil al Dettei Walker.

— *Ţie* îţi chiar pasă dă plodu' ăla… şi lu' Susannah, nici ei nu i să rupe chiar dă tot dă el… da' io am fost scoasă aproape dă tot din corpu' ăsta, aşa că… mă doare… fix în *cur*.

O femeie care îşi plimba copilul într-un cărucior (la fel de uşor şi simplu de manevrat ca fostul scaun cu rotile al lui Susannah) îi aruncă o privire circumspectă şi iuţi pasul.

— Aşa vezi! exclamă veselă Detta. Ie mişto acilişa, nu zici? Vreme numa' bună de taifas. Auzi ce-ţi spun, mami?

Niciun răspuns din partea Miei, fiică a nimănui, mamă a unuia. Însă Detta nu putea fi descurajată cu uşurinţă; rânjetul i se lăbărţă şi mai tare.

— Hai că m-auzi; m-auzi numa' bine. Aşa că haide să tăifăsuim. Haide să stăm la palavre.

STROFĂ:
Hai, commala, hai, şi-un pici,
Ce zici tu că faci aici?

De nu-mi zici, io sunt vânjos
Şi te tăvălesc pe jos.

ANTISTROFĂ:
Hai, commala, hai, brotac,
Felu-ţi fac, nu mă prefac!
Ce-am făcut la alde tine
De vei şti, nu-ţi va fi bine.

STANŢA V
ŢESTOASA

1

— Ar fi mai uşor să discutăm – şi ne-am înţelege şi mai repede şi mai bine – dacă am fi faţă în faţă, zise Mia.

— Dar cum să facem asta? se miră Susannah.

— O să stăm la palavre în castel, îi răspunse Mia fără să stea pe gânduri. *În Castelul din Genune. În sala de ospeţe. Îţi mai aduci aminte de sala de ospeţe?*

Fără să fie prea încântată, Susannah dădu din cap: îşi aducea aminte. Însă îşi recuperase de curând amintirile acestea şi, prin urmare, erau destul de vagi. Nu că i-ar fi părut rău. Mesele Miei fuseseră… hm, entuziaste, ca să nu zică mai rău. Mânca din mai multe farfurii (de obicei cu mâna) şi bea din mai multe pahare şi vorbea mai multor fantome cu mai multe voci împrumutate. Împrumutate? La dracu, erau *furate,* asta erau. Pe două dintre ele Susannah le cunoştea foarte bine. Una era vocea „mondenă" – agitată şi sclifosită – a Odettei Holmes. Cealaltă era vocea stridentă şi aspră şi complet indiferentă a Dettei Walker. Se pare că Mia îşi însuşise toate aspectele personalităţii lui Susannah, iar întoarcerea Dettei Walker, mai înfoiată ca oricând şi gata să taie în carne vie, se datora în mare parte intrusei ăsteia.

— Pistolarul m-a văzut acolo, spuse Mia. *Şi băiatul m-a văzut.*

O pauză. Apoi:

— Îi mai văzusem o dată şi înainte de asta.

— Pe cine? Pe Jake şi pe Roland?

— Da, pe ei.

— Unde? Când? Cum ai fi putut să-i…

— Nu se poate să discutăm aici. Te rog. Haide să mergem într-un loc mai retras.

— Într-un loc cu telefon, asta vrei să spui, nu? Ca să te poată suna prietenii tăi.

— Ştiu doar foarte puţine lucruri, Susannah din New York, dar

cred că tu auzi foarte bine puţinul pe care îl ştiu.

Şi Susannah credea la fel. Şi, chiar dacă nu voia ca Mia să-şi dea seama, şi ea era nerăbdătoare să plece de pe Second Avenue. Or fi semănat petele de pe bluza ei cu sirop de ciocolată sau stropi de cafea, dar ea, una, ştia mult prea bine ce erau ele: nu doar sânge, ci sângele unei femei curajoase care îşi dăduse viaţa pentru copiii din oraşul ei.

În plus, erau şi bagajele împrăştiate la picioarele ei. Văzuse o mulţime de *folken*-cu-catrafuse-după-ei în New York, sigur că văzuse. Acum se simţea şi ea unul dintre aceştia şi nu-i plăcea absolut deloc sentimentul acesta. Fusese educată să năzuiască mai sus, cum s-ar fi exprimat mama ei. Şi, de fiecare dată când trecea cineva pe trotuar, sau scurta drumul prin scuar, simţea impulsul de a-i spune că nu era deloc nebună, în ciuda felului cum arăta: bluză pătată, obraji murdari, păr mult prea lung şi mult prea încâlcit, fără poşetă, doar cu cele trei genţi de pe jos. O vagaboandă, o femeie fără de adăpost, da, chiar aşa – oare mai fusese cineva mai fără de adăpost decât ea, izgonită nu numai din casă, ci şi din timpul însuşi? – dar cu mintea întreagă? Era adevărat că *trebuia* să stea de vorbă cu Mia şi să înceapă să înţeleagă ce anume se întâmplă. Însă ceea ce *voia* ea era cu mult mai simplu: să se spele, să-şi pună haine curate şi să se ascundă de privirea celorlalţi fie şi pentru scurtă vreme.

La fel de bine ţi-ai putea dori luna de pe cer, scumpete, îşi spuse ea… şi îi spuse şi Miei, dacă Mia o asculta. *Intimitatea costă. Te afli într-o variantă a New Yorkului în care un singur hamburger costă un dolar, oricât de exagerat ţi s-ar părea. Şi n-ai niciun chior. N-ai decât vreo douăşpe farfurii tăioase şi un fel de glob de magie neagră, aşa că, ce-ai de gând să faci?*

Înainte să continue, New Yorkul dispăru şi se pomeni înapoi în Peştera Uşii. La prima ei vizită acolo, nu prea remarcase mare lucru – căci Mia fusese atunci la butoane şi se grăbise să iasă cât mai repede pe uşă. Acum, însă, vedea totul foarte limpede. Părintele Callahan era acolo. Şi era şi Eddie. Şi, într-un fel, era şi fratele lui Eddie. Susannah auzea vocea sarcastică, şi totuşi îngrozită, a lui Henry Dean înălţându-se

din adâncurile peşterii:

— Îs în iad, frate-mio! Îs în iad şi n-am de unde să-mi iau o doză şi *e numai vina ta!*

Dezorientarea lui Susannah era o nimica toată în comparaţie cu furia care o cuprinse la auzul acelei voci cicălitoare, tiranice.

— Eddie a păţit ce a păţit doar din *vina ta!* zbieră ea. Ar fi fost bine să ne faci tuturor un hatâr şi să fi murit de tânăr, Henry!

Cei din peşteră nici măcar nu se întoarseră să se uite la ea. Ce se întâmpla? Venise prin portal din New York doar ca să fie bătaia lor de joc? Şi, dacă venise prin portal, de ce nu auzise clopotele?

— *Ssst, iubire.* Vocea lui Eddie în mintea ei, limpede ca lumina zilei. *Taci şi priveşte.*

— *Tu-l auzi?* o întrebă pe Mia.

— *Da! Taci acum!*

— Cât crezi că o să stăm aici? îl întrebă Eddie pe Callahan.

— Mă tem că o să cam dureze, răspunse acesta.

Şi Susannah pricepu că asista la o scenă care se întâmplase deja. Când Eddie şi Callahan se duseseră la Peştera Uşii ca să încerce să-i dea de urmă lui Tower şi prietenului acestuia, Deepneau. Chiar înainte de confruntarea cu Lupii. Callahan trecuse prin uşă. Iar câtă vreme a fost el plecat, Treisprezece Negru îl capturase pe Eddie. Aproape îl ucisese. Callahan se întorsese la timp ca să-l împiedice pe Eddie să se arunce în prăpastie.

Uite, chiar acum Eddie scotea geanta – roz, da, avusese dreptate, în Calla geanta fusese roz – de după cufărul cu ediţiile princeps ale antipaticului sai Tower. Aveau nevoie de globul dinăuntru din acelaşi motiv pentru care şi Mia a avut nevoie de el mai târziu: pentru că deschidea Uşa Nedescoperită.

Eddie luă geanta, se întoarse, apoi se opri încruntându-se.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Callahan.

— E ceva aici, răspunse Eddie.

— Da. Lădiţa.

— Nu, ceva în geantă. Cusut în căptuşeală. Parcă-i o pietricică.

Eddie părea că se uită fix la ea, şi Susannah deveni conştientă de banca pe care stătea. Nu mai auzea lamentările vocilor din maţele peşterii, ci susurul şi plescăitul apei din fântână. Peştera îşi pierdea conturul. Eddie şi Callahan îşi pierdeau conturul. Auzi ultimele cuvinte ale lui Eddie ca de la mare depărtare.

— Poate că-i un buzunar secret.

Apoi nu-l mai văzu.

2

Înseamnă că nu trecuse prin portal. Scurta ei incursiune în Peştera Uşii fusese un soi de viziune. Oare Eddie i-o trimisese? Şi dacă da, asta înseamnă că primise mesajul pe care ea încercase să i-l trimită din Dogan? Nu cunoştea răspunsul la aceste întrebări. Dacă îl va mai întâlni vreodată, îl va întreba pe el. Fireşte, după ce îl va fi sărutat de o mie de ori.

Mia ridică geanta cea roşie şi o pipăi uşurel. Da, se simţea forma lădiţei dinăuntru. Dar la un moment dat simţi şi altceva, o umflătură mică. Şi Eddie avea dreptate: parcă era o pietricică.

Ea – sau *ele,* nu mai avea nici-o importanţă – întoarse geanta ca să ajungă mai bine la locul cu pricina, înfiorându-se, totodată, când simţi pulsaţia mult intensificată a obiectului dinăuntru. Şi uite, aici este… e ca o cusătură.

Se aplecă să vadă mai bine şi îşi dădu seama că nu era o cusătură, ci ceva ce semăna cu un sigiliu. Habar n-avea ce este, nici Jake n-ar fi ştiut, însă Eddie cu siguranţă că ar fi recunoscut ariciul velcro. E drept că Susannah *auzise* un cântec închinat acestei chestii: „Prohabul Velcro” urlat de grupul rock Z.Z. Top. Introduse o unghie sub sigiliul acela şi trase. Se desfăcu cu un zgomot ca de sfâşiere, dând la iveală un buzunar mic în interiorul genţii.

— *Ce e?* întrebă Mia, fascinată fără voie.

— *Să vedem.*

În buzunăraş nu era o piatră, ci o figurină micuţă din fildeş, reprezentând o broască-ţestoasă. Toate detaliile carapacei fuseseră executate cu deosebită acurateţe, în ciuda unui mic defect, o zgârietură minusculă, ca un semn de întrebare. Capul ţestoasei ieşea pe jumătate afară. Ochii ei – nişte puncte negre – păreau incredibil de vii. Susannah observă şi o fisură pe nasul ţestoasei.

— E veche, exclamă ea cu voce tare. Atât de veche.

— *Da,* şopti şi Mia.

Simpla atingere a figurinei o făcea pe Susannah să se simtă extraordinar de bine. Să se simtă… *în siguranţă.*

— *Vezi Ţestoasa,* îşi zise ea. *Vezi Ţestoasa cât e de mare, poartă lumea toată în spinare.*

Parcă aşa era poezia, nu? Cam aşa ceva. Şi, desigur, mai era şi Grinda pe care mergeau ei spre Turn. Grinda Ursului – Shardik – la unul din capete; şi a Ţestoasei – Maturin – la celălalt.

Îşi ridică ochii de la micuţul totem găsit în căptuşeala genţii la ţestoasa de lângă fântână. Cu excepţia materialelor din care erau confecţionate – cea din scuar era din metal închis la culoare, cu luciri arămii – cele două figurine erau absolut identice până în cele mai mici detalii. Chiar şi zgârietura de pe carapace şi fisura de pe nas erau aceleaşi. O clipă îşi pierdu suflul şi simţi că i se opreşte inima. Străbătea această aventură, zi după zi, condusă de evenimente şi de ceea ce Roland se încăpăţâna să-i spună *ka*. Şi apoi, se întâmplă aşa ceva şi ea întrezăreşte întregul, care o lasă mută de uimire şi evlavie. Şi simte că există forţe mai presus de capacitatea ei de înţelegere. Unele malefice, ca globul din lădiţa din lemn de eucalipt. Dar asta… *asta.*.

— Uau, oftă prelung cineva.

Se uită şi lângă bancă văzu un bărbat ce părea a fi un om de afaceri – ba chiar unul foarte prosper după cât de scump părea costumul de pe el. Traversase scuarul grăbindu-se spre un loc la fel de simandicos ca el, la vreo întâlnire de afaceri,

sau la o conferinţă, poate chiar la sediul ONU, că tot era în apropiere (dacă nu cumva şi asta se schimbase în cei treizeci şi cinci de ani trecuţi de când părăsise ea New Yorkul). Însă acum bărbatul încremenise în faţa ei, cu servieta elegantă ţinută neglijent într-o mână. Privea fix, cu ochi holbaţi, la ţestoasa din palma lui Susannah, iar gura i se destinsese într-un zâmbet larg şi cam tâmp.

— *Ascunde-o!* strigă speriată Mia. *O s-o fure!*

— *Să-ncerce numa',* răspunse Detta Walker pe un ton relaxat şi binedispus.

Soarele era sus, pe cer, şi ea – toate „componentele" ei – îşi dădu seama cât de frumoasă era ziua aceasta, făcând, bineînţeles, abstracţie de toate cele. Şi perfectă. Şi splendidă.

— Perfectă şi frumoasă şi splendidă, spuse omul de afaceri (sau poate că era un diplomat), care uitase cu totul de întâlnirea la care se grăbea.

Dar se referea la ziua de iunie sau la ţestoasa din fildeş? *La amândouă,* îşi spuse Susannah. Şi, dintr-odată, i se păru că înţelege tot ce se întâmplă. Şi Jake ar fi înţeles – el ar fi înţeles cel mai bine! Izbucni în râs. Mia şi Detta izbucniră şi ele în râs înlăuntrul ei. Mia cam fără voie. Iar omul de afaceri, sau diplomatul, râse împreună cu ea.

— Ja, ja, amândouă, spuse bărbatul cu un slab accent scandinav. Ce lucru încântător aveţi!

Adică: *Ceh luchu închântâto'!*

Chiar aşa *era.* O comoară micuţă şi absolut încântătoare. Odată ca niciodată, nu cu multă vreme în urmă, Jake Chambers descoperise ceva asemănător. Jake cumpărase de la librăria lui Calvin Tower o carte intitulată *Charlie, Trenuleţul Uu-uu* de Beryl Evans. De ce o cumpărase? Pentru că-l chemase la ea. Mai târziu – cu puţin înainte ca Roland şi *ka-tet*-ul lui să ajungă în Calla Bryn Sturgis – numele scriitoarei se schimbase în Claudia y Inez Bachman, transformând-o în membru al tot mai numerosului *Ka-Tet* al lui Nouăsprezece. Jake ascunsese o cheie în cartea aceea, iar Eddie cioplise o dublură a cheii respective în Lumea de Mijloc. Cheia lui Jake îi vrăjise pe cei care o priviseră, făcându-i uşor de manipulat.

Aidoma cheii lui Jake, ţestoasa din fildeş avea o dublură; Susannah stătea lângă ea. Întrebarea era dacă ţestoasa semăna cu cheia lui Jake şi în celelalte privinţe.

Judecând după fascinaţia din privirea scandinavului, Susannah ştia că răspunsul era afirmativ. *Dad-a-poc, dad-a-iat-o, a ta-i ţestoasa, fato!* Aşa o tâmpenie de rimă, că-i veni din nou să râdă în hohote.

Îi zise Miei, *Lasă-mă să mă ocup eu de asta.*

De ce să te ocupi? Nu pricep…

Ştiu că nu pricepi. Aşa că lasă-mă pe mine. În regulă?

Nu aşteptă răspunsul Miei. Se întoarse cu un surâs strălucitor spre bărbatul cel elegant, ridicând mâna ca să-i permită să vadă mai bine ţestoasa. O trecu dintr-o palmă în alta şi observă cum ochii lui o urmăreau, deşi capul, cu coama impresionantă de păr alb, nu se mişca deloc.

— Cum te numeşti, sai? îl întrebă Susannah.

— Mathiessen van Wyck, răspunse bărbatul, rostogolindu-şi ochii în orbite, urmărind ţestoasa. Sunt consilier al ambasadorului suedez la Naţiunile Unite. Soţia mea are un amant. Asta mă întristează. Intestinele îmi funcţionează din nou regulat, căci ceaiul recomandat de maseuza de la hotel a avut efect, iar acest lucru mă bucură.

O pauză. Apoi:

— *Skoldpadda*[{12}] ta mă face foarte fericit.

Susannah era fascinată. Dacă i-ar cere omului ăstuia să-şi dea jos pantalonii şi să-şi golească intestinele – cele care funcţionau din nou regulat – pe trotuar, ar face-o? Sigur că da.

Aruncă o privire grăbită în jur şi nu văzu pe nimeni în apropiere. Iar acesta era un lucru bun, deşi credea că se impune să-şi rezolve cât mai repede afacerile pe care le mai avea aici. Jake atrăsese mulţi oameni cu cheia lui. Iar ei nu-i trebuia una ca asta.

— Mathiessen, începu ea, ai spus…

— Mats, o întrerupse el.

— Cum?

— Spune-mi Mats, dacă vrei. Îmi place mai mult.

— În ordine, Mats. Tu ai spus…

— Ştii suedeză?

— Nu, răspunse Susannah.

— Atunci vom vorbi în engleză.

— Da, aş dori…

— Ocup o poziţie însemnată, spuse Mats, fără să-şi dezlipească ochii de la ţestoasă. Mă întâlnesc cu mulţi oameni de vază. Mă duc la petreceri şi văd femei frumoase îmbrăcate cu rochii de seară.

— Ce palpitant. Mats, vreau să-ţi ţii gura închisă şi s-o deschizi doar atunci când am să te întreb eu ceva. Vrei să faci asta?

Mats închise gura. Ba chiar făcu gestul comic de a-şi trage fermoarul peste buze, dar fără să-şi dezlipească ochii de la ţestoasă.

— Ai pomenit de un hotel. Locuieşti la hotel?

— Ja, ja, locuiesc la Hotelul New York Plaza – Park Hyatt, la intersecţia dintre First Avenue şi 46th Street. În curând voi primi un apartament de serviciu…

Mats păru să-şi dea seama că iar vorbeşte prea mult, şi închise gura. Susannah se gândi iute, ţinând ţestoasa în dreptul pieptului, unde noul ei prieten o putea vedea foarte bine.

— Ascultă-mă, Mats, auzi ce-ţi spun?

— Aud, şi ascult cu luare-aminte, doamnă-sai, şi mă supun.

Replica aceasta o făcu să tresară, mai ales rostită cu accentul drăgălaş al lui Mats.

— Ai vreun card bancar?

Mats zâmbi mândru.

— Am mai multe. Am American Express, MasterCard şi Visa. Am card Euro-Gold. Am şi…

— Bine, foarte bine. Vreau să te duci la…

Mintea i se goli şi preţ de o clipă nu-şi mai putu aduce aminte numele hotelului.

— …la Hotelul Plaza-Park şi să iei o cameră. Închiriaz-o pentru o săptămână. Dacă te întreabă, spune-le că este pentru un prieten de-al tău, pentru o prietenă, o doamnă.

Acum îi trecu prin cap un gând extrem de neplăcut. Se afla

în New York, în *nordul* Americii, în anul 1999, şi i-ar fi plăcut să creadă că lucrurile merseseră în direcţia cea bună, dar trebuia să se asigure de asta.

— Vei avea neplăceri pentru că sunt negresă?

— Nu, sigur că nu, exclamă el surprins.

— Ia o cameră pe numele tău şi spune-i recepţionerului că în ea va sta o femeie pe nume Susannah Mia Dean. Ai înţeles?

— Ja, ja, Susannah Mia Dean.

Ce mai era? Banii, fireşte. Îl întrebă dacă are. Noul ei prieten îşi scoase portofelul şi i-l înmână. Susannah continuă să ţină ţestoasa într-o mână, pentru ca suedezul s-o poată vedea, în vreme ce cu mâna cealaltă căută în portofelul elegant, marca Lord Buxton. Găsi un teanc de cecuri de călătorie – cu care n-avea ce face, mai ales din cauza semnăturii lui alambicate – şi vreo două sute de dolari americani în bancnote. Luă banii şi-i puse în geanta Borders în care, până de curând, fuseseră pantofii. Când ridică privirea, descoperi cu spaimă că lângă diplomat se opriseră două fetiţe de vreo paisprezece ani, îmbrăcate în uniformă de cercetaş şi cu rucsacuri pe spate. Se uitau fix la ţestoasă, cu ochi strălucitori şi buzele umede. Îi aminteau lui Susannah de fetele din publicul din studioul emisiunii *Ed Sullivan Show* când fusese invitat Elvis Presley.

— *Suuuuuper,* oftă una dintre ele.

— Foarte tare, fu de acord cealaltă.

— Vedeţi-vă de treaba voastră, fetelor, le sfătui Susannah.

Li se boţiră feţele, căpătând expresii identice ale tristeţii. Parcă erau două gemene din Calla.

— Chiar trebuie? întrebă prima.

— *Da!* exclamă exasperată Susannah.

— Mulţam-sai, zile lungi şi nopţi senine, îi ură cea de-a doua, cu lacrimi pe obraji.

Şi prietena ei începuse să plângă.

— Uitaţi că m-aţi văzut vreodată, strigă Susannah după ele.

Le urmări agitată până când ajunseră pe Second Avenue, îndreptându-se spre centru. Apoi îşi îndreptă iarăşi atenţia asupra lui Mats van Wyck.

— Şi tu trebuie să-i dai zor, Mats. Tunde-o la hotel şi ia o cameră. Zi-le că prietena ta, Susannah, va sosi de îndată.

— Cum adică să „o tund”? Nu înţeleg.

— Adică, grăbeşte-te.

Îi dădu înapoi portofelul golit de cele două sute de dolari, dorindu-şi să fi avut vreme să se uite mai bine la cardurile din plastic şi întrebându-se la ce trebuie atât de multe.

— După ce ai rezolvat cu camera, du-te unde ai treabă. Uită că m-ai văzut vreodată.

Acum şi Mats începuse să plângă, la fel ca fetiţele în uniforme verzi.

— Trebuie să uit şi *sköldpadda?*

— Da.

Susannah îşi aduse aminte de un hipnotizator pe care-l văzuse pe vremuri la televizor, poate chiar la emisiunea *Ed Sullivan Show*.

— Nu mai există nici-o ţestoasă pentru tine, dar ai să te simţi excelent tot restul zilei, auzi ce-ţi spun? Ai să te simţi…

Expresia *de milioane* probabil că nu însemna mare lucru pentru el. Şi, din câte îşi închipuia ea, un milion de coroane suedeze nu i-ar fi ajuns nici pentru frizer.

— Ai să te simţi ca şi cum tu ai fi ambasadorul Suediei. Şi n-ai să te mai necăjeşti din cauza amantului nevestei tale. La dracu' cu el, bine?

— Ja, la dhacu cu *han,* la dhacu cu el! strigă Mats plângând şi surâzând totodată.

Surâsul acela era de o naivitate splendidă, deopotrivă bucurând-o şi întristând-o pe Susannah. Îşi dorea să mai poată face ceva pentru Mats van Wyck.

— Şi intestinele tale?

— Ja?

— Vor funcţiona perfect tot restul vieţii tale, spuse ea ridicând ţestoasa. De obicei când te duci la toaletă, Mats?

— Cha' după mic dejun.

— Atunci aşa rămâne. Tot restul vieţii tale. Doar dacă n-ai vreo treabă mai importantă. Dacă te grăbeşti la vreo întâlnire, spune… mmm… spune *Maturin* şi o să-ţi treacă avântul până

în ziua următoare.

— Maturin.

— Exact. Acum, du-te.

— Pot să iau *sköldpadda* cu mine?

— Nu, nu poţi. Du-te.

Bărbatul dădu să plece, dar se opri şi se uită la ea. Deşi avea obrajii uzi de lacrimi, expresia îi era şugubeaţă, niţeluş vicleană.

— Poate că ar trebui s-o iau eu, zise el. Poate că mi se cuvine pe drept.

Ia încearcă, faţă palidă vru să spună Detta Walker, dar Susannah – care acum se simţea la comanda acestei triade sonate, cel puţin pentru moment – îi închise gura.

— De unde ţi-a venit ideea asta, prietene? Spune-mi, rogu-te.

Expresia vicleană rămase la locul ei. *Nu lua la mişto un mişţocar,* zicea ea.

Sau aşa i se părea lui Susannah că ar zice.

— Mats, Maturin, spuse el. Maturin, Mats. Pricepi?

Susannah pricepea. Vru să-i spună că-i doar o simplă coincidenţă, dar un gând îi trecu prin minte: *Calla, Callahan.*

— Înţeleg. Dar *sköldpadda* nu este a ta. Nici a mea nu este.

— Dah a cui?

Plângăreţ.

Şi, înainte ca raţiunea s-o oprească (sau măcar s-o cenzureze), Susannah rosti adevărul pe care-l cunoştea cu sufletul şi cu inima ei:

— Aparţine Turnului, sai. Turnul Întunecat. Şi acolo o voi duce, dacă aşa va fi vrerea lui *ka*.

— Zeii fie cu tine, doamnă-sai.

— Şi cu tine, Mats. Zile lungi şi nopţi senine.

Îl urmări pe diplomatul suedez cu privirea, apoi se uită la ţestoasa din fildeş.

— Ce chestie!

Pe Mia n-o interesa ţestoasa; pentru ea nu conta decât un singur lucru. *Şi hotelul ăsta,* spuse ea. *Acolo vom găsi un telefon?*

3

Susannah-Mia puse ţestoasa în buzunarul jeanşilor şi se sili să mai aştepte încă douăzeci de minute pe banca din scuar. Timpul acesta şi-l petrecu admirându-şi picioarele cele noi (habar n-avea cui aparţineau ele, dar erau frumoase) şi mişcându-şi degetele cele noi înăuntrul noilor ei pantofi

(furaţi).

o dată închise ochii şi îşi imagină camera de control din Dogan. Se aprinseseră mai multe luminiţe de alarmă, iar maşinile de sub podea duduiau şi mai tare, dar acul indicator de pe cadranul pe care scria SUSANNAH-MIO abia dacă intrase în zona galbenă. Aşa cum se aşteptase, apăruseră crăpături în duşumea, dar deocamdată nu păreau foarte serioase. Situaţia nu era nemaipomenită, dar bănuia că nu le va face probleme în viitorul imediat.

Ce mai aştepţi? vru să ştie Mia. *De ce stăm aici şi nu facem nimic?*

Îi las timp suedezului să-şi termine treaba la hotel şi să dispară, răspunse Susannah.

Şi când i se păru că diplomatul avusese suficient timp la dispoziţie ca să se achite de sarcină, îşi adună bagajele, se ridică, traversă Second Avenue şi porni pe 46th Street spre Hotelul Plaza-Park.

4

Holul hotelului era inundat de lumina plăcută a după-amiezii, reflectată în colţarele din sticlă verde. Susannah nu mai văzuse niciodată o încăpere mai frumoasă – în afară de sala principală a Catedralei Sf. Patrick. Dar avea şi un aer straniu.

Pentru că este din viitor, îşi explică ea.

Şi numai Dumnezeu putea spune câte semne ale viitorului existau în jur. Maşinile erau mai mici şi diferite de cele din timpul ei. Multe din tinerele pe care le întâlnise de-a lungul

drumului spre hotel aveau burţile dezgolite şi bretelele sutienelor la vedere. Susannah observă acest din urmă fenomen de cinci, şase ori până când să se convingă de faptul că era vorba despre un capriciu bizar al modei, iar nu despre o neglijenţă. În zilele ei, femeia căreia i se vedea breteaua de la sutien (sau tivul furoului, *zăpadă la sud,* cum se spunea pe atunci) s-ar fi repezit în cea mai apropiată toaletă publică şi şi-ar fi corectat vestimentaţia. Cât despre chestia cu buricul despuiat…

Doar pe plajă ai fi scăpat să nu te aresteze pentru expunere indecentă, îşi zise ea. *Mie-n sută.*

Însă ceea ce o impresionă cel mai tare, neputând să-şi explice senzaţia, era oraşul însuşi, care părea *mai mare.* Bubuia şi zbârnâia de jur împrejur. Vibra. Aerul pe care îl inspira avea parfumul lui unic. Femeile care îşi aşteptau taxiurile în faţa hotelului (cu sau fără bretele la vedere) nu puteau fi decât newyorkeze; portarii (nu unul, ci doi) care chemau taxiurile nu puteau fi decât portari din New York; taximetriştii (fu uluită să vadă cât de mulţi erau din alte rase, ba chiar observă un *turban* pe capul unuia) nu puteau fi decât taximetrişti din New York. Însă toate astea erau atât de… atât de altfel. Lumea mersese mai departe. Şi avea sentimentul că New Yorkul ei, acel New York din 1964, făcea parte din divizia secundă. Iar acesta de acum era în liga profesionistă.

Se opri o clipă în mijlocul holului, scoase ţestoasa din buzunar şi încercă să se orienteze. În stânga se afla salonul. Acolo stăteau la şuetă două femei. Susannah le privi lung, nevenindu-i să creadă cât de scurte le erau fustele (ha, ha, ha, despre *care* fuste vorbeşti?). Şi nu erau nici adolescente, nici studente; femeile acestea trecuseră binişor de treizeci de ani (deşi, la fel de bine, ar fi putut spune că trecuseră de *şaizeci,* cine ştie ce progrese ştiinţifice s-or fi făcut în ultimii treizeci şi cinci de ani).

La dreapta era un magazin de suvenire. Undeva, în penumbrele din spatele lui, un pian intona un cântec (în sfârşit!) cunoscut – „Night and Day” – iar Susannah ştia că, dacă s-ar fi îndreptat spre locul de unde venea muzica, ar fi

găsit o mulţime de fotolii din piele, o mulţime de sticle cu şampanie şi un domn distins, cu sacou alb, care ar fi fost extrem de bucuros să-i toarne în pahar, chiar dacă era doar mijlocul *după-amiezii.* Iar gândul acesta îi provocă un sentiment de imensă uşurare.

Chiar în faţă se afla recepţia, iar în spatele biroului era cea mai exotică femeie pe care o văzuse Susannah vreodată în viaţa ei. Un amalgam de rasă albă, rasă neagră şi rasă galbenă. În 1964 o asemenea persoană ar fi fost numită „corcitură", indiferent cât de frumoasă ar fi fost ea. În 1999, fusese îmbrăcată cu un taior extrem de elegant şi proptită la recepţia unui mare hotel de cinci stele. O fi fost tot mai şubred Turnul Întunecat, îşi spuse Susannah, şi sigur că lumea merge mai departe, dar superba recepţioneră era dovada clară (dacă mai era nevoie de vreuna) a faptului că nu se prăbuşea chiar *totul,* şi nu mergea chiar *totul* în direcţie greşită. Femeia aceea discuta acum cu un client care se plângea de factura pentru filmele cu circuit intern, ce o mai fi fost şi asta.

— *Nu-ţi bate capul,* îşi zise din nou Susannah. *E science-fiction, aşa cum era şi Oraşul Lud. Cel mai bine ar fi s-o laşi moartă.*

— *Nu-mi pasă ce este,* spuse Mia. *Vreau să ajung lângă un telefon. Vreau să mă îngrijesc de fătul meu.*

Susannah trecu pe lângă un afiş pus pe un trepied, dar se întoarse să-l citească mai atent.

DIN DATA DE 1 IULIE 1999
HOTELUL NEW YORK PLAZA – PARK HYATT
SE VA NUMI HOTELUL REGAL U.N. PLAZA
ALT MARE PROIECT AL COMPANIILOR
SOMBRA/NORTH CENTRAL!

Îşi spuse: *Sombra, la fel ca în Complexul Rezidenţial de Lux „Golful Ţestoasei"… care n-a mai fost construit. Şi North Central ca în North Central Positronics. Interesant…*

Ţeasta îi fu străbătută brusc de un spasm dureros. Spasm? La dracu', o suliţă. Şi ştia foarte bine cine o trimisese. Mia, pe

care n-o interesa câtuşi de puţin nici Corporaţia Sombra, nici North Central Positronics, nici măcar Turnul Întunecat, începuse să-şi piardă răbdarea. Iar Susannah ştia că trebuie să-i schimbe atitudinea asta, sau, cel puţin, să încerce. Miei nu-i mai păsa de absolut nimic altceva în afară de fătul ei, dar dacă voia să şi-l *păstreze,* trebuia să-şi lărgească puţin perspectiva.

— O *să ţi se-ncontreze la fiecare pas,* zise Detta Walker, pe un ton răutăcios şi dur, dar binedispus. *Ştii asta, fato, nu?*

Ştia.

Susannah aşteptă până când bărbatul de la recepţie termină de explicat cum comandase din greşeală un film porno (?), şi cum n-ar avea nimic împotrivă să-l plătească atâta vreme cât nu figura pe factura camerei. Apoi, cu inima bătându-i cu putere în piept, se apropie şi ea de recepţioneră.

— Cred că prietenul meu, domnul Mathiessen van Wyck, a rezervat o cameră pentru mine, spuse ea.

Observă cum frumuseţea de la recepţie îi studia cu dezaprobare manierată bluza pătată şi izbucni într-un râs nervos.

— Abia aştept să fac un duş şi să mă schimb. Am avut un accident micuţ. La masă.

— Da, doamnă. Să verific.

Femeia se întoarse spre ceva ce semăna cu un ecran mic de televizor, la care era ataşată o maşină de scris. Apăsă câteva butoane, se uită la ecran, apoi spuse:

— Susannah Mia Dean. Corect?

Adevăr grăieşti, mulţumescu-ţi au fost vorbele pe care Susannah le înghiţi la iuţeală.

— Da, aşa este.

— Îmi puteţi arăta un document de identitate?

Preţ de o clipă Susannah rămase fără grai. Apoi scoase o Oriza din traista de papură, având grijă s-o ţină de partea boantă. Îşi aduse aminte ce-i spusese Roland lui Wayne Overholser, marele moşier din Calla: *Noi vindem plumbi.* Rizele nu erau gloanţe din plumb, dar cu siguranţă aveau aceeaşi menire.

— Mulţumită? întrebă ea amabilă.

— Ce… începu să spună frumoasa recepţioneră, apoi amuţi privind de la farfurie la ţestoasă.

Ochii i se făcură mari şi sticloşi. Buzele, acoperite cu un luciu de o nuanţă interesantă de roz (lui Susannah i se părea că seamănă mai degrabă cu nuanţa unei acadele decât cu cea a unui ruj), i se întredeschiseră. Iar printre ele ieşi un susur uşor: *ohhhhhhh…*

— Acesta este permisul meu de conducere, zise Susannah. Vezi?

Din fericire, nu era nimeni în jur, nici măcar un băiat de serviciu. Oaspeţii care îşi predaseră camerele se aflau pe trotuar, în faţa hotelului, luptându-se să pună mâna pe un mijloc de transport; aici, înăuntru, domnea o atmosferă amorţită. Din barul de dincolo de magazinul cu suvenire, „Night and Day” cedase locul unei variante mai tărăgănate şi mai introspective a melodiei „Stardust”.

— Permisul de conducere, fu de acord recepţioneră cu acelaşi oftat uimit.

— Aşa vezi. Trebuie să-ţi notezi ceva?

— Nu… domnul Van Wyck a rezervat camera… nu trebuie decât să… să vă verific… îmi daţi voie să ating ţestoasa, doamnă?

— Nu, îi răspunse Susannah, iar recepţioneră începu să plângă.

Susannah înregistră amuzată acest fenomen. Nu-i venea să creadă că a reuşit să facă atât de mulţi oameni să plângă de la dezastruosul ei recital de vioară (primul şi ultimul din viaţă) de la vârsta de doisprezece ani.

— Nu, n-am voie s-o ating, hohotea acum dezlănţuită recepţioneră. Nu, nu, n-am voie, n-am voie s-o ating, of, Discordia, n-am voie…

— Termină, nu te mai smiorcăi, o repezi Susannah, iar recepţioneră se potoli imediat. Dă-mi cheia, te rog.

În loc de cheie, eurasiatica îi întinse un plic cu o cartelă din plastic. În interiorul plicului – probabil pentru a nu fi la vederea prezumptivilor hoţi – era trecut numărul camerei: 1919. Fapt care n-o miră absolut deloc pe Susannah. Pe de

altă parte, fireşte, pe Mia o durea exact undeva de numărul acesta.

Simţi o slăbiciune în picioare. Se clătină puţin. Ridică o mână (cea cu „permisul de conducere") ca să-şi recapete echilibrul. O clipă se gândi cu groază că se va da de-a dura pe jos, apoi totul reveni la normal.

— Doamnă? se interesă recepţioneră părând vag – *foarte* vag – îngrijorată. Vă simţiţi rău?

Se întrebă: *Ce mama* mă-sii *s-a întâmplat?* O, dar ştia mult prea bine. Mia era cea cu picioare, *Mia.* Susannah preluase conducerea acestui autobuz, trupul lor comun, doar de la întâlnirea cu dragul de Nu-Pot-Să-Iau-Şi-*Sköldpadda*-Cu-Mine, iar trupul revenea la starea lui anterioară de fără-picioare-sub-genunchi. Aiurea, dar perfect adevărat. Trupul ei o trăda, redevenind Susannah.

Vino-ncoace, Mia. Treci la comandă.

Nu pot. Încă nu. Când vom fi doar noi două.

Iisuse Hristoase, Susannah recunoscu tonul acesta, îl recunoscu foarte bine. Scârba era *ruşinoasă.*

Se adresă recepţionerei:

— Ce-i chestia asta? Asta-i cheia?

— Păi – desigur, sai. Cu cartela aceasta puteţi folosi liftul şi puteţi deschide uşa camerei dumneavoastră. O introduceţi în fantă în direcţia indicată de săgeată. O scoateţi cu o mişcare bruscă. Când lumina se face verde, puteţi intra. Am în jur de opt mii de dolari aici. Vi-i dau pe toţi în schimbul lucruşorului acela drăgălaş, vi-i dau pe toţi pentru ţestoasa dumneavoastră, pentru *sköldpadda* dumneavoastră, *tortuga* dumneavoastră, *kavvit*[13]…

— Nu, zise Susannah şi se clătină iarăşi.

Se prinse de muchia biroului. Nu mai avea deloc echilibru.

— Acum am să mă duc în cameră.

Intenţionase să treacă mai întâi prin magazinul de suvenire şi să cheltuiască din banii lui Mats pe o cămaşă curată, bineînţeles dacă aveau aşa ceva la vânzare. Însă bluza curată va trebui să mai aştepte. *Totul* va trebui să mai aştepte.

— Bine, sai.

Gata cu *doamnă.* Ţestoasa îşi ţesea vraja în jurul ei. Astupând prăpastia dintre lumi.

— Ai să uiţi că m-ai văzut, da?

— Da, sai. Să anunţ la centrala telefonică să nu fiţi deranjată?

Mia protestă. Susannah n-o băgă în seamă.

— Nu, nu este cazul. Aştept un telefon.

— Cum doriţi, sai.

Cu ochii la ţestoasă. Numai la ţestoasă.

— Vă dorim şedere plăcută la Plaza-Park. Doriţi să chem un hamal să vă ajute cu bagajele?

Ţi se pare că aş avea nevoie de ajutor cu căcăţelele astea? vru să intervină Detta, dar Susannah doar clătină din cap, fără vreun cuvânt.

— Cum doriţi.

Dădu să plece, însă cuvintele recepţionerei o întoarseră la iuţeală.

— În curând vine şi Regele, cu Ochiul lui.

Şocată, Susannah rămase cu gura căscată. Simţi cum i se face pielea de găină. Chipul încântător al recepţionerei rămase calm. Ochii ei negri fixaţi pe ţestoasa din fildeş. Buzele întredeschise, umede şi de la salivă, nu numai de la ruj. *Dacă mai întârzii pe aici,* îşi zise Susannah, *va începe să bălească.*

Sigur că îşi dorea să afle mai multe despre Rege şi Ochiul acestuia – în fond, era şi problema ei – şi ar fi putut s-o facă, deoarece ea era cea sinceră, ea era la cârmă, însă se clătină din nou pe picioare şi îşi dădu seama că nu poate… decât dacă nu cumva ar fi vrut să meargă de-a buşilea spre lift, cu cracii goi ai jeanşilor târându-i-se în urmă. *Poate mai târziu,* îşi spuse, ştiind că era prea puţin probabil; evenimentele se precipitau acum.

Traversă holul, încercând să-şi mascheze şovăiala mersului. În urma ei, recepţionera spuse pe un ton de regret politicos, nimic mai mult:

— Când va veni Regele şi se va prăbuşi Turnul, toate lucrurile drăgălaşe vor fi distruse, sai. Şi nu va mai fi nimic altceva decât un întuneric nepătruns şi nu se va mai auzi

nimic altceva decât urletele Discordiei şi zbieretele *can-toi*-lor, căutătorilor.

Susannah nu-i răspunse. Pielea i se zburlise şi pe ceafă şi simţea cum o strânge scalpul. Picioarele (picioarele *străine)* începuseră să-i amorţească. Dacă s-ar fi uitat în jos, la ele, ar fi putut, oare, vedea cum pielea i se face transparentă? Ar fi putut vedea cum îi curge sângele prin vene, roşu aprins în jos, mai închis şi secătuit înapoi spre inimă? Ar fi putut vedea împletiturile fibrelor musculare?

Da.

Îşi puse Oriza înapoi în traistă şi apăsă butonul ascensorului, rugându-se ca măcar una dintre cele trei uşi să se deschidă înainte ca ea să se prăbuşească. Pianistul trecuse la „Stormy Weather".

Se deschiseră uşile liftului din mijloc. Susannah-Mia se urcă şi apăsă butonul marcat cu 19. Uşa se închise, dar cabina nu se mişcă din loc.

— *Cartela din plastic,* îşi aduse ea aminte. *Trebuie să folosesc cartela.*

Descoperi fanta şi introduse cartela având grijă la direcţia indicată de săgeţi. De data aceasta, când apăsă pe 19, numărul se aprinse. O clipă mai târziu, fu împinsă cu brutalitate la o parte când *se înfiinţa* Mia.

Cu un soi de uşurare istovită, Susannah se lăsă la fundul propriei minţi. Aşa, foarte bine, să mai conducă şi altcineva autobuzul ăsta. Simţi cum picioarele îi redevin concrete, iar asta îi era îndeajuns pentru moment.

5

O fi fost Mia străină pe tărâm străin, dar învăţa repede. Odată ajunse la etajul nouăsprezece, ea găsi imediat săgeata indicând spre camerele 1911-1923 şi se îndreptă sprintenă spre numărul 1919. Mocheta, groasă, verde şi delicios de moale, şoptea blând sub pantofii ei

(lor)

furaţi. Introduse cartela, deschise uşa şi intră. Era o cameră dublă. Pe unul din paturi puse bagajele, se uită în jur fără prea mult interes, apoi rămase cu privirea aţintită asupra telefonului.

— *Susannah!*

Nerăbdătoare.

— *Ce vrei?*

— *Cum îl faci să sune?*

Susannah izbucni într-un hohot sincer de râs.

— *Iubiţico, nu eşti prima care întreabă* asta, *crede-mă. Şi nici a mia sau a milioana. Va suna sau nu va suna. Atunci când va vrea. Între timp, ce-ar fi să te uiţi în jur. Vezi dacă găseşti un loc unde să-ţi pui bagajele.*

Se aşteptă la o altercaţie, dar nu avu parte de aşa ceva. Mia colindă prin cameră (fără să se obosească să tragă draperiile, cu toate că Susannah şi-ar fi dorit nespus de mult să vadă oraşul de la această înălţime), aruncă o privire în baie (somptuoasă, cu chiuvetă din marmură şi cu oglinzi peste tot), apoi se uită în dulap. Pe unul din rafturi, alături de câţiva saci din plastic pentru curăţătorie, se afla un seif. Sprijinită de el era o foaie de hârtie cu instrucţiuni de folosire, pe care, însă, Mia nu putea să le citească. Roland se confruntase cu probleme asemănătoare din când în când, cauzate de diferenţa dintre alfabetul limbii engleze şi literele Vorbirii Nobile din Lumea Dinăuntru. Dar Susannah ştia că dificultăţile Miei erau mult mai simple; chiar dacă cea care o răpise se pricepea la numere, era evident că mama fătului nu ştia să citească.

Şi atunci *se înfiinţă* Susannah, dar nu până la capăt. Preţ de o clipă, privi prin două perechi de ochi la două foi de hârtie scrise, şi atât de ciudată era senzaţia aceasta, încât i se făcu greaţă. Apoi imaginile se contopiră, devenind una, şi putu să citească mesajul:

ACEST SEIF ESTE DESTINAT BUNURILOR PERSONALE.
CONDUCEREA HOTELULUI PLAZA-PARK
HYATT NU-ŞI ASUMĂ RESPONSABILITATEA PENTRU
ACESTE OBIECTE.

BANII ŞI BIJUTERIILE TREBUIE DEPUSE ÎN SEIFUL HOTELULUI.
PENTRU INTRODUCEREA CODULUI TASTAŢI PATRU CIFRE
ŞI APĂSAŢI TASTA ENTER.
PENTRU DESCHIDERE, TASTAŢI CELE PATRU CIFRE ALE CODULUI
ŞI APĂSAŢI TASTA OPEN.

Susannah se retrase şi o lăsă pe Mia să aleagă cele patru numere. Acestea se întâmplară a fi un unu şi trei de nouă. Anul în curs era una din primele combinaţii pe care le-ar fi încercat un spărgător. Dar, măcar, nu era numărul camerei. În plus, erau cifrele *corecte.* Cifre ale puterii. Un *sigul.* Şi amândouă ştiau asta.

După ce-l programă, Mia încercă uşa seifului. Închisă. Apoi urmă instrucţiunile pentru a-l deschide. Dinăuntru se auzi un zbârnâit şi uşiţa se deschise. Puse înăuntru geanta roşu deschis cu PISTELE DIN MANHATTAN – lădiţa intră fără probleme – apoi traista cu farfuriile Oriza. Închise şi încuie uşa seifului, o încercă şi dădu mulţumită din cap. Geanta în care fuseseră pantofii se afla încă pe pat. Scoase din ea teancul de bancnote pe care îl îndesă în buzunarul drept din faţă al jeanşilor, alături de ţestoasa din fildeş.

— *Trebuie să-ţi iei o bluză curată,* îi aduse aminte Susannah oaspetelui ei nepoftit.

Mia, fiică a nimănui, nu-i răspunse. Nu mai putea ea de cămăşi, murdare ori curate. Mia se uita fix la telefon. Pentru moment, fiindu-i întârziat travaliul, nu-i păsa decât de telefon şi de nimic altceva.

— *Acum vom sta de vorbă, vom sta la palavre,* spuse Susannah. *Mi-ai promis şi ai să te ţii de promisiunea asta. Dar nu în sala de ospeţe.* Se cutremură. *Undeva în aer liber, rogu-te. Sala aia de ospeţe pute a moarte.*

Mia nu comentă. Susannah avu vaga senzaţie că femeia aceea cotrobăia prin arhiva aducerilor-aminte – examinând, respingând, examinând şi respingând din nou – până găsi ceva

folositor.

— *Cum ajungem acolo?* întrebă ea cu nepăsare.

Negresa, în care acum erau două femei (iarăşi) se aşeză pe unul dintre paturi cu mâinile în poală.

— *Ca şi cum am merge cu o sanie,* spuse Susannah. *Eu împing, tu cârmeşti. Şi ai grijă, Susannah-Mio, să-mi răspunzi cinstit, dacă vrei să cooperez.*

— *Aşa voi face,* zise cealaltă. *Dar să nu te aştepţi să-ţi şi placă ce am să-ţi spun. Sau să înţelegi.*

— *Ce vrei să…*

— *Nu contează! Zei ai mei, n-am mai cunoscut pe* cineva *care să pună atâtea întrebări! Timpul trece! Când va suna telefonul, discuţia noastră va înceta! Aşa că, dacă tot mai vrei să vorbim…*

Susannah n-o lăsă să termine. Închise ochii şi se lăsă pe spate. Niciun pat nu-i opri căderea. Se prăbuşea de-a binelea, se prăbuşea prin spaţiu. Auzi, slab şi din depărtare, larma clopotelor din portal.

Şi iar o luăm de la capăt, îşi spuse ea. Apoi: *Te iubesc, Eddie.*

STROFĂ:
Hai, commala, haide-acum
Traiul nostru este bun
Când privim Discordia
Iar Luna Demonului îi cântă melodia.

ANTISTROFĂ:
Haide-hai, commala,
Umbrele se ridică alandala!
Admiri lumea şi prin lume păşeşti
Beat de fericire că trăieşti.

STANŢA VI
FORTĂREAŢA

1

Şi brusc se prăbuşi înapoi în propriu-i trup, iar senzaţia aceasta trezi la viaţă o amintire de o strălucire orbitoare: Odetta Holmes, la vârsta de şaisprezece ani, aşezată pe marginea patului sub razele soarelui, doar cu combinezonul pe ea şi punându-şi ciorapii din mătase. Cât dură această amintire, nările îi palpitară simţind parfumul White Shoulders şi aroma săpunului Pond's Beauty. Săpunul mamei ei şi parfumul mamei ei pe care îl împrumutase pentru că ajunsese la vârsta când îi era îngăduit să se parfumeze. Îşi spuse: *Balul de Primăvară! Şi eu mă duc cu Nathan Freeman!*

Şi gata, amintirea dispăru la fel de brusc cum venise. Aroma dulce de săpun fu înlocuită de adierea proaspătă şi rece (dar umedă şi, prin urmare, neplăcută) a vântului nopţii. Şi nu-i mai rămase decât senzaţia, atât de bizară, atât de perfectă, că intra într-un corp nou, aşa cum piciorul intră într-un ciorap lung pe care ţi-l întinzi bine peste gambe şi peste genunchi.

Deschise ochii. Vântul răbufni, suflându-i praful în faţă. Se feri strâmbându-se şi ridicând mâna, ca şi cum ar fi vrut să pareze o lovitură.

— Aici! se auzi o voce de femeie.

Deloc vocea la care se aştepta Susannah. Deloc stridentă, deloc triumfătoare, deloc croncănitoare.

— Aici, la adăpost de vânt!

Ridică ochii şi văzu o femeie înaltă şi atrăgătoare care îi făcea cu mâna. Rămase şocată văzând-o pentru prima dată pe Mia în carne şi oase, pentru că mama fătului era *albă.* Se pare că personalitatea Odettei avea acum şi o latură caucaziană care, fără doar şi poate, irita la maximum susceptibilitatea rasistă a Dettei Walker.

Cât despre ea, era din nou oloagă şi stătea într-un fel de

şaretă rudimentară, proptită de un crenel al unui parapet scund. Privi în jur la cea mai fioroasă, cea mai hidoasă întindere de pământ pe care o văzuse vreodată în viaţa ei. Formaţiuni imense de stânci ciopârţeau cerul înghesuindu-se spre orizont. Luceau precum nişte oseminte nepământene sub încrâncenarea unei semiluni demente. În jurul rânjetului lunar ardeau miliarde de stele ca nişte ţurţuri de gheaţă. O cărare îngustă şerpuia printre stâncile cu muchii sfărâmate şi crevase căscate. Privind-o, Susannah îşi spuse că orice grup de oameni ar fi avut îndrăzneala s-o străbată ar fi trebuit să meargă în şir indian. *Şi să aibă multe provizii cu ei. Căci nu sunt ciuperci pe marginea drumului pe care să le culeagă; şi nici măceşe.* Şi în zare – stins, dar veninos – se aprindea şi se stingea o lumină purpurie a cărei sursă se afla undeva dincolo de linia orizontului. *Inima trandafirului,* îşi zise ea. *Ba nu, nu-i asta. E vatra Regelui.* Cuprinsă de o fascinaţie îngrozită şi neputincioasă, rămase cu privirea aţintită asupra pulsaţiilor mohorâte de lumină. Se încordează… şi slăbeşte. Se aprinde… şi se stinge. O infecţie ce se pregăteşte să ia în stăpânire cerul.

— Vino încoace, Susannah din New York, o chemă Mia.

Purta un şal gros şi o pereche de pantaloni trei sferturi, din piele. Fluierele picioarelor îi erau pline de bube şi zgârieturi. Era încălţată cu sandale din piele cu talpă groasă.

— Căci Regele te poate fermeca şi de la distanţă. Ne aflăm pe latura Discordia a Castelului. Vrei să-ţi pui capăt vieţii în spinii de la poalele zidului? Dacă intri sub vraja lui, iar el îţi spune să sari, exact asta vei face. Şi pistolarii tăi tiranici nu sunt aici să-ţi sară în ajutor. Nu, nu sunt. Eşti pe cont propriu. Chiar aşa.

Susannah încercă să-şi dezlipească privirea de la strălucirea aceea pulsândă. Dar nu reuşi, iar panica îi inundă mintea

(dacă intri sub vraja lui, iar el îţi spune să sari)

şi o înşfăcă de parcă ar fi fost o lamă de cuţit cu care să-şi străpungă neclintirea îngrozită. O clipă nu se întâmplă absolut nimic. Apoi se aruncă spre spate cu atât de multă putere, încât fu nevoită să se apuce cu mâinile de marginile căruţei rablagite ca să nu se prăbuşească printre bolovanii de pe jos.

Vântul se dezlănţui din nou, aruncându-i pe obraji şi în păr pulbere de stâncă şi pietriş, părând a-şi bate joc de ea.

Însă acea atracţie… vrajă… *glammer*…, sau ce-o fi fost, dispăruse.

Se uită la brişcă (aşa îi spunea fără să ştie dacă este sau nu denumirea corectă) şi înţelese din prima cum funcţionează. Foarte simplu. N-avea nevoie de vreun catâr care s-o tragă, *ea* era catârul. Cât de departe i se părea acum scaunul acela drăgălaş pe care îl găsiseră în Topeka. La ani-lumină distanţă erau acum picioarele acelea puternice care o duseseră din scuar la hotel. O, Doamne, ce dor îi era să aibă picioare.

Dar trebuie să te descurci cu ce ai.

Apucă roţile din lemn ale şaretei, se încordă, nu reuşi să le facă să se mişte, se încordă şi mai tare. Tocmai când ajunsese la concluzia că va trebui să se dea jos şi să se umilească mergând de-a buşilea până la locul în care aştepta Mia, roţile se puseră în mişcare cu un vaier neuns. Căruţa hodorogi spre Mia, care stătea în spatele unei coloane scunde din piatră. Erau multe coloane din acestea acolo, înşiruite de-a lungul unei curbe. Susannah îşi spuse că pe vremuri (înainte ca lumea să meargă mai departe) în spatele lor se ascundeau arcaşii în vreme ce oastea inamică trăgea cu săgeţi sau cu catapulte incendiare, sau cum le-o fi chemat. Iar în pauzele dintre atacuri, ieşeau la iveală şi trăgeau şi ei. Cât să fi fost de atunci? Ce lume *era* aceasta? Cât de aproape era ea de Turnul Întunecat?

Susannah credea că era aproape, foarte aproape.

Manevră căruţa greoaie şi încăpăţânată care vocifera scârţâind prelung şi se uită la femeia înfăşurată în şal, ruşinată că rămăsese fără suflare după nici zece metri. Dar nu se putea abţine să nu gâfâie. Trase adânc în piept aerul umed şi pietros. Coloanele – parcă li se spunea merloane, sau cam aşa ceva – se aflau în dreapta ei. La stânga era o baltă de întuneric înconjurată de ziduri surpate. În partea cealaltă, dincolo de zidul exterior, se înălţau două turnuri. Unul dintre acestea avea un aspect năruit de fulger sau de vreo explozie puternică.

— Locul ăsta unde ne aflăm este fortificaţia, îi explică Mia.

Bastionul Castelului din Genune, cunoscut odinioară sub numele de Castelul Discordia. Ai zis că vrei la aer. Sper că-ţi este pe plac aici, aşa cum se spune în Calla, de care suntem foarte departe, Susannah. Suntem în adâncul Lumii de Capăt, în apropiere de locul în care se va sfârşi călătoria ta, într-un mod sau altul.

Făcu o pauză şi continuă:

— Aproape sigur într-un mod nefericit. Dar nu-mi pasă nici cât negru sub unghie, nu, nu-mi pasă, căci eu sunt Mia, fiică a nimănui şi mamă a unuia. Mie nu-mi pasă de nimic altceva decât de fătul meu. Fătul meu îmi este îndeajuns, aşa să ştii! Vrei să stai la palavre? Foarte bine. O să-ţi spun tot ce ştiu şi voi fi sinceră cu tine. De ce n-aş fi? Cu ce m-ar afecta asta?

Susannah privi în jur. Când ajunse cu faţa spre centrul castelului – spre ceea ce ea presupunea a fi fost curtea –, simţi duhoare de putregai vechi. Mia surâse când o observă cum strâmbă din nas.

— O, da, au dispărut de mult, şi sunt mute maşinile lăsate în urma lor, însă mirosul morţii lor persistă, nu ţi se pare? Aşa se întâmplă mereu, întreabă-ţi prietenul, pistolarul, *adevăratul* pistolar. El ştie, căci a avut parte de multă moarte în jur. Mult rău a făcut, Susannah din New York. Păcatele tuturor lumilor îi atârnă de gât ca un hoit în putrefacţie. Dar a ajuns prea departe cu setea lui neostoită de a atrage atenţia celor mari asupra lui. Va fi distrus, sigur că da, la fel şi cei ce-i stau alături. În pântecele meu îi port osânda şi nici că-mi pasă.

Îşi ridică bărbia semeţ în lumina stelelor. Sânii îi fremătau sub şal… şi Susannah observă că burta îi crescuse. În lumea aceasta Mia arăta într-adevăr însărcinată. De fapt, părea gata-gata să plesnească.

— Haide, întreabă ce ai de întrebat, o îndemnă Mia. Doar să ţii minte că noi două existăm şi în lumea cealaltă, cea în care împărţim acelaşi trup. Acolo stăm întinse pe patul din han, ca şi cum am dormi… însă nu dormim, nu-i aşa, Susannah? Nu, sigur că nu. Iar când va suna telefonul, când vor suna prietenii mei, vom părăsi locul acesta şi ne vom duce la ei. Dacă până atunci îţi voi fi răspuns la toate întrebările,

bine. Dacă nu, la fel de bine. Haide, întreabă-mă. Sau… nu cumva nu eşti pistolar?

Buzele i se strâmbară într-un zâmbet batjocoritor. Se obrăznicea acum. Da, acum era chiar prea obraznică, îşi zise Susannah. Prea mult tupeu pentru cineva care nu ştia cum să ajungă de pe 46th Street pe 47th în lumea în care se vor întoarce.

— Deci, *trage!* Ca să zic aşa.

Susannah se mai uită o dată în abisul întunecat unde se afla inima castelului, cu temniţe şi arene de turniruri, cu turnuri de pază şi cameră de tortură, cu Dumnezeu mai ştie ce anume. Cunoştea unele din denumirile acestea pentru că urmase un curs de istorie medievală cu mult, foarte mult timp în urmă. Cu siguranţă că acolo jos, pe undeva, se afla şi o sală de ospeţe, una pe care ea însăşi o aprovizionase cu mâncare o vreme. Însă acum se terminaseră zilele ei de catering. Şi avea sentimentul că va descoperi singură sala aceea dacă Mia o va împinge în gol.

Se gândi să înceapă cu o întrebare relativ uşoară.

— Dacă acesta este Castelul din Genune, unde e genunea? Că nu văd decât o întindere de pământ acoperită de stânci. Şi strălucirea aceea purpurie de la orizont.

Părul Miei, perfect întins, mătăsos, lung până la umeri, deloc ca al lui Susannah, flutura în vântul nopţii. Întinse mâna spre zidul de dincolo de prăpastia cea întunecată, acolo unde erau turnurile, iar fortificaţia şerpuia mai departe.

— Acesta este donjonul interior, spuse ea. Dincolo de el se află oraşul lui Fedic, pustiu acum. Toţi cei de acolo au murit acum mai bine de o mie de ani din cauza Morţii Roşii. Dincolo de…

— Moartea Roşie? exclamă Susannah, uluită (şi speriată fără să vrea). Moartea Roşie a lui *Poe?* Ca în poveste?

Şi de ce nu? Doar rătăciseră deja prin ţinutul lui Oz, descris de L. Frank Baum. Ce mai urma acum? Iepurele Alb şi Regina de Cupă?

— Nu am de unde şti asta, domniţa mea. Tot ce-ţi pot spune e că dincolo de oraşul pustiu este zidul exterior, iar

dincolo de zidul exterior se află marea crăpătură în scoarţa pământului, plină cu monştri care te ispitesc şi care te înşală şi care se înmulţesc şi urzesc planuri de evadare. Odinioară a existat un pod pe deasupra, dar s-a prăbuşit de mult. „În vremuri imemoriale”, cum se zice. Doar o privire să arunci ororilor de acolo, şi îţi pierzi minţile pe loc, dacă eşti un om obişnuit.

Catadicsi să-i arunce şi ea o privire lui Susannah. Categoric una sarcastică.

— Dar nu şi dacă eşti *pistolar*. Cu siguranţă că aşa ceva nu ţi se poate întâmpla *dumitale*.

— De ce îţi râzi de mine? şopti Susannah.

Mai întâi Mia păru surprinsă, apoi îndârjită.

— A cui a fost ideea să venim aici? A mea? Eu am vrut să stăm în frigul ăsta nenorocit unde Ochiul Regelui murdăreşte zările şi pătează chiar obrazul lunii cu lumina lui jegoasă? Nu, cucoană! Tu ai vrut, aşa că ţine-ţi gura şi nu mă mai întărâta!

Susannah i-ar fi putut răspunde că, în primul şi-n primul rând, nu fusese ideea ei să rămână grea cu un demon. Însă acum nu era absolut deloc momentul să înceapă o gâlceavă de genul „ba da, ba nu”.

— Nu e un reproş, spuse Susannah, doar o întrebare.

Mia făcu un semn nerăbdător din mână ca şi cum ar fi vrut să zică *Nu mai despica firul în patru* şi se întoarse într-o parte, murmurând ca pentru sine:

— Nu m-am dus nici la Morehouse, nici la vreun alt colegiu. Şi, oricum ar fi, am să-mi nasc fătul, m-auzi tu? Oricum ar fi să cadă zarurile. Am să-l nasc şi am să-i dau să sugă!

Brusc, Susannah înţelese. Mia îşi bătea joc pentru că era speriată. Oricât de multe ar fi ştiut, *esenţa* ei era tot Susannah.

De exemplu, replica *Nu m-am dus nici la Morehouse, nici la vreun alt colegiu* era din *Omul invizibil*{14} al lui Ralph Ellison, nu cel al lui Wells. Când Mia o achiziţionase pe Susannah, cumpărase, de fapt, două personalităţi la preţ de una singură. Căci Mia o reactivase pe Detta, aducând-o de la pensie, sau, poate, trezind-o dintr-o adâncă hibernare. Şi Dettei îi plăcea

nespus replica aceasta care i se părea că sintetizează dispreţul şi neîncrederea negrilor faţă de „valoroasa educaţie postbelică”. Nici la Morehouse, *nici* la vreun alt colegiu; cu alte cuvinte: ştiu ce ştiu, am aflat de la un răspândac, de la radio-şanţ, din gură-n gură, păsărică mică.

— Mia, spuse ea acum. Al cui este copilul ăsta? Ştii cumva ce demon îi este tată?

Mia rânji. Un rânjet respingător, după părerea lui Susannah. Mult prea multă Detta în el, mult prea multă batjocură şi informaţie usturătoare.

— Sigur că ştiu, domniţă. Şi ai perfectă dreptate. Un demon l-a procreat, un demon mare, chiar aşa, adevărate sunt vorbele mele! Un demon cu chip de om! Şi află de la mine că aşa a trebuit să fie, căci demonii cei adevăraţi, cei care au mai rămas pe ţărmul acestor lumi care se rotesc în jurul Turnului de când s-a retras *Prim,* sunt sterpi, neroditori. Şi asta cu drept temei.

— Atunci cum…

— *Dinh*-ul tău este tatăl fătului meu, zise Mia. Roland de Gilead, da, da, chiar el. În cele din urmă, Steven Deschain şi-a căpătat nepotul, deşi habar nu are de asta, căci putrezeşte în mormânt.

Susannah se holba la ea, nevenindu-i să-şi creadă urechilor, nepăsându-i de vântul rece care se năpustea asupra ei din pustietatea Discordiei.

— *Roland…?* Nu se poate! Era *lângă* mine atunci când demonul era *în* mine. Îl scotea pe Jake din casa aia de pe Dutch Hill şi futaiul era ultima chestie la care s-ar fi putut gândi atunci…

Se întrerupse, amintindu-şi de bebeluşul pe care-l văzuse în Dogan. Amintindu-şi de ochii lui. De ochii aceia albaştri, ca de gheaţă. Ochi de arian. *Nu, nu, nu, nu vreau să cred una ca asta.*

— Totuşi, Roland este tatăl, insistă Mia. Şi când fătul meu se va naşte, îi voi da un nume care sălăşluieşte de mult în mintea ta, Susannah din New York; nume pe care l-ai învăţat atunci când ai învăţat şi despre merloane şi despre catapulte şi despre donjoane. Şi de ce nu l-aş numi aşa? E un nume bun şi

frumos.

Introducerea profesorului Murray în istoria medievală, despre asta vorbeşte.

— Îi voi spune Mordred, zise ea. Va creşte repede, puiuţul meu, mult mai repede decât un copil normal, căci are sânge de demon în el. Şi va creşte puternic. Va fi avatarul tuturor pistolarilor care au existat vreodată. Şi astfel, precum Mordred din legenda pe care o ştii tu, îşi va ucide tatăl.

Şi, cu aceste cuvinte, Mia, fiică a nimănui, îşi ridică braţele spre cerul înstelat şi urlă. Dar Susannah nu-şi dădu seama dacă urla de supărare, groază sau de bucurie.

2

— Vino lângă mine, o chemă Mia. Uite ce am.

Şi scoase de sub şal un ciorchine mare de struguri şi o pungă de hârtie plină cu fructe de cârmâz. De unde apăruseră fructele astea? se întrebă Susannah. Oare trupul lor comun hoinărise, fără ştirea ei, prin camera Hotelului Plaza-Park? Oare fusese acolo un coş cu fructe pe care ea nu-l observase? Sau strugurii şi măceşele acestea nu erau decât nişte plăsmuiri ale imaginaţiei?

Oricum nu avea nici-o importanţă. Afirmaţia Miei îi alungase orice urmă de foame. Absurditatea celor auzite nu făcea decât să le sporească grozăvia. În plus, nu se putea abţine să nu se gândească la copilul pe care îl văzuse *in utero* pe unul din monitoarele din Dogan. La ochii aceia albaştri.

Nu. Nu se poate, auzi? Nu *se poate!*

O îngheţa până în măduva oaselor vântul care răzbătea printre merloane. Se balansă, sprijinindu-se în mâini, şi coborî din căruţă. Se cuibări alături de Mia, cu spatele la zidul fortificaţiei, ascultând vaietul neîntrerupt al vântului şi privind la stelele stranii de pe cer.

Mia înfuleca boabele de strugure. Dintr-un colţ al gurii i se prelingea zeama fructelor, iar din celălalt scuipa sâmburii cu rapiditatea unui tir de mitralieră.

Înghiţi, se şterse pe bărbie şi spuse:

— Ba da. Se poate. De fapt, chiar aşa este. Îţi mai pare bine că ai venit aici, Susannah din New York, sau acum îţi doreşti să nu-ţi fi satisfăcut curiozitatea?

— Dacă tot o să am un copil fără să mă fi futut, vreau să ştiu absolut totul despre el. Pricepi?

Mia tresări auzind această vulgaritate intenţionată, apoi consimţi cu un gest al capului.

— Dacă asta îţi este dorinţa…

— Spune-mi cum de se poate să fie copilul lui Roland. Şi fă-mă să te cred, dacă vrei să cred şi orice altceva îmi vei mai spune.

Mia îşi înfipse unghiile în pielea unei bobiţe de cârmâz, o decoji dintr-o singură mişcare şi înfulecă fructul cu poftă. Apoi începu să încălzească o alta plimbând-o în palme (în palmele acelea tulburător de albe). Susannah ştia că la un moment dat pielea fructului se va crăpa de la sine. Şi Mia îşi începu povestea.

3

— Câte Grinzi crezi tu că există, Susannah din New York?

— Şase, răspunse Susannah. Şase au fost. Cred că acum au mai rămas doar două care…

Mia făcu un semn nerăbdător din mână, ca şi cum ar fi vrut să spună *Nu mă face să pierd timpul inutil.*

— Şase, aşa este. Dar atunci când s-au ivit din acea mare Discordie, din acea materie primordială pe care unii (inclusiv oamenii mani) o numesc Omni, iar alţii o numesc *Prim,* cine anume crezi tu că le-a creat?

— Nu ştiu. Dumnezeu să fi fost?

— Poate că Dumnezeu există, însă Grinzile s-au ridicat din *Prim* prin magie, Susannah, prin magia pură, adevărată, dispărută acum de foarte multă vreme. Dumnezeu a creat magia, ori magia L-a creat pe Dumnezeu? Nu ştiu. Chestiunea aceasta trebuie dezbătută de filosofi, nu de mine, căci singura

mea treabă este să fiu mamă. Însă, odată ca niciodată, nu exista decât Discordia, şi din ea au pornit cele şase Grinzi care se intersectează într-un punct unic. Magia le-a dat mereu trăinicie, însă atunci când magia a dispărut din toate câte sunt, cu excepţia Turnului întunecat, pe care unii îl numesc Can Calyx, Sala Reînceperii, oamenii au căzut pradă deznădejdii. Iar atunci când s-a încheiat Epoca Magiei, a început Epoca Maşinilor.

— North Central Positronics, şopti Susannah. Computerele bipolare. Motoarele cu transmisie lentă. Monoul Blaine. Însă nu şi în lumea noastră.

— Nu? Crezi că lumea ta e scutită? Ce zici de afişul din holul hotelului?

Bobita plesni. Mia o decoji şi şi-o îndesă în gură. Zeama fructului se scurse prin rânjetul ei atotştiutor.

— Credeam că nu ştii să citeşti, spuse Susannah.

Remarcă total lipsită de relevanţă, însă nu-i trecea nimic altceva prin cap. Se tot gândea la pruncul acela; la ochii aceia strălucitori şi albaştri. Ochi de Pistolar.

— Aşa este, dar mă pricep la numere. Şi, la o adică, pot şi să citesc prin mintea ta. Vrei să spui că nu-ţi aduci aminte de afişul din hol? Asta vrei să-mi spui?

Fireşte că-şi aducea aminte. Afişul anunţa asimilarea Hotelului Plaza-Park de o organizaţie purtând denumirea Sombra/North Central în mai puţin de o lună. Iar atunci când spusese *Nu şi în lumea noastră* se gândise la anul 1964 – la lumea televizoarelor în alb-negru, a computerelor ridicol de mătăhăloase, de dimensiunile unei camere, şi a poliţailor din Alabama mai mult decât dispuşi să asmuţă câinii asupra demonstranţilor pentru dreptul la vot al oamenilor de culoare. Lucrurile se schimbaseră înfricoşător de mult în cei treizeci de ani trecuţi de atunci. De pildă, combinaţia aceea de televizor şi maşină de scris de pe biroul recepţionerei eurasiatice – de unde să ştie ea dacă nu cumva era un computer bipolar acţionat de nişte motoare cu transmisie lentă? N-avea de unde.

— Spune mai departe, o îndemnă pe Mia.

Femeia cea albă ridică din umeri.

— Îţi faci rău cu mâna ta, Susannah. Te încăpăţânezi s-o faci, iar motivul este, în esenţă, acelaşi: ţi-ai pierdut credinţa şi ai înlocuit-o cu raţiunea. Însă trebuie să ştii că nu există dragoste în gândirea logică, că deducţiile nu duc la nimic durabil, că raţionalismul nu aduce decât moarte.

— Ce-au toate astea a face cu fătul tău?

— Nu ştiu. Multe sunt lucrurile pe care nu le ştiu.

Ridică mâna, împiedicând-o pe Susannah s-o întrerupă.

— Şi nu, *nu* încerc să trag de timp sau să-ţi îndrug verzi şi uscate; vorbesc aşa cum îmi dictează inima. Vrei să auzi ce am de spus, sau nu?

Susannah dădu din cap. O va asculta… încă puţin. Dar dacă nu va reveni repede la povestea cu copilul, o s-o oblige ea s-o facă.

— Şi magia a dispărut. Într-una dintre lumi, Maerlyn s-a retras în peştera lui. Într-alta, sabia lui Eld a lăsat loc armelor pistolarilor, iar magia a dispărut. Şi, peste acest arc al timpului, mari alchimişti, mari oameni de ştiinţă şi mari – ce, oare? – mari tehnicieni, să fi fost? Iluştri gânditori, în orice caz, asta vreau să spun, iluştri oameni ai *deducţiei* – şi-au unit forţele şi au creat maşinile care acţionează Grinzile. Maşini extraordinare, sigur că da, dar *mortale.* Au înlocuit *magia* cu nişte *maşini,* dacă pricepi ce-ţi zic, iar acum aceste maşini se strică. În unele lumi, molime groaznice au decimat populaţiile.

Susannah o aprobă:

— Şi noi am văzut una, murmură ea. O numiseră supergripa.

— Sfărâmătorii Regelui Purpuriu nu fac decât să grăbească un proces aflat deja în plină desfăşurare. Maşinile înnebunesc. Ai văzut cu ochii tăi. Oamenii au crezut că întotdeauna vor exista alţi oameni care să facă alte maşini. Însă nici unul nu a fost în stare să anticipeze cele întâmplate. Această… această epuizare universală.

— Lumea a mers mai departe.

— Da, domniţă. Chiar aşa a făcut. Şi n-a mai lăsat pe

nimeni în urma-i care să înlocuiască maşinile ce susţin magia creaţiei, căci *Prim* s-a retras de multă vreme. Magia a dispărut, iar maşinile se strică. În curând se va prăbuşi şi Turnul Întunecat. Poate că va mai fi vreme pentru un ultim gând al raţiunii înainte de instaurarea pe vecie a întunericului. N-ar fi drăguţ?

— Dar nu va pieri şi Regele Purpuriu odată cu prăbuşirea Turnului? Nu vor pieri şi el, şi gaşca lui? Indivizii ăia cu pete de sânge pe frunţi?

— Lui i s-a promis propriul regat, unde să domnească pentru eternitate, bucurându-se de plăcerile lui speciale.

În vocea Miei se strecurase scârba. Poate şi teama.

— I s-a promis? De către cine? Cine este mai puternic decât el?

— Asta nu o ştiu, domniţă. Poate şi-a promis singur, răspunse Mia ridicând din umeri şi ferindu-şi privirea.

— Şi nimic nu poate împiedica prăbuşirea Turnului?

— Nici măcar prietenul tău pistolar nu speră că ar putea-o *împiedica,* spuse Mia. Nu vrea decât s-o încetinească eliberând Sfărâmătorii Regelui Purpuriu. Cât despre salvarea Turnului! *Salvarea* Turnului, ce amuzant! Ţi-a zis el vreodată care-i este ţelul?

Susannah se gândi, apoi clătină din cap. Nu-şi aducea aminte să-l fi auzit vreodată pe Roland vorbind despre asta în mod explicit. Înseamnă că nu vorbise niciodată, pentru că ea şi-ar fi amintit cu siguranţă.

— Nu, continuă Mia, nu l-ai auzit, pentru că nu vrea să-şi mintă inutil *ka-tet*-ul, măcar atâta orgoliu mai are. Tot ce-şi doreşte este să *vadă* Turnul.

Şi adăugă, în silă:

— Sau, poate, chiar să intre în el şi să urce în încăperea din vârf, cam la atât se rezumă ambiţia lui. Poate că se visează urcat pe meterezele de acolo, strigând numele camarazilor lui de arme de mult dispăruţi şi numele strămoşilor lui până la Arthur Eld. Dar să-l *salveze?* Nici vorbă, blândă domniţă! Doar revenirea magiei l-ar putea salva şi – după cum prea bine ştii şi tu – *dinh*-ul tău se ocupă doar cu negoţul cu plumbi.

Niciodată nu mai auzise Susannah ca îndeletnicirea lui Roland să fie aruncată în derizoriu cu atâta dispreţ. Şi se întristă. Şi se înfurie. Dar făcu tot posibilul să-şi ascundă sentimentele.

— Spune-mi cum de s-a întâmplat ca fătul tău să fie şi al lui Roland. Asta vreau să aflu.

— Da, bună şmecherie. Sunt convinsă că ai învăţat-o de la Bătrânii din River Crossing.

Susannah rămase cu gura căscată:

— De unde ştii atât de *multe* despre mine?

— Ştiu, pentru că tu eşti posedată, răspunse Mia. De mine! Evident, am acces la toate amintirile tale. Citesc ce văd ochii tăi. Acum pune-ţi zăvor la gură şi ascultă, dacă vrei să capeţi răspunsuri, pentru că presimt că nu prea mai avem vreme.

4

Şi iată ce-i spuse demonul ei personal:

— Sunt cu totul şase Grinzi, exact aşa cum ai zis, însă sunt doisprezece Gardieni, câte unul la fiecare capăt al fiecărei Grinzi. Aceasta, pe care încă ne mai aflăm, este Grinda lui Shardik. Dincolo de Turn ea devine Grinda lui Maturin, marea ţestoasă pe a cărei carapace se sprijină lumea.

În acelaşi fel, există doar şase spirite demonice elementare, câte unul pentru fiecare Grindă. Sub demonii aceştia se află întreaga lume invizibilă, toate creaturile părăsite pe ţărmul existenţei atunci când *Prim* s-a retras. Sunt demoni vorbitori, demoni de casă, cărora unii le zic stafii, demoni ai suferinţelor şi beteşugurilor, pe care unii – creatorii maşinilor şi cei care se închină la zeul fals al raţiunii – îi numesc boli. Există mulţi demoni mărunţi, însă doar şase demoni principali. Însă, deoarece sunt doisprezece Gardieni la cele şase Grinzi, există douăsprezece *aspecte* demonice, căci fiecare demon elementar este deopotrivă şi femeie, şi bărbat.

Susannah începu să priceapă încotro se îndrepta discuţia şi simţi cum i se strânge inima de groază. Dinspre stâncile chele

de dincolo de fortificaţii, din locul pe care Mia îl numea Discordia, se auzi un chicotit sec şi nervos. Acestui prim glumeţ i se alătură un al doilea, al treilea, al patrulea şi al cincilea. Curând parcă întreaga lume începuse să râdă de ea. Pe bună dreptate, poate, căci gluma era tare bună. Dar de unde să fi ştiut ea atunci?

În vreme ce hienele – sau ce-or fi fost – continuau cu batjocura, Susannah spuse:

— Adică demonii elementari sunt hermafroditi. Din cauza asta sunt sterili, pentru că sunt şi femeie, şi bărbat.

— Aşa este. În cercul de piatră al Oracolului, *dinh*-ul tău a întreţinut relaţii sexuale cu unul dintre aceşti demoni principali pentru a obţine informaţii. O *profeţie,* cum se spune în Vorbirea Nobilă. N-a avut de ce să creadă că Oracolul ar fi fost altceva decât un sucub, aidoma celor întâlnite uneori în locurile părăsite…

— Ştiu ce înseamnă, o întrerupse Susannah. Un demon banal, dar cu un libido exacerbat.

— Cum zici tu, o aprobă Mia.

Îi oferi din nou o bobiţă şi, de această dată, Susannah o acceptă şi începu s-o rostogolească în palme ca să-i încălzească pielea. Nu pentru că i s-ar fi făcut foame, ci pentru că avea gura uscată. Of, atât de uscată.

— Ca femeie, demonul a luat sămânţa lui Roland. Iar ca bărbat, ţi-a dat-o ţie.

— Atunci când eram în cercul vorbelor, spuse Susannah cu amărăciune.

Îşi aduse aminte cum ploaia torenţială îi udase obrajii, îşi aminti senzaţia că umerii îi erau strânşi de nişte mâini invizibile. Iar apoi protuberanta chestiei ăleia o umpluse, părând a vrea s-o despice în bucăţi. Cea mai oribilă parte fusese răceala de gheaţă a falusului enorm dinăuntrul ei. Parcă era futută de un ţurţure. Cum reuşise să scape? Păi, o chemase pe Detta. Apelase la putoarea aia, învingătoare în sute de agresiuni sexuale din parcările motelurilor şi din bombele de mahala. Detta îl prinsese în cursă.

— A încercat să iasă, îi explică acum Miei. În momentul în

care şi-a dat seama că are penisul prins în cursă, a încercat să iasă.

— Dacă chiar ar fi vrut să iasă din tine, ar fi *reuşit,* o contrazise Mia în şoaptă.

— De ce m-ar fi păcălit? întrebă Susannah, fără să aibă nevoie de răspunsul Miei.

Pentru că avusese nevoie de ea, firește. Demonul avusese nevoie de ea să-i poarte copilul.

Copilul lui Roland. Osânda lui Roland.

— Acum ştii tot ce trebuie despre el, zise Mia. Aşa este?

Da. Un demon luase sămânţa lui Roland, ca femeie; o conservase cumva; apoi, ca bărbat, o injectase în Susannah Dean. Mia avea dreptate. Ştia tot ce trebuie.

— M-am ţinut de cuvânt, continuă Mia. Hai să ne întoarcem. Frigul îi face rău fătului.

— Mai stai puţin, o rugă Susannah ridicând fructul a cărui pulpă aurie se vedea prin crăpăturile cojii. Stai să mănânc asta. Şi să te mai întreb ceva.

— Mănâncă şi întreabă. Repede.

— *Tu* cine eşti? Cine eşti tu cu adevărat? Demonul despre care mi-ai vorbit? Are un nume? El şi ea au vreun nume?

— Nu, răspunse Mia. Demonii elementari nu au nevoie de nume; sunt ceea ce sunt, pur şi simplu. Întrebi dacă eu sunt demon? Da, cred că sunt. Sau am fost. Totul e ca în ceaţă, acum, ca într-un vis.

— Şi tu nu eşti eu… sau eşti?

Mia nu răspunse. Iar Susannah înţelese că poate nici ea nu ştia.

— Mia?

Încet. Pe gânduri.

Mia stătea pe vine cu spatele sprijinit de un merlon şi cu şalul trecut pe sub genunchi. Susannah băgă de seamă cât de umflate îi erau gleznele şi îi fu milă de biata femeie. Apoi îşi reveni şi înăbuşi sentimentul ăsta. Nu avea de ce să-i fie milă de ceva neadevărat.

— Nu eşti decât bona copilului, fată.

Reacţia fu cea scontată. Pe chipul Miei se citi mai întâi şoc,

apoi mânie. La naiba, nu mânie, *furie turbată.*

— *Minţi!* Eu sunt *mama* lui! Iar atunci când se va naşte, nu va mai fi nevoie să căutaţi prin toată lumea Sfărâmătorii ca să-i distrugeţi, pentru că fătul meu va fi cel mai mare Sfărâmător din câţi există şi o să distrugă de unul singur Grinzile rămase!

Trufia din vocea ei era vecină cu nebunia.

— Mordred al meu o să facă asta! Auzi tu ce-ţi zic?

— O, da, şopti Susannah. Aud. Tu chiar ai să dai fuguţa la cei care vor să distrugă Turnul, nu-i aşa? Ei te cheamă şi tu te duci.

Făcu o pauză, apoi încheie cu blândeţe voită.

— Iar când vei ajunge la ei, îţi vor lua copilul şi îţi vor mulţumi foarte frumos şi te vor expedia înapoi în neantul de unde ai venit.

— Nu! Mi-au promis că eu îl voi creşte! urlă Mia încrucişându-şi braţele protector peste pântece. Este al meu! Eu sunt mama lui şi eu îl voi creşte!

— Măi, fato, trezeşte-te la *realitate!* Crezi că se vor *ţine* de cuvânt? *Ei?* Cum de poţi vedea atât de multe, dar nu vezi tocmai asta?

Bineînţeles că Susannah cunoştea răspunsul. Instinctul matern al Miei o făcuse să se amăgească singură.

— De ce nu m-ar lăsa să-l cresc eu? întrebă Mia pe un ton strident. Cine e mai bună decât mine? Cine poate fi mai bună decât Mia, care a fost creată pentru două lucruri: să nască un copil şi să-l crească?

— Dar nu e vorba doar despre tine, îi explică Susannah. Tu eşti asemenea copiilor din Calla, asemenea lucrurilor pe care eu şi prietenii mei le-am întâlnit în cale. Eşti un *geamăn,* Mia! Eu sunt cealaltă jumătate a ta, eu sunt salvarea ta. Prin ochii mei te uiţi la lume, prin plămânii mei respiri. Eu am fost forţată să port fătul pentru că nu erai în stare, nu-i aşa? Eşti la fel de stearpă ca ştabii ăia despre care vorbeşti. Şi de îndată ce vei naşte copilul, de îndată ce le vei oferi Sfărâmătorul Suprem, se vor descotorosi de tine cât ai zice peşte, fie şi pentru că doar aşa vor putea să scape de mine.

— Mi-au promis, murmură Mia cu încăpăţânare.

— Încearcă să priveşti situaţia cu obiectivitate, o rugă Susannah, încearcă, rogu-te. Dacă eu aş fi fost în locul tău şi tu într-al meu, ce ai fi zis dacă m-ai fi auzit vorbind de o asemenea promisiune?

— Ţi-aş fi zis să nu mai dai din gură aiurea!

— Cine eşti tu cu adevărat? De unde naiba te-au găsit? Ai răspuns la un anunţ de la mica publicitate: „Căutăm mamă surogat, câştiguri bune, contract pe durată determinată”? Cine eşti tu?

— Taci!

Stând pe vine, Susannah se aplecă înainte într-o poziţie teribil de chinuită. Însă, în fierbinţeala clipei, uită şi de acest calvar, şi de fructul pe jumătate mâncat pe care îl ţinea în palmă.

— Haide, măi! o îndemnă ea cu vocea scrâşnită a Dettei Walker. Haide, scumpete, dă-ţi jos legătura de la ochi, aşa cum am făcut-o şi eu! Mărturiseşte adevărul şi scuipă-l pe diavol între ochi! *Cine mama naibii eşti?*

— *Nu ştiu!* zbieră Mia, iar şacalii ascunşi printre stânci îi răspunseră cu ţipete asemănătoare – hohotele lor de râs. Nu ştiu, nu ştiu cine sunt! *Mulţumită?*

Nu, Susannah nu era mulţumită. Şi tocmai se pregătea să insiste şi mai mult, când Detta Walker interveni în discuţie.

5

Iată ce-i spuse celălalt demon personal:

Păpuşică mică, io aş zice să stai să cugeți niţeluş. Că-i tută ca noaptea, nu ştie să citească, nu poa' să socotească decât un pic, n-a fost la Morehouse, n-a fost la nici-o şcoală, da' tu ai fost. Don'şorica O-Detta Holmes fu la Co-lum-biia, mamă-mamă-mamă, cine mai ie ca noi!

Tre' să stai să cugeți bine cum s-a făcut de-a rămas cu burta la gură. Zice că demonul i-a scos toată sperma lu Roland, şi după aia s-a făcut bărbat, s-a făcut Demonul Cercului şi a puşcat-o în tine,

şi d-atunci te-ai umflat şi ai început să vâri în tine toate porcăriile alea. Şi care-i misia ei în toată povestea, uite, asta ar vrea Detta să afle. Cum de se face că ea *e acum borțoasă pe sub pătura aia soioasă dă pă ea? E tot… o d-aia… zi să-i zic… o tehnică de vizualizare?*

Susannah nu ştia răspunsul. Nu ştia decât că Mia o privea acum printre gene. Fără îndoială că recepţiona frânturi din monologul ei interior. Dar cât anume? Nu prea mult, Susannah putea să jure asta; poate câte un cuvânt ici şi colo, dar, în mare parte, nu reuşise să prindă decât o bălmăjeală fără noimă. Oricum, realitatea era că Mia chiar *se purta* ca şi cum ar fi fost mama bebeluşului. Bebeul Mordred! Ca un personaj din benzile desenate ale lui Charles Addams.

Asta da, spuse Detta dusă pe gânduri. *Ca o mămiţică, aşa se poartă, s-a încârligat cu totu' şi cu totu' în jurul lui, aici cam ai dreptate.*

Dar poate, îşi zise Susannah, poate asta era firea ei, poate doar asta ştia să facă. Poate că dincolo de acest instinct matern *nu* exista nici-o Mia.

Degete reci o apucară de mână.

— Cine e? Japiţa aia cu limbă ascuţită? Spune-i să plece. Mă sperie.

Adevărul adevărat era că şi pe Susannah o mai speria încă, dar nu ca la început, când fusese nevoită să admită că Detta era reală. Nu deveniseră prietene, probabil că asta nu se va întâmpla niciodată, însă era evident că Detta îi putea fi un aliat de nădejde. Nu era doar o persoană infectă şi atât. Dacă reuşeai să vezi dincolo de accentul ăla tembel de Butterfly McQueen{15}, îţi dădeai seama că este şi foarte abilă.

Şi Mia asta ţi-ar putea fi un aliat puternic, dac-ai reuşi s-o atragi de partea ta. Nimic nu-i mai tare pe lumea asta decât o mămiţică scoasă din sărite.

— Ne întoarcem, spuse Mia. Ţi-am răspuns la tot ce m-ai întrebat, frigul îi face rău copilului, şi a venit şi scârboasa aia. Am încheiat discuţia.

Susannah îi dădu mâna la o parte şi se retrase puţin, astfel ca Mia să nu o mai poată atinge. Vântul îngheţat răbufni

printre merloane străpungându-i cămaşa subţire, dar limpezindu-i mintea şi înviorându-i gândurile.

Eu sunt o parte din ea, pentru că are acces la amintirile mele. Inelul de la Eddie, oamenii din River Crossing, Monoul Blaine. Dar trebuie să fie mai mult *decât atât, pentru că… pentru că…*

Haide, fată, zici bine, da' te mocăi *tare mult.*

Pentru că ştie şi celelalte *lucruri. Ştie despre existenţa demonilor, cei mărunţi şi cei elementari. Ştie cum au fost create Grinzile – mă rog, până la un punct – şi ştie şi despre materia aia primordială, zeama aia a creaţiei, pe care o numeşte* Prim. *Deşi eu am auzit numai de prim-ajutor şi de prim-plan. Nu de la mine a luat înţelesul acesta.*

Şi îşi dădu seama cu ce anume seamănă conversaţia asta: doi părinţi care îşi studiază nou-născutul. Noul lor făt. Nasul l-a luat de la tine. Da, dar ochii i-a luat de la *tine.* Ia te uită, de *unde* o fi luat părul?

Detta interveni: *În plus, nu uita că are şi prieteni în New York. Sau ea vrea să* creadă *că-i sunt prieteni.*

Prin urmare, ea este totodată şi altcineva, sau altceva. Cineva din lumea aceea invizibilă a demonilor de casă şi ai suferinţelor şi beteşugurilor. Dar cine? Să fie ea unul din acei demoni elementari?

Detta pufni în râs. *Aşa zice ea, da' minte, dulceaţo! Ştiu io că minte! Atunci cine este? Cine* a fost *ea, înainte să devină Mia?*

Pe neaşteptate izbucni trilul telefonului, amplificat până la dezagregarea timpanelor. Atât de nelalocul lui pe meterezele acestui castel abandonat, că, în primul moment, Susannah nici nu-şi dădu seama ce este. Urletele creaturilor care populau Discordia – şacali, hiene, sau ce-or fi fost – începuseră să se stingă, dar îşi recăpătară stridenţa la auzul acestui sunet.

Mia, fiică a nimănui, mamă a lui Mordred, îl recunoscu pe loc. Şi *se înfiinţă.* Susannah simţi concomitent cum lumea începe să pâlpâie şi îşi pierde calitatea de autentic. Ba chiar păru să îngheţe într-un soi de tablou. Cam prost.

— Nu! strigă ea şi se aruncă peste Mia.

Dar Mia – gravidă, sau nu, zgâriată, sau nu, cu picioarele umflate, sau nu – o dovedi cu uşurinţă. Roland le arătase la un

moment dat nişte şmecherii pentru lupta corp la corp (iar acea parte din ea care era Detta chirăise de încântare în faţa josniciei acestor lovituri), însă nu avură niciun efect împotriva Miei, care le pară aproape instantaneu.

Dar, sigur, da, fireşte, îţi cunoaşte toate trucurile, tot aşa cum îi cunoaşte şi pe Tuşa Talitha din River Crossing şi pe Topsy, Marinarul din Lud, pentru că are acces la amintirile tale, pentru că, într-o oarecare măsură, ea este tu…

Şi aici gândurile ei puseră brusc frână, deoarece Mia îi răsucise mâinile la spate şi, o, Doamne, Dumnezeule, ce durere!

Pizdulice mică şi proastă ce eşti, pufni Detta cu un soi de dispreţ binevoitor.

Înainte ca Susannah să apuce să-i răspundă ceva, se petrecu un lucru absolut uluitor: lumea se rupse ca o bucată de hârtie sfărâmicioasă. Spărtura se întinse la iuţeală de la pietrele murdare de pe podeaua fortificaţiei până la cel mai apropiat merlon, apoi în sus, pe cer. Goni pe bolta înstelată şi sfâşie semiluna în două.

Susannah îşi spuse că gata, asta este, se frânseră una sau ambele Grinzi rămase şi Turnul se prăbuşise. Apoi văzu prin spărtură două femei culcate pe unul din cele două paturi din camera 1919 a Hotelului Plaza-Park. Se ţineau în braţe. Aveau ochii închişi. Erau îmbrăcate la fel, cu jeanşi şi cămăşi pătate cu sânge. Aveau trăsături identice, numai că una din ele avea picioare şi mai jos de genunchi şi păr drept şi mătăsos şi pielea albă.

— Să nu care cumva să te pui cu mine! îi gâfâi Mia în ureche, împroşcând-o cu stropi mici de salivă. Să nu îndrăzneşti să te pui cu mine sau cu fătul meu. Pentru că sunt mai puternică, mă auzi tu? *Sunt mai puternică!*

Nici urmă de îndoială în această privinţă, îşi zise Susannah în vreme ce se simţi propulsată spre gaura aceea. Deocamdată, cel puţin.

Era împinsă prin spărtură înapoi în realitate. O clipă, avu senzaţia că pielea îi este deopotrivă în flăcări şi acoperită cu gheaţă. Undeva băteau clopotele portalului, şi apoi…

6

…se ridică în capul oaselor pe pat. O singură femeie, nu două, cea cu picioare. Susannah fu îmbrâncită cu putere în spate. Mia la cârmă acum. Mia cu mâna pe receptor, ducându-l cu susul în jos la ureche, inversându-l apoi.

— Alo? Alo!

— Bună ziua, Mia. Numele meu este…

Nu-l lăsă să vorbească:

— Ai să mă laşi să-mi păstrez copilul? Ştoarfa asta din mine zice că n-ai să mă laşi!

O pauză la capătul celălalt al firului, lungă, apoi mult prea lungă. Susannah simţi spaima Miei, mai întâi un pârâiaş, după aceea un torent. *Nu trebuie să te simţi aşa,* încercă ea să-i spună. *Tu ai ceea ce vor ei, tu ai ceea ce le* trebuie *lor, de ce nu pricepi?*

— Alo, mai eşti la aparat? Zei ai mei, *mai eşti acolo? TE IMPLOR, SPUNE CĂ MAI EŞTI!*

— Aici sunt, rosti calmă vocea bărbatului. Încercăm să o luăm de la început, Mia, fiică a nimănui? Sau închid şi vorbim când te vei simţi… ceva mai bine?

— Nu! Nu, nu face asta, te implor nu face asta!

— N-ai să mă întrerupi iarăşi? Fiindcă nu există absolut niciun motiv care să-ţi justifice lipsa de bunăcuviinţă.

— Jur!

— Numele meu este Richard P. Sayre.

Susannah mai auzise numele acesta, dar unde?

— Ştii unde trebuie să mergi, da?

— Da!

Cu înflăcărare. Dornică să-i facă pe plac.

— La Dixie Pig, intersecţia dintre 61st şi Lexingworth.

— Lexingtore, o corectă Sayre. Sunt convins că Odetta Holmes te poate ajuta să găseşti adresa.

Lui Susannah îi veni să strige *Nu mă cheamă aşa!* Dar tăcu. Individului ăstuia, Sayre, i-ar conveni s-o audă ţipând, păi, nu? I-ar plăcea s-o audă cum îşi pierde controlul.

— Eşti cu noi, Odetta? o tachină el uşurel. Eşti aici, boarfă

băgăcioasă?

Nu-i răspunse.

— E aici, zise Mia. Nu înţeleg de ce nu vorbeşte. N-o împiedic cu nimic.

— O, dar *eu* ştiu care-i motivul acestei tăceri, spuse cu indulgenţă Sayre. În primul rând nu-i place numele acesta.

Şi făcu o aluzie pe care Susannah n-o pricepu.

— „Nu-mi zice Clay, Clay e numele meu de sclav, spune-mi Muhammad Ali!" Aşa e, Susannah? Sau asta a fost după epoca ta? Mi se pare că puţin după. Scuze. Timpul este atât de derutant, nu crezi? Nu contează. Şi ţie am să-ţi comunic ceva, draga mea. Într-o clipă. Mă tem că nu-ţi va face prea multă plăcere, dar cred că trebuie să ştii.

Susannah rămase în continuare mută. Dar îi venea tot mai greu.

— Cât priveşte viitorul imediat al fătului tău, Mia, mă şi mir că ai simţit nevoia să întrebi, spuse Sayre.

Numai miere în vocea individului, cine o fi fost el, condimentată cu cantitatea exactă de indignare.

— Regele îşi respectă promisiunile, ceea ce nu se poate spune despre unele persoane pe care le cunosc. Acum să lăsăm la o parte problemele de onestitate şi să ne concentrăm asupra chestiunilor de natură *practică!* Cui altcuiva i-ar putea fi încredinţată creşterea celui mai important copil născut vreodată… *mai important* decât Hristos, *mai important* decât Buddha, *mai important* decât Profetul Mahomed? La al cui sân, scuză-mi lipsa de pudoare, avem noi încredere să-l lăsăm să sugă?

Muzică pentru urechile ei, îşi spuse Susannah deprimată. *Toate lucrurile pe care tânjea să le audă. De ce? Pentru că este Mamă.*

— O să mi-l încredinţezi mie! strigă Mia. Mie, şi numai mie! Mulţumesc! *Îţi mulţumesc!*

În cele din urmă, Susannah se hotărî să vorbească. Şi o sfătui pe *cealaltă* să nu aibă încredere în *el.* Fireşte că nimeni nu o băgă în seamă.

— Nu te-aş minţi, aşa cum n-aş îndrăzni să îmi încalc vreo

promisiune în faţa mamei mele, spuse vocea de la telefon. *(Dar tu ai avut o mamă, iubiţel?* vru să ştie Detta). Şi, chiar dacă adevărul doare uneori, minciunile se întorc mereu împotriva noastră, nu crezi? Pe scurt, adevărul este că nu te vei putea bucura de copil prea multă vreme, Mia, căci copilăria lui nu va semăna cu cea a celorlalţi copii, a copiilor normali…

— Ştiu! O, cât de bine ştiu!

— …dar te vei bucura de el cinci ani… sau şapte, da, poate chiar şapte… iar el va avea parte de tot ce-i mai bun. Din partea ta, desigur, dar şi de la noi. Amestecul nostru va fi minim…

Detta Walker sări ca arsă. Reuşi să intre preţ de o clipă în posesia coardelor vocale ale lui Susannah Dean, dar ce *preţioasă* clipă a fost aceea.

— Da, da, da, zuper, pe bune că da, cotcodăci ea, n-o să ţi se slobozească-n gură şi n-o să-ţ' dea cu gheţ pân păr!

— Fă-o să TACĂ pe căţeaua aia! bubui Sayre, iar Susannah simţi o izbitură când Mia o trimise pe Detta de-a berbeleacul – dar tot chicotind – în spatele minţii lor comune. La carceră.

Zâsei ce-am vrut, în puii mei! chirăi Detta. *I-am arătat io lu' muistu' faţă palidă!*

Vocea lui Sayre se auzi în receptor rece şi foarte clară.

— Mia, deţii controlul, sau nu?

— Da! Da, îl deţin!

— Atunci ai grijă să nu se mai întâmple una ca asta.

— N-o să se mai întâmple!

Şi de undeva – parcă de sus, deşi în fundul minţii comune Susannah nu reuşea să se orienteze – se auzi cum se închide ceva cu zgomot. Ceva ca din fier.

Acum pe bune că suntem în carceră, îi zise ea Dettei care râdea mai departe ca nebuna.

Susannah îşi spuse: *Sunt aproape sigură că ştiu cine este. Vreau să zic, cine este ea în afară de mine.* Acum i se părea evident. Partea aceea din Mia care nu era nici Susannah, nici ceva chemat din pustiuri pentru a îndeplini poruncile Regelui Purpuriu… cu siguranţă că partea aceea era Oracolul,

elementar sau nu; forţa feminină care mai întâi încercase să-l molesteze pe Jake, iar apoi îl luase pe Roland. Spiritul acela flămând şi întristat. Spiritul acela care, în cele din urmă, găsise trupul de care avea nevoie. Trupul capabil să poarte fătul.

— Odetta?

Vocea lui Sayre, agasantă şi rea.

— Sau, poate, preferi să-ţi zic Susannah? Ţi-am promis veşti, mai ţii minte? Însă mă tem că-i vorba despre o veste bună sau foarte proastă, depinde din ce punct de vedere o priveşti. Vrei să ţi-o spun?

Susannah păstră tăcerea.

— Vestea proastă este că fătul Miei s-ar putea să nu fie în stare să îndeplinească destinul pe care i l-a conferit numele, acela de a-şi ucide tatăl. Vestea cea bună este că Roland va muri cu siguranţă în următoarele câteva minute. Cât despre Eddie, îmi pare rău să spun că nici nu încape discuţie în acest sens. Căci el nu posedă nici reflexele *dinh*-ului vostru, nici experienţa lui de luptă. Scumpa mea, în foarte scurt timp vei fi văduvă. Asta-i vestea proastă.

Susannah nu se mai putu abţine, iar Mia îi îngădui să vorbească:

— Minţi! *Toate* astea sunt minciuni!

— Absolut deloc, spuse calm Sayre.

Iar Susannah îşi aduse aminte unde mai auzise numele acesta: povestea lui Callahan. Atunci când ajunsese în Detroit. Unde încălcase cea mai sfântă poruncă a Bisericii lui şi se sinucisese ca să nu ajungă în mâinile vampirilor. Callahan sărise dintr-un zgârie-nori tocmai pentru a evita soarta aceasta. Mai întâi ajunsese în Lumea de Mijloc, iar de acolo, prin Uşa Nedescoperită, în Calla Ţinuturilor de Hotar. Şi Părintele le spusese că în clipele acelea nu-şi spusese decât *Ei nu trebuie să câştige, nu trebuie să câştige.* Şi avusese dreptate, avusese *dreptate,* fir-ar să fie. Dar dacă Eddie murea…

— Am aflat unde vor ajunge *dinh*-ul împreună cu soţul tău, dacă vor reuşi să treacă printr-o anumită uşă, îi explică Sayre. Şi, te asigur, Susannah, că a fost extrem de *uşor*… să strângem

acolo anumite persoane, în frunte cu un cetăţean pe nume Enrico Balazar.

Susannah recunoscu sinceritatea din vocea lui. Dacă nu spunea adevărul, înseamnă că era cel mai iscusit mincinos din lume.

— Cum de-ai reuşit să afli aşa ceva? îl întrebă ea.

Când nu i se răspunse, deschise gura să întrebe din nou. Dar fu expediată iarăşi de-a dura în spatele minţii comune. Indiferent cum o fi fost Mia pe vremuri, adevărul era că ajunsese să aibă o forţă incredibilă în interiorul lui Susannah.

— A plecat? întrebă Sayre.

— Da, în spate.

Slugarnică. Dornică să-i facă pe plac.

— Atunci vino la noi, Mia. Cu cât ajungi aici mai repede, cu atât mai curând îţi vei putea vedea fătul!

— Da! strigă Mia nebună de fericire, iar Susannah reuşi să surprindă o imagine.

Ca şi cum ar fi tras cu ochiul pe sub marginea cortului unui circ şi ar fi văzut o minune strălucitoare. Sau întunecată.

Ceea ce văzu era pe cât de simplu, pe atât de cutremurător: Părintele Callahan cumpărând o bucată de salam de la un negustor. Un negustor din *Nord.* Unul care deţinea un anume magazin mixt în orăşelul East Stoneham, din statul Maine, în anul 1977. Erau în casa parohială când Callahan le spusese povestea asta… *iar Mia trăsese cu urechea.*

Înţelegerea cumplitei trădări era aidoma unui soare roşu răsărind peste un câmp cu mii de leşuri. Susannah se repezi iarăşi în faţă, fără să-i pese de forţa Miei, urlând iar şi iar:

— Căţea! Căţea trădătoare! Căţea criminală! Tu le-ai spus unde o să-i trimită Uşa! Tu le-ai spus unde o să ajungă Eddie şi cu Roland! OF, CĂŢEA, CARE EŞTI TU CĂŢEA!

7

O fi fost Mia puternică, însă atacul acesta o luă pe nepregătite. Cu atât mai feroce, cu cât Detta îşi unise propria-i

energie ucigaşă cu forţa izvorâtă din nefericita concluzie la care ajunsese Susannah. Şi astfel intrusa se pomeni îmbrâncită înapoi. În camera de hotel, Mia scăpă receptorul din mână. Se clătină pe picioare ca beată, se poticni de unul dintre paturi, apoi se învârti ca un dansator cherchelit. Susannah o pălmui, iar pe obraji îi apărură urme roşii de degete, ca nişte semne de exclamare.

Asta este, uite cum am ajuns, îmi dau palme singură, asta fac, îşi spuse Susannah. *Îmi snopesc în bătaie carcasa, cât de aiurea poate fi chestia asta?* Dar nu se putea opri. Monstruozitatea faptei, monstruozitatea *trădării* Miei…

Înlăuntrul ei, într-un ring de box ce nu era tocmai material (dar nici cu desăvârşire imaginar), Mia reuşi să o apuce pe Susannah/Detta de gât şi s-o împingă îndărăt. Avea ochii holbaţi de şocul atacului sălbatic căruia îi căzuse victimă. Poate că îi avea holbaţi şi de ruşine. Susannah spera să mai poată fi în stare să simtă ruşinea.

— Am făcut ce trebuia să fac, repetă Mia obligând-o pe Susannah să intre înapoi în carceră. *Este vorba despre fătul meu, toată lumea e împotriva mea, aşa că am făcut ce trebuia să fac.*

— I-ai vândut pe Eddie şi pe Roland pentru monstrul ăla al tău, asta ai făcut! urlă Susannah. *I-ai spus lui Sayre ce-ai auzit şi aşa a putut şti că vor folosi Uşa ca să ajungă la Calvin Tower, nu-i aşa? Câţi oameni a strâns împotriva lor?*

Unicul răspuns fu un zgomot metalic. De data aceasta urmat de un al doilea. Şi de al treilea. Mia simţise mâinile gazdei ei strângând-o de gât şi nu mai voia să-şi asume niciun risc. Acum încuie uşa carcerei cu trei zăvoare. Carceră? Hai să fim serioşi, Groapa Neagră din Calcutta, asta era!

— Când am să ies de-aici, jur că am să mă întorc în Dogan şi am să dezactivez toate contactele! zbieră ea. *Nici nu-mi vine să cred c-am încercat să te ajut! Vacă ce sunt! Din partea mea, poţi să-l naşti şi în mijlocul străzii!*

— Nu poţi să ieşi de aici, spuse Mia parcă scuzându-se. *Mai târziu, dacă va fi posibil, am să te las în pace…*

— De ce fel de pace îţi închipui că voi avea parte dacă moare

Eddie? Nu mă mir c-ai vrut să-mi dau jos de la gât inelul! Cum să suporţi să-l simţi pe piele ştiind ce-ai făcut?

Mia ridică receptorul şi ascultă, dar Richard P. Sayre închisese. Probabil că avea alte chestiuni importante de făcut. Probabil că nu-şi realizase planul de răspândire al molimelor, îşi zise Susannah.

Mia puse receptorul la loc în furcă, se uită în jur la camera goală şi impersonală cu privirea aceluia care ştie că nu se va mai întoarce acolo şi vrea să fie sigur că a luat tot ce-i trebuie. Îşi pipăi un buzunar al jeanşilor şi simţi teancul de bancnote. Atinse şi celălalt buzunar şi simţi o umflătură unde era ţestoasa din fildeş, *sköldpadda.*

Îmi pare rău, repetă Mia. *Trebuie să mă îngrijesc de fătul meu. Toată lumea este împotriva mea.*

Nu-i adevărat, o contrazise Susannah din carcera zăvorâtă unde o aruncase Mia. De fapt, unde se afla carcera aceasta? În cea mai adâncă şi mai întunecată temniţă a Castelului din Genune? Probabil. Avea vreo importanţă? *Am fost de partea ta. Te-am ajutat. Ţi-am oprit travaliul atunci când mi-ai cerut-o. Şi uite ce-ai făcut. Cum de-ai putut să fii atât de josnică şi laşă?*

Cu obrajii arzându-i în flăcări mohorâte, Mia se opri cu mâna pe clanţă. Da, sigur, îi era ruşine. Însă ruşinea nu avea s-o oprească. *Absolut nimic* nu o va opri. Asta până când va fi, la rândul ei, trădată de Sayre şi prietenii lui.

Eşti condamnată, îi zise Susannah. *Ştii că eşti.*

— Nu-mi pasă, răspunse Mia. O eternitate în infern să fie, şi tot e un preţ mic pentru bucuria de a privi, fie şi o secundă, chipul fătului meu. Ascultă cu luare-aminte ce-ţi spun, rogute.

Apoi, ducându-le cu ea pe Susannah şi pe Detta, Mia deschise uşa, ieşi în coridorul hotelului şi făcu primii paşi pe drumul ei către Dixie Pig, unde o aşteptau nişte doctori monstruoşi pentru a o ajuta să-şi nască pruncul la fel de monstruos.

STROFĂ:

Hai, commala, hai, mai va!
Acum ai dat de belea!
Uite, mâna ce te vinde
Ghimpi şi spini, chiar mulţi, ascunde.

ANTISTROFĂ:
Haide, hai, commala, valea!
Mare, mare este jalea!
Ghimpi şi spini, şi nu puţini,
Ţie-ţi vor fi asasini!

STANŢA VII
AMBUSCADA

1

Roland Deschain era ultimul din stirpea celor mai mari războinici ai Gileadului. Pe bună dreptate, datorită firii sale romantice de o manieră neobişnuită, datorită lipsei sale de imaginaţie şi datorită mâinilor sale aducătoare de moarte, el era considerat cel mai bun dintre ei. Acum, însă, artrita lansase un atac năprasnic asupra lui, mai puţin asupra ochilor şi urechilor ce nu dădeau semne că ar fi cotropite de afurisita podagră. Când erau aspiraţi prin Uşa Nedescoperită, a auzit bufnitura făcută de capul lui Eddie la întâlnirea cu tocul respectivei uşi (şi reuşi să nu-şi spargă şi el căpăţâna, ferindu-se în ultima fracţiune de secundă). Auzi ciripit de păsări, mai întâi de departe, aşa cum auzi păsările cântând în vise, apoi din imediata apropiere, triluri banale, purtând amprenta realităţii indiscutabile. Lumina puternică a soarelui îl izbi în faţă şi fără îndoială că l-ar fi orbit, căci el tocmai ce venea din întunericul peşterii. Dar Roland îşi mijise ochii instinctiv, imediat ce o văzuse. Dacă n-ar fi făcut-o, cu siguranţă că n-ar fi observat explozia de lumină din dreapta locului unde aterizaseră pe pământul bătătorit şi înnegrit de scurgeri de petrol. Iar Eddie cu siguranţă că ar fi murit. Poate ar fi murit amândoi. Din câte ştia Roland, doar două lucruri puteau emite strălucirea aceea circulară: ochelarii şi cătarea unei arme.

Pistolarul îl înşfacă pe Eddie de subsuoară, la fel de instinctiv cum îşi îngustase ochii în faţa razelor de soare. Simţise tensiunea din muşchii tânărului atunci când picioarele li se ridicaseră de pe podeaua plină cu pietre şi oase ale Peşterii Uşii. Şi îi simţise cum se înmoaie când capul lui Eddie se întâlnise cu tocul Uşii Nedescoperite. Dar bine că tânărul gemea, încercând să spună ceva, ceea ce însemna că era măcar parţial conştient.

— *Eddie, după mine!* urlă Roland, ridicându-se în picioare.

Durerea îi explodă fioroasă în şoldul drept, coborând de-a lungul piciorului până aproape de genunchi, dar de-abia dacă o înregistră. Îl târî pe Eddie după sine spre o clădire, o clădire oarecare, trecând pe lângă ceea ce recunoscu a fi un şir de pompe de petrol sau benzină. Pe acestea scria MOBIL, iar nu CITGO sau SUNOCO, nume pe care pistolarul ajunsese să le cunoască.

Eddie era doar pe jumătate conştient, asta în cel mai fericit caz. Obrazul stâng îi era roşu de sângele care curgea din rana de la cap. Cu toate acestea, îşi forţă picioarele să se mişte şi urcă împleticindu-se cele trei trepte din lemn care duceau la uşa magazinului mixt. Era doar puţin mai mic decât prăvălia din Calla a lui Took, dar în alte privinţe deloc dif…

Din spate, şi puţin dinspre dreapta, se auzi o bubuitură. Şi Roland ştiu că omul cu puşca nu-i nimerise.

Ceva îi bâzâi la doar doi centimetri de ureche: *bzzzz!* Geamul uşii micuţului magazin se sparse. Semnul (DESCHIS, HAIDE ÎNĂUNTRU) sări din cui şi se răsuci.

— Rolan…, vocea lui Eddie, slăbită şi ca de la mare depărtare, bălmăji cuvântul ca prin terci. Rolan ce… cin… *UUF!*

Geamătul de surpriză de la sfârşit veni când Roland îl azvârli înăuntru pe burtă, aruncându-se deasupra lui.

Alt bubuit: prin apropiere se afla un trăgător cu o armă de mare putere. Roland auzi un strigăt:

— Acolo, fute-i, Jack!

Şi imediat o armă semiautomată – căreia Eddie şi Jake îi spuneau mitralieră – deschise focul. Cele două vitrine murdare dintr-o parte şi cealaltă a uşii se făcură praf într-o ploaie de cioburi. Hârtiile prinse de ele – anunţuri de interes orăşenesc, bănuia Roland – zburară care încotro.

Singurii clienţi erau două femei şi un cetăţean cam bătrâior. Toţi trei stăteau cu faţa spre intrarea magazinului – spre Eddie şi Roland – şi toţi trei purtau pe chip eterna expresie perplexă a civilului care n-a pus în viaţa lui mâna pe o armă. Pe Roland privirea aceasta îl ducea cu gândul la erbivore, de parcă indivizii respectivi – cei din Calla Bryn

Sturgis nu erau deloc diferiţi – ar fi fost oi, nu oameni.

— *La pământ! mugi* el de deasupra tovarăşului lui semiconştient (rămas acum şi fără suflare). În numele zeilor voştri, *culcaţi-vă LA PAMANT!*

Cetăţeanul bătrâior, îmbrăcat cu o cămaşă în carouri din flanel, în ciuda căldurii din magazin, lăsă să-i cadă din mână conserva pe care o examinase până să înceapă tămbălăul (avea o poză cu o roşie pe o parte) şi se lăsă jos. Cele două femei nu-i urmară exemplul, iar a doua rafală a mitralierei le ucise pe amândouă, pe prima nimerind-o în piept, celeilalte spulberându-i creştetul capului. Femeia nimerită în piept se prăbuşi ca un sac cu grăunţe. Cea împuşcată în cap făcu doi paşi clătinaţi spre Roland. Sângele îi ţâşnea din locul în care ar fi trebuit să-i fie părul ca lava dintr-un vulcan în erupţie. De afară îşi începură recitalul şi o a doua şi o a treia mitralieră, umplând ziua de zgomot, umplând văzduhul de un zigzag letal de gloanţe. Femeia rămasă fără creştet se învârti pe loc de două ori bătând aerul cu braţele, ca într-un dans modern, apoi se prăvăli şi ea. Roland îşi căută arma şi respiră uşurat când o găsi la locul ei, în tocul de la şold, respiră uşurat când simţi în mână patul ei reconfortant din lemn de santal. Măcar atâta era în regulă. Riscase pariul acesta şi îl câştigase. Şi cu siguranţă nu veniseră aici prin portal. Trăgătorii îi văzuseră, îi văzuseră chiar foarte bine.

Mai mult, încă. Îi *aşteptaseră.*

— Trageţi! zbiera cineva. Trageţi, trageţi, nu-i lăsaţi să se dezmeticească, trageţi, *catzarros* ce sunteţi!

— Eddie! tună Roland. Eddie, trebuie să mă ajuţi!

— Şeeee?

Slăbit. Năucit. Privindu-l cu un singur ochi, cel drept. Stângul era înecat în sângele care-i şiroia din rana de la cap.

Roland se întinse şi îl plesni peste obraz, atât de puternic, încât reuşi să împroaşte cu sânge totul din jur.

— *Potera!* Ne omoară! Ne omoară pe toţi!

Ochiul vizibil al lui Eddie se limpezi. Foarte repede. Roland îşi dădu seama de efortul făcut de tânăr – nu numai să-şi vină în fire, dar să-şi vină în fire atât de iute, mai ales cu capul ăla

care trebuie că-i bubuia fioros de tare – şi se simţi nespus de mândru de el. Eddie era leit Cuthbert Allgood, Cuthbert până în măduva oaselor.

— Ce dracu' se întâmplă? se auzi o voce spartă şi speriată. Ce mama *dracului* se petrece *aici?*

— Jos, spuse Roland fără să se uite la cel care vorbise. Dacă vrei să rămâi în viaţă, treci la pământ.

— Fă ce-ţi zice, Chip, spuse altcineva, probabil bătrânul cu conserva de roşii.

Roland se târî printre cioburi, simţindu-le cum îi intră în palme şi în genunchi, dar fără să-i pese. Un glonţ îi bâzâi pe lângă tâmplă. Nici pe el nu-l băgă în seamă. Afară era o zi splendidă de vară. Chiar în faţa magazinului se aflau două pompe de benzină pe care scria MOBIL. Într-o parte se afla o maşină veche, probabil aparţinând uneia dintre cele două femei (care nu va mai avea vreodată nevoie de ea), sau domnului Cămaşă din Flanel. Dincolo de pompe şi de terenul mânjit al parcării se întindea un drum pietruit de ţară, iar pe marginea lui erau câteva clădiri văruite într-un cenuşiu uniform. Pe una dintre acestea scria PRIMĂRIE, pe una DIVIZIA DE POMPIERI DIN STONEHAM. Iar pe cea mai mare scria SERVICE AUTO. Zona din faţa lor era de asemenea pietruită *(caldarâmată,* era cuvântul folosit de Roland), iar acolo erau parcate nişte maşini, una dintre acestea fiind mare cât o căruţă din Calla. Din spatele lor ţâşniră chiar atunci la atac vreo şase, şapte indivizi. Unul rămase mai în urmă, iar Roland îl recunoscu pe loc: Jack Andolini, locotenentul cel pocit al lui Enrico Balazar. Pistolarul îl văzuse murind pe omul acesta, mai întâi de glonţ, apoi mâncat de viu de homaroşeniile carnivore care trăiau în apele mici ale Mării de Vest. Cu toate acestea, iată-l din nou. Pentru că lumi infinite se rotesc în jurul axei reprezentate de Turnul Întunecat, iar lumea aceasta este doar una dintre ele. Însă o singură lume este cea adevărată; într-o singură lume lucrurile terminate *rămân* terminate. Poate în aceasta, sau poate nu. Oricum ar sta lucrurile, nu era acum momentul să-şi facă probleme pe tema asta.

Ridicat în genunchi, Roland deschise focul, acţionând cocoşul pistolului cu latul palmei, ţintind mai întâi asupra băieţilor cu mitraliere. Unul pică lat pe linia continuă a drumului, cu sângele bolborosindu-i din rana de la gât. Al doilea fu azvârlit până pe marginea de pământ a drumului, cu o gaură între ochi.

Şi Eddie apăru lângă el, trăgând cu celălalt pistol al lui Roland. Din cauza stării sale rată cel puţin două ţinte. Însă alţi trei indivizi se prăbuşiră, doi morţi şi unul urlând:

— *M-a lovit! Au, ajută-mă, Jack, m-a nimerit în burtă!*

Cineva îl apucă de umăr pe Roland, fără să-şi dea seama cât de riscant era un asemenea gest.

— Dom'le, ce dracu'…

Roland se uită şi văzu un bărbat trecut bine de patruzeci de ani, cu cravată la gât şi cu un şorţ de măcelar în jurul mijlocului. Avu timp să-şi spună: *E proprietarul magazinului, probabil cel care i-a explicat lui Callahan cum să ajungă la poştă,* şi îl îmbrânci violent la o parte. O fracţiune de secundă mai târziu, sângele ţâşni din tâmpla stângă a respectivului. E zgâriat, aprecie pistolarul, dar nu-i ceva serios deocamdată. Însă, dacă nu l-ar fi împins…

Eddie reîncărca. Roland făcu acelaşi lucru, numai că în cazul lui operaţiunea aceasta dură ceva mai mult din cauza degetelor lipsă de la mâna dreaptă. În tot acest timp, doi dintre gealaţii rămaşi în viaţă se refugiaseră în spatele uneia dintre maşinile cele vechi. Prea aproape. Deloc bine. Şi Roland auzi huruitul unui automobil. Se uită peste umăr la individul care avusese prezenţa de spirit să se arunce la pământ atunci când i-o ceruse, evitând astfel să împărtăşească tragica soartă a celor două doamne.

— Tu, de colo! strigă Roland. Ai vreo armă la tine?

Bărbatul cu cămaşa din flanel scutură din cap. Ochii albaştri îi străluceau. Era speriat, dar nu panicat, îşi dădu seama Roland. În faţa acestui client, proprietarul magazinului zăcea în fund cu picioarele desfăcute, privind cu un soi de uluire nefericită la stropii de sânge care îi picurau din cap pe şorţul alb.

— Negustorule, tu ai vreo armă? îl întrebă Roland.

Înainte ca acesta să-i răspundă – presupunând că era în stare s-o facă – Eddie îl apucă pe pistolar de umăr.

— Atacul Cavaleriei Uşoare{16}, zise el.

De fapt, asta voise să zică, deoarece cuvintele care-i ieşiră din gură erau neinteligibile: *aaachuu caaavei uşşşoo.* Oricum, Roland nu ar fi avut de unde să ştie la ce anume se referea tânărul. Important era faptul că Eddie observase alţi şase bărbaţi care traversau drumul alergând în zigzag.

— *Vai, vai, vai!* Haide, haide, haide! zbiera Andolini din spate, dând din mâini ca nebunul.

— Iisuse, Roland, uite-l pe Tricks Postino, exclamă Eddie.

Trick manevra şi de această dată o armă extrem de mare, deşi Eddie nu-şi putu da seama dacă era aceeaşi armă de asalt M-16 cu foc repetat, pe care gangsterul şi-o botezase Extraordinara Mitralieră Rambo. În orice caz, nici acum nu avu mai mult noroc decât avusese în schimbul de focuri de lângă Turnul înclinat: Eddie trase, iar Tricks se prăvăli peste unul din tovarăşii lui deja morţi. Deşi doborât, tot mai trăgea din mitralieră. Cel mai probabil era vorba de o convulsie a degetului, de ultimele semnale transmise de creierul său aflat pe moarte. Cu toate acestea, Roland şi Eddie se văzură nevoiţi să se trântească din nou pe burtă, dând timp celorlalţi cinci gangsteri să se ascundă în spatele maşinilor vechi de pe marginea drumului. Şi mai rău. La adăpostul focurilor de armă din automobilele de peste drum – cu care veniseră băieţii ăştia răi, Roland putea să jure – vor putea, în scurtă vreme, să transforme prăvălioara aceasta într-un pavilion de tir.

Iar toate aceste evenimente semănau mult prea bine cu ceea ce se întâmplase la Jericho Hill.

Venise timpul să sune retragerea.

Huruitul acela de vehicul în mişcare se auzea tot mai aproape – huruit de motor puternic, trudind sub o încărcătură mare. Iar de pe povârnişul din stânga magazinului apăru un camion gigantic, plin cu trunchiuri uriaşe de copaci. Roland reuşi să vadă cum şoferul face ochii mari şi cum îi cade falca.

Şi de ce să ne mirăm? Aici, în faţa acestui magazinaş de provincie, unde fără îndoială că oprise de nenumărate ori pe vremuri ca să-şi ia o bere sau un suc la sfârşitul unei zile lungi şi fierbinţi de muncă în pădure, zăceau acum împrăştiate vreo şase cadavre însângerate, aidoma soldaţilor ucişi pe câmpul de luptă. În fond, exact asta şi era, îşi zise Roland.

Frânele uriaşului camion zbierară asurzitor. Din spate se auzi pufnetul ca de dragon furios al frânelor pneumatice. Urmă imediat urletul strident al cauciucurilor blocate şi trasând urme negre pe macadamul drumului, încărcătura începu să alunece într-o parte. Roland observă aşchii mari înălţându-se spre cerul senin, în vreme ce bandiţii de peste drum continuau să tragă de parcă nici n-ar fi observat ce se întâmplă. Scena aceasta avea o calitate aproape hipnotică, era ca şi cum ai fi văzut una din Uitatele Bestii din Eld{17} rostogolindu-se din ceruri cu aripile în flăcări.

Cabina camionului trecu peste primul cadavru. Cablurile roşii ca nişte maţe ale acestuia se desfăşurară în toate părţile. Picioare şi braţe fură smulse. Sub una dintre roţi, căpăţâna lui Trick Postino explodă cu sunet ca de castană pe foc. Încărcătura camionului se înclină şi mai mult şi începu să se clatine. Roţile care i-ar fi ajuns lui Roland până la umeri se opriră ridicând nori de praf însângerat. Mânat de forţa inerţiei, camionul alunecă pe lângă magazin cu o lentoare maiestuoasă. Şoferul nu se mai vedea la locul lui din cabină. Preţ de o clipă, prăvălia şi cei dinăuntrul ei au fost feriţi de focul înteţit venit de peste drum. Proprietarul – Chip – şi clientul rămas în viaţă – domnul Cămaşă din Flanel – se holbau la camionul ieşit de sub control cu expresii identice de uimire neputincioasă. Cu gesturi absente, proprietarul îşi ştergea sângele de pe cap şi îl scutura pe jos, de parcă ar fi fost doar apă. Roland îşi dădu seama că rana lui era mai gravă decât cea a lui Eddie, şi totuşi individul nu părea a fi conştient de asta. Poate că aşa era mai bine.

— Ieşirea din spate, îi zise el lui Eddie. Acum.

— Bună decizie.

Roland îl înhaţă de braţ pe bărbatul cu cămaşa din flanel.

Ochii acestuia abandonară instantaneu camionul şi se aţintiră asupra pistolarului. Roland făcu un semn spre spatele magazinului, cetăţeanul vârstnic făcu semn din cap că a înţeles. Agerimea mută şi încrezătoare a acestuia era un dar la care pistolarul nici nu îndrăznise să spere.

În cele din urmă se răsturnară şi trunchiurile de copaci din remorcă, mai întâi cele din vârf, apoi toate, rostogolindu-se care încotro, zdrobind una dintre maşinile de pe marginea drumului şi pe bandiţii ascunşi în spatele ei. Se auzi un hârşâit metalic înfiorător, interminabil, în comparaţie cu care tirul mitralierelor părea realmente anemic.

2

Eddie îl înşfacă pe proprietarul magazinului, aşa cum Roland îl apucase pe celălalt bărbat, însă Chip nu dădu dovadă de nimic din agerimea sau din instinctul de supravieţuitor al clientului său. Pur şi simplu rămăsese cu ochii holbaţi la locul în care până mai adineauri se aflaseră vitrinele magazinului său, urmărind şocat şi înmărmurit de spaimă cum camionul intră în ultima etapă a baletului acesta autodistructiv. Cabina se desprinse de remorcă şi se rostogoli în jos pe panta din spatele prăvăliei până în pădure. Trunchiurile căzute creară o undă de şoc în praful drumului, lăsând în urmă un şanţ adânc, un Chevrolet turtit şi încă doi mafioţi la fel de aplatizaţi.

Dar mai erau şi alţii dintr-aceştia. Cel puţin aşa se părea. Tirul continuă.

— Haide, Chip, s-o tăiem de-aici, zise Eddie, trăgându-l iarăşi pe negustor spre fundul magazinului şi, de această dată, Chip îl urmă ascultător, dar tot uitându-se după umăr şi ştergându-şi sângele de pe obraz.

În spatele prăvăliei, în partea stângă, fusese construită o sală de mese, cu tejghea, câteva scaune peticite, trei sau patru mese şi o oală veche pentru fiert homari, aşezată deasupra unui raft cu reviste vechi, majoritatea cu femei dezbrăcate.

Abia ajunseseră în zona aceasta când afară se înteţi din nou focul. Apoi o explozie puternică îl acoperi. Probabil sărise în aer rezervorul camionului, îşi zise Eddie. Simţi un glonţ zburându-i pe lângă cap şi văzu o gaură rotundă şi neagră în farul pictat în tabloul de pe perete.

— *Cine* sunt ăştia? întrebă Chip pe un ton pur conversaţional. Tu cine eşti? Sunt rănit? Să ştii că fiu-meu a fost în Vietnam. Ai văzut camionul ăla?

Eddie nu-i răspunse la nici una dintre întrebări, ci se mulţumi să-i zâmbească încurajator, să dea din cap şi să-l îmbrâncească în urma lui Roland. Nu avea nici cea mai mică idee unde se duceau sau cum anume aveau să iasă din nasoleala asta. De un singur lucru era sigur: Calvin Tower nu se afla acolo. Iar ăsta poate că era un lucru bun. Poate că nu era Tower răspunzător pentru tot iadul ăsta dezlănţuit asupra lor, dar precis că focul şi pucioasa din jur aveau *legătură* cu librarul. Măcar dacă bătrânul Cal ar fi…

Pe neaşteptate un ac de foc îi străpunse braţul, iar Eddie scoase o exclamaţie de surpriză şi de durere. O clipă mai târziu, un altul îi perforă gamba. Durerea îi explodă în picior şi tânărul scoase un alt strigăt.

— Eddie! Roland aruncă o privire fugară peste umăr. Eşti…

— Da, da, sunt bine, mergeţi, mergeţi!

Acum ajunseseră înaintea unui perete din placaj ieftin, cu trei uşi. Pe una scria BĂEŢI, pe una FETI, iar pe cea de-a treia PERSONAL.

— Pe aia cu PERSONAL! ţipă Eddie.

Se uită în jos şi văzu o gaură cu margini însângerate în blugii lui, cam la vreo opt centimetri sub genunchi. Glonţul nu-i sfărâmase genunchiul, iar asta era un lucru bun, dar – vai, măicuţa mea – durerea asta păcătoasă le întrecea pe toate cele simţite vreodată până atunci.

Un bec explodă, umplându-i părul cu cioburi.

— Am asigurare, dar dracu' ştie dacă acoperă şi aşa *ceva,* spuse Chip tot cu tonul acela pur conversaţional.

Îşi şterse iarăşi sângele de pe faţă şi îl scutură de pe degete pe pardosea, unde stropii roşii formară nişte pete

asemănătoare cu cele de pe cartoanele folosite de psihiatri ca să-ţi zică ce bubă ai la cap. Gloanţele vâjâiau de jur împrejurul lor. Eddie văzu unul atingând tangenţial gulerul lui Chip. De undeva, din spatele lor, Jack Andolini – Moş Dublurât – răcnea ceva în italiană. Iar Eddie avea vaga senzaţie că nu ordona retragerea.

Roland şi clientul în cămaşa de flanel trecură prin uşa rezervată PERSONALULUI. Eddie îi urmă, stimulat de vinul adrenalinei şi târându-l pe Chip după el. Intrară într-o magazie destul de măricică. Acolo mirosea a cereale, a ceva iute şi mentolat, dar predomina aroma de cafea.

Acum domnul Cămaşă din Flanel preluase conducerea. Roland îl urmă iute pe intervalul din centrul magaziei, printre paleţii plini cu mărfuri ambalate. Eddie şchiopată vitejeşte în urma lor, cu proprietarul magazinului la remorcă. Amicul Chip pierduse mult sânge din rana de la cap, iar Eddie se aştepta să-l vadă leşinând dintr-o clipă în alta. Însă Chip… ciripea mai departe. Chiar acum îl întreba ce se întâmplase cu Ruth Beemer şi cu sora ei. Dacă la cele două femei se referea el (iar Eddie bănuia că despre ele era vorba), tânărul nu putea decât să spere că Chip nu-şi va recăpăta memoria prea curând.

În spatele magaziei era o altă uşă. Domnul Cămaşă din Flanel o deschise şi dădu să iasă. Roland îl apucă de cămaşa care îi dăduse numele şi îl trase îndărăt, apoi ieşi el, cu prudenţă, aplecat din şale. Eddie îl propti pe Chip lângă domnul Cămaşă din Flanel şi se postă în faţa lor. În spate, gloanţele răpăiau prin uşa PERSONALULUI, creând în ea ochi miraţi de lumină.

— Eddie! mârâi Roland. La mine!

Eddie şchiopată afară. Acolo era o rampă de încărcare, iar dincolo de ea cam un pogon de teren mizerabil şi răscolit. Mai multe tomberoane erau îngrămădite la stânga rampei, iar la dreapta se aflau două containere, deşi lui Eddie Dean i se părea că nimeni nu se obosea prea mult să pună gunoiul la locul cuvenit. Mai erau şi câteva mormane înalte de cutii goale de bere, suficient de vechi cât să se califice la statutul de vestigii preistorice. *Nimic mai plăcut decât să te relaxezi pe*

terasa din spatele casei după o zi grea la magazin, bodogăni Eddie în gând.

Roland arăta cu pistolul spre o altă pompă, aceasta mai ruginită decât cele două din faţă. Pe ea era scris un singur cuvânt.

— Diesel, îl citi Roland. Înseamnă că-i combustibil, nu? Asta înseamnă?

— Da, spuse Eddie. Ascultă, Chip, pompa aia funcţionează?

— Sigur, sigur, răspunse negustorul pe un ton complet lipsit de interes. Mulţi îşi fac plinul aici.

— Mă ocup eu, dom'le, interveni Cămaşă din Flanel. Lasă-mă pe mine, că-i cam nărăvaşă. Mă acoperiţi voi?

— Da, zise Roland. Stropeşte acolo. Şi arătă cu degetul spre magazie.

— Hei, nu! se trezi Chip.

Cât au durat toate astea? Eddie nu era sigur. Percepu doar un soi de transparenţă pe care o mai întâlnise doar o singură dată înainte: în timpul concursului de ghicitori cu Monoul Blaine. Acoperea absolut totul cu strălucirea ei, chiar şi durerea din picior, acolo unde tibia poate că-i fusese ciobită de un glonţ. Îşi mai dădea seama de mirosul de vechi de aici – carne putrezită, fructe şi legume mucegăite, izul de drojdie al sutelor, miilor de cutii de bere răposate, aromele lenevelii nepăsătoare – şi de parfumul divin de dulceag al brazilor de dincolo de magazinaşul ăsta jegos de pe marginea drumului. Ştia că îl iubeşte pe domnul Cămaşă din Flanel pentru că domnul Cămaşă din Flanel este *aici,* le este *alături,* căci între ei se crease cea mai rezistentă legătură din lume în ultimele câteva minute. Dar timpul? Nu, simţul timpului îi dispăruse. Însă nu credea că trecuseră mai mult de nouăzeci de secunde de când Roland anunţase retragerea, altminteri ar fi fost deja distruşi de cei de afară, cu sau fără camion răsturnat.

Roland arătă spre stânga, apoi el se întoarse la dreapta. Se poziţionă spate în spate cu Eddie, cam cu doi metri distanţă între ei, cu pistoalele ridicate lângă obraz, ca nişte gentilomi înainte de începerea duelului. Domnul Cămaşă din Flanel sări de pe rampă, sprinten ca un greieraş, şi apucă manivela vechii

pompe diesel. Începu s-o învârtă repede. Numerele din fantă se rotiră înapoi, dar, în loc să ajungă toate la zero, se blocară la 0019. Domnul Cămaşă din Flanel mai încercă o dată manivela. Când aceasta refuză să se mai clintească, el ridică din umeri şi smulse furtunul din cadrul ruginit.

— Nu, John, nu! strigă Chip.

Rămăsese în uşa magaziei sale şi îşi ridicase mâinile a disperare. Una – curată, cealaltă plină de sânge până la cot.

— Dă-te la o parte, Chip, dacă nu vrei…

Doi indivizi apărură în goană de după Magazinul Mixt din East Stoneham, pe partea unde se afla Eddie. Amândoi erau îmbrăcaţi în jeanşi şi cămăşi din flanel, care, spre deosebire de cea a lui John, păreau nou-nouţe, abia scoase din cutie. Cumpărate special pentru această ocazie, putea să jure Eddie. Îl recunoscu pe unul din mardeiaşi; ultima oară îl văzuse în librăria lui Calvin Tower, Restaurantul Spiritual al Manhattanului. De asemenea, tot pe acest individ îl mai omorâse o dată. Peste zece ani de acum înainte, dacă-ţi poţi închipui una ca asta. În spelunca Turnul înclinat, bârlogul lui Balazar. Şi îl împuşcase cu acelaşi pistol pe care îl ţinea acum în mână. Şi îi veni în minte o frântură din nişte versuri ale lui Bob Dylan, ceva despre preţul pe care trebuie să-l plăteşti ca să nu treci prin aceeaşi situaţie de două ori.

— Hei, Borcănilă! îl strigă Eddie (aşa cum o făcea de fiecare dată când dădea cu ochii de jegosul ăsta). Ce faci, măi, amice?

La drept vorbind, George Biondi nu părea să facă deloc bine. Din cauza pliscului lui enorm, nici măcar mama lui nu ar fi putut să zică despre el că ar fi o persoană prezentabilă, iar asta într-o zi bună. Acum, însă, avea toată faţa umflată şi plină de vânătăi care abia ce începuseră să se decoloreze. Cea mai nasoală dintre ele se afla chiar între ochi.

Eu i-am făcut-o, îşi spuse Eddie. *În spatele librăriei lui Tower.* Sigur că aşa era, însă lui i se părea că incidentul acela avusese loc cu o mie de ani în urmă.

— *Tu,* gâfâi Biondi, prea consternat ca să-şi folosească pistolul. *Tu. Aici.*

— Eu aici, fu de acord Eddie. Cât despre tine, prietene, mai bine rămâneai la New York.

Acestea fiind spuse, îi expedie un glonţ în nasul cel mare. La fel şi tovarăşului lui.

Cămaşă din Flanel acţionă maneta pompei şi motorina ţâşni din gura furtunului. Îl făcu leoarcă pe Chip care croncăni şocat şi ieşi clătinându-se pe rampă.

— *Pişcă!* zbieră el. *Futu-i, ce mai pişcă! Termină, John!*

Dar John nu era de acord să termine. Alţi trei indivizi apărură în fugă de după magazin, pe partea lui Roland, aruncară o privire la chipul calm şi crunt al pistolarului, încercară să se retragă. Căzură laţi şi foarte morţi înainte să apuce să se răsucească pe tocurile noilor lor bocanci. Eddie se gândi la toate maşinile de acolo şi la uriaşa rulotă Winnebago parcată peste drum şi se miră de numărul mare de oameni trimişi de Balazar în această expediţie. Precis avusese nevoie de mai mulţi oameni decât avea el pe statul de plată. Şi de unde făcuse rost de bani?

N-a avut nevoie, înţelese Eddie. *Cineva l-a umplut de bani şi l-a trimis la cumpărături. L-a trimis să angajeze cât de mulţi gealaţi reuşea să găsească. Şi cumva îl convinsese că trebuie să se deghizeze în provinciali ca să dea de urma celor pe care-i căutau.*

Din magazin se auzi o bufnitură percutantă. Prin coş ţâşniră valuri de funingine, care se risipiră, însă, în norul unsuros şi negru care se ridica din epava camionului. Eddie îşi zise că probabil cineva aruncase o grenadă. Uşa magaziei explodă din balamale, pluti puţin într-un nor de fum, apoi căzu printre mărfuri. În scurtă vreme, individul care aruncase această grenadă va arunca o alta, iar pardoseala magaziei era acum acoperită cu vreo doi centimetri de motorină.

— Trage de timp, dacă poţi, îi ceru Roland. Încă nu-i destul.

— Adică zici să-l încetinesc pe Andolini? se miră Eddie. Cum crezi că pot reuşi una ca asta?

— Cu *vorbăria* ta interminabilă! îi strigă Roland.

Iar Eddie observă ceva minunat: pistolarul zâmbea. Mai avea puţin şi începea să râdă. Roland se uită la Cămaşă din

Flanel – John – şi făcu semnul lui caracteristic cu mâna: *dă-i bătaie, pompează mai departe.*

— Jack! zbieră Eddie.

N-avea nici cea mai vagă idee unde se putea afla Andolini, aşa că urlă cât de tare îl ţineau puterile. Şi, având în vedere faptul că îşi petrecuse mare parte din tinereţe pe străzile mai puţin selecte din Brooklyn, strigătul lui fu unul asurzitor.

Tirul armelor se domoli, apoi se opri cu totul.

— Hei, răspunse Jack Andolini, părând surprins, dar şi binedispus totodată. Eddie se îndoia că ar fi fost surprins cu adevărat şi n-avea absolut niciun dubiu că Jack voia să se răzbune. Îl rănise atunci, în depozitul din spatele librăriei lui Tower, însă asta nu fusese totul. Îl şi umilise, iar pe mafiot umilinţa aceea încă îl mai ustura al naibii de tare.

— Hei, şmechere! Tu eşti ăla care zicea c-o să-mi zboare creierii până-n New Jersey? Şi după aia mi-a îndesat ţeava revolverului sub bărbie? Măi, frate, încă mai am semnul ăla!

Eddie parcă-l şi vedea gesticulând, în timpul acestei jelanii, arătând oamenilor lui unde să-şi ocupe poziţiile. Câţi oare mai rămăseseră? Opt? Zece, poate? Deja eliminaseră o mulţime. Şi unde să fie ceilalţi? Doi în stânga magazinului. Alţi doi în dreapta. Restul lângă Signore Grenadă. Iar când Jack va da semnalul, indivizii ăştia vor ataca. Şi vor intra în mijlocul bălţii de motorină.

Aşa spera Eddie.

— Tot pistolul ăla îl am şi azi la mine! îl informă el pe Jack. Şi acum am să ţi-l înfig în cur, ce zici de chestia asta?

Jack izbucni în râs. Hohote vesele, relaxate. Se prefăcea, sigur că da, dar o făcea cu talent. Pe dinăuntru Jack dădea în clocot: pulsul peste o sută treizeci, tensiunea peste şaptesprezece. Acum era momentul lui, şi nu mai era vorba doar de răzbunarea pe un tinerel care îl luase prin surprindere şi care avusese cutezanţa să-l facă de râs. Aceasta era cea mai importantă şi mai de amploare operaţiune din toată cariera lui împuţită de dur. Aceasta era Super Bowl-ul lui personal.

Fără îndoială că Balazar dăduse ordinele, dar Jack Andolini era cel aflat pe câmpul de luptă, el era feldmareşalul. Şi, de

această dată, misiunea lui nu mai era să-l smardoiască pe vreun barman tălâmb care nu-şi plătea datoria la zaruri, şi nici să-l convingă pe vreun bijutier ovrei de pe Lenox Avenue că are nevoie de protecţie. Acesta era un război în adevăratul sens al cuvântului. Jack era isteţ – cel puţin în comparaţie cu majoritatea golanilor pe care-i cunoscuse Eddie pe vremea când se droga şi bătea străzile cu fratele său, Henry –, dar pe Jack îl caracteriza şi un gen de prostie ce nu avea nimic de-a face cu IQ-ul lui. Derbedeul care făcea acum mişto de el era cel care îl învinsese pe vremuri, ba chiar cu multă uşurinţă, însă Jack Andolini izbutise cumva să uite de acest eşec ruşinos.

Motorina acoperi pe tăcute rampa şi susură peste scândurile vechi şi deformate din podeaua magaziei. John, alias Sai Cămaşă din Flanel, se uită întrebător la Roland. Pistolarul scutură din cap, apoi îşi roti iarăşi mâna dreaptă: mai mult.

— Unde-i tipu' cu librăria, şmechere?

Vocea lui Andolini, la fel de amabilă ca mai devreme, dar sunând mai de aproape. Înseamnă că traversase drumul. Eddie îşi spuse că trebuie să se afle chiar în faţa magazinului. Mare păcat că motorina nu avea putere mai mare de explozie.

— Unde-i Tower? Dă-ni-l şi vă lăsăm în pace până o fi să ne întâlnim din nou. *Pe bune,* comentă Eddie în gând, amintindu-şi ce spunea uneori Susannah (împrumutând mârâitul inconfundabil al Dettei Walker) pentru a exprima o neîncredere totală: *Şi nici n-o să ţi se slobozească-n gură şi nici n-o să-ţ' dea cu gheţpânpăr.*

Acum Eddie era convins că ambuscada aceasta fusese întinsă special pentru pistolarii sosiţi în vizită. Poate că băieţii cei răi ştiau unde se afla Tower, sau poate că nu (nu credea câtuşi de puţin ce-i spusese Jack Andolini), însă exista cineva care ştiuse cu exactitate în care *unde* şi *când* îi va livra Uşa Nedescoperită pe Eddie şi pe Roland, şi îi furnizase această informaţie lui Balazar. *Vrei să pui mâna pe băiatul care ţi-a făcut omul de cacao, domnule Balazar? Pe puştiul ăla care l-a salvat pe Tower de Jack Andolini şi de George Biondi înainte să capituleze şi să îţi dea ce-ţi doreşti? Foarte bine. Uite unde va*

apărea. El şi încă unul. Şi, fiindcă veni vorba, uite şi suficient mălai cât să cumperi o armată întreagă de mercenari cu studii universitare. Dar tot s-ar putea să nu fie îndeajuns, că puştiul e puternic, iar amicul lui e încă şi mai şi, dar s-ar putea să ai baftă. Şi chiar dacă nu, chiar dacă cel pe nume Roland va reuşi să scape după ce-ţi va omorî o grămadă de oameni… tot e ceva dacă-i vei face de petrecanie tânărului. În fond, există o sursă inepuizabilă de smardoi. Păi, nu? Păi, da, sigur. Lumea-i plină de ei. Lumile.

Şi Jake şi Callahan? Îi aşteptase şi pe ei un comitet de întâmpinare acolo unde se duseseră, douăzeci şi doi de ani mai în viitor? Cuvintele de pe gardul din jurul terenului viran sugerau că, dacă mergeau pe urmele soţiei lui – SUSANNAH-MIO, IUBITĂ DIVIZATĂ A MEA – ajungeau în acel *când* – ŢI-AI PARCAT-O LA RESTAURANTUL DIXIE PIG ÎN ANUL '99. Şi dacă au fost şi ei întâmpinaţi cu focuri de artificii, mai erau, oare, în viaţă?

Eddie se agăţă de o idee: dacă vreun membru al *ka-tet*-ului ar fi murit – Susannah, Jake, Callahan, până şi Ete – el şi Roland ar fi ştiut. Şi las-o aşa, chiar dacă îşi făcea iluzii, victimă a unui raţionament eronat şi romanţios.

3

Roland prinse privirea bărbatului în cămaşă din flanel şi mimă tăierea gâtului. John aprobă din cap şi luă imediat mâna de pe maneta pompei. Chip, proprietarul prăvăliei, stătea lângă rampa de încărcare, cu un obraz încleiat de sânge, iar cu celălalt pământiu. Roland îşi zise că îşi va pierde curând cunoştinţa. Pagubă-n ciuperci.

— Jack! strigă pistolarul. Jack Andolini!

Pronunţă corect şi unduios numele italienesc.

— Eşti fra-su mai mare al lu' şmecheru'? întrebă Andolini brusc înveselit şi părând a vorbi de foarte aproape.

Roland era de părere că acum se află chiar în faţa magazinului, în acelaşi loc unde el şi cu Eddie intraseră în acest *unde*. Nu va ezita să atace din nou şi cât mai repede; chiar dacă se aflau într-un orăşel de provincie, tot mai erau oameni prin jur. Curând se vor auzi sirenele.

— Poţi să mă consideri ocrotitorul lui, răspunse Roland.

Făcu un semn spre pistolul din mâna lui Eddie, apoi arătă spre magazie, apoi spre sine însuşi: *La semnalul meu.* Eddie dădu din cap arătând că a înţeles.

— Ce-ar fi să ni-l dai nouă, *mi amigo?* Nu-i treaba ta ce se-ntâmplă aici. Pe el îl vreau. Cu şmecheru' vreau să discut. Îmi va face o deosebită plăcere să scot de la el răspunsurile de care am nevoie.

— Niciodată nu vei pune mâna pe noi, răspunse Roland pe un ton amabil. Căci ai uitat chipul tatălui tău. Nu eşti nimic altceva decât un căcat cu ochi. Tăicuţul tău de *ka* e un ins pe nume Balazar, iar tu îi dai limbi în curu' ăla împuţit al lui. Ceilalţi ştiu şi îşi râd de tine. „Uită-te la Jack", zic ei, „pupincurismul îl poceşte şi mai mult".

O clipă de tăcere, apoi:

— Spurcată gură mai ai, dom'le.

Vocea lui Andolini părea netulburată, dar din ea dispăruse toată jovialitatea prefăcută de mai devreme. Toate hohotele de râs.

— Dar ştii ce se zice despre buturuga mică.

În sfârşit, se auzi o sirenă din depărtare. Roland făcu un semn către John (care îl urmărea cu foarte mare atenţie), apoi unu către Eddie. *Curând,* spunea semnul acela.

— Ascultă la mine cu luare-aminte, Jack. Balazar va continua să-şi ridice castelele din cărţi de joc şi după ce din tine nu vor mai rămâne decât nişte oase într-o groapă comună. Unele vise sunt sortite să facă istorie, însă nu şi ale tale. Ale tale nu sunt decât nişte biete vise.

— Gura!

— Auzi sirenele? Timpul tău a expi…

— *Vai!* mugi Jack Andolini. Haideţi! *Puneţi mâna pe ei! Vreau capul nemernicului ăluia bătrân! Auziţi ce vă zic? Îi vreau capul!*

Un obiect rotund şi negru zbură leneş prin gaura unde fusese uşa PERSONALULUI. Altă grenadă. Roland o aştepta. Trase o singură dată, de la şold, iar grenada explodă în aer, transformând într-un potop de schije peretele subţire dintre

magazie şi sala de mese. Se auziră urlete de surpriză şi durere.

— *Acum, Eddie!* strigă Roland şi începu să tragă în lacul de motorină. Eddie i se alătură. La început, părea că nimic nu avea să se întâmple, apoi se ivi o flacără albăstruie, micuţă şi trândavă în mijlocul magaziei, şi începu să şerpuiască anevoie spre locul în care fusese peretele din spate. Prea puţin! O, zei ai noştri, cât îşi dorea să fi fost celălalt lichid, cel numit benzină!

Roland îşi roti cilindrul pistolului, deşertând pe jos tuburile goale şi începu să reîncarce.

— La dreapta ta, domnule, îl avertiză John cu mult calm, iar Roland se aruncă la pământ.

Un glonţ trecu prin locul unde stătuse el cu o fracţiune de secundă înainte. Al doilea îi atinse vârfurile şuviţelor lungi de păr. Nu apucase să-şi pună în pistol decât trei gloanţe, dar şi aşa avea cu unul în plus. Cei doi gealaţi căzură pe spate cu găuri identice în centrul frunţii, chiar sub linia părului.

Altă huidumă apăru de după magazin pe partea lui Eddie şi se pomeni în faţa tânărului care-l aştepta cu un rânjet larg pe chip. Individul aruncă de urgenţă arma şi dădu să-şi ridice mâinile. Eddie nu-l lăsă să-şi ducă gestul până la capăt şi îi plantă un glonţ în piept. *Învaţă,* îşi zise Roland. *Zeii să-l aibă în grija lor.*

— Băieţi, focul ăla arde prea încet pentru gustul meu, comentă John urcându-se pe rampă.

Magazinul aproape că nu se mai vedea prin vălătucii de fum prin care gloanţele îşi croiau drum. John nu păru să le bage în seamă, iar Roland îi mulţumi lui *ka* pentru că scosese în calea lor un bărbat aşa destoinic şi curajos.

John scoase din buzunarul pantalonilor un obiect argintiu, pătrăţos, îi sări capacul, frecă buricul degetului de o rotiţă şi produse o flacără sănătoasă. Aruncă apoi iute amnarul aprins în magazie. Flăcările izbucniră cu un sfârâit înfundat.

— *Ce-i cu voi?* zbieră Andolini. *Pe ei!*

— Ba fă-o chiar tu! îi strigă Roland.

Îl apucă pe John de cracul pantalonilor şi îl trase jos. Cămaşă din Flanel sări de pe rampă cu spatele şi se împiedică.

Roland îl prinse. Chip, proprietarul prăvăliei, îşi alese exact acest moment ca să leşine şi se prăbuşi lat printre gunoaie, cu un geamăt atât de stins încât semăna mai degrabă cu un oftat.

— Da, vino tu! îl întărâtă şi Eddie pe mafiot. Haidi, măi, *Şmechere,* care-i treaba, *Şmechere,* n-ai aflat că nu trebuie să trimiţi un copil să facă treabă de bărbat? Câţi oameni ai avut? Douăzeci? Mai mulţi? Şi uite că suntem vii şi nevătămaţi! Haide, vino! Să te vedem ce-ai să ne faci! Sau vrei să-i lingi curul lui Balazar tot restul zilelor tale mizerabile?

Alte gloanţe străbătură draperia de fum şi flăcări, dar gealaţii din magazin nu dădeau dovadă că ar fi fost interesaţi să atace prin focul tot mai puternic. Şi nici nu apărură alţii de după clădire.

Roland arătă spre rana din gamba lui Eddie. Tânărul îi făcu semn că e în regulă, cu toate că acum cracul jeanşilor lui părea prea plin sub genunchi – prea umflat – şi atunci când se mişca, simţea cum îi pleoscăie sângele în ghetele cumpărate în Calla Bryn Sturgis. Locul agoniei crâncene de la început fusese luat de o durere surdă, ce părea a pulsa odată cu bătăile inimii sale. Eddie ajunsese la concluzia că nu-i fusese atins osul. *Dar poate e doar o părere, pentru că asta vreau să cred.*

După prima sirenă urmă o a doua, apoi a treia. Tot mai aproape.

— *Pe ei!* chirăi Jack în pragul isteriei. *Pe ei, căcănari nenorociţi ce sunteţi, pe ei!*

Roland îşi spuse că tâlharii rămaşi i-ar fi putut ataca în urmă cu două minute – poate chiar în urmă cu treizeci de secunde – în cazul în care Andolini ar fi condus personal asaltul. Însă acum opţiunea unei ofensive frontale ieşise din discuţie. Iar Andolini înţelesese că, dacă ar fi venit pe lângă clădire, Roland şi Eddie i-ar fi împuşcat unul după altul, aşa cum împuşti găinile din argilă la concursurile de tir de la bâlci. Singurele strategii ce puteau da roade Andolini erau fie să pornească un asediu, fie să recurgă la o manevră de învăluire prin pădure. Numai că nu mai avea timp de aşa ceva. Probleme va avea şi dacă va rămâne pe loc. De exemplu, va trebui să dea explicaţii poliţiei locale şi pompierilor.

Roland îl trase pe John spre el:

— Trebuie să plecăm de aici de îndată. Poţi să ne ajuţi?

— Ah, da, cred că da.

Vântul îşi schimbă direcţia. O rafală trecu prin vitrinele sparte ale prăvăliei, străbătând locul în care fusese peretele din placaj şi ieşind pe uşa din spate. Fumul de motorină era gros, negru şi unsuros. John tuşi, dând din mâini ca să-l împrăştie.

— Urmaţi-mă. Cât de repede puteţi.

Cămaşă din Flanel traversă în goană bucata de teren din spatele magazinului, sărind peste un container sfărâmat, croindu-şi drum printre un cuptor mâncat de rugină şi un morman de piese auto şi mai oxidate încă. Pe cea mai mare dintre acestea Roland observă un nume pe care îl mai văzuse în peregrinările sale: JOHN DEERE{18}.

Cei doi pistolari înaintau cu spatele, protejându-l pe John, uitându-se din când în când peste umăr, ca să nu se împiedice. Roland nu renunţase să spere că, totuşi, Andolini va conduce un ultim atac, iar el îl va ucide, aşa cum făcuse şi altădată. Pe ţărmul Mării de Vest se întâmplase asta, şi uite-l acum iarăşi, nu doar teafăr, ci cu zece ani *mai tânăr*.

Pe când eu, suspină Roland, *mă simt cel puţin cu o mie de ani mai bătrân.*

Însă nu era complet adevărat. Sigur că da, acum îl dureau una, alta – beteşugurile care-i încearcă pe cei în vârstă. Însă avea din nou un *ka-tet* pe care să-l apere, şi nu orice *ka-tet*, ci unul de *pistolari,* care-i însufleţiseră existenţa într-un mod la care nu îndrăznise să spere vreodată. Totul avea din nou sens. Nu doar Turnul Întunecat, ci absolut *totul.* Aşa că voia ca Andolini să-i apară în faţă. Şi avea sentimentul că, dacă îl va ucide în lumea aceasta, Andolini va rămâne mort. Pentru că lumea aceasta era *deosebită.* Avea o rezonanţă care lipsea celorlalte lumi, chiar şi aceleia din care venise el. Era convins de asta până în măduva oaselor. Ridică ochii şi văzu exact ceea ce se aşteptase să vadă: un rând de nori aliniaţi. La capătul maidanului, flancată de două pietre măricele din granit, începea o cărare ce ducea în pădure. Şi în locul acela

văzu pistolarul mozaicuri de umbre, amestecate, suprapuse, dar arătând în aceeaşi direcţie. Trebuia să te uiţi cu mare atenţie ca să-ţi dai seama. La fel ca varianta New Yorkului unde găsiseră geanta goală pe terenul viran şi unde Susannah văzuse morţii rătăcitori, aceasta era lumea cea adevărată, cea reală, cea unde timpul curgea într-o singură direcţie. Dacă vor găsi o uşă, vor putea păşi în viitor, aşa cum precis o făcuseră Jake şi Callahan (căci şi Roland îşi amintea cuvintele scrise pe gard), însă niciodată nu se vor mai putea întoarce în trecut. Aceasta era lumea reală, aceea în care zarurile odată aruncate rămân aruncate, lumea cea mai apropiată de Turnul Întunecat. Iar ei tot pe Calea Grinzii se aflau.

John îi conduse în pădure, lăsând în urmă vaietul sirenelor şi coloanele tot mai înalte de fum negru şi des.

4

Nu parcurseseră nici măcar o jumătate de kilometru când Eddie începu să vadă licăriri albastre printre copaci. Cărarea era alunecoasă din cauza acelor de brad căzute pe ea. Când au ajuns la ultima pantă blândă – cea care cobora spre un lac lung şi îngust de un farmec fără pereche – tânărul văzu o balustradă din mesteacăn de-a lungul ei. Aceasta ducea spre un doc micuţ, de care era legată o barcă cu motor.

— A mea e, spuse John. Intenţionasem să-mi fac provizii şi să îmbuc ceva. Nici prin gând nu mi-a trecut că o să nimeresc în plină aventură.

— Şi ai nimerit, zâmbi Eddie.

— Chiar aşa. Aveţi grijă la porţiunea asta dacă nu vreţi să daţi cu curu' de pământ.

John coborî sprinten, mai mult alunecând, ţinându-se de balustradă. Cizmele pe care le avea în picioare erau atât de vechi şi ponosite, încât Eddie îşi zise că ar fi părut mai la locul lor în Lumea de Mijloc.

Merse în urma domnului Cămaşă din Flanel, având grijă la piciorul rănit. Roland coborî cel din urmă. Din spate se auzi o

bubuitură la fel de puternică pe cât fusese primul tir de mitralieră, însă cu mult mai răsunătoare.

— Propanul lui Chip, le explică John.

— Ce zici? întrebă nedumerit Roland.

— Gazul, şopti Eddie. Despre gaz vorbeşte.

— Îhî, soba cu gaz, aia a fost, întări John.

Se urcă în barcă şi acţionă starterul motorului Evinrude, mic şi robust, de douăzeci de cai-putere, care porni din prima.

— Urcaţi, băieţi, şi hai să ne cărăbănim de-aici, mormăi el.

Eddie păşi în barcă. Roland se opri ca să-şi atingă gâtul de trei ori. Tânărul îl mai văzuse executând acest ritual înainte de a traversa vreo apă şi îşi propuse să-l întrebe ce anume înseamnă. Însă nu va mai avea ocazia asta pentru că moartea se va strecura între ei.

5

Bărcuţa graţioasă se mişca aproape fără zgomot, patinând peste propria-i reflectare în ape, sub cel mai limpede azur al verii. În spatele lor, dârele de fum mânjeau seninul cerului. Zeci de oameni de pe mal, majoritatea în pantaloni scurţi sau în costume de baie, se ridicaseră în picioare şi se întorseseră să privească la fumul acela gros, umbrindu-şi ochii cu mâinile. Aproape nimeni nu observă trecerea lor discretă.

— Ăsta-i Lacul Keywadin, dacă vă interesează cumva, spuse John.

Le arătă ceva în faţa lor. Un alt ponton, lângă care se afla o construcţie micuţă şi îngrijită, vopsită în alb cu verde, destinată adăpostirii ambarcaţiunilor.

Când se mai apropiară puţin, Roland şi Eddie observară înăuntru o canoe şi un caiac, ce se legănau uşor pe apă.

— Al meu e adăpostul ăla, adăugă bărbatul cu cămaşa din flanel.

Pronunţase *adăpostul* într-un mod ce nu poate fi redat prin litere obişnuite – probabil că *d'postu* ar fi transcrierea cea mai apropiată de adevăr – dar pistolarii îl înţeleseseră. Aşa se

pronunţau cuvintele şi în Calla.

— Pare bine întreţinut, spuse Eddie ca să zică *ceva.*

— O, da, da, da, se grăbi să-l aprobe John. Eu mă ocup de el, fac curăţenie, repar ce se strică. N-ar fi bine pentru afaceri dacă ar sta să se dărâme, păi, nu?

Eddie zâmbi:

— Păi, nu.

— Casa mea e cam la vreo opt sute de metri pe mal. John Cullum e numele meu.

Îi întinse lui Roland mâna dreaptă, continuând să conducă ambarcaţiunea cu cealaltă. Roland i-o strânse, plăcut impresionat de asprimea caldă a palmei.

— Eu sunt Roland de Gilead. Zile lungi şi nopţi senine îţi doresc, John.

Eddie întinse şi el mâna.

— Eddie Dean, din Brooklyn. Încântat de cunoştinţă.

John îi strânse mâna cercetându-i chipul cu multă atenţie.

— Ai păţit ceva, tinere? Ai păţit, nu-i aşa?

— Nu ştiu, se bâlbâi Eddie.

— Nu ai mai călcat de mult prin Brooklyn, fiule, aşa-i?

— N-am fost nici la Morehouse, *nici* la vreun alt colegiu, spuse Eddie Dean, adăugând repede, ca să nu uite: Mia a zăvorât-o pe Susannah. A închis-o în anul '99. Suze poate ajunge la Dogan, dar nu-i va folosi la nimic. Mia a dezactivat comenzile. Suze nu poate să facă nimic. A răpit-o. A… a…

Se opri. O clipă totul i se păruse atât de *clar,* aşa cum par visele în momentul trezirii. Apoi, aşa cum se întâmplă adesea, totul începu să i se şteargă din minte. Nici măcar nu îşi putea da seama dacă fusese cu adevărat un mesaj de la Susannah sau doar rodul imaginaţiei sale.

Tinere, s-a întâmplat ceva mai adineaori?

Deci şi Cullum simţise. Înseamnă că nu-şi imaginase nimic. Un soi de conexiune paranormală era explicaţia cea mai verosimilă.

John îl aşteptă să continue, dar când tânărul nu mai spuse nimic, se întoarse către Roland.

— De obicei e aşa de impresionabil amicul ăsta al tău?

— Nu, sai… Vreau să zic „Nu, domnule”. Domnule Cullum, îţi mulţumesc pentru ajutorul pe care ni l-ai dat atunci când aveam mare nevoie de el. Mulţumire multă-multă. Ar fi o necuviinţă strigătoare la cer să îndrăznim să-ţi mai cerem ceva, dar…

— Dar o veţi face. Da, da, aşa m-am gândit şi eu.

John corectă uşor cursul bărcuţei spre adăpostul care îi aştepta cu poarta deschisă. Roland estimă că vor ajunge acolo în cinci minute. Nu-l deranja să călătorească în bărcuţa aceasta cu motor (chiar dacă, din cauza greutăţii celor trei adulţi din ea, se cufundase cam mult în apă), dar Lacul Keywadin era cam prea mult expus pentru gustul lui. Dacă Jack Andolini (sau succesorul lui, în cazul în care el va fi înlocuit) va pune întrebările potrivite acestor gură-cască de pe mal, va găsi în cele din urmă câţiva care să-şi aducă aminte de barca cu motor şi de cei trei bărbaţi din ea. Şi de adăpostul pentru bărci alb cu verde. *D'postu lu' John Cullum, de mare folos să vă fie,* vor spune martorii aceştia. În cel mai fericit caz, atunci ei se vor afla departe pe Calea Grinzii, iar John Cullum va fi ascuns undeva, în siguranţă. Pentru Roland, „în siguranţă” însemna în acest caz o depărtare de trei ori distanţa până la orizont, sau cam o sută de roţi. John Cullum le salvase vieţile intervenind în mod decisiv la momentul potrivit. Ultimul lucru pe care şi-l putea dori era ca omul acesta să-şi piardă viaţa din cauza lor.

— M-am hotărât deja să vă ajut cum pot eu mai bine, dar trebuie să vă întreb ceva, cât mai avem vreme.

Eddie şi Roland se uitară unul la celălalt, apoi Roland răspunse:

— Îţi vom răspunde dacă vom putea. Adică, să ne înţelegi, John din East Stoneham, doar dacă vom considera că răspunsul nu îţi va produce neplăceri.

John dădu din cap. Ezită, părând să-şi adune curajul, şi spuse:

— Ştiu că nu sunteţi fantome, pentru că v-am văzut pe toţi foarte bine acolo, la magazin, şi tocmai ce am dat mâna cu voi şi am simţit că sunteţi din carne şi oase. Şi vă văd umbrele pe

care le aruncaţi pe marginea bărcii. Cât se poate de reale. Aşa că întrebarea mea e: sunteţi vizitatori?

— Vizitatori, repetă Eddie.

Se uită la Roland, dar faţa pistolarului era complet inexpresivă. Se uită din nou la John Cullum, aflat la cârma bărcii.

— Îmi pare rău, dar nu…

— Au fost mulţi din ăştia pe-aici în ultimii ani, le explică John. În Waterford, în Stoneham, East Stoneham, Lovell, Sweden… până şi în Bridgton şi Denmark.

Ultimul toponim se auzi *Deenmac*. Observă că cei doi păreau tot nedumeriţi.

— Vizitatorii sunt nişte oameni care *apar de nicăieri,* continuă el. Câteodată sunt îmbrăcaţi cu haine demodate, ca şi cum ar veni din… din *trecut,* cred că aţi zice voi. Odată unul a fost văzut pe Route 5, gol-goluţ, ca un puişor de gaiţă. Angstrom ăl tânăr l-a văzut. În noiembrie trecut a fost asta. Alteori îi auzi vorbind în alte limbi. Unul a apărut acasă la Don Russert, în Waterford. Şi a stat la el în bucătărie! Donnie e acu' la pensie, da' a fost profesor la Colegiul Vanderbilt şi l-a înregistrat. Şi tipu' ăla a sporovăit ce-a sporovăit, şi după aia s-a dus în spălătorie. Donnie şi-a imaginat că baia o caută şi s-a dus după el să-i arate unde e, da' tipu' dispăruse deja. Dispăruse pe unde nu era nici-o uşă.

Şi Donnie le-a pus înregistrarea tuturor profesorilor de la Catedra *(Caatee-aaa)* de Limbi Străine de la Vanderbilt şi nimeni n-a recunoscut ce limbă vorbea ăla. Unul din profesori a zis că tre' să fie o limbă inventată, aşa cum e esperanto. Auzitără-ţi de esperanto, băieţi?

Roland clătină din cap. Eddie spuse (cu multă prudenţă):

— Eu am auzit, dar nu ştiu exact ce…

— Şi uneori, zise John coborându-şi vocea pentru că acum intraseră în umbra hangarului, uneori sunt răniţi. Sau desfiguraţi. Bolânzi.

Roland tresări atât de puternic încât bărcuţa se clătină, ameninţând să se răstoarne.

— Ce? Ce spui tu acolo? Repetă, John, căci vreau să te

ascult cu multă luare-aminte.

Se pare că John îşi închipui că era vorba despre o chestiune de pronunţie, aşa că se strădui să rostească foarte clar fiecare cuvânt.

— *Bolnavi.* Ca oamenii care au supravieţuit unui război nuclear, sau care vin dintr-o zonă iradiată, sau cam aşa ceva.

— Mutanţii Leneşi, spuse Roland. Cred că despre Mutanţii Leneşi e vorba. Sunt aici, în oraşul ăsta.

Eddie încuviinţă din cap, aducându-şi aminte de Cărunţii şi Puberii din Lud. Aducându-şi aminte şi de stupul acela diform pe care se târau toate insectele alea hidoase.

John opri motoraşul Evinrude, dar nici unul dintre ei nu făcu nici-o mişcare, ci rămaseră duşi pe gânduri, ascultând cum apa loveşte laturile din aluminiu ale bărcii.

— Mutanţi leneşi, repetă el, parcă degustând cuvintele. Mda, li se potriveşte. Da' nu-i vorba doar de ei. Mai sunt şi nişte animale şi nişte specii de păsări care nu s-au mai pomenit prin zonele astea. Dar oamenii sunt îngrijoraţi mai ales din cauza vizitatorilor. Donnie Russert a dat telefon unui cunoscut de-al lui de la Universitatea Duke, şi individul ăla a vorbit cu cineva de la Catedra lor de Parapsihologic – uimitor că există aşa ceva într-o universitate normală – şi cucoana de la Studiile de Parapsihologie a zis că asta-i denumirea lor: vizitatori. Şi după aia, când dispar – că dispar întotdeauna, doar unul din East Conway Village n-a dispărut pentru că a murit – atunci li se zice *dezertori.* Cucoana a mai spus că unii dintre oamenii de ştiinţă care se ocupă cu studierea lor – bănuiesc că le-am putea zice „oameni de ştiinţă”, deşi cunosc o mulţime de persoane care m-ar contrazice – sunt de părere că vizitatorii sunt nişte creaturi extraterestre pe care le lasă la noi navele lor spaţiale, şi după aia vin şi-i iau şi de-asta dispar. Dar majoritatea cercetătorilor cred că sunt călători în timp, sau sunt veniţi din alte lumi paralele cu a noastră.

— De câtă vreme durează povestea asta? îl întrebă Eddie. De câtă vreme vin vizitatorii aici?

— Păi, de vreo doi, trei ani. Şi e tot mai rău. Vreo doi am văz't şi eu cu ochii mei, şi altădată, am văz't o femeie

chelioasă cu ceva în mijlocul frunţii care semăna cu un ochi plin de sânge. Da' i-am văz't de la distanţă, pe când pe voi vă văz de aproape.

John se aplecă spre cei doi, sprijinindu-şi mâinile pe genunchii ciolănoşi şi îi privi intens cu ochii lui albaştri (aproape la fel de albaştri ca ai lui Roland). Eddie simţi nevoia să-l apuce iarăşi de mână pe John Cullum, ca să vadă ce altceva se mai putea întâmpla. Bob Dylan mai avea un cântec potrivit acestei situaţii: „Visions of Johanna". Iar numele salvatorului lor era destul de asemănător cu acesta.

— Da, da, da, spuse John, pe voi vă văz de aproape şi îmi păreţi normali. Am să vă ajut pen'că nu simt nimic necurat în ce vă priveşte (deşi, vă zic drept, *niciodată* n-am mai văzut pe cineva care să tragă aşa), dar vreau să ştiu: sunteţi vizitatori, au ba?

Din nou Roland şi Eddie făcură un schimb de priviri, şi Roland răspunse:

— Da. Cred că ne poţi numi şi aşa.

— Al naibii să fiu, şopti John, al cărui chip plin de zbârcituri căpătase expresia înfiorată a unui copil ce nu-şi poate explica ce i se întâmplă. Vizitatori! Şi de unde veniţi? Asta puteţi să-mi spuneţi?

Se uită la Eddie şi începu să râdă ca un om căzut pradă unei farse.

— Că doar nu din *Brooklyn!*

— Ba uite că eu chiar *sunt* din Brooklyn, îi zise Eddie.

Cu unica rectificare că nu din Brooklyn-ul *acestei* lumi, iar el se convinsese acum de acest adevăr. În lumea din care venea el, cartea pentru copii *Charlie, trenuleţul Uu-uu* fusese scrisă de o femeie pe nume Beryl Evans; în lumea aceasta, fusese scrisă de Claudia y Inez Bachman. Numele Beryl Evans părea un nume real, Claudia y Inez Bachman părea o făcătură, precum o bancnotă de trei dolari, însă Eddie începuse să creadă tot mai mult că Bachman era, de fapt, numele adevărat. De ce? Pentru că era parte a acestei lumi.

— *Sunt* din Brooklyn, nu te mint. Doar că nu… mă rog… nu din acelaşi Brooklyn pe care îl cunoşti tu.

John Cullum se holba la ei cu uimire plină de inocenţă.

— Şi ăilalţi? Aia care vă aşteptau? Aia sunt…?

— Nu, îl întrerupse Roland. Nu sunt. Nu mai avem acum vreme să discutăm, John.

Se ridică prudent în picioare, se apucă de o bârnă de deasupra şi coborî din barcă strâmbându-se din cauza durerii din oase. John îl urmă şi amândoi îl ajutară pe Eddie. I se mai ostoise pulsaţia dureroasă din gambă, dar îşi simţea piciorul ţeapăn şi amorţit şi nu se putea bizui pe el.

— Să mergem la tine acasă, spuse Roland. Trebuie să găsim pe cineva. Iar cu puţin noroc, poate ai să ne fii de ajutor.

S-ar putea să ne fie de ajutor în mult mai multe privinţe, îşi zise Eddie, urmându-i spre lumina soarelui, şchiopătând şi scrâşnind din măsele.

În momentele acelea ar fi fost în stare să măcelărească şi un sfânt pentru câteva aspirine.

STROFĂ:
Commala, jimblă, plămădeală!
Ajung în iad sau rai, şi nu-i tocmeală!
Când armele-s scoase, iar focul arde
Drept în cuptor ajung, fără-ndoială!

ANTISTROFĂ:
Hai, commala, hai şi cheală!
Hai, sărează-ţi plămădeala!
Bate coca, vârtos bate-o
În cuptor azvârle-o, unde-i mare fierbinţeala!

STANŢA VIII
PASE CU MINGEA DE BASEBALL

1

În iarna 1984-1985, tocmai atunci când dependenţa de heroină a lui Eddie traversa pe furiş graniţa dintre Tărâmul Drogurilor Recreaţionale şi Regatul Obiceiurilor Cu Adevărat Proaste, Henry Dean a cunoscut o fată alături de care a trăit o scurtă poveste de dragoste. Lui Eddie, Sylvia Goldover i se părea a fi curva suverană, curva *El Supremo* (subsuori împuţite şi răsuflare de balaur printre buzele gen Mick Jegger), însă îşi ţinu gura pentru că *Henry* o vedea frumoasă, iar el nu voia să rănească sentimentele fratelui său. În iarna aceea tinerii amorezi petrecură o grămadă de timp împreună, fie plimbându-se în bătaia vântului pe plaja pustie din Coney Island, fie la cinematograful din Times Square, unde se aşezau în ultimul rând şi se masturbau reciproc după ce dădeau gata floricelele de porumb şi baxul extra-large cu sticle de bere Goober.

Eddie păstră o atitudine filosofică faţă de noua persoană din viaţa lui Henry; dacă fratele lui putea să se lingă cu Sylvia Goldover, ignorând respiraţia aia îngrozitoare, atunci bine, mult succes în această activitate. Cât despre el, îşi petrecuse mare parte din acele trei luni cenuşii singur şi drogat în apartamentul familiei Dean. Nu-l deranja asta, ba chiar îi făcea plăcere. Dacă Henry ar fi fost acasă, ar fi ţinut morţiş să se uite la televizor şi ar fi făcut în permanenţă mişto de Eddie din cauza casetelor lui audio cu poveşti. („Ai, măiculiţa mea! Eddie o să stea cu ulechiuşa lui lipită de poveştioalele lui cu spiriduşi, şi cu olci şi cu piticuţii dlăgălaşi!”) Mereu le zicea „olci” orcilor şi mereu numindu-i pe uriaşi „ciudaţii fioloşi”. Henry era de părere că toate rahaturile inventate sunt treabă de poponar. În câteva rânduri Eddie încercase să-i explice că nu exista nimic mai nereal decât toate mizeriile de filme la care se uita el, dar Henry nici nu voise să audă una ca asta;

Henry era omul care-ţi putea povesti totul despre gemenii malefici din *General Hospital* şi despre mama vitregă, la fel de haină, din *The Guiding Light*.

Din multe puncte de vedere, minunata poveste de dragoste a lui Henry Dean – încheiată în momentul în care Sylvia Goldover i-a furat nouăzeci de dolari din portofel, lăsând în loc un bilet în care scria *Scuză-mă, Henry* şi a plecat spre zări necunoscute împreună cu *fostul* ei iubit – a reprezentat o mare uşurare pentru Eddie. Putea să stea pe canapeaua din living, ascultând casetele cu *Trilogia Stăpânul Inelelor* în lectura lui John Gielgud, injectându-şi heroină în braţul drept şi moţăind în vreme ce Frodo şi Sam se îndreptau spre Pădurea Mirkwood sau spre Minele din Moria.

Îi iubise pe hobbiţi, îşi imaginase că ar putea trăi bine mersi tot restul vieţii în Hobbiton, unde cel mai năprasnic drog la îndemână era tutunul, iar fraţii mai mari nu-şi petreceau ziua bârâindu-i la cap pe fraţii cei mici, iar căsuţa lui John Cullum din pădure îl întorsese cu o forţă surprinzătoare în zilele acelea de demult şi la povestea aceea în tonuri întunecate. Tocmai pentru că această căsuţă semăna cu adăpostul unui hobbit. Mobila din living era micuţă, dar perfectă: o canapea şi două fotolii foarte moi, cu mileuri albe pe braţe şi spătar; în fotografia alb-negru cu ramă aurie de pe un perete probabil că erau părinţii lui Cullum, iar în cea de pe peretele opus, bunicii lui. Tot acolo se mai afla o Diplomă de Mulţumiri din partea Secţiei de Pompieri Voluntari din East Stoneham. Într-o colivie un papagal micuţ glăsuia în legea lui. De pe poliţa căminului, o pisică se holbă verde la ei, apoi se cufundă din nou în somn. Lângă fotoliul lui Cullum era o scrumieră cu picior, iar în aceasta se odihneau două pipe, una din cocean de porumb, cealaltă din lemn de trandafir sălbatic. Mai era un radio Emerson vechi, cu pick-up (din acela cu scală cu toate lungimile de undă şi cu un buton mare şi zimţat), dar nu şi televizor. În cameră mirosea bine a tutun şi a flori uscate. Însă, oricât de ordonată şi îngrijită era, o singură privire îţi era suficientă să îţi dai seama că bărbatul care locuia acolo nu era căsătorit. Salonaşul lui John Cullum era o

odă închinată plăcerilor simple ale celibatului.

— Ce-ţi mai face piciorul? se interesă John. Pare că nu mai curge sânge, da' ai o rană frumuşică.

Eddie izbucni în râs.

— Mă doare al dracului de tare, însă măcar pot să mă sprijin pe el, aşa că zic că tot am avut noroc.

— Baia-i acolo, dacă vrei să te speli şi să-ţi cureţi rana, îi spuse Cullum.

— Aşa am să fac.

Operaţiunea îi provocă disconfort, dar îl făcu şi să se simtă ceva mai bine. Rana din picior era adâncă, dar se părea că osul nu fusese afectat. Cea din braţ era o nimica toată, slavă Domnului; glonţul trecuse prin muşchi şi ieşise pe partea cealaltă, iar în dulăpiorul pentru medicamente al lui Cullum descoperi o sticlă cu apă oxigenată. Şi-o turnă peste rană, strângând din dinţi, apoi şi pe cea din picior şi pe cea de la cap, înainte să-şi piardă curajul. Încercă să-şi amintească dacă Frodo şi Sam se confruntaseră vreodată cu ceva cât de cât apropiat de agonia momentului în care îţi torni apă oxigenată peste carnea vie. Dar nu, parcă nu. Fireşte, pe ei îi vindecau gnomii, nu?

— Am ceva ce s-ar putea să te ajute, îi zise Cullum când ieşi din baie. Bătrânul dispăru în cealaltă cameră şi se întoarse cu un flacon maroniu în care se mai aflau trei pastile. Le răsturnă în palma lui Eddie, explicându-i:

— Le am de iarna trecută, de când am căzut pe gheaţă şi mi-am paradit clavicula. Îi zice Percodan. Nu ştiu dacă a expirat sau nu, dar…

Eddie se lumină la faţă.

— Percodan, zici? exclamă el şi îşi aruncă pastilele în gură înainte ca John Cullum să apuce să-i răspundă.

— Nu vrei să le iei cu niţică apă, fiule?

— Nee, spuse Eddie mestecând cu înflăcărare. Sunt mai bune goale.

Se îndreptă curios spre caseta din sticlă aflată pe masa de lângă şemineu.

— O, Doamne, icni el, ai o minge de baseball semnată de

Mel Parnell! Şi una cu autograful lui Lefty Grove! M-ai lăsat mut, omule!

— Şi încă n-ai văzut nimic, zise Cullum luându-şi pipa din lemn de trandafir. Uită-te pe raftul ăl de sus.

Scoase un săculeţ cu tutun Prince Albert din sertarul unei măsuţe de colţ şi începu să-şi umple pipa. Surprinse privirea atentă a lui Roland şi îl întrebă:

— Fumezi?

Pistolarul dădu din cap şi scoase o foaie de porumb din buzunarul cămăşii.

— Poate îmi dai voie să-mi răsucesc şi eu o ţigară.

— Stai aşa, că am eu ceva mai bun, spuse Cullum, ieşind din nou din încăpere.

Camera de alături era un birou, nu cu mult mai mare decât o debara. Cu toate că pupitrul în stil Dickens de acolo era micuţ, Cullum tot fu nevoit să se strecoare pe lângă el.

— Hai, mă laşi! exclamă iarăşi Eddie identificând mingea la care se referise Cullum. Ai şi autograful lui Babe!

— Chiar aşa, zise Cullum. Şi nu de pe vremea când a jucat la Yankees, că nu mă interesează echipa aia. Mingea de-o vezi acolo a fost semnată pe când încă mai purta tricoul de la Red Sox…

Se întrerupse, apoi i se adresă lui Roland:

— Iacătă-le, ştiam că le-am pus bine, pe undeva. Cred că-s cam vechi, da' cum zicea maică-mea: „orice e mai bun decât nimic”. Ia de-aici, dom'le. Nepotu-meu le-a uitat la mine. Şi nici c-o să le mai vadă înapoi, că n-are opşpe ani.

Şi îi întinse pistolarului un pachet cu ţigări plin pe trei sferturi. Roland îl răsuci în mâini, apoi arătă numele mărcii.

— Văd desenul unui dromader, dar nu asta scrie, nu-i aşa?

Cullum surâse cu un soi de uimire precaută.

— Nu. Se numesc *Camel.* Cam tot aia.

— Aha, zise Roland având aerul că ar înţelege despre ce e vorba. Scoase o ţigară, îi studie cu atenţie filtrul, apoi îşi vârî celălalt capăt în gură.

— Nu, nu, invers, îl corectă Cullum.

— Adevăr grăieşti?

— Da, da.

— Iisuse, Roland! Are şi o minge semnată de Bobby Doerr… două de Ted Williams… una de Johnny Pesky… una de Frank Malzone…

— Numele astea nu-ţi spun absolut nimic, nu-i aşa? îl întrebă John Cullum pe Roland.

— Nu, îi răspunse pistolarul. Prietenul meu… mulţumesc…

Îşi aprinse ţigara de la flacăra chibritului lui Cullum şi continuă:

— Cum ziceam, prietenul meu n-a mai fost de ceva vreme pe aici. Şi cred că i-a fost dor.

— Măiculiţă! exclamă Cullum. Vizitatori! Vizitatori la *mine* acasă! Parcă nu-mi vine să cred!

— Unde-i mingea semnată de Dewey Evans? întrebă Eddie. Nu văd nici-o minge semnată de Dewey Evans.

— Pardon? se interesă Cullum, pronunţând *paaadon.*

— Poate încă nu-şi zice aşa, rosti Eddie ca pentru sine. Dwight Evans? Extremă dreapta?

— A, articulă Cullum în semn că a înţeles. Păi, cum să-ţi spun, fiule, în dulăpiorul meu nu au loc decât cei mai buni dintre cei buni.

— Atunci, crede-mă când îţi spun că-ţi trebuie şi Dewy, zise Eddie. Poate că deocamdată nu merită să aibă un loc în Muzeul Celebrităţilor din Baseball în Viziunea lui John Cullum, dar mai aşteaptă câţiva ani. Aşteaptă până-n '86. Şi, că tot veni vorba, am să-ţi zic două vorbe, ca de la un fan al acestui sport la altul, bine?

— Sigur, răspunse Cullum. *Sii-guh,* exact ca în Calla.

În tot acest timp, Roland trăsese un fum din ţigară, iar acum se uita încruntat la ea.

— Cele două vorbe sunt *Roger Clements,* spuse Eddie. Ţine minte numele ăsta.

— Clements, repetă nesigur John Cullum. Foarte slab se auzea ţiuitul sirenelor de pe celălalt mal al Lacului Keywadin.

— Roger Clements, am înţeles, am să ţin minte. Cine-i ăsta?

— Ai să ţi-l doreşti cu tot dinadinsul în caseta asta, eu atât îţi zic. Poate chiar pe acelaşi raft cu Babe.

Ochii lui Cullum se aprinseră:

— Fiule, spune-mi un singur lucru. A reuşit Red Sox să câştige campionatul? Au reuşit băieţii…

— Ăsta nu-i niciun fel de tutun, nu-i decât un aer negru, îi întrerupse Roland, aruncându-i lui Cullum o privire încărcată de reproş, atât de străină firii lui, că pe Eddie îl umflă râsul. Să nu mai spun că n-are absolut niciun gust. Oamenii de aici chiar *fumează* aşa ceva?

Cullum luă ţigara dintre degetele lui Roland, îi rupse filtrul şi i-o înapoie.

— Încearcă acum, îi zise, întorcându-se spre Eddie. Deci? V-am scos din belea mai devreme. Aşa că mi se pare că îmi sunteţi datori. Au câştigat vreodată campionatul băieţii de la Red Sox? Până în timpul din care vii tu?

Zâmbetul lui Eddie se topi şi îl privi pe bărbatul mai în vârstă cu gravitate.

— Am să-ţi spun, dacă ţii morţiş să afli, John. Dar eşti convins că asta vrei?

Celălalt se gândi puţin, pufăindu-şi pipa. Apoi răspunse:

— Cred că nu. Dacă ştii, nu mai are niciun haz.

— Dar tot am să-ţi zic ceva, spuse binedispus Eddie.

Pastilele pe care Cullum i le dăduse mai devreme îşi făcuseră efectul şi chiar se *simţea* binedispus. Niţeluş.

— Ai grijă să nu mori înainte de 1986. Ceva incredibil o să se întâmple în anul ăla.

— Ei, na?

— Acesta este adevărul-adevărat, îi mai zise Eddie şi se întoarse spre pistolar. Cum rămâne cu bagajele noastre, Roland?

Pistolarul nici nu se gândise la ele până în momentul acela. Toate bunurile lor lumeşti, de la cuţitul de sculptat în lemn al lui Eddie, cumpărat nu cu mult timp în urmă din prăvălia lui Took, negustorul din Calla Bryn Sturgis, la străvechiul săculeţ-de-spor al lui Roland, primit de la tatăl său dincolo de orizonturile acestui *când,* toate rămăseseră în urmă atunci când trecuseră prin uşă. Mai bine zis, când fuseseră *propulsaţi* prin uşă. Pistolarul presupunea că bagajele lor rămăseseră în

ţărână în faţa magazinului mixt din East Stoneham, deşi nu era foarte sigur de asta, căci fusese mult prea ocupat să ajungă la adăpost împreună cu Eddie, înainte ca individul cu puşca cu lunetă să-i trimită în lumea morţilor. Îl durea gândul că toţi aceşti tovarăşi ai lui de călătorie ar fi ars în incendiul care cuprinsese magazinul. Şi îl durea încă şi mai tare gândul că nu ar fi ars, şi ar fi ajuns pe mâinile lui Jack Andolini. Avu o viziune scurtă, dar deosebit de intensă, care îl făcu să se cutremure: săculeţul lui de spor atârnând de cureaua lui Andolini ca o punguţă de tabac (sau ca scalpul unui duşman).

— Roland? Cum rămâne cu…

— Avem armele, iar astea sunt toate bagajele care ne trebuie, spuse Roland cu mai multă asprime decât intenţionase. Jake îşi are cartea cu *Trenuleţul Uu-uu,* iar eu sunt în stare să construiesc o altă busolă, dacă este nevoie. În rest…

— Dar…

— Fiule, aş putea să arunc câte o întrebare despre bagajele voastre când va fi cazul, interveni Cullum. Dar, pentru moment, prietenul tău are dreptate.

Eddie *ştia* că prietenul său are dreptate. Prietenul său avea aproape *întotdeauna* dreptate, chestie care şi acum încă îl mai scotea din sărite. Ei, fir-ar să fie de treabă, el, unul, avea nevoie de bagajul lui, şi nu din cauza jeanşilor şi celor două cămăşi curate de acolo. Şi nici pentru muniţie şi nici pentru cuţitul de sculptat în lemn, oricât de bun ar fi fost el. În traistă ascunsese şi o şuviţă din părul lui Susannah care încă îi mai purta parfumul. De *asta* avea el nevoie. Dar, ce să-i faci, mortul de la groapă nu se mai întoarce, păi, nu?

— John, ce zi e azi?

Sprâncenele ţepoase ale celuilalt se aburcară spre linia părului:

— Pe bune?

Eddie dădu cu vehemenţă din cap, iar Cullum îi răspunse:

— Nouă iulie, anul de graţie una mie nouă sute şeptezeci şi şepte.

Eddie şuieră fără zgomot printre buzele ţuguiate.

Roland, cu chiştocul ţigării Dromader fumegându-i între degete, se dusese la fereastră. Nu văzu nimic decât copaci şi câteva sclipiri seducătoare de albastru venind dinspre ceea ce Cullum numea „Keywadin-ul”. Însă coloana de fum de pe cer îi amintea că senzaţia de tihnă pe care o simţea aici nu era decât o amăgire. Trebuiau să plece. Şi indiferent cât de îngrijorat ar fi fost pentru Susannah Dean, dacă tot reuşiseră să ajungă până aici era imperios necesar să-l găsească pe Calvin Tower şi să-şi încheie afacerea cu el. De urgenţă. Deoarece…

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Eddie zise:

— Roland? Se grăbeşte. În partea asta timpul curge mult mai repede.

— Ştiu.

— Înseamnă că trebuie să reuşim din prima, pentru că nu ne mai putem întoarce în timp în lumea aceasta. Aici nu mai există reluări.

Şi asta o ştia Roland.

2

— Bărbatul pe care îl căutăm e din New York, îi explică Eddie lui John Cullum.

— Aha, vin mulţi din ăştia pe la noi vara.

— Se numeşte Calvin Tower. Şi e însoţit de un prieten pe care îl cheamă Aaron Deepneau.

Cullum deschise caseta unde se aflau mingile de baseball şi o scoase pe cea semnată *Carl Yastrzenski* pe partea moale cu caligrafia aceea ciudată care pare a-i caracteriza doar pe sportivii profesionişti (şi, din câte ştia Eddie, nu caligrafia, ci *ortografia* le dădea mare bătaie de cap) şi începu s-o treacă dintr-o mână în alta.

— Tot felul de oameni de departe se adună aici de când începe luna iunie – ştii asta, nu?

— Ştiu, oftă Eddie simţind cum speranţa îl părăseşte.

Se gândi că era foarte posibil ca Moş Dublurât să-l fi prins

deja pe Cal Tower. Poate că ambuscada de la magazin fusese doar cireaşă de pe tort.

— Bănuiesc că nu poţi…

— Dacă nu pot, atunci ar fi mai bine să mă duc pe pustii, zise Cullum ceva mai entuziasmat şi-i aruncă tânărului mingea cu autograful lui Yaz.

Eddie o ţinu cu mâna dreaptă şi îşi trecu încet vârfurile degetelor peste cusăturile roşii. Nu se aşteptase la nodul acesta din gât. Dacă nici măcar o minge de baseball nu-ţi putea spune că ai ajuns acasă, atunci ce altceva să-ţi spună? Numai că lumea aceasta nu mai însemna „acasă”. Şi John avea dreptate: el era un vizitator.

— Adică, ce vrei să spui? nu înţelese Roland.

Eddie îi aruncă mingea, iar pistolarul o prinse fără să-şi ia ochii de la Cullum.

— Nu-mi bat capul cu numele, dar tot îi ştiu bine pe toţi cei care au venit în oraş, răspunse el. Îi ştiu din vedere. La fel ca oricare alt intendent care-şi merită leafa, să zicem. Trebuie să ştii cine ţi-a pătruns pe teritoriu.

Roland dădu din cap, exprimându-şi acordul complet.

— Doar spune-mi cum arată individul.

Şi Eddie îi spuse:

— Are cam un metru şaizeci şi opt şi… nu ştiu… cred că peste o sută de kilograme.

— Adică-i gras.

— Cam aşa ceva. Şi părul a început să i se cam rărească.

Eddie îşi împinse părul înapoi, dezvelindu-şi tâmplele (din rana căpătată la întâlnirea aproape fatală cu Uşa Nedescoperită încă se mai prelingeau stropi de sânge). Se strâmbă un pic de durerea pe care o simţi în braţ, deşi acesta nu mai sângera. Era mult mai îngrijorat de rana din picior. Percodanul rezolvase pentru moment chestiunea aceasta, însă, dacă glonţul era înăuntru – iar Eddie aşa credea –, la un moment dat tot va trebui să-l scoată.

— Cam câţi ani are? întrebă Cullum.

Eddie se uită la Roland care se mulţumi doar să clatine din cap. Dar oare, îl văzuse el vreodată pe Tower? Eddie nu-şi

putea aduce aminte. Dar parcă nu.

— Cred că vreo cincizeci şi ceva de ani.

— Şi e colecţionar de cărţi, nu? întrebă iarăşi Cullum, izbucnind în râs în faţa expresiei stupefiate a lui Eddie. Ţi-am zis că sunt cu ochii-n patru la vilegiaturişti. N-ai cum să ştii dacă unul nu este cumva o haimana. Sau chiar un hoţ. Uite, acum opt sau nouă ani, a venit aici în vacanţă o femeie din New Jersey. Şi s-a dovedit că-i o piromană în toată regula.

Cullum clătină amărât din cap.

— Arăta ca o fată bătrână, ca o bibliotecară de provincie, genul de femeie care n-ar omorî nici măcar o muscă. Şi, de fapt, ne-a incendiat hambarele şi magaziile din Stoneham şi din Lovell şi din Waterford.

— De unde ştii că-i negustor de cărţi? îl întrebă Roland aruncându-i mingea.

Cullum o aruncă imediat lui Eddie.

— Nu ştiu că-i *negustor* de cărţi. Ştiu doar că le colecţionează, pen'că aşa i-a zis lu' Jane Sargus. Jane are o prăvălioară chiar în locul unde Dimity Road iese din Route 5. Adică la vreun kilometru şi jumătate mai la sud de noi. Şi tipu' ăsta de-l căutaţi locuieşte chiar pe Dimity Road, împreună cu prietenul lui. Asta în cazul în care vorbim despre una şi aceeaşi persoană. Şi eu cred că da.

— Pe prietenul lui îl cheamă Deepneau, spuse Eddie aruncând mingea semnată de Yaz lui Roland.

Pistolarul o prinse, i-o aruncă lui Cullum, apoi se apropie de şemineu şi-şi azvârli în el chiştocul.

— Nu-mi bat capul cu numele, aşa cum v-am zis, da' ştiu că prietenul ăsta e un tip slăbănog cam de vreo şaptej de ani. Şi merge de parcă l-ar durea şoldurile. Şi poartă ochelari cu rame metalice.

— Da, el e, spuse Eddie.

— Janey ţine în şopron o prăvălioară de-i zice „Obiecte de colecţie din zonă”. Are mobilă, acolo, bufete şi şifoniere, şi chestii de-astea, dar specialitatea ei sunt cuverturile cusute de mână, obiectele din sticlă şi cărţile vechi. Aşa şi scrie pe firma de la poartă.

— Deci, Cal Tower… ce anume a făcut? A intrat, pur şi simplu, şi a început să răsfoiască toate cărţile alea de-acolo?

Lui Eddie nu-i venea să creadă ce aude şi, pe de altă parte, era convins că acesta era adevărul. Tower fusese oricum reticent când îi ceruse să plece din New York, chiar şi după ce Jack şi cu George Biondi îl ameninţaseră că-i vor da foc celor mai valoroase cărţi. Şi, în momentul când el şi Deepneau ajunseseră în locul ăsta, idiotul solicitase redirecţionarea corespondenţei la post restant – sau, mă rog, prietenul Aaron întocmise cererea aceasta, dar băieţilor răi le era totuna. Callahan îi lăsase un bilet prin care îi ceruse să nu-şi mai trâmbiţeze prezenţa în East Stoneham. *Cât de tâmpiţi sunteţi???* fusese ultima replică a Părintelui către sai Tower, iar răspunsul evident era că erau mai tâmpiţi decât cei mai tâmpiţi.

— Aşa, vezi, răspunse Cullum, cu sclipiri în ochii lui la fel de albaştri precum cei ai lui Roland. Da' a făcut mai mult decât doar să le răsfoiască. A cumpărat cărţi de fo' două sute de dolari. Cu cecuri de călătorie. Şi după aia i-a cerut să-i facă o listă cu toţi cei din zonă care mai vând cărţi vechi. Şi sunt destui, aşa să ştiţi, dacă iei în calcul şi prăvălia „Noţiuni” din Norway şi aia de se cheamă „Gunoiul vostru, comoara mea”, din Fryeburg. În plus, a mai pus-o şi să-i scrie numele tuturor localnicilor care colecţionează cărţi pe care uneori le vând chiar din pragul casei. Ţiu minte că Jane a fost teribil de entuziasmată pe chestia asta. A povestit în tot oraşul despre turistul căruia îi plac cărţile, aşa să ştiţi.

Eddie îşi duse mâna la frunte şi gemu prelung. Da, ce mai încoace şi-ncolo, ăsta era omul lui, ăsta era Calvin Tower, nici vorbă de vreo eroare. Ce-o fi avut tâmpitul în cap? Că e în siguranţă la nord de Boston, şi cu asta basta?

— Ne poţi spune cum să dăm de el? întrebă Roland.

— Pot să fac mult mai mult. Pot să vă duc chiar acolo unde stă. Roland, care îşi trecuse mingea de baseball dintr-o mână în cealaltă, se opri şi clătină din cap.

— Nu. Tu ai să te duci altundeva.

— Unde?

— Oriunde ai putea să fii la adăpost, zise Roland. Nu-mi spune unde, sai, că nu vreau să ştiu. Nici unul dintre noi nu vrea să ştie.

— Mă dau în vânt după oamenii discreţi.

— Nu contează după ce te dai tu în vânt. Nu mai avem timp.

Roland se gândi puţin, apoi continuă:

— Ai cumva o căruţă cu motor?

Pentru moment Cullum păru bulversat, apoi îi pică fisa şi zâmbi larg.

— Da, am şi căruţă cu motor, şi roabă cu motor. Că mi-s om înstărit.

Înstă-iiit.

— Atunci ai să ne conduci la locul unde se află Tower în una, iar Eddie…

Roland ezită o fracţiune de secundă.

— Eddie, mai ştii cum se conduce o chestie cu motor?

— Mă jigneşti, Roland.

Pistolarul, deloc un tip spiritual nici în cele mai bune momente ale sale, nu catadicsi să schiţeze vreun zâmbet. Îşi întoarse atenţia asupra salvatorului – *dan-tete* – pe care *ka* li-l scosese în cale.

— După ce-l găsim pe Tower, tu, John, ai să te duci pe drumul tău. Pe orice drum care nu-i şi drumul nostru. Ia-ţi o vacanţă, dacă vrei. Doar două zile, şi apoi te vei putea întoarce la treburile tale.

Căci Roland spera ca treburile lor de aici, din East Stoneham, se vor fi sfârşit mai înainte de apusul acestei zile, dar nu voia să cobească.

— Nu cred că înţelegi că aceasta este perioada când sunt ocupat până peste cap, zise Cullum prinzând mingea aruncată de Roland. Tre' să-mi vopsesc adăpostul de bărci… tre' să pun ţigle pe hambar…

— Dacă rămâi aici, spuse Roland, s-ar putea să nu mai apuci să pui ţigle pe niciun hambar.

Cullum îi aruncă o privire mirată, încercând să evalueze cât de serios era avertismentul şi neplăcându-i deloc ce vedea în

ochii pistolarului.

În tot acest timp, Eddie se tot gândea dacă Roland îl văzuse sau nu pe Tower cu ochii lui. Şi acum de-abia îşi dădu seama că *da,* Roland îl *văzuse* pe anticar.

Sigur că l-a văzut. Roland a tras cufărul cu ediţiile princeps prin Uşa Nedescoperită. Şi s-a uitat la el. Probabil că imaginea a fost puţin distorsionată, dar…

Şi, prin inevitabilul proces al asocierii de idei, mintea tânărului reveni la preţioasele volume ale lui Tower, la raritățile lui, aşa cum erau *Doganul* de Benjamin Slightman Jr şi *Salem's Lot* de Stephen King.

— Doar să-mi iau cheile şi plecăm, zise Cullum, dar Eddie îl opri înainte de a apuca să facă vreo mişcare.

— Stai puţin.

Cullum îl privi întrebător.

— Mi se pare că mai avem ceva de discutat, spuse Eddie întinzând mâinile după mingea de baseball.

— Nu mai este timp, Eddie, zise Roland.

— Ştiu, răspunse tânărul. *Şi cred că ştiu mai bine decât tine, pentru că iubita mea este cea care rămâne fără timp.* Dacă s-ar putea, l-aş lăsa pe nesimţitul ăla de Tower în grija lui Jake şi aş încerca din toate puterile să ajung la Susannah. Dar *ka* nu vrea să mă lase să fac asta. Afurisitul tău de *ka*.

— Trebuie…

— Taci.

Niciodată până atunci nu i se mai adresase astfel lui Roland, însă cuvântul îi ieşiseră din gură fără voia lui şi acum nu simţea nici-o nevoie să şi-l ia înapoi.

În minte, Eddie auzi năluca unui cântecel din Calla: *Hai, commala, hai, că-s iritat, n-am terminat de discutat.*

— Ce te frământă? îl întrebă Cullum.

— Mă gândesc la un bărbat pe nume Stephen King. Ai auzit de el?

Şi citi răspunsul în ochii lui Cullum. Da, auzise.

— Eddie, începu Roland.

Tânărul nu-i mai auzise niciodată tonul acesta nesigur. *E la fel de confuz ca şi mine.* Gând deloc încurajator.

— Probabil că Andolini e pe urmele noastre. Mai important, încă, probabil că e şi pe urmele lui Tower, acum, că noi i-am scăpat printre degete… şi, după cum ne-a spus sai Cullum, Tower nu se osteneşte să se ascundă.

— Ascultă-mă, îi răspunse Eddie. Am un presentiment, de fapt, mai *mult* decât un presentiment. Noi am cunoscut un om, Ben Slightman, care a scris o carte într-o altă lume. În lumea *lui Tower*. În lumea *aceasta*. Şi am cunoscut un alt om, Donald Callahan, care este un *personaj* într-o carte dintr-o altă lume. Tot *aceasta*.

Cullum îi aruncase mingea, iar acum Eddie o zvârli cu putere şi pe neaşteptate spre Roland, care o prinse cu uşurinţă.

— Poate că nu-i cine ştie ce mare chestie, însă gândeşte-te cum am fost noi *bântuiţi* de cărţi. Nu crezi? *Doganul. Vrăjitorul din Oz. Charlie, Trenuleţul Uu-uu.* Chiar şi lucrarea lui Jake de sfârşit de an. Iar acum, *Salem's Lot*. Mă gândesc că, dacă individul ăsta, Stephen King, există cu adevărat…

— O, dar există, fii pe pace, îl întrerupse Cullum.

Aruncă o privire pe fereastră spre Lacul Keywadin şi spre malul acestuia de unde se auzea ţiuitul sirenelor. Spre coloanele de fum care mânjeau seninul cerului. Apoi întinse mâinile după minge. Roland i-o aruncă cu boltă, până aproape de tavan.

— Şi să ştiţi că am citit cartea aia despre care tot vorbiţi. Mi-am cumpărat-o de la Târgul de Carte din oraş. E o aiureală, ascultaţi la mine.

— E o poveste cu vampiri.

— Aşa, aşa. L-am auzit vorbind despre ea la radio. A zis că s-a inspirat din *Dracula*.

— L-ai auzit pe scriitorul ăsta vorbind la radio, repetă Eddie.

Îl cuprinsese din nou senzaţia aceea de călător-prin-ţara-oglinzii, senzaţia de prăvălit-în-vizuina-iepurelui, senzaţia de

picat din spaţiu, şi încercă s-o pună pe seama Percodanului. Nu ţinea. Şi, brusc, se simţi ireal în propria-i piele, o umbră străvezie, o umbră subţire ca… ei bine, ca o filă de carte. Şi nu-i era de niciun folos să se gândească la faptul că lumea aceasta, moţăind în vara anului 1977 pe grinda timpului, i se părea mai reală decât toate celelalte *când*-uri şi *unde*-uri – inclusiv cele ale lui personale. Iar sentimentul acesta era pe deplin subiectiv, nu crezi? La o adică, cum ţi-ai putea da seama că nu eşti doar un personaj în cartea cuiva, ori un gând pasager prin mintea vreunui fraier care se înghesuie în autobuz, ori un firicel de praf în ochiul lui Dumnezeu? Asemenea gânduri erau demente, pur şi simplu. Şi te puteau *înnebuni de-a binelea.*

Totuşi…

Dad-a-chum, dad-a-chee, nu te speria, cheia-i a ta.

Cheile, da, uite la asta mă pricep, îşi spuse Eddie. *King este o cheie, nu-i aşa? Calla, Callahan, Regele Purpuriu, Stephen King. Să fie oare Stephen King Regele Purpuriu al acestei lumi?*

Roland se împăcase cu ideea că nu vor pleca imediat. Eddie era convins că nu-i fusese uşor, dar greutăţile erau specialitatea lui.

— Dă-i drumul şi întreabă ce ai de întrebat, îl îndemnă el fluturându-şi degetele în stilul lui caracteristic.

— Dar, bine, Roland, nici măcar nu ştiu cu ce anume să încep. Toate ideile care-mi trec prin cap sunt atât de copleşitoare… atât de… cum să-ţi zic… atât de al dracului de *înspăimântătoare*…

— Atunci încearcă să le simplifici, spuse Roland prinzând mingea aruncată de Eddie, deşi acum părea niţeluş cam indispus de jocul ăsta de-a pasele. Chiar *trebuie* să plecăm mai departe.

De parcă Eddie n-ar fi ştiut. Şi ar fi pus bucuros întrebările care îl măcinau în timpul drumului, dacă ar fi putut merge toţi cu aceeaşi maşină. Dar nu era cazul, căci Roland nu condusese în viaţa lui un vehicul cu motor şi, prin urmare, Eddie şi Cullum nu aveau cum să se afle în aceeaşi maşină.

— Bine, zise el. Cine este individul ăsta? Să începem cu

asta. Cine este Stephen King?

— Un scriitor, îi răspunse Cullum privindu-l cam pieziş: *Eşti dus cu capul, băiete?* Locuieşte în apropiere, în Bridgton, cu familia. Se spune că-i o persoană destul de cumsecade.

— Cât de departe e Bridgton de aici?

— Păi… cam treizeci, patruzeci de kilometri.

— Şi câţi ani are?

Eddie mergea pe bâjbâitelea, conştient că întrebările potrivite se aflau pe acolo, prin preajma gândurilor sale, dar, deocamdată nu avea habar care anume erau acestea.

John Cullum strânse dintr-un ochi, părând a calcula.

— Nu prea mulţi, zic eu. Cam în jur de treizeci.

— Şi cartea asta… *Salem's Lot*… a fost un bestseller?

— Chestia asta mă depăşeşte, îi răspunse Cullum. Tot ce pot să-ţi spun e că o grămadă de oameni de pe-aici au citit-o. Pentru că se petrece la noi, în statul Maine. Şi pentru că i s-a făcut multă publicitate la televizor. Şi pentru că s-a făcut un film după primul roman pe care l-a scris. Eu nu m-am dus să-l văd, că mi s-a părut cam prea de groază.

— Cum s-a numit?

Cullum încercă să-şi aducă aminte, dar nu reuşi.

— Nu mai ştiu. Un singur cuvânt parcă era şi sunt aproape sigur că era numele unei fete, dar atâta tot. Poate am să-mi amintesc.

— Ce crezi, şi el e vizitator, sau nu?

Cullum izbucni în râs.

— Născut şi crescut chiar aici, în Maine. Zic că-i mai degrabă un *localnic get-beget.*

Roland îl privi pe Eddie cu nerăbdare crescândă, iar tânărul se hotărî să se oprească. Era mai greu decât să joace Douăzeci de întrebări. Dar, fir-ar să fie, Părintele Callahan era *real,* însă apărea şi într-o lucrare de ficţiune scrisă de individul ăsta, King, iar King locuia într-o regiune care îi atrăgea ca un magnet pe cei pe care Cullum îi numea „vizitatori”. Lui Eddie i se părea că unul dintre vizitatorii aceştia semăna foarte mult cu un slujitor al Regelui Purpuriu. Femeia chelioasă cu o gaură sângerândă în mijlocul frunţii.

Venise vremea să se oprească, da, şi să plece după Tower. Oricât de nesuferit era, Calvin Tower deţinea un anume teren viran pe care creştea cel mai de preţ trandafir sălbatic din întregul univers. În plus, anticarul cunoştea tot felul de chestii despre cărţile rare şi despre cei care le-au scris. Foarte posibil să ştie mai multe despre autorul lui *Salem's Lot* decât sai Cullum. Da, venise vremea să se oprească. Dar…

— În regulă, spuse el aruncându-i mingea lui Cullum. Încuie-ţi comoara şi vom porni spre Dimity Road. Mai am doar două întrebări.

Cullum ridică din umeri şi puse mingea Yaz la loc în caseta din sticlă.

— O faceţi pe timpul vostru.

— Ştiu.

Şi, pe neaşteptate, pentru a doua oară de când trecuse prin uşă, Susannah i se părea ciudat de aproape. O văzu pe scaun într-o încăpere plină cu aparate vechi de supraveghere. Cu siguranţă că era vorba despre Doganul lui Jake… în interpretarea ei personală. O văzu cum vorbeşte într-un microfon. Îi observă pântecele umflat şi chipul înspăimântat. *Foarte* gravidă. Gravidă şi pe punctul să plesnească. Nu o putea auzi, dar ştia ce anume spunea ea: *Vino, Eddie, salvează-mă, salvează-ne, până nu-i prea târziu!*

— Eddie? se îngrijoră Roland. Te-ai făcut pământiu la faţă. Te doare piciorul?

— Cam da, spuse tânărul, cu toate că nu-l mai durea deloc acum.

Se gândi din nou la momentele acelea în care cioplise cheia. La responsabilitatea cumplită pe care o simţise ştiind că nu avea voie să greşească. Şi uite cum ajunsese iar într-o situaţie asemănătoare. Parcă sesizase ceva, precis sesizase ceva… dar ce?

— Da, piciorul, repetă el ştergându-şi transpiraţia de pe frunte. John, vreau să te întreb ceva despre titlul cărţii. *Salem's Lot.* Asta înseamnă Jerusalem's Lot, aşa-i?

— Da.

— Aşa se numeşte oraşul din carte.

— Da.

— A doua carte a lui Stephen King.

— Da.

— Al doilea lui *roman*.

— Eddie, interveni Roland, cred că-i suficient.

Eddie îi făcu semn să-l lase în pace şi tresări la durerea care-i săgetă mâna. În momentul acesta nu avea ochi decât pentru John Cullum.

— Dar nu există niciun oraş care să se numească Jerusalem's Lot, nu-i aşa?

Cullum se uită la el ca la un nebun.

— Sigur că nu. Este o poveste inventată despre oameni inventaţi dintr-un oraş inventat. E o carte cu *vampiri*.

Da, bine, îi răspunse Eddie în gând. *Şi dacă ţi-aş spune că am toate motivele să cred că vampirii există cu adevărat… ca să nu mai pomenesc şi de demonii invizibili, globurile magice şi vrăjitoarele… ai fi absolut convins că am sărit de pe şine într-un mare fel, nu?*

— Se întâmplă, cumva, să ştii dacă Stephen King a locuit tot timpul în Bridgton?

— Nu, s-a mutat acolo cu familia acum vreo doi, trei ani. Mi se pare că înainte au locuit în Windham, atunci când au venit din nordul statului. Sau, poate, în Raymond. Oricum, sunt sigur că e vorba despre unul din orăşelele de pe râul Big Sebago.

— Şi ar fi corect dacă am spune că aceşti vizitatori despre care ne-ai vorbit au început să apară prin locurile astea imediat după ce el s-a stabilit aici?

Sprâncenele stufoase ale lui Cullum se repeziră îngemănate spre mijlocul frunţii. De pe lac veni spre ei un vuiet puternic şi cadenţat, ca o sirenă de ceaţă.

— Să ştii, spuse Cullum, s-ar putea să ai ceva dreptate, fiule. Poate-i doar o coincidenţă, dar poate că nu-i.

Eddie dădu din cap. Se simţea secătuit de emoţii, aidoma unui avocat ajuns la capătul unui interogatoriu lung şi dificil.

— Haide s-o tăiem de-aici, îi zise el lui Roland.

— Bună idee, comentă Cullum arătând spre direcţia de

unde venea mugetul sirenei. Aia-i barca lu' Teddy Wilson. Şeful poliţiei locale. Şi pădurar.

Acum îi zvârli lui Eddie cheile de la maşină în locul mingii de baseball.

— Voi o luaţi p-aia cu transmisie automată, că mi se pare că ai ceva probleme cu reflexele. Camioneta e cu transmisie manuală. Ţine-te după mine şi claxonează dacă ai probleme.

— Am s-o fac, fii fără grijă, spuse Eddie.

Pe când îl urmau pe Cullum afară din casă, Roland îl întrebă:

— Susannah a fost? De-aia te-ai schimbat la faţă mai devreme?

Eddie încuviinţă cu un semn din cap.

— O vom ajuta dacă ne va sta în putinţă, spuse pistolarul, însă s-ar putea ca acesta să fie unicul drum spre ea.

Eddie ştia asta. Şi mai ştia că atunci când vor ajunge la ea s-ar putea să fie prea târziu.

STROFĂ:
Commala-ka să-rosteşti
În mâna sorţii tu eşti.
Real ori nu, oricum ai fi,
E vremea să te grăbeşti.

ANTISTROFĂ:
Commala, hai, să nu mai leneveşti!
E vremea să te grăbeşti!
Umbră sau nu de ai pe pământ
Tot în mâna sorţii tu eşti.

STANŢA IX
EDDIE ÎŞI MUŞCĂ LIMBA

1

Părintele Callahan făcuse o foarte scurtă vizită la oficiul poştal din Stoneham cam cu două săptămâni înainte de schimbul de focuri de la prăvălia lui Chip McAvoy, iar acolo preotul paroh din Jerusalem's Lot scrisese un bilet. Deşi pe plic notase atât numele lui Aaron Deepneau, cât şi pe cel al lui Calvin Tower, biletul i se adresa mai degrabă celui de-al doilea, iar tonul lui nu era absolut deloc unul prietenos:

> 27.06.77
> Tower,
> Sunt un prieten al celui care te-a scăpat de Andolini. Trebuie să plecaţi de urgenţă de unde vă aflaţi voi acum. Găsiţi un hambar, o cabană din pădure, chiar şi o baracă părăsită, dacă nu se poate altfel. Poate că n-o să aveţi parte de confort, dar ţineţi bine minte că alternativa înseamnă moartea. Sunt cât se poate de serios! Lăsaţi câteva becuri aprinse în casă şi puneţi-vă maşina în garaj sau pe alee. Notaţi pe o bucăţică de hârtie locul unde v-aţi dus şi ascundeţi-o sub covoraşul din dreptul locului şoferului sau sub terasa din spatele casei. Păstrăm legătura. Ţine minte că noi suntem singurii care te putem elibera de povara pe care o duci. Dar trebuie să ne ajuţi şi tu ca să te putem ajuta.
> Callahan, din neamul lui Eld.
>
> **Şi nu mai veniţi NICIODATĂ la poştă! Cât de tâmpiţi sunteţi???**

Callahan aproape că-şi riscase viaţa ca să le trimită biletul acela, iar Eddie aproape că şi-o pierduse pe a lui când căzuse sub vraja lui Treisprezece Negru.

Şi care fusese rezultatul acestor riscuri şi situaţii-limită, mă rog frumos? Ce să vezi, vesel-cintezoi, Calvin Tower o pornise

la pas prin regiunea aceea din vestul statului Maine în căutare de chilipiruri de ediţii rare şi scoase din tipar.

Ţinându-se după John Cullum pe Route 5, cu Roland tăcut alături de el, apoi întorcând maşina ca să intre pe Dimity Road, Eddie simţea cum mai are puţin şi dă în clocot de furie.

O să trebuiască să-mi vâr mâinile în buzunare şi să-mi muşc limba, îşi zise, nefiind tocmai sigur că aceste metode tradiţionale vor funcţiona în cazul de faţă.

2

Cam la vreo trei kilometri depărtare de Route 5, Fordul F-150 al lui Cullum făcu la dreapta pe Dimity Road. Intersecţia era semnalizată printr-un stâlp ruginit pe care se aflau două indicatoare. Pe cel de deasupra scria ROCKET RD. Cel de dedesubt (mai ruginit decât stâlpul) promitea CABANE PE MALUL LACULUI DE ÎNCHIRIAT CU SĂPT LU OR SEZ. Rocket Road era mai degrabă un drum de ţară, ca o cărare care şerpuia printre copaci, iar Eddie avu grijă să rămână ceva mai în urma lui Cullum ca să evite norul de praf ridicat de vechea camionetă a noului lor prieten. „Căruţa cu motor” era tot un Ford, un model obscur cu două uşi, pe care Eddie nu l-ar fi putut recunoaşte fără să citească ce scria pe plăcuţa din spate sau în cartea maşinii. Dar se simţea cuprins de evlavie să fie din nou la volan, să nu mai aibă un cal între picioare, ci să prindă puterea câtorva sute prin cea mai uşoară apăsare a tălpii sale drepte. Se simţea bine şi pentru că zgomotul sirenelor rămăsese tot mai în urmă.

Îi înghiţiră umbrele dese ale copacilor aplecaţi. Parfumul de brad şi răşină era deopotrivă dulce şi înţepător.

— Frumos loc, spuse pistolarul. Tihnit.

Acesta a fost singurul său comentariu.

Camioneta lui Cullum ajunse în dreptul cabanelor numerotate. Sub fiecare număr era o inscripţie mică pe care scria FIRMA DE ÎNCHIRIERI JAFFORDS. Eddie se gândi să-i amintească lui Roland că în Calla cunoscuseră un bărbat pe

nume Jaffords, şi-l cunoscuseră chiar foarte bine, dar apoi îşi luă seama. N-ar fi făcut decât să stăruie asupra evidenţei.

Trecură pe lângă numerele 15, 16 şi 17. Cullum se opri o clipă în faţa numărului 18, apoi scoase braţul pe geamul cabinei, făcându-le semn să meargă mai departe. Eddie nu avu nevoie de gestul acesta, căci ştia că nu Cabana 18 era cea pe care o căutau.

Cullum intră pe următoarea alee. Eddie îl urmă, ascultând foşnetul blând al roţilor pe stratul de ace de brad de pe jos. Şi iar văzu sclipiri albastre printre copaci, dar, când ajunseră lângă Cabana 19, îşi dădu seama că aceasta se afla pe malul unui lac natural, spre deosebire de Keywadin. Poate nu mai mare decât un teren de fotbal. Cabana părea o construcţie cu două camere. Pe terasa acoperită dinspre lac se aflau două balansoare uzate, dar cu aspect confortabil. Prin acoperiş ieşea hornul din tablă de la plită. Nu exista garaj şi nici nu era nici-o maşină parcată în faţă, deşi lui Eddie i se păru că vedea urmele uneia. Însă, din cauza prafului, îi era greu să-şi dea prea bine seama.

Cullum opri motorul camionetei. Eddie făcu la fel. Acum nu se mai auzeau decât clipocitul apei pe pietre, suspinul vântului printre brazi şi trilul blând al păsărilor. Tânărul se uită spre dreapta şi-l văzu pe Roland stând cu mâinile-i abile şi cu degete lungi strânse paşnic pe genunchi.

— Cum ţi se pare? îl întrebă Eddie.

— Tăcut.

Rosti cuvântul în stil-Calla: *Tă-uuut.*

— E cineva aici?

— Da, cred că da.

— Pericol?

— Da. Lângă mine.

Eddie se încruntă la el, neînţelegând.

— Tu eşti pericolul, Eddie. Tu vrei să-l ucizi, nu-i aşa?

După o clipă, Eddie se văzu nevoit să admită că da, aşa era. Acest nou-descoperit aspect al firii sale, pe cât de necomplicat, pe atât de primitiv, îl stânjenea adesea, dar nu putea tăgădui că era parte din el. Şi, la urma urmei, cine fusese acela care-l

scosese la lumină şi i-l şlefuise?

Roland încuviinţă din cap:

— După ani de pribegii prin deşert, singur-sihastru, a intrat în viaţa mea un tânăr smiorcăit şi egoist, a cărui singură aspiraţie era să continue să se îndoape cu un drog care-l făcea doar să se fonfăie şi să doarmă pe el. Şi mârlanul ăsta afectat şi meschin şi cu gură mare, care nu avea vreo calitate demnă de…

— Şi chipeş, îl întrerupse Eddie. Nu uita. Motănelul ăla era o adevărată maşină de sex-sss.

Roland îl privi fără să zâmbească.

— Dacă eu am fost în stare să nu te omor atunci, Eddie din New York, atunci fă bine şi abţine-te şi tu acum şi nu-l omorî pe Calvin Tower.

Spunând acestea, Roland deschise portiera şi coborî din maşină.

— Aşa zici *tu,* vorbi Eddie de unul singur, apoi coborî şi el.

3

Cullum se afla tot la volanul camionetei sale când Roland şi Eddie se apropiară de el.

— Mi se pare că nu-i nimeni aici, le spuse el, dar am văzut o lumină aprinsă în bucătărie.

— Îhî, mârâi Eddie. Uite ce e, John, mai am…

— Nu-mi zice că mai ai o întrebare. Singura persoană mai curioasă decât tine pe care o cunosc e băieţelul fiicei lu' soră-mea, Aidan. Scuza lui e că n-are decât trei anişori. Haide, întreabă-mă.

— Ai putea să-ţi dai seama cu precizie care este centrul activităţii vizitatorilor din ultimii câţiva ani?

Eddie nu avea habar pentru ce anume pusese această întrebare, dar acum i se părea a fi de o importanţă vitală. Cullum se gândi puţin, apoi răspunse:

— Aleea Carapacea Ţestoasei, din Lovell.

— Pari destul de sigur.

— Da. Ţi-aduci aminte când ţi-am zis de prietenul meu, Donnie Russert, care-i prof de istorie la Vanderbilt?

Eddie dădu din cap.

— Ei, bine, după ce l-a văzut cu ochii lui pe ăla care i-a intrat în casă, a început să se intereseze mai mult de acest fenomen. A scris câteva articole, chiar dacă ştia prea bine că nici-o revistă care se respectă nu i le va publica, indiferent cât de bine documentate ar fi fost faptele pe care le prezenta. Mi-a spus, printre altele, că atunci când a scris despre vizitatorii apăruţi în vestul statului Maine a învăţat un lucru pe care nu credea c-o să-l înveţe la vârsta asta înaintată. Şi anume că există anumite lucruri pe care oamenii se încăpăţânează să nu le dea crezare, nici măcar atunci când le poţi dovedi. Obişnuia să citeze un vers scris de un poet grec. „Coloana adevărului are o gaură în ea."

Aşa, cum ziceam, pe când a cercetat fenomenul ăsta cu apariţia vizitatorilor, şi-a agăţat pe peretele biroului o hartă cu cele şapte oraşe unde s-a raportat prezenţa lor: Stoneham, East Stoneham, Waterford, Lovell, Sweden, Fryeburg şi East Fryeburg. Şi a înfipt bolduri pentru fiecare apariţie, pricepi ce-ţi zic?

— Pricep foarte bine şi îţi mulţumesc foarte mult, răspunse Eddie.

— Şi, da, aleea Carapacea Ţestoasei este chiar în centru. Cu vreo şase sau opt bolduri colorate înfipte în ea. Şi când te gândeşti mai bine, nu-i decât o ulicioară amărâtă, de vreo trei kilometri, e doar o buclă care iese din Route 7, merge pe malul Lacului Kezar, apoi intră iar în Route 7.

Roland se uita la casă. Acum se întoarse spre stânga, se opri şi puse mâna pe patul de santal al pistolului său.

— John, spuse el. Binecuvântată a fost întâlnirea noastră, dar a venit vremea să pleci de aici.

— Da? Sigur?

Roland dădu din cap: era sigur.

— Cei doi bărbaţi care au venit aici sunt nişte proşti. Iar locul acesta le-a împrumutat mirosul, şi pute şi el a prostie. Tocmai de aceea ştiu că nu au plecat, aşa cum au fost sfătuiţi.

Tu nu eşti prost.

John Cullum schiţă un surâs firav.

— Sper că nu-s, da' tot îţi zic mulţam de compliment.

Se întrerupse şi se scarpină nedumerit în cap.

— În cazul că-i un compliment.

— Să nu te întorci pe drumul principal, închipuindu-ţi că n-am vorbit serios. Sau şi mai rău, că noi nici n-am fost aici şi c-ai visat toată isprava asta. Să nu te întorci acasă, nici măcar ca să-ţi iei ceva schimburi. Nu mai eşti în siguranţă. Du-te în altă parte. Cel puţin de trei ori depărtarea până la orizont.

Cullum închise un ochi, părând a calcula distanţa.

— Prin anii cincizeci mi-am petrecut zece ani nenorociţi ca paznic la închisoarea Statului Maine, spuse el, şi acolo am cunoscut un om al naibii de cumsecade, pe care-l chema…

Roland scutură din cap şi puse cele două degete rămase la mâna dreaptă pe buzele omului. Cullum înţelese.

— Mă rog, am cam uitat cum îl chema, da' ştiu că stă în Vermont şi sunt convins că-mi voi aduce aminte – şi numele, şi adresa exactă – atunci când voi trece graniţa spre New Hampshire.

Ceva în vorbele lui îi sună fals lui Eddie, dar nu putea spune cu exactitate ce anume, aşa că trase concluzia că e paranoic. John Cullum era un om onest… păi, nu?

— Să-ţi meargă bine, zise el strângând mâna bătrânului. Zile lungi şi nopţi senine.

— La fel şi vouă, băieţi, răspunse Cullum, dând mâna şi cu Roland. Tu ce crezi? Dumnezeu a fost cel care mi-a salvat viaţa acolo, la prăvălie? Atunci când au început să zboare gloanţele?

— Da, îi răspunse pistolarul. Dacă aşa vrei tu să crezi. Fie ca El să te însoţească şi de-acum încolo.

— Şi maşina…

— O lăsăm ori aici, ori pe undeva pe aproape, îl linişti Eddie. Ai s-o găseşti, sau o s-o găsească altcineva şi o să ţi-o aducă. Nu-ţi face griji.

Cullum zâmbi larg.

— Asta voiam şi eu să vă spun.

— *Vaya con Dios,* îi ură tânărul.

Zâmbetul lui Cullum se întinse până la urechi.

— Şi voi la fel, fiule. Aveţi grijă de vizitatorii ăia. Unii dintre ei nu sunt deloc cumsecade. Cel puţin aşa zice lumea.

Cullum puse camioneta în viteză şi se îndepărtă. Roland îl urmări cu privirea şi şopti:

— Dan-tete.

Eddie dădu din cap. Dan-tete. Micuţul salvator. Bun mod de a-l descrie pe John Cullum – dispărut acum din vieţile lor, aidoma bătrânilor din River Crossing. Căci, da, *dispăruse.* Cu toate că atunci când vorbise despre cunoştinţa lui din Vermont…

Paranoie.

Paranoie pură.

Eddie îşi scoase gândul din minte.

4

De vreme ce nu exista nici-o maşină acolo, prin urmare niciun covoraş din dreptul volanului sub care să caute un eventual bilet, Eddie vru să se uite sub terasă. Dar, mai înainte să facă vreun pas, Roland îl apucă de umăr cu o mână şi-i arătă ceva cu cealaltă. Un povârniş blând, îmbrăcat în tufe, ducea spre apă şi spre ceva ce semăna cu acoperişul unui adăpost pentru bărci, ale cărui ţigle verzi erau acoperite de un strat de ace uscate de brad.

— E cineva acolo, spuse Roland aproape fără să-şi mişte buzele. Probabil că ăl mai deştept dintre cei doi proşti. Şi ne urmăreşte. Ridică-ţi mâinile.

— Crezi că-i bine, Roland?

— Da.

Pistolarul îşi ridică mâinile. Eddie vru să-l întrebe pe ce anume îşi bazează părerea, dar îşi dădu seama că ştie răspunsul: pe intuiţie. Specialitatea lui Roland. Oftând, tânărul se resemnă şi îşi ridică şi el mâinile până în dreptul umerilor.

— Deepneau! strigă Roland spre adăpostul pentru bărci.

Aaron Deepneau! Suntem prieteni şi nu avem mult timp! Dacă tu eşti acolo, ieşi afară! Trebuie să stăm de vorbă!

Câteva clipe de tăcere, apoi o voce de bărbat în vârstă:

— Cum te cheamă, domnule?

— Roland Deschain de Gilead, din neamul lui Eld. Dar cred că ştii deja asta.

— Şi cu ce te ocupi?

— Vând plumbi! strigă Roland, iar Eddie simţi cum i se face pielea de găină.

O tăcere şi mai lungă. Apoi:

— L-au omorât pe Calvin?

— *Noi* nu avem cunoştinţă de una ca asta! răspunse Eddie. Dacă tu ştii ceva ce noi nu am aflat, de ce nu ieşi să ne spui?

— Tu eşti tânărul care a apărut din senin atunci când Cal se târguia cu imbecilul ăla de Andolini?

Eddie simţi o altă tresărire de furie la auzul cuvântului *târguia.* La modul în care denatura el ceea ce se întâmplase cu adevărat în încăperea din spatele librăriei lui Tower.

— Târguială? Asta ţi-a zis că s-a întâmplat acolo?

Şi apoi, fără să-i dea ocazia lui Deepneau să răspundă:

— Mda, eu sunt tânărul acela. Vino încoace să stăm de vorbă.

Niciun răspuns. Trecură douăzeci de secunde. Eddie trase aer în piept ca să strige din nou după Deepneau. Roland îl prinse de braţ şi clătină din cap. Alte douăzeci de secunde. Apoi se auzi zbieretul ruginit al balamalelor unei uşi cu plasă. Din casa bărcilor ieşi un bătrân înalt şi costeliv, clipind des ca o bufniţă în miezul zilei. În mână ţinea de ţeavă un pistol automat. Îl ridică deasupra capului.

— E un Beretta, le spuse el. Nu-i încărcat. N-am decât un încărcător şi ăla e pus bine în dormitor, sub şosetele mele. Mă sperie armele încărcate. În regulă?

Eddie îşi dădu ochii peste cap. Aceşti *folken* erau mai scârbavnici decât clistirul, cum ar fi zis Henry.

— În regulă, răspunse Roland. Vino.

Şi – se pare că minunile nu conteneau să se petreacă – Deepneau se îndreptă spre ei.

5

Cafeaua făcută de el era cu mult mai bună decât cea pe care o băuseră în Calla Bryn Sturgis, cu mult mai gustoasă decât orice cafea băută de Roland de când plecase din Mejis. Îi servi şi cu căpşuni. Căpşuni de cultură, cumpărate de la magazin, însă Eddie se extazie simţindu-le dulceaţa. Au stat toţi trei în bucătăria Cabanei 19, închiriate de la firma Jaffords, şi şi-au băut cafelele şi şi-au vârât căpşunile în borcanul cu zahăr. Şi, la sfârşitul discuţiei, semănau cu nişte asasini care-şi înmuiaseră vârfurile degetelor în sângele ultimei lor victime. Pistolul neîncărcat al lui Deepneau zăcea uitat pe pervazul ferestrei.

Deepneau tocmai se plimba pe Rocket Road când auzise focurile de armă, foarte sonore, şi foarte clare, şi apoi auzise exploziile. Se întorsese în mare grabă la cabană (nu că ar fi fost în stare de prea mare grabă în starea lui de sănătate, comentă el) şi, când văzuse fumul înălţându-se dinspre sud, îşi dăduse seama că ar fi fost cea mai bună idee să se întoarcă în adăpostul pentru bărci. Era deja convins că Andolini, malacul ăla italian, era la originea nebuniei, aşa că…

— Cum adică te-ai *întors* la adăpost? îl întrerupse Eddie.

Deepneau bâţâi din picioare pe sub masă. Era extrem de palid, cu pete vineţii sub ochi şi cu doar câteva smocuri de păr pe cap, fin ca puful de păpădie. Eddie îşi aminti cum Tower îi povestise că Deepneau fusese diagnosticat cu cancer cu vreo doi ani în urmă. Nu arăta fabulos astăzi, însă tânărul văzuse oameni – îndeosebi în Lud – care arătau cu mult mai rău, iar Gasher, amicul lui Jake, fusese unul dintre aceştia.

— Aaron? spuse Eddie. Cum adică…

— Am auzit ce m-ai întrebat, zise bătrânul niţeluş cam iritat. Am primit un bilet la post restant. Mai bine spus, Cal l-a primit. Cineva ne sugera să ne mutăm din cabană undeva pe aproape şi, în general, să nu ne prea arătăm la faţă. Biletul era din partea unui individ pe nume Callahan. Îl cunoaşteţi?

Şi Roland, şi Eddie făcură semn că da, îl cunoşteau.

— Şi Callahan ăsta… să zicem că l-a cam luat la rost pe Cal.

Cal, Calla, Callahan, îşi spuse Eddie oftând.

— Cal e un om cumsecade în cele mai multe privinţe, dar nu-i place absolut deloc să fie beştelit. Şi ne-am mutat în hambarul pentru bărci. Şi am stat acolo câteva zile…

Deepneau se întrerupse. Părea a da o luptă cu propria-i conştiinţă. Apoi continuă:

— Două zile, de fapt. Doar două. Şi Cal a zis că am înnebunit amândoi, că umezeala de acolo îi agravează artrita, şi eu am început să am greutăţi la respiraţie. „În felul ăsta o să trebuiască să te bag în spitalul ăla de tot căcatul din Norway”, mi-a zis el, „cu pneumonie pe lângă cancer”. Şi a mai zis că nu există nici cea mai mică şansă să ne găsească Andolini taman în locul ăsta, atâta vreme cât tânărul – adică tu…

Îndreptă spre Eddie un deget încovoiat şi vopsit cu suc de căpşuni.

— …atâta vreme cât tânărul îşi ţine gura. „Huidumele alea din New York nu se descurcă la nord de Westport fără busolă”, m-a lămurit el atunci.

Eddie gemu amarnic. Pentru prima dată în viaţă *detesta* să fi avut dreptate.

— Şi a mai zis că am fost foarte prudenţi. Şi când eu i-am zis că, uite, „cineva tot ne-a *găsit,* tipul ăsta, Callahan, ne-a găsit”, Cal mi-a răspuns că normal că ne-a găsit.

Iarăşi degetul bătrân îndreptat acuzator spre Eddie.

— Probabil că *tu* i-ai spus domnului Callahan unde să caute codul poştal, şi după aia a fost floare la ureche. Şi Cal a mai zis că „Vezi că n-a reuşit să ajungă mai departe de poştă, nu? Crede-mă, Aaron, suntem în siguranţă aici. Nimeni nu ştie unde suntem, cu excepţia agentei imobiliare care ne-a închiriat cabana, iar ea s-a dus înapoi la New York.

Deepneau se uită pe furiş la cei doi bărbaţi pe sub sprâncenele lui flocoase, apoi înmuie o căpşună în zahăr şi muşcă din ea.

— *Aşa* ne-aţi găsit? Prin agentă?

— Nu, îi răspunse Eddie. Printr-un localnic. Ne-a adus direct aici.

Deepneau se lăsă pe speteaza scaunului.

— Aoleu.

— „Aoleu” este o estimare corectă a situaţiei, spuse Eddie. Prin urmare, v-aţi mutat înapoi în cabană, iar Cal a pornit de nebun să cumpere cărţi, în loc să şadă cuminţel aici, la fereală, şi să citească una. Am dreptate?

Deepneau coborî privirea la faţa de masă.

— Trebuie să înţelegi că prietenul meu, Cal, este o persoană extrem de devotată pasiunii sale. Cărţile sunt viaţa lui.

— Nu, îl contrazise Eddie, fără să ridice vocea. Cal nu este devotat. Cal este *obsedat,* asta este.

— Am înţeles că eşti procator, spuse Roland deschizând pentru prima oară gura de când Deepneau îi adusese în cabană. Îşi aprinsese o ţigară din cele primite de la Cullum (după ce, mai întâi, îi rupsese filtrul aşa cum i se arătase), iar acum fuma cu o expresie care lui Eddie i se părea a denota o lipsă colosală de satisfacţie.

— Procator? Nu pricep ce…

— Avocat.

— Aha. Da, am fost. Nu mai practic de…

— Trebuie să practici din nou, atât cât să ne întocmeşti un anume document.

Şi Roland începu să-i explice despre ce document era vorba. Deepneau începuse să dea din cap aprobator de la bun început, şi Eddie presupuse că Tower îi povestise prietenului său despre înţelegerea lor. Iar ăsta era un lucru bun. Nu la fel de bună era expresia de pe chipul bătrânului. Cu toate acestea, Deepneau îl lăsă pe Roland să termine ce avea de spus. La pensie, ori nu, îşi amintea perfect principiile care stăteau la baza relaţiei dintre avocat şi un potenţial client.

Când se convinse că Roland terminase *tot* ce avusese de spus, Deepneau zise:

— Mă simt obligat să vă aduc la cunoştinţă faptul că prietenul meu a hotărât să nu vândă deocamdată proprietatea la care vă referiţi.

Eddie îşi trase una în partea nerănită a capului, având grijă să-şi folosească mâna dreaptă pentru gestul acesta teatral.

Stânga deja îi înţepenise, iar piciorul începuse din nou să-i pulseze dureros între genunchi şi gleznă. Îşi spuse că era foarte probabil ca dragul şi bătrânul Aaron să aibă la el ceva analgezice puternice şi îşi puse în gând să nu uite să-i ceară câteva.

— Mii de scuze, spuse tânărul, dar m-am lovit la cap pe drumul spre acest orăşel fermecător şi am senzaţia că mi-am rasolit auzul. Mi s-a părut c-ai zis că sai… că domnul Tower nu mai vrea să ne vândă terenul.

Deepneau schiţă un zâmbet ostenit.

— Ai înţeles foarte bine ce am spus.

— Dar *trebuia* să ni-l vândă! Are o scrisoare de la Ştefan Toren, stră-stră-străbunicul lui care îi zice că aşa trebuie să facă!

— Cal este de altă părere, răspunse Aaron cu blândeţe. Mai ia o căpşună, domnule Dean.

— Nu, mulţumesc!

— Mai ia o căpşună, Eddie, spuse şi Roland, oferindu-i una.

Eddie o luă. În primul moment se gândi s-o storcoşească de nasul mare al celui Lung, Slab şi Urât, doar aşa, de sanchi, apoi o înmuie în frişcă şi în zahăr. O mâncă şi, mama ei de treabă, era al naibii de greu să rămână înverşunat când explozia de dulceţuri îi inundă gura. Chestie de care bineînţeles că Roland (şi Deepneau) erau perfect conştienţi.

— Cal spune că nu se afla absolut nimic în plicul de la Ştefan Toren cu excepţia numelui dumnealui, continuă Deepneau, făcând un semn din cap către Roland. Testamentul lui Toren – ceea ce în vechime se numea „dorinţă lăsată cu limbă de moarte” – a dispărut de multă vreme.

— Am ştiut ce era în plic, se repezi Eddie. M-a întrebat şi eu am *ştiut!*

— Aşa mi-a spus şi mie, spuse Deepneau privindu-l inexpresiv. Mi-a zis că orice iluzionist de la colţ de stradă ar fi putut face scamatoria aia.

— Ţi-a spus şi că a *promis* că ne va vinde terenul dacă voi fi în stare să-i spun ce nume era în plic? Că mi-a *promis,* căcatul lumii?

— Pretinde că atunci când a făcut respectiva promisiune se afla într-o stare de mare stres emoţional. Sunt sigur că aşa a fost.

— Jigodia aia împuţită ţi-a zis că vrem să-i dăm ţeapă? se enervă şi mai mult Eddie.

Îi bubuiau tâmplele de furie. Oare mai fusese vreodată atât de supărat? O singură dată, parcă. Atunci când Roland n-a vrut să-l lase să se întoarcă în New York să fure un cal.

— Asta este? Pentru că nu avem nici cea mai mică intenţie să-i dăm ţeapă. Îi vom aduce banii pe care i-a cerut până la ultimul bănuţ, şi încă ceva pe deasupra. Mă jur pe chipul tatălui meu! Şi pe inima *dinh*-ului meu!

— Ascultă-mă cu mare atenţie, tinere, pentru că am a-ţi spune ceva important.

Eddie se uită la Roland. Roland îi făcu un semn uşor din cap şi îşi stinse ţigara de tocul cizmei. Eddie îşi întoarse privirea spre Deepneau, tăcut, dar încă clocotind de nervi.

— *Spune* că exact asta este problema. Spune că-i vei plăti doar o sumă simbolică, ridicol de mică – un dolar se obişnuieşte a se da în astfel de cazuri – şi apoi ai să-l înşeli şi n-ai să-i mai dai şi restul despre care aţi discutat. Susţine că l-ai fi hipnotizat şi l-ai fi făcut să creadă că eşti o fiinţă supranaturală sau o fiinţă cu *acces* la fiinţele supranaturale… ca să nu mai zic de accesul la milioanele de dolari ale companiei Holmes Dental… dar nu s-a lăsat prostit.

Eddie rămase cu gura căscată.

— Asta *spune* Calvin, continuă Deepneau, la fel de calm, dar asta nu este neapărat şi ceea ce *crede* Calvin.

— Ce mama dracului vrei să zici?

— Calvin are dificultăţi când vine vorba să renunţe la lucrurile lui, spuse Deepneau. Se pricepe de minune să descopere cărţi rare, cărţi de anticariat, dacă înţelegi ce vreau să-ţi spun – Calvin e un soi de Sherlock Holmes literar – şi nu se lasă până nu le achiziţionează. L-am văzut *hărţuindu-i* pe posesorii cărţilor pe care şi le doreşte – mă tem că nu există alt cuvânt mai potrivit pentru ceea ce face el – până când bieţii oameni renunţă şi îi vând ce vrea. Uneori o fac doar ca

să înceteze cu telefoanele.

Dacă ne gândim la aceste aptitudini ale lui, la faptul că trăieşte la New York, în mijlocul tuturor acţiunilor, şi la suma impresionantă de bani pe care a moştenit-o atunci când a împlinit douăzeci şi şase de ani, atunci am crede că prietenul meu, Cal, ar fi trebuit să ajungă unul dintre cei mai prosperi anticari din New York, sau chiar din întreaga ţară. Problema lui nu este cu cumpăratul, ci cu vândutul. Odată ce a achiziţionat o anumită carte pe care s-a zbătut din greu s-o dobândească, nu mai vrea să-i dea drumul din mână. Mi-aduc aminte când un colecţionar de cărţi din San Francisco, un tip aproape tot atât de obsedat ca şi Cal, a fost suficient de perseverent încât să-l convingă să-i vândă o ediţie princeps din *Moby Dick,* cu semnătura autorului. Din afacerea asta Cal a făcut peste şaptezeci de mii de dolari, dar nici că n-a mai pus geană pe geană o săptămână întreagă.

Aceleaşi sentimente le are şi pentru terenul de la intersecţia dintre Second Avenue şi 46th Street. În afară de cărţi, aia e unica lui proprietate pe care o mai deţine. Şi a reuşit să se convingă că tu vrei să i-l furi.

Urmară câteva secunde de tăcere. Apoi Roland deschise gura:

— Dar, în adâncul sufletului său, nu ştie care-i adevărul?

— Domnule Deschain, nu înţeleg ce…

— O, ba da, înţelegi foarte bine, spuse Roland. Ştie sau nu?

— Da, ştie, zise, în cele din urmă Deepneau. Cred că ştie.

— Ştie în adâncul sufletului său că noi suntem oameni de cuvânt şi că, dacă nu cumva vom muri, îi vom achita proprietatea?

— Da, probabil că ştie. Dar…

— Ştie în adâncul sufletului său că, dacă ne cedează dreptul de proprietate, iar noi îi vom explica în ce anume constă această cesiune *dinh*-ului lui Andolini – adică şefului său, un individ pe nume Balazar…

— Cunosc numele acesta, spuse sec Deepneau. Apare din când în când în anumite acte.

— Atunci Balazar îl va lăsa în pace pe prietenul tău? Adică,

dacă îl vom face să înţeleagă faptul că terenul acela nu mai aparţine de fapt prietenului tău şi, prin urmare, nu îl mai poate vinde şi că orice încercare de a se răzbuna pe sai Tower îl va costa foarte scump pe el, pe Balazar?

Deepneau îşi încrucişă braţele peste pieptul îngust şi aşteptă urmarea. Se uita la Roland cu un soi de fascinaţie neliniştită.

— Pe scurt, ceea ce vreau să te fac să înţelegi este că, dacă prietenul tău, Calvin Tower, ne va vinde nouă terenul acela, necazurile lui se vor termina. Crezi că ştie şi *asta* în adâncul sufletului său?

— Da… şopti Deepneau. Doar că are… ciudăţenia asta când e vorba să renunţe la ce-i al lui.

— Îţi cer să redactezi un document pentru noi, spuse Roland. Obiectul – terenul viran de pe colţul dintre cele două străzi. Tower este vânzătorul. Noi suntem cumpărătorii.

— Cumpărătorul este Corporaţia Tet, interveni Eddie.

Deepneau clătină din cap.

— Îl pot redacta pe loc, dar vă spun că nu veţi reuşi să-l convingeţi să vândă. Asta dacă nu cumva aveţi la dispoziţie o săptămână întreagă sau mai mult, şi dacă nu aveţi nimic împotrivă să-l ardeţi la tălpi cu fierul înroşit. La tălpi… sau, mai degrabă, la boaşe.

Eddie şopti ceva în barbă. Deepneau îl întrebă ce a spus. Tânărul răspunse că nimic. De fapt, murmurase *Sună tare bine.*

— Îl vom convinge, insistă Roland.

— În locul tău, n-aş fi atât de sigur, prietene.

— Îl vom convinge, repetă Roland, pe cel mai sec ton al său.

Afară, o maşinuţă oarecare (închiriată de la Hertz, îşi dădu seama Eddie) apăru de după copaci şi se opri în faţa cabanei.

Muşcă-ţi limba, muşcă-ţi limba, îşi repetă Eddie. Dar, urmărindu-l pe Calvin Tower cum coboară sprinten de la volan (învrednicind doar cu o privire neatentă noul vehicul din poarta lui), tânărul simţi cum încep să i se înfierbânte tâmplele. Îşi strânse mâinile în pumni, şi surâse cu recunoştinţă amară, salutând durerea când unghiile i se

împlântară în palme.

Tower deschise portbagajul Chevroletului închiriat şi scoase de acolo o geantă mare. *Ultima captură,* înţelese Eddie. Librarul aruncă o privire grăbită spre sud, la trâmba de fum înălţată spre cer, ridică nepăsător din umeri şi se îndreptă spre cabană.

Aşa vezi, aşa vezi, curvă care eşti tu curvă, de ce să-ţi pese că a luat ceva foc? În ciuda durerii din braţul rănit, Eddie strânse şi mai tare pumnii, îşi înfipse şi mai adânc unghiile în palme.

Nu se poate să-l omori, Eddie, auzi el vocea lui Susannah. *Ştii asta.*

Oare ştia? Şi chiar dacă ar fi ştiut, putea să asculte de Suze? De orice voce a raţiunii, la drept vorbind? Habar nu avea. Nu ştia decât că adevărata Susannah plecase de lângă el, că ajunsese la cheremul unei momâi pe nume Mia şi că dispăruse în labirintul de maţe ale viitorului. Pe de altă parte, Tower era chiar aici. Ceea ce, într-un fel, avea noimă. Eddie citise undeva că, foarte posibil, unicii supravieţuitori ai unui război nuclear vor fi gândacii de bucătărie.

Nu-ţi mai bate capul, dulceaţă, muşcă-ţi limba şi lasă-l pe Roland să se ocupe de el. Nu se poate să-l omori!

Nu, probabil că nu.

Cel puţin, nu până când sai Tower nu va fi semnat pe linia punctată. După aceea, însă… după aceea…

6

— Aaron! strigă Tower urcând treptele terasei.

Roland surprinse privirea lui Deepneau şi-i puse un deget la buze.

— Aaron, hei, *Aaron!*

Vocea lui Tower era puternică, vocea unui om care se bucură de viaţă – nu a unui fugar, ci a unuia care şi-a făcut din meserie un hobby şi îl duce cu el şi în vacanţă.

— Aaron, am fost acasă la văduva aia din East Fryeburg şi, ce crezi? Are toate romanele lui Herman Wouk! Nu ediţiile alea broşate şi ieftine, aşa cum mă aşteptasem eu, ci…

Scârţâitul strident al arcurilor uşii cu plasă fu urmat de

tropăitul paşilor lui.

— …ci primele ediţii cartonate de la editura Doubleday! *Marjorie Morningstar! Revolta de pe Caine!* Auzi tu, ar fi bine ca ăia cu incendiul de peste lac să fie asiguraţi, că…

Intră. Îl văzu pe Aaron. Îl văzu pe Roland aşezat vizavi de Deepneau, îi văzu ochii albaştri şi înspăimântători, cu riduri adânci la colţuri, aţintiţi asupra lui. Şi, ultimul, îl văzu pe Eddie. Dar Eddie nu-l văzu pe el. În ultima clipă, tânărul Eddie Dean îşi lăsase mâinile încleştate între genunchi şi capul în jos, astfel încât acum se uita fix la scândurile duşumelei. Îşi muşca la propriu limba. Pe degetul mare de la mâna dreaptă îi curseseră doi stropi de sânge. Îşi aţinti ochii pe stropii aceştia. Îşi concentră întreaga atenţie asupra lor. Pentru că, dacă şi-ar fi ridicat privirea spre posesorul acelei voci fericite, cu siguranţă că l-ar fi omorât.

Ne-a văzut maşina. A văzut-o, dar nici prin cap nu i-a trecut să se ducă să se uite mai bine la ea. Nici prin cap nu i-a trecut să strige la prietenul lui şi să-l întrebe cine a venit, sau dacă totul e în regulă. Dacă el, Aaron, *e în regulă. Pentru că se gândea doar la un individ pe care-l cheamă Herman Wouk şi la ediţiile de calitate, nu la cele broşate. N-ai tu treabă, tipule. Pentru că ai imaginaţia limitată, ca Jack Andolini. Tu şi cu Jack nu sunteţi decât doi gândaci jegoși care se agită pe pardoseala universului. Cu ochii la câştig, da! Cu ochii mereu la blestematul ăla de câştig!*

— *Tu,* îngăimă Tower, uitând de toată bucuria şi exaltarea. Omul de…

— Omul de nicăieri, spuse Eddie fără să ridice privirea. Cel care ţi l-a luat din cârcă pe Jack Andolini atunci când mai aveai două minute şi te căcai pe tine. Şi aşa mă răsplăteşti. Eşti ăl mai tare, nu?

Cum termină de vorbit îşi înfipse din nou dinţii în limbă. Îi tremurau mâinile încleştate. Se aştepta ca Roland să intervină – sigur că o va face, doar nu se aştepta ca Eddie să trateze cu monstrul ăsta egoist de unul singur, căci nu ar fi fost deloc în stare, dar deloc, deloc – însă Roland nu spuse nimic.

Tower izbucni în râs. Hohote nervoase şi sparte, aşa cum îi sunase şi vocea atunci când îşi dăduse seama ce musafiri îl

aşteaptă în bucătăria cabanei lui închiriate.

— Of, domnule… domnule Dean… sunt convins că ai exagerat gravitatea situaţiei…

— Îmi amintesc, îl întrerupse Eddie, tot fără să-l privească, mirosul de benzină. Am tras cu arma *dinh*-ului meu, mai ţii minte? Am avut noroc că nu erau vapori şi că am tras bine. Au turnat benzină în colţul în care ai tu biroul. Aveau de gând să-ţi incendieze cărţile preferate… sau, poate c-ar fi mai bine să le numesc „prietenii tăi cei mai buni", „familia ta"? Asta reprezintă cărţile pentru tine, corect? Şi Deepneau, ei, ce? Cine căcat mai e şi ăsta? Un boşorog oarecare, plin-ochi cu cancer, care a fost de acord să vină cu tine în nord atunci când ai avut nevoie de un tovarăş de fugă. Dar l-ai lăsa să moară în şanţ dacă ar fi să alegi între el şi o primă ediţie a operelor lui Shakespeare, sau vreun Ernest Hemingway mai deosebit.

— Mă jigneşti! strigă Tower. S-a nimerit să aflu că librăria mea a fost făcută scrum! Şi, printr-o omisiune, nu mi-am asigurat-o! Sunt minat şi asta nu-i decât vina ta! Vreau să ieşi afară!

— Nu ţi-ai plătit asigurarea pentru că ai avut nevoie de bani ca să cumperi colecţia aia cu Hopalong Cassidy{19}, anul trecut, când s-au pus în vânzare proprietăţile lui Clarence Mulford, spuse blând Deepneau. Mi-ai zis că povestea cu asigurarea este ceva temporar, dar…

— Aşa a şi fost! exclamă Tower, lezat şi surprins, de parcă nu s-ar fi aşteptat la o asemenea trădare. A fost doar ceva *temporar,* fir-ar să fie!

— …dar să-l învinovăţeşti pe tânărul acesta, continuă Deepneau pe acelaşi ton netulburat, însă plin de regret, mi se pare teribil de incorect din partea ta.

— Vreau să pleci de aici! mârâi Tower la Eddie. Şi ia-ţi şi prietenul cu tine! Nu vreau să fac nici-o afacere cu voi! Dacă ai crezut vreodată altminteri, a fost o… o *neînţelegere!*

Se agăţă de ultimul cuvânt ca de o ediţie princeps mult visată şi îl transformă în urlet.

Eddie îşi strânse şi mai tare mâinile. Niciodată nu fusese mai conştient de pistolul pe care îl purta la brâu; acesta

căpătase un soi de greutate otrăvitoare şi vie. Simţea cum pielea îi pute a transpiraţie. Iar acum, din palme începură să-i picure stropi de sânge pe podea. Simţea cum îşi taie limba cu dinţii. Mă rog, şi asta era o metodă ca să uite de durerea din picior. Se hotărî să-i ofere limbii în cauză o scurtă eliberare condiţionată.

— Dar ceea ce-mi amintesc cel mai bine despre întâlnirea noastră…

— Ai nişte cărţi care-mi aparţin, îl întrerupse Tower. Le vreau înapoi. *Insist* să…

— Tacă-ţi gura, Cal, spuse Deepneau.

— *Poftim?*

Acum Tower nu mai suna rănit, ci de-a dreptul consternat. Fără suflu.

— Nu te mai agita. Meriţi cu vârf şi îndesat să fii certat. Şi tu ştii asta. Şi dacă ai noroc, n-o să te alegi decât cu nişte mustrări. Aşa că, măcar o dată în viaţă, taci din gură şi poartă-te cu demnitate.

— Ascultă-ţi prietenul cu luare-aminte, spuse Roland pe un ton de aprobare seacă.

— Ce-mi amintesc cel mai bine, continuă Eddie, este cât de oripilat ai fost atunci când m-ai auzit spunându-i lui Andolini că, dacă nu te lasă în pace, eu şi cu prietenii mei vom umple cu cadavre Piaţa Grand Army. Cu femei şi cu copii morţi, mai ales. Şi nu ţi-a plăcut ce auzi. Dar, ştii ceva, Cal? Jack Andolini este chiar acum aici, în East Stoneham.

— *Minţi!* spuse Tower încercând să tragă aer în piept şi transformând cuvântul în icnet.

— O, Doamne, şopti Eddie, bine ar fi. Am văzut cu ochii mei cum au murit două femei nevinovate, Cal. La magazinul mixt, acolo au murit. Andolini ne-a întins o cursă. Şi, dacă eşti un om cucernic – deşi nu prea pari, doar dacă nu cumva te apucă cucernicia atunci când eşti în pericol de a-ţi pierde vreo ediţie princeps – dar, să zicem că eşti cucernic, atunci ai face bine să te pui în genunchi şi să te rogi la dumnezeul anticarilor egoişti şi obsedaţi şi vorace şi insensibili şi necinstiţi să fi fost o femeie pe nume *Mia* cea care i-a

dezvăluit *dinh*-ului lui Balazar locul unde ne vom afla noi. Roagă-te să fi fost *ea,* nu tu. Pentru că, dacă pe *tine,* Calvin, te-au urmărit nemernicii ăia, înseamnă că ai *mâinile* pătate cu sângele femeilor acelora!

Vocea i se ridica şi i se tot ridica, şi, cu toate că nu-şi clintea privirea din pământ, începuse să tremure din tot trupul. Simţea cum îi ies ochii din orbite şi cum venele i se reliefează pe gâtul încordat. Simţea cum i se ridică testiculele, mici şi tari ca doi sâmburi de piersică. Dar, mai ales, simţea dorinţa arzătoare să ţâşnească spre capătul celălalt al camerei, lin şi graţios ca un balerin, şi să-şi îngroape mâinile în grumazul alb şi cărnos al lui Calvin Tower. Îl aştepta pe Roland să intervină – *spera* că Roland va interveni –, dar pistolarul nu schiţă niciun gest, iar vocea lui Eddie se ridică şi mai mult spre inevitabilul urlet de furie.

— Una din femeile alea s-a prăbuşit pe loc, dar cealaltă… cealaltă a mai rămas vreo două secunde în picioare. Glonţul i-a retezat creştetul capului. Cred că a fost glonţ de mitralieră şi, cât a mai stat în picioare, semăna cu un vulcan. Numai că din cap îi ţâşnea sânge, nu lavă. Mă rog, poate că Mia a trădat. Am senzaţia că mai degrabă aşa a fost. Nu-i prea logic, dar, din fericire pentru tine, senzaţia asta a mea e destul de *puternică.* Mia a folosit informaţiile care-i aparţineau lui Susannah ca să-şi protejeze fătul.

— Mia? Tinere – domnule Dean – nu cunosc nici-o…

— Tacă-ţi dracului gura aia! zbieră Eddie. Tacă-ţi gura, şobolanule! Turnător mincinos şi fără cuvânt ce eşti tu! Porc de câine hrăpăreţ şi avar! De ce n-ai pus afişe în tot oraşul? SAL'TARE, OAMENI BUNI! SUNT CAL TOWER! LOCUIESC PE ROCKET ROAD, ÎN EAST STONEHAM! CE-AR FI SĂ NE VIZITAŢI PE MINE ŞI PE PRIETENUL MEU, AARON? ADUCEŢI ŞI ARMELE!

Foarte încet, Eddie îşi ridică privirea. Pe obraji i se prelingeau lacrimi grele de furie. Tower se dăduse înapoi din faţa exploziei lui, iar acum se sprijinea de peretele de lângă uşă, holbându-se la el cu ochi mari şi umezi. Broboane de transpiraţie îi acopereau fruntea. Îşi ţinea strâns la piept

geanta cu noile achiziţii, ca pe un scut.

Eddie îl privi fără să clipească. Stropi de sânge îi picurau din mâinile încleştate; pata roşie de pe mânecă începuse să se întindă din nou; un firicel de sânge i se prelingea din colţul gurii. Şi avea sentimentul că înţelege tăcerea lui Roland. Ce se petrecea aici era treaba lui Eddie Dean, şi numai a lui. Pentru că el era cel care îl cunoştea pe Tower la fel de bine precum îşi cunoştea propriul buzunar, păi, nu? Îl cunoştea foarte, foarte bine. Oare nu crezuse el, odată ca niciodată, însă nu cu prea multă vreme în urmă, că absolut orice din lumea asta, cu excepţia heroinei, era fără valoare şi fără importanţă? Oare nu crezuse el că absolut tot ce nu era heroină putea fi negociat, cumpărat şi vândut fără probleme? Oare nu ajunsese el într-un punct când ar fi fost în stare să-şi scoată propria mamă la produs – literalmente – dacă aşa putea face rost de următoarea doză de drog? Oare nu din această cauză era el acum atât de furios?

— Terenul acela de pe colţul dintre Second Avenue şi 46th Street nu ţi-a aparţinut niciodată, spuse Eddie. Nu i-a aparţinut nici tatălui tău, nici tatălui acestuia, nici nimănui din neamul tău care duce la Ştefan Toren. Voi nu aţi fost decât paznicii lui, tot aşa cum eu sunt paznicul pistolului pe care îl port la brâu.

— Nu recunosc una ca asta!

— Nu mai spune? interveni Aaron. Curios. Te-am auzit vorbind exact în aceiaşi termeni despre bucata aia de pământ…

— *Aaron, taci din gură!*

— …de foarte multe ori, încheie calm Deepneau.

Se auzi un pocnet mic. Eddie sări în picioare, nepăsător la junghiul de durere din gambă. Fusese un chibrit. Roland îşi aprindea o altă ţigară. Filtrul acesteia zăcea aruncat pe muşamaua de pe masă, alături de alte două. Semănau cu nişte gloanţe micuţe.

— Uite ce mi-ai zis atunci, spuse Eddie simţindu-se brusc foarte calm. Furia îi ieşise din organism, precum otrava extrasă dintr-o muşcătură de viperă. Lui Roland îi datora asta

şi îi era recunoscător, în ciuda limbii şi palmelor pline de sânge.

— Orice aş fi zis atunci… eram speriat… mi-era teamă c-ai să mă omori!

— Mi-ai spus că ai un plic datat martie 1846. Şi mi-ai mai spus că în plicul acela se află o bucată de hârtie pe care este scris un nume. Mi-ai spus…

— *Nu recunosc…*

— Mi-ai spus că, dacă îţi voi putea spune care este numele trecut pe bucata aceea de hârtie, îmi vei vinde terenul. Pe un dolar. Cu înţelegerea că vei mai primi mult mai mult – milioane – de acum şi până… să zicem până în 1985.

Tower scoase un hohot scurt de râs, ca un lătrat.

— Dacă tot negociem, de ce nu-mi oferi Podul Brooklyn?

— Ţi-ai dat cuvântul. Iar acum tatăl tău te priveşte cum încerci să ţi-l calci.

Calvin Tower zbieră:

— *NU RECUNOSC ABSOLUT NIMIC DIN TOT CE SPUI!*

— Nu recunoaşte, şi vei fi blestemat, îi spuse Eddie. Şi acum, uite, am să-ţi zic ceva, Cal, ceva ce ştiu în adâncul inimii mele istovite, dar încă vii. Amară e pâinea pe care o mănânci. Tu nu-ţi dai seama ori pentru că te-a convins cineva că ar fi dulce, ori pentru că ai papilele gustative amorţite.

— Habar n-am ce vrei tu să zici acolo! Eşti nebun!

— Nu, spuse Aaron. Nu este. Tu eşti cel nebun dacă n-ai de gând să-l asculţi. Am senzaţia… mi se pare că încearcă să-ţi ofere şansa să-ţi mântuieşti viaţa.

— Renunţă, zise Eddie. Măcar o dată în viaţa asta a ta ascultă la ce-ţi spune îngerul tău cel bun, nu celălalt. Celălalt înger te urăşte, Cal. Nu vrea nimic altceva decât să te ucidă. Crede-mă. Ştiu asta.

Tăcerea umplu cabana. De pe lac se auzi strigătul unui cufundar. De peste lac se auzi sunetul mult mai puţin încântător al sirenelor. Calvin Tower îşi umezi buzele.

— Spui adevărul despre Andolini? E în oraş?

— Da, răspunse Eddie.

Acum se auzea gâfâitul gros al unui elicopter. Al vreunui

post de televiziune, oare? Nu era cam cu cinci ani prea devreme, mai ales aici, la mama naibii?

Anticarul se uită la Roland. Sigur, fusese luat prin surprindere, fusese incriminat cu vârf şi îndesat, şi iată că începea să-şi recapete cumpătul, puţin câte puţin. Eddie îl observă şi reflectă cu tristeţe (nu pentru prima oară) la cât de mult mai simplă ar fi viaţa dacă oamenii ar sta cuminţi în pătrăţica lor. Nu voia să piardă vremea gândindu-se că Tower ar fi fost înzestrat cu ceva curaj, sau că ar fi fost vreun văr de-al doilea al personajelor pozitive, dar poate că era şi una, şi alta. Afurisit să fie.

— Tu eşti chiar Roland de Gilead?

Roland îl privi printre norişorii de fum de ţigară.

— Adevăr rosteşte gura ta, mulţumescu-ţi ţie pentru asta.

— Roland din neamul lui Eld?

— Da.

— Fiu al lui Steven?

— Da.

— Nepot al lui Alaric?

Ochii lui Roland licăriră de surprindere. Şi Eddie era surprins, dar, înainte de toate, simţea un soi de uşurare ostenită. Întrebările puse de Tower nu puteau însemna decât două lucruri. În primul rând, moştenise mult mai multe din moşi strămoşi, nu doar numele şi ocupaţia lui Roland. În al doilea, începea să revină la sentimente mai bune.

— Al lui Alaric, aşa este, zise Roland. Cel cu părul roşu.

— Nu ştiu nimic despre părul lui, dar ştiu de ce s-a dus în Garlan. Tu ştii?

— Să ucidă dragonul.

— Şi l-a ucis?

— Nu, a ajuns prea târziu. Unicul dragon rămas în partea aceea de lume fusese deja omorât de un alt rege, care a fost asasinat după aceea.

Acum, spre marea uluire a lui Eddie, Tower îi adresă lui Roland câteva cuvinte bolovănoase, împleticite, într-o limbă care, cu foarte multă bunăvoinţă, ar fi putut fi considerată verişoară de gradul al doilea cu engleza. Auzi ceva care suna

cam aşa: *Ai feet Rol-hând, ta feet puşc, ta feet tol, ta ai puşc?*

Roland încuviinţă din cap şi-i răspunse în aceeaşi limbă, rostind rar şi cu mare grijă cuvintele. Când termină, Tower se mototoli lângă perete, scăpând pe jos geanta cu cărţi.

— Ce prost am fost, şopti el.

Nu se grăbi nimeni să-l contrazică.

— Roland, vrei să ieşi până afară cu mine? Trebuie… eu… trebuie…

Şi Tower izbucni în plâns. Mai spuse ceva în limba aceea care nu era engleza şi încheie fraza cu o modulaţie ascendentă, ca şi cum ar fi pus o întrebare.

Roland se ridică fără să-i răspundă. Se ridică şi Eddie, strâmbându-se la durerea din picior. Da, clar, avea un glonţ acolo, înăuntru, îl simţea. Îl apucă pe Roland de braţ şi-l trase către el ca să-i şoptească la ureche:

— Nu uita că Tower şi Deepneau au un rendez-vous la Spălătoria „Golful Ţestoasei" patru ani de-acum încolo. Pomeneşte-i de 47th Street, între Second şi First. Probabil că ştie deja locul. Tower şi Deepneau au fost… sunt… *vor fi* cei care-i vor salva viaţa lui Don Callahan. Sunt sigur.

Roland dădu din cap, apoi traversă încăperea spre Tower, care mai întâi se feri din faţa lui, apoi se redresă cu un efort conştient. Roland îl prinse de mână în stilul Calla şi îl conduse afară.

Atunci Eddie îi spuse lui Deepneau:

— Poţi să începi să întocmeşti contractul. Vinde.

Deepneau îl măsură sceptic din privire.

— Chiar aşa?

— Mda, zise Eddie. Chiar aşa.

7

Întocmirea contractului nu dură mult. În bucătărie Deepneau găsi un blocnotes (cu un castor cu mutriţă nostimă desenat pe fiecare pagină şi cu o explicaţie care spunea N-AM RĂGAZ DE ATÂTEA TREBURI) şi trasă pe el clauzele

contractului, oprindu-se din când în când ca să-l mai întrebe pe Eddie câte ceva.

La sfârşit, Deepneau privi lung la chipul lucios de sudoare al lui Eddie şi-i spuse:

— Am la mine nişte tablete de Percocet. Vrei să-ţi dau?

— Mai întrebi!? se bucură Eddie.

Dacă le lua acum, credea – spera – că va fi pregătit pentru ce voia să-l pună pe Roland să facă atunci când se va întoarce în casă. Glonţul era înăuntru, înăuntru în piciorul lui, fără nici-o îndoială, şi trebuia să-l scoată.

— Poţi să-mi dai patru?

Deepneau se uită nedumerit la el.

— Ştiu ce fac, fii pe pace, îl linişti Eddie şi adăugă: Din păcate.

8

Aaron descoperi în cutia cu medicamente a cabanei două benzi de leucoplast pentru copii (una cu Albă ca Zăpada şi cealaltă cu Bambi) şi le lipi peste rana din braţul lui Eddie după ce o spălă cu o doză de dezinfectant. Apoi, în vreme ce-i umplea un pahar cu apă ca să poată lua mai uşor analgezicele, îl întrebă pe tânăr de unde vine.

— Deoarece, chiar dacă pari a te fi născut cu arma aia la brâu, semeni la vorbă mai mult cu Cal şi cu mine decât cu prietenul tău.

Eddie rânji vesel.

— Există o explicaţie foarte bună. Am crescut în Brooklyn, Oraşul Cooperatist[{20}].

Şi îşi zise: *Ce părere ai avea dacă ţi-aş spune aşa, printre altele, că sunt acolo chiar acum, în momentul ăsta? Că Eddie Dean, cel mai excitat puşti de cinşpe ani din întregul univers, îşi face chiar acum de cap pe străzi? Cel mai important lucru din lume pentru acel Eddie Dean este să se reguleze. Şi nici vorbă să-şi bată capul cu lucruri precum prăbuşirea Turnului Întunecat sau cu vrun naşparliu pe care-l cheamă Regele Purpuriu încă vreo…*

Observă modul în care îl privea Deepneau şi-şi reteză la iuţeală firul nostalgic al gândurilor.

— Ce e? Mi-atârnă un muc din nas, sau ce?

— Oraşul Cooperatist nu este în Brooklyn, îi spuse Deepneau cu blândeţe, ca şi cum ar fi corectat un copil mic. Oraşul Cooperatist este în Bronx. Acolo a fost dintotdeauna.

— Asta-i… începu Eddie, vrând să adauge *ridicol,* dar, înainte să rostească cuvântul, lumea păru să şovăie pe axă.

Din nou se simţi copleşit de sentimentul acela de fragilitate, de senzaţia că întregul univers (sau un întreg *continuum* de universuri) este construit din cristal, iar nu din oţel. Nicicum nu putea explica în mod raţional ceea ce simte, deoarece nu era nimic raţional în ce se întâmpla.

— Mai există şi alte lumi în afară de acestea, şopti el. Aşa i-a zis Jake lui Roland înainte să moară. „Atunci, du-te… mai există şi alte lumi în afară de astea." Şi probabil că a avut dreptate, pentru că s-a întors.

— Domnule Dean? se îngrijoră Deepneau. Nu pricep ce spui, dar văd că te-ai făcut alb la faţă. Cred c-ar fi mai bine să stai jos.

Eddie îl lăsă să-l conducă înapoi în bucătăria/salonaş a cabanei. Dar, oare el pricepea ce spune? Pricepea cum de Aaron Deepneau – new yorkez get-beget – poate afirma cu atâta siguranţă nonşalantă că Oraşul Cooperatist se află în Bronx, când el, Eddie, ştia că se află în Brooklyn?

Nu tocmai, dar pricepea suficient cât să se simtă speriat de moarte. Alte lumi. Poate un număr infinit de lumi, rotindu-se toate în jurul acelei axe care este Turnul. Asemănătoare toate, dar *existau* anumite deosebiri. Alţi politicieni pe bancnote. Alte mărci de automobile – Takuro Spirit în loc de Datsun, de pildă – şi alte echipe de baseball. În lumile acestea, dintre care una fusese decimată de o epidemie numită „supergripa", puteai sări prin timp încoace şi încolo, în trecut şi în viitor. Pentru că…

Pentru că, într-un mod fundamental, acestea nu sunt lumea reală. Sau dacă şi ele sunt reale, nu sunt lumea-cheie.

Da, cam aşa. El venise dintr-una din aceste alte lumi, acum era convins de asta. La fel şi Susannah. Şi cei doi Jake, Jake Unu şi Jake Doi, cel care se prăbuşise în abis şi cel pe care îl

salvaseră scoţându-l, la propriu, dintre fălcile monstrului.

Însă lumea aceasta era lumea-cheie. Şi o ştia pentru că el era de meserie *creator de chei: Dad-a-chum, dad-a-chee, nu te speria, cheia-i a ta.*

Beryl Evans? Nu chiar reală. Claudia y Inez Bachman? Reală.

Lumea în care Oraşul Cooperatist se află în Brooklyn? Nu chiar reală. Lumea în care Oraşul Cooperatist se află în Bronx? Reală, oricât de greu i-ar fi fost să înghită una ca asta.

Şi presupunea că Părintele Callahan trecuse din lumea reală într-una din celelalte lumi cu mult înainte de a ajunge pe drumurile lui ascunse; fără ca măcar să-şi dea seama. Povestise cum oficiase slujba de înmormântare a unui băieţel şi cum, după aceea…

— A spus că după aceea s-a schimbat totul, murmură Eddie aşezându-se pe scaun. *S-a schimbat totul.*

— Da, da, zise Aaron Deepneau bătându-l uşurel pe umăr. Acum stai aici şi linişteşte-te.

— De la seminarul teologic din Boston Părintele s-a dus în Lovell. Lovell este real. Salem's Lot nu este real. A fost inventat de un scriitor pe care îl cheamă…

— Îţi aduc o compresă rece să ţi-o ţii pe frunte.

— Bună idee, zise Eddie neatent, închizând ochii.

Era complet năucit. Real, nu tocmai real. Avea dreptate profesorul acela la pensie, prietenul lui John Cullum: coloana adevărului *chiar* are o gaură în ea. Eddie se întrebă dacă ştie cineva cât de adâncă este.

9

Un alt Calvin Tower se întoarse în cabană împreună cu Roland cincisprezece minute mai târziu, un Calvin Tower mult mai tăcut şi mult mai calm. Îl întrebă pe Deepneau dacă întocmise un act de vânzare, iar atunci când prietenul său încuviinţă din cap, nu spuse nimic, ci doar dădu din cap la rândul lui. Scoase din frigider câteva cutii cu bere Blue Ribbon

pe care le oferi celor de faţă. Eddie se văzu nevoit să-l refuze, căci nu voia să îmbăieze în alcool pastilele luate mai devreme.

Tower nu ţinu niciun toast şi îşi bău jumătate din bere dintr-o singură mişcare.

— Nu se întâmplă în fiecare zi să fiu numit „scursura omenirii” de un om care-mi promite să mă facă milionar şi să-mi elibereze inima de cea mai apăsătoare povară ce mi-a fost dat s-o port. Auzi, Aaron, crezi că actul ăsta rezistă la tribunal?

Aaron Deepneau încuviinţă printr-un semn din cap. Cam cu părere de rău, îşi spuse Eddie.

— Atunci, bine, zise Tower.

Şi, după o pauză:

— Bine, atunci, hai s-o facem.

Dar tot nu semnă.

Atunci Roland îi zise ceva în limba aceea străină. Tower se crispă şi îşi mâzgăli la iuţeală numele, cu buzele atât de strânse, că parcă nici nu mai avea gură. Eddie semnă din partea Corporaţiei Tet, minunându-se cât de curios i se părea să ţină un pix în mână – nici nu-şi mai amintea de câtă vreme nu mai văzuse unul.

Când formalităţile se încheiară, sai Tower se suci la loc – se uită la Eddie şi zbieră cu o voce spartă şi stridentă:

— Iacătă! M-aţi făcut cerşetor! Dă-mi dolarul meu. Mi-ai promis un dolar! Îmi vine să mă cac şi vreau să mă şterg cu el la cur!

Şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Rămase aşa câteva secunde, timp în care Roland împături frumos documentul (Deepneau semnase în calitate de martor) şi şi-l puse în buzunar.

Tower îşi lăsă mâinile jos. Avea ochii uscaţi şi trăsăturile calme. Ba chiar parcă avea ceva culoare în obrajii pământii cu câteva clipe mai înainte.

— Oricât vi s-ar părea de ciudat, cred că mă simt ceva mai bine, spuse el şi se întoarse spre Aaron. Chiar crezi că *cockbunii* ăştia doi au dreptate? Le dai crezare *puţelor* ăstora?

— Cred că e foarte posibil, surâse Aaron.

Între timp, Eddie tot încerca să găsească o modalitate prin

care să se convingă de faptul că aceşti doi oameni – şi nu alţii – îl vor salva pe Callahan din mâinile Fraţilor Hitler. Unul dintre ei parcă spusese…

— Ascultaţi, le zise el. Am auzit o expresie, cred că-i în idiş. *Gai cocknifen yom.* Ştiţi cumva ce înseamnă?

Deepneau îşi dădu capul pe spate şi izbucni în hohote de râs.

— Da, în idiş e, ai nimerit-o. Maică-mea îmi spunea aşa când se supăra rău de tot pe mine. Înseamnă „du-te şi te pişă în ocean".

Eddie îi aruncă lui Roland o privire plină de subînţelesuri. În următorii doi ani, unul dintre aceşti doi oameni – cel mai probabil Tower – îşi va cumpăra un inel pe care vor fi gravate cuvintele *Ex Libris.* Poate şi-l va cumpăra – cât de aiurea este – pentru că Eddie Dean – şi nimeni altul – îi vârâse ideea asta lui Cal Tower în cap. Şi Tower – egoistul, hrăpăreţul, zgârcitul, ahtiatul după cărţi Calvin Tower – va salva viaţa Părintelui Callahan purtând inelul acela pe deget. Sigur că va fi speriat de moarte (la fel şi Deepneau), dar o va face. Şi…

Ochii lui Eddie se opriră asupra pixului cu care Tower semnase actul de vânzare. Pix Bic Clic absolut normal. Şi adevărul colosal a ceea ce tocmai se întâmplase îl izbi în moalele capului. Era al lor. Terenul viran era al lor. *Al lor,* nu al Corporaţiei Sombra. *Trandafirul era al lor!*

Parcă era beat de atâta fericire. Deci trandafirul aparţinea de acum Corporaţiei Tet, şi anume companiei lui Deschain, Dean, Dean, Chambbers & Ete. De acum era responsabilitatea lor, şi la bine, şi la rău. Câştigaseră runda aceasta.

Dar nimic din toate astea nu schimba faptul că el avea un glonţ în picior.

— Roland, zise el, vreau să te rog ceva.

10

Cinci minute mai târziu, Eddie stătea culcat pe podeaua acoperită cu linoleum a cabanei. Îşi scosese pantalonii şi

rămăsese în indispensabilii ridicoli pe care şi-i cumpărase în Calla. Într-o mână ţinea o curea din piele care-şi petrecuse întreaga viaţă strângând beteliile pantalonilor lui Aaron Deepneau. Lângă el se afla un lighean plin cu un lichid maro închis.

Rana din picior se afla cam la şase centimetri mai jos de genunchi şi puţin la dreapta faţă de tibie. Carnea din jur se ridicase formând un con micuţ şi dur. Acest crater miniatural de vulcan era umplut cu un cheag de sânge roşu-vineţiu. Sub gamba lui Eddie fuseseră aşezate două prosoape împăturite.

— Mă hipnotizezi? îl întrebă el pe Roland.

Dar se uită mai bine la cureaua din mână şi îşi dădu singur răspunsul:

— Of, curu', nici vorbă, nu?

— N-avem vreme.

Roland cotrobăia prin sertarul cu mărunţişuri din stânga chiuvetei. Găsi ce căuta şi se apropie de tânăr cu un cleşte şi un cuţit. Lui Eddie această combinaţie i se păru tare nasoală.

Pistolarul se aşeză într-un genunchi alături de el. Tower şi Deepneau rămăseseră în zona livingului şi se holbau uimiţi la ei.

— Pe când eram copii, Curt ne-a zis ceva, spuse Roland. Vrei să ştii ce, Eddie?

— Sigur, dacă tu crezi că mă ajută.

— Durerea urcă. De la inimă la cap, durerea urcă. Îndoaie cureaua lui sai Aaron şi vâră-ţi-o în gură.

Eddie făcu ce-i ceruse Roland, simţindu-se foarte ridicol şi foarte speriat. Oare în câte westernuri văzuse el versiuni ale acestei scene? Uneori era John Wayne cel care strângea un băţ între dinţi, alteori Clint Eastwood muşca dintr-un glonţ şi, parcă, într-un serial, îl văzuse pe Robert Culp ţinând în gură o curea ca aceasta.

Dar fireşte că va trebui să extragem glonţul pe bune, îşi spuse Eddie. *Nici-o astfel de poveste n-ar fi completă fără scena în care…*

Şi îl trăsni o amintire, şocantă prin claritatea ei, făcându-l să scape cureaua din gură. Ba chiar scoase un strigăt de

uimire.

Roland tocmai se pregătea să înmoaie ustensilele acelea chirurgicale primitive în ligheanul unde turnase restul dezinfectantului. Se uită îngrijorat la Eddie.

— Ce s-a întâmplat?

O clipă, tânărul nu fu în stare să-i răspundă. Rămăsese la propriu fără aer; plămânii parcă-i erau la fel de turtiţi ca un cimpoi la care nu mai cântă nimeni, îşi amintea de un film la care se uitaseră fraţii Dean, într-o după-amiază, la televizorul din apartamentul lor din

(Brooklyn)

(Bronx)

Oraşul Cooperatist. În cele mai multe rânduri Henry era cel care hotăra la ce film se vor uita, pentru că era mai mare – şi ca vârstă, şi ca muşchi. Eddie nu protesta nici prea mult, nici prea des faţă de această dictatură; îşi adora fratele. (Iar atunci când se întâmpla să *protesteze* prea mult, era foarte posibil să capete „o mie de ace" la mână, sau „castane" în tărtăcuţă.) Henry era topit după westernuri. Era topit după genul acesta de filme în care, mai devreme sau mai târziu, unul dintre personaje va ajunge să muşte băţul sau cureaua sau glonţul.

— Roland, şopti el cu o voce foarte răguşită. Ascultă-mă, Roland.

— Te ascult cu luare-aminte.

— Am văzut odată un film. Ţi-am explicat ce-s alea filmele, da?

— Poveşti spuse prin imagini mişcătoare.

— Câteodată stăteam acasă cu Henry şi ne uitam la filme la televizor. Televizorul este o maşină de filme pe care o ai acasă.

— O maşină de făcut căcat, ar spune unii, comentă Tower.

Eddie nu-l luă în seamă.

— Şi ţin minte că am văzut un film despre nişte ţărani mexicani – despre nişte *folken,* dacă înţelegi ce vreau să spun – care au angajat nişte pistolari ca să-i apere de anumiţi *banditos* care le atacau satul şi le furau recoltele în fiecare an. Ţi se pare cunoscut?

Roland îl privi cu gravitate şi cu un soi de tristeţe.

— Da. Într-adevăr.

— Şi mai e şi numele satului lui Tian. Mereu mi s-a părut că-mi sună cunoscut, dar nu ştiam de ce. Acuma ştiu. Filmul despre care-ţi zic se numea *Cei şapte magnifici.* Şi, că veni vorba, Roland, cam câţi zici tu că am fost în şanţul ăla, aşteptând să vină Lupii?

— Băieţi, vreţi, vă rog frumos, să ne spuneţi şi nouă despre ce vorbiţi? întrebă Deepneau cât se poate de politicos, dar Eddie şi Roland îl ignorară şi pe el.

Roland rămase tăcut câteva clipe, spicuind printre amintiri, apoi zise:

— Tu şi cu mine, Susannah, Jake, Margaret, Zalia şi Rosa. Sigur, au mai fost şi gemenii Tavery şi băiatul lui Ben Slightman – dar am fost exact şapte luptători.

— Corect. Iar legătura pe care n-o puteam face se referă la regizorul filmului. Regizorul este omul acela care conduce toate treburile ce ţin de facerea unui film. Adică *dinh*-ul.

Roland făcu semn că a înţeles.

— Iar *dinh*-ul filmului *Cei şapte magnifici* a fost un bărbat pe nume John Sturges.

Roland rămase dus pe gânduri. Apoi rosti un singur cuvânt:

— *Ka.*

Eddie izbucni în râs. Pur şi simplu nu se putea abţine. Roland avea mereu acelaşi răspuns pentru orice.

11

— Ca să opreşti durerea, îi explică Roland, trebuie să muşti din curea chiar în clipa în care o simţi. Pricepi? *Chiar în clipa aceea.* O opreşti cu dinţii.

— M-am prins. Grăbeşte-te.

— Voi face tot ce-mi stă în putere.

Roland înmuie mai întâi cleştele, apoi şi cuţitul în dezinfectant. Eddie aşteptă, ţinând cureaua în gură. Da, sigur că da, odată ce observai tiparul de bază nu mai aveai cum să

te faci că nu l-ai văzut, nu-i aşa? Roland era eroul în cazul acesta, vârstnicul şi experimentatul războinic încărunţit ce avea să fie interpretat de o vedetă de talie internaţională, la fel de încărunţită: Paul Newman, sau poate chiar Eastwood în varianta Hollywood. Iar el era tânărul cu mai mulţi muşchi decât minte, jucat de cea mai la modă vedetă masculină. De cineva ca Tom Cruise, Emilio Estevez, Rob Lowe. Decorul ne este deja cunoscut: o cabană în pădure; iar scena este una pe care am vizionat-o de nenumărate rânduri înainte, dar tot nu-şi pierde farmecul: Extragerea Glonţului. Nu lipsea decât bubuitul ameninţător al tobelor din depărtare. Dar, îşi dădu el seama, poate că tobele lipseau tocmai pentru că trecuseră de scena cu Tobele Ameninţătoare din scenariu: tobele divine, care se dovediseră a fi parte a unui cântec al grupului Z.Z. Top, amplificat prin difuzoarele stradale din oraşul Lud. Era tot mai greu să nu recunoască situaţia în care se aflau drept ceea ce era cu adevărat: *erau personaje într-o poveste spusă de altcineva.* Toată această lume…

Refuz să cred una ca asta. Refuz să cred că am crescut în Brooklyn doar din cauză că un scriitor a făcut o greşeală – o greşeală nu prea importantă, ce va fi oricum corectată la a doua ediţie. Hei, Părinte, te înţeleg acum – refuz să accept că sunt un personaj. *Despre* viaţa *mea vorbim noi aici, în pizda-pizdelor măsii!*

— Haide, Roland, scoate porcăria aia din mine.

Pistolarul turnă dezinfectant din lighean peste gamba lui Eddie şi înlătură cheagul de sânge cu vârful cuţitului. Apoi apucă cleştele.

— Fii pregătit să muşti durerea, şopti el.

O clipă mai târziu, Eddie îşi înfipse dinţii în ea cât putu de tare.

12

Roland ştia ce face, mai făcuse operaţia aceasta şi înainte; în plus, glonţul nu intrase prea adânc. Toată povestea se

termină în nouăzeci de secunde – cel mai lung minut şi jumătate din viaţa lui Eddie. La sfârşit, Roland îl bătu pe Eddie peste pumn cu cleştele. Când tânărul reuşi să-şi descleşteze degetele, pistolarul îi puse un glonţ turtit în palmă.

— Păstrează-l ca amintire, îi zise el. S-a oprit chiar la os. El făcea hârâitul ăla pe care-l auzeai.

Eddie se uită la bucata terciuită de plumb, apoi o azvârli pe podeaua acoperită cu linoleum, ca pe un zar.

— Nu-l vreau, răspunse, ştergându-şi fruntea.

Însă Tower, neistovitul colecţionar, ridică glonţul aruncat. În vremea aceasta, Deepneau studia urmele dinţilor din curea, cu o fascinaţie mută.

— Cal, spuse Eddie ridicându-se în coate. E o carte în cufărul ăla al tău…

— Îmi vreau cărţile înapoi, se repezi Tower. Ai face bine să ai grijă de cărţile mele, tinere.

— Sunt convins că sunt într-o stare excelentă, murmură Eddie, amintindu-şi din nou să-şi muşte limba dacă împrejurările i-o vor cere. *Sau cureaua lui Aaron, dacă limba ţi se pare prea puţin.*

— Ar fi bine să fie aşa, băiete; sunt tot ce mi-a mai rămas.

— Alături de cele vreo patruzeci din cutiile tale de valori de la felurite bănci, comentă Aaron Deepneau, făcându-se că nu vede privirea otrăvită pe care i-o aruncă prietenul său. Cea mai valoroasă e, probabil, *Ulysses* cu autograful lui Joyce, dar mai ai şi nişte file absolut superbe din manuscrisele lui Shakespeare, seria de opere complete ale lui Faulkner, tot cu autograf…

— Aaron, vrei să fii bun şi să taci din gură?

— …şi un *Huckleberry Finn* din care ţi-ai putea cumpăra oricând un Mercedes-Benz, încheie Deepneau.

— Mă rog, una dintre cărţile din cufăr se numeşte *Salem's Lot,* îşi continuă Eddie ideea, scrisă de cineva pe nume…

— Stephen King, i-o luă Tower înainte, uitându-se încă o dată la glonţ şi apoi aşezându-l pe masă lângă borcanul cu zahăr. Se spune că locuieşte prin împrejurimi. Am mai făcut

rost de două exemplare din *Lot* şi de trei din primul lui roman, *Carrie*. Speram să mă reped până în Bridgton şi să-l rog să mi le semneze. Bănuiesc că acum va trebui să renunţ.

— Nu pricep de ce anume zici că ar fi atât de valoroase, spuse Eddie. Au, Roland, mă doare!

Pistolarul îi verifica bandajul improvizat de la picior.

— Stai potolit.

Tower nu dădu atenţie acestei întreruperi. Eddie îl adusese din nou la subiectul lui preferat, la obsesia lui, la iubirea lui. La ceea ce Gollum al lui Tolkien ar fi numit „nepreţuitul".

— Domnule Dean, mai ţii minte ce ţi-am zis despre volumul *Hoganul?* Sau *Doganul,* dacă preferi. Ţi-am zis că valoarea unei cărţi rare – aidoma celei a unei monede rare sau a unui timbru rar – poate fi obţinută în diferite moduri. Uneori poate fi vorba doar de un autograf…

— Exemplarul tău din *Salem's Lot* nu-i semnat.

— Nu, pentru că autorul acestui roman este încă foarte tânăr şi foarte puţin cunoscut. S-ar putea să devină cineva într-o bună zi, sau s-ar putea să nu, şi Tower ridică din umeri ca şi când ar fi vrut să spună că totul este în mâinile lui *ka*. Însă acest exemplar… cum să-ţi explic… prima ediţie a cărţii s-a publicat în doar şapte mii cinci sute de exemplare, aproape toate vândute în New England.

— De ce? Pentru că tipul care a scris-o e din New England?

— Da. Şi, aşa cum se întâmplă adesea, valoarea cărţii a fost creată în mod accidental. O reţea locală de televiziune a hotărât s-o promoveze din greu. Ba chiar a produs o reclamă, lucru fără precedent la un nivel atât de mic. Şi a funcţionat. Booklandul din statul Maine a comandat cinci mii de exemplare din prima ediţie – aproape şaptezeci la sută – şi le-a vândut până la ultimul. Şi, ca în cazul *Hoganului,* pe coperta patru erau greşeli de tipar. Însă nu în titlu. Poţi să deosebeşti o primă ediţie din *Salem's Lot* după preţul modificat – în ultimul moment, editura Doubleday a hotărât să-l modifice de la şapte dolari nouăzeci şi cinci de cenţi, la opt nouăzeci şi cinci – şi după numele preotului.

Roland ridică ochii.

— Ce-i cu numele preotului?

— În carte, îl cheamă Părintele Callahan. Dar pe coperta patru s-a scris Părintele *Cody,* care este, de fapt, numele doctorului din poveste.

— Şi n-a fost nevoie decât de atâta lucru ca să-i crească valoarea de la nouă la nouă sute cincizeci, se minună Eddie.

Tower dădu din cap.

— Atâta tot – tiraj mic, preţ modificat, greşeli de tipar. Dar colecţionarea cărţilor rare presupune şi un factor de risc care mie, unul, mi se pare extrem de… de palpitant.

— Asta-i un mod de a-i zice, adăugă sec Deepneau.

— De pildă, cum ar fi dacă tipul ăsta, King, ar deveni celebru sau aclamat de critici? Recunosc că şansele ca una ca asta să se întâmple sunt destul de firave, dar să presupunem că aşa va fi. Exemplarele din prima ediţie a celui de-al doilea roman al său sunt atât de puţine, încât cartea mea ar putea să ajungă să valoreze nu doar şapte mii cinci sute, ci de zece ori mai mult.

Se încruntă la Eddie.

— Aşa că să ai mare grijă de ea.

— Sunt sigur că este în perfectă stare, răspunse Eddie, întrebându-se ce-ar spune Tower dacă ar şti că această presupus viitoare „comoară” a anticarului se află pe un raft din prezbiteriul unuia dintre personajele din ea. Iar prezbiteriul respectiv se află într-un oraş care este geamănul celui dintr-un film vechi în care Yul Brynner este fratele geamăn al lui Roland, iar debutantul Horst Buchholz este fratele geamăn al lui Eddie{21}.

Ar spune că te-ai sonat la cap, asta-ar spune.

Eddie se ridică în picioare, se clătină şi se prinse de masă. După câteva clipe lumea îşi recapătă echilibrul.

— Poţi să calci pe el? îl întrebă Roland.

— Înainte am putut, nu?

— Dar înainte nu-ţi zgărmănase nimeni rana.

Eddie făcu câţiva paşi, apoi dădu din cap. Sigur, gamba îi ardea de durere de fiecare dată când îşi lăsa greutatea pe picior, dar, da – putea să calce pe el.

— Îţi dau ţie restul pastilelor de Percocet, se oferi Aaron. Eu pot să-mi iau altele.

Eddie deschise gura să zică da, sigur, bagă, dar observă că Roland îl priveşte cu atenţie. Dacă ar fi acceptat propunerea lui Deepneau, pistolarul nu ar fi intervenit ca să nu-l facă de râs… dar, da, *dinh*-ul lui îl privea cu atenţie.

Eddie îşi aminti de discursul pe care i-l ţinuse lui Tower, îşi aminti toate bazaconiile poetice pe care i le înşirase despre pâinea amară pe care el, Calvin, o mănâncă. Şi era perfect adevărat. Dar se pare că nici Eddie nu se dădea în lături să se înfrupte din aceeaşi pâine amară. Mai întâi câteva Percodane, apoi câteva Percocete. Şi cât va mai dura, oare, până când nu se va mai putea mulţumi cu atât de puţin şi va începe să caute nişte sedative *adevărate!*

— Cred c-am să zic pas, spuse Eddie. Plecăm la Bridgton…

Roland îl privi surprins:

— Da?

— Da. Şi pot să-mi fac rost de nişte aspirine de pe drum.

— Astine, repetă Roland cu evidentă afecţiune.

— Sigur? insistă Deepneau.

— Mda, sigur, mormăi Eddie şi adăugă: îmi pare rău.

13

Cinci minute mai târziu toţi patru se aflau pe covorul de ace de brad din curticica din faţa cabanei, ascultând sirenele şi privind fumul care începuse să se risipească. Nerăbdător, Eddie se juca cu cheile de la Fordul lui John Cullum. De două ori îl întrebase Roland dacă drumul la Bridgton era absolut necesar şi de două ori îi răspunsese că era aproape sigur că da, era un drum pe care trebuiau să-l facă. Deşi a doua oară adăugase (plin de speranţă) că, în calitate de *dinh*, Roland avea tot dreptul să-i respingă propunerea.

— Nici vorbă. Dacă tu crezi că trebuie să ne ducem să-l cunoaştem pe povestitorul acesta, atunci asta vom face. Îmi doresc doar să pricep *de ce* e aşa de important.

— Cred că vom pricepe amândoi când vom ajunge acolo.

Roland încuviinţă, deşi tot nemulţumit rămăsese.

— Ştiu bine că eşti la fel de nerăbdător ca şi mine să plecăm cât mai repede din lumea aceasta – de pe nivelul acesta al Turnului. Şi înseamnă că presimţirea pe care o ai este foarte puternică de te-ai hotărât să faci exact pe dos.

Da, presimţirea era puternică, dar mai era şi altceva: primise din nou veste de la Susannah, tot din acel Dogan imaginat de ea. Era prizonieră în propriu-i trup – cel puţin, asta îşi *închipuia* Eddie că vrea să-i transmită – ajunsese în anul 1999 şi, în rest, era bine.

Mesajul venise când Roland le mulţumea lui Tower şi Deepneau pentru ajutor. Eddie se dusese la baie cu treabă mică, dar brusc uitase de urgenţa sa şi se aşezase pe capacul WC-ului, cu capul aplecat, ochii închişi. Încercând să-i transmită un mesaj. Încercând să-i spună că trebuie să încerce s-o încetinească pe Mia. Prinsese senzaţia de lumină – era după-amiază în New York –, iar asta nu era bine. Când trecuseră prin Uşa Nedescoperită, Jake şi Părintele Callahan ajunseseră în New York noaptea, văzuse cu ochii lui. Şi ar putea s-o ajute, dar numai dacă ea reuşea s-o încetinească cumva pe Mia.

Fă în aşa fel încât să treacă ziua mai repede, îi transmise el lui Susannah… sau încercă să-i transmită. *Trebuie să faci să treacă ziua mai repede înainte ca Mia să te ducă acolo unde trebuie să nască. Mă auzi? Suze, auzi ce-ţi spun? Răspunde-mi dacă mă auzi! Rezistă, Părintele Callahan şi cu Jake sunt pe drum!*

Iunie, auzi el o şoaptă ca un oftat. *Iunie 1999. Fetele merg pe stradă cu burţile dezgolite şi cu…*

Atunci se auzi un ciocănit în uşa băii şi vocea lui Roland care îl întrebă dacă e gata de drum. Până la sfârşitul zilei vor trebui să ajungă pe aleea Carapacea Ţestoasei din Lovell – locul acela despre care John Cullum spunea că vizitatorii erau o privelişte obişnuită –, dar mai întâi vor face un drum până la Bridgton, unde poate vor reuşi să-l găsească pe creatorul lui Donald Callahan şi al oraşului Salem's Lot.

Ar fi tare ca Stephen King să fie în California pentru ecranizarea unei cărţi, îşi zise Eddie, deşi nu prea credea. Se aflau pe Calea Grinzii, pe drumul lui *ka*. Aşa cum, foarte probabil, se afla şi sai King.

— Să aveţi grijă, băieţi, le zise Deepneau. Sunt mulţi poliţişti prin jur. Ca să nu mai zic de Jack Andolini şi de cine i-o mai fi rămas din gaşca veselă.

— Că veni vorba de Andolini, spuse Roland. Cred că a venit vremea să plecaţi undeva unde să nu mai poată da de voi.

Tower se burzului de îndată. Eddie ar fi putut să jure că aşa va face.

— Să plecăm? *Acum?* Glumeşti! Am de vizitat vreo zece persoane de aici care colecţionează cărţi – cumpără, vând, fac schimb. Unii se pricep, dar alţii…

Şi făcu un gest ca şi cum ar fi tuns o oaie invizibilă.

— Există şi în Vermont particulari care îşi vând cărţile, spuse Eddie. Adu-ţi aminte cât de uşor te-am găsit noi. Tu ne-ai uşurat sarcina, Cal.

— Tânărul are dreptate, fu de acord Aaron.

Iar când Calvin Tower nu răspunse, ci doar începu să-şi studieze ursuz pantofii, Deepneau se uită din nou la Eddie.

— Măcar Cal şi cu mine avem permise de conducere pe care le putem arăta dacă ne opreşte poliţia. Bănuiesc că nici unul din voi n-are aşa ceva.

— Corect, zise Eddie.

— Şi mă îndoiesc foarte tare că aveţi permise portarmă pentru pistoalele alea uriaşe.

Eddie îşi coborî ochii la voluminosul – şi incredibil de vechiul – pistol care-i atârna la şold, apoi se uită amuzat la Deepneau.

— Şi această afirmaţie este cât se poate de corectă, zise el.

— Atunci, fiţi prudenţi.

— Mulţam, spuse Eddie şi îi întinse mâna. Zile lungi şi nopţi senine.

Deepneau i-o strânse.

— Frumoasă urare, fiule, dar mă cam tem că nopţile mele n-au prea fost senine în ultima vreme şi, dacă nu se va petrece

o schimbare în bine pe frontul sănătăţii, nici zilele nu-mi vor mai fi lungi.

— Ba vor fi mai lungi decât îţi închipui, zise Eddie. Am un motiv foarte întemeiat să cred că vei mai trăi cel puţin patru ani de acum încolo.

Deepneau îi atinse buzele cu degetul, iar apoi arătă spre cer.

— De pe buzele tale, la urechile lui Dumnezeu.

Eddie se întoarse spre Calvin Tower, lăsându-l şi pe Roland să-şi ia rămas-bun de la Deepneau. La început tânărul crezu că librarul nu avea de gând să-i strângă mâna, dar se înşelă. Tower dădu mâna cu el. În silă.

— Zile lungi şi nopţi senine, sai Tower. Ai procedat bine.

— Ştii foarte bine c-am fost obligat s-o fac, îl contrazise Tower. Adio, magazin… adio, teren… prima vacanţă pe care o am în zece ani şi mi-o petrec pe drumuri, ca un fugar…

— Microsoft, spuse brusc Eddie. Adăugând: Lămâi.

Tower clămpăni din pleoape:

— Poftim?

— *Lămâi,* repetă Eddie, izbucnind în râs.

14

Către finalul vieţii sale în mare parte inutile, Ilustrul Narcoman Eminent şi Docent pe nume Henry Dean începuse să se bucure mai presus de orice altceva de două lucruri: să se drogheze; şi să se drogheze şi să bată câmpii despre lovitura pe care o va da el la bursă. În chestiuni de investiţii se considera un adevărat E.F. Hutton{22}.

— Într-un singur lucru *nu* am să investesc niciodată, fratemiu, îi spusese Henry odată când stăteau amândoi la soare, pe acoperiş, nu cu mult înaintea călătoriei lui Eddie în Bahamas pentru un transport de cocaină.

— Niciodată, dar nici-o-nicio-dată n-am să-mi vâr banii în vrăjeala asta cu calculatoarele, Microsoft, Macintosh, Sanyo, Sankyo, Pentium şi restul.

— Dar au destul de mult succes, se aventurase Eddie să-şi dea cu părerea.

Nu că l-ar fi interesat, dar, la naiba, era o conversaţie, păi, nu?

— Mai ales Microsoft. Se spune că ar fi viitorul.

Henry râsese cu indulgenţă, mimând masturbarea.

— Laba, asta-i viitorul.

— Dar…

— Bine, bine, da, ştiu că oamenii se *înghesuie* să cumpere acţiuni la porcăriile astea. Şi aruncă preţurile în aer. Şi când văd aşa ceva, ştii la ce mă gândesc?

— Nu, la ce?

— Lămâi!

— Lămâi? întrebase Eddie.

Crezuse că poate ţine pasul cu Henry şi că pricepe ce-i zice, dar uite că se înşelase. Sigur că în seara aceea amurgul fusese sublim, iar el era foarte, dar foarte drogat.

— Ai auzit bine! se răţoise Henry înfierbântându-se. Blestematele de lămâi! N-ai învăţat nimic la şcoală, frate-miu? Lămâile sunt animalele alea micuţe care trăiesc în Elveţia, sau pe acolo, pe undeva. Şi câteodată – mi se pare că o dată la zece ani, da' nu-s sigur – îi apucă nebuneala la cap şi se aruncă în prăpastie.

— Aha! exclamase Eddie, muşcându-se tare de interiorul obrazului ca să nu izbucnească în hohote demente de râs. Am înţeles acum. Credeam că vorbeşti despre alea din limonadă.

— Labă tristă ce eşti, spusese Henry cu blândeţea pe care Ilustrul Narcoman Eminent şi Docent o păstra pentru cei mici şi neştiutori. Mă rog, *ideea* e că toţi ăia de se-nghesuie să investească în Microsoft şi în Macintosh şi-n cine ştie ce căcat, toţi ăia o să-i îmbogăţească de-o să le iasă banii şi pe nas şi pe cur şi lu' Bill Bou Gates şi lu' Steve Bou Jobs. Tot căcatul ăsta cu computerele o să dea faliment ş-o să-l ia gaia până în 1995, toţi experţii sunt de aceeaşi părere. Iar toţi ăia care au investit? Ce sunt ei acum? Lămâi care se aruncă în cap de pe stânci.

— Lămâi, fusese de acord Eddie şi se întinse pe spate pe

acoperişul cald încă, pentru ca fratele său să nu observe că era pe punctul de a-şi pierde controlul. Prin faţa ochilor lui se perindau miliarde de lămâi din livezile de citrice Sunkist, îndreptându-se spre munţii din zare, toate cu şorturi roşii şi bascheţi albi, exact ca bomboanele M&M din reclama de la televizor.

— Da, da, dar tare îmi doresc să fi avut minte şi să fi investit în Microsoft în '82, mai spusese Henry. Îţi dai seama că acţiunile care atunci se vindeau cu cinşpe dolari acum costă treizeci şi cinci? Futu-i!

— Lămâi, repetase visător Eddie privind cum păleau în noapte culorile amurgului.

Exact în momentul acela mai avea mai puţin de o lună de trăit în lumea aceea – cea unde Oraşul Cooperatist se afla în Brooklyn, şi întotdeauna se aflase în Brooklyn – iar Henry mai avea mai puţin de o lună de trăit, punct.

— Da, da, repetase Henry întinzându-se lângă el. Ce mult mi-ar plăcea să mă pot întoarce în '82.

15

Acum, cu mâna lui Tower în mâinile sale, spuse:

— Vin din viitor. Ştii asta, nu?

— Ştiu că *el* aşa zice, spuse Tower arătând spre Roland şi încercând să-şi tragă mâna din strânsoarea tânărului.

Dar Eddie nu-i dădu încă drumul.

— Ascultă-mă bine, Cal. Dacă faci ce-ţi voi spune, ai putea să câştigi de cinci sau chiar de zece ori valoarea terenului tău.

— Vorbe mari din partea unuia care nici măcar şosete n-are în picioare, zise Tower încercând iar să-şi tragă mâna.

Şi din nou Eddie nu vru să-i dea drumul. Mâinile îi erau mai puternice acum. La fel şi voinţa.

— Vorbe mari din partea unuia care a văzut viitorul, îl corectă el. Iar viitorul înseamnă computere, Cal. Microsoft este viitorul. Ai să-ţi aminteşti?

— *Eu* am să-mi amintesc, spuse Aaron. Microsoft.

— N-am auzit de aşa ceva, spuse Tower.

— Nu, recunoscu Eddie. Nici nu cred că a apărut. Dar va apărea în curând şi va fi o companie colosală. Computere, pricepeţi? Computere pentru fiecare, ăsta a fost planul. *Va fi* planul. Şeful e Bill Gates. Bill, niciodată William.

Îi trecu prin minte că, din moment ce lumea acesta era diferită de cea în care crescuseră el şi Jake – lumea unde există Claudia y Inez Bachman, nu Beryl Evans – atunci marele geniu al computerelor s-ar putea foarte bine să *nu* fie Gates, ci cineva pe nume Chin Ho Fuk, să zicem. Dar ştia că e puţin probabil. Lumea aceasta era foarte apropiată de lumea lui: aceleaşi maşini, aceleaşi mărci de răcoritoare (Coca-Cola şi Pepsi, nu Nozz-A-La), aceleaşi mutre pe bancnote. Prin urmare se putea bizui pe Bill Gates (şi pe Steve Jobs) să-şi facă debutul atunci când va fi vremea.

Dintr-un punct de vedere, nu-i păsa ce se va întâmpla cu anticarul. În multe privinţe Calvin Tower era un imbecil. Pe de altă parte, Tower le ţinuse piept lui Andolini şi Balazar cât de mult timp a fost în stare. Nu renunţase la terenul viran. Iar acum Roland avea în buzunar actul de vânzare. Îi datorau ceva lui Tower pentru ceea ce le vânduse. N-avea nimic de-a face cu cât de simpatic sau antipatic le era individul, ceea ce era în avantajul bunului şi drăguţului Cal.

— Vei putea cumpăra acţiunile Microsoft cu cincisprezece dolari una, în 1982, îi explică Eddie. Până în 1987 – anul când eu am intrat într-un soi de vacanţă permanentă – acţiunile astea vor valora treizeci şi cinci bucata. Profit sută la sută. Ba chiar niţel mai mult.

— Aşa *zici* tu, mormăi Tower reuşind să-şi ia mâna înapoi.

— Dacă aşa zice, interveni Roland, aşa este.

— Mulţumesc, spuse Eddie.

Tocmai ce-şi dăduse seama că îi sugera lui Tower să-şi rişte banii doar pe baza observaţiilor unui drogat.

— Haidem, zise Roland, rotind degetele. Hai să pornim dacă vrem să ajungem şi la scriitorul acela.

Eddie se urcă la volanul maşinii lui Cullum, brusc convins că niciodată nu-l va mai vedea nici pe Tower, nici pe

Deepneau. Cu excepţia Părintelui Callahan, nici unul dintre ei nu se va mai întâlni vreodată cu aceştia. Drumurile li se despărţeau aici.

— Să vă meargă bine, le ură el. Să vă fie bine.

— La fel şi ţie, răspunse Tower.

— Da, da, spuse şi Tower pe un ton mai vesel. Baftă vouă. Zile lungi şi nopţi fericite, sau cum le ziceţi voi.

Era suficient spaţiu să poată întoarce maşina fără să fie nevoit să dea înapoi şi se bucură – nu se simţea deocamdată în stare să dea în marşarier.

Pe drumul înapoi spre Rocket Road, Roland se uită în urmă, făcându-le cu mâna celor doi bătrâni. Genul acesta de comportament atât de nefiresc pentru el stârni uluirea lui Eddie.

— Ne apropiem de sfârşitul partidei, spuse Roland. Pentru asta ne-am zbătut şi asta am aşteptat toţi aceşti ani. Ne apropiem de capăt. Simt asta. Tu nu?

Eddie dădu din cap. I se părea că momentul seamănă cu partea aceea dintr-o piesă muzicală în care toate instrumentele se năpustesc în fortissimo spre punctul culminant.

— Susannah? se interesă Roland.

— În viaţă.

— Mia?

— La conducere.

— Copilul?

— Se va naşte curând.

— Jake? Părintele Callahan?

Eddie se opri la intersecţie, se asigură, apoi coti.

— Nu, de ei nu ştiu nimic. Tu?

Roland clătină din cap. Doar tăcere dinspre Jake, aflat undeva în viitor, doar cu un fost preot catolic şi un billy-bumbler care să-l apere. Roland spera din tot sufletul că băiatul era bine.

Pentru moment nu avea ce altceva să facă.

STROFĂ:
Commala-i cu tine,
Pe sârmă te ţine.
Când ce cauţi îţi iese-n drum
Te simţi nespus de bine.

ANTISTROFĂ:
Hai, commala, hai cu mine!
Că mă simt nespus de bine!
Dar când găsesc ce-mi doresc
Pe sârmă mă ţine.

STANŢA X
SUSANNAH-MIO, IUBITĂ DIVIZATĂ A MEA

1

— John Fitzgerald Kennedy a încetat din viaţă în după-amiaza aceasta la Spitalul Parkland Memorial.

Vocea asta, vocea asta îndurerată: vocea lui Walter Cronkite[23], auzită prin vis.

— A murit ultimul pistolar al Americii. O, Discordia!

2

De îndată ce Mia ieşi din camera 1919 a Hotelului Plaza-Park din New York (care va deveni curând Hotelul Regal Plaza, proiect al corporaţiilor Sombra şi North Central), Susannah căzu într-un leşin profund. Din acest leşin intră într-un vis cumplit, încărcat cu veşti cumplite.

3

Următoarea voce este cea a lui Chet Huntley, coprezentator al emisiunii *The Huntley-Brinkley Report*. Dar este, totodată – iar ea nu înţelege în ruptul capului cum de se poate una ca asta – şi vocea lui Andrew, şoferul ei.

— Diem şi Nhu[24] sunt morţi, anunţă vocea aceasta. De acum va începe războiul, un şir nesfârşit de nenorociri se va abate asupra noastră; drumul până la Jericho Hill este pavat cu sânge şi crime. Ah, Discordia! Chartu Rug! Culegem ce am semănat!

Unde mă aflu?

Se uită în jur şi vede un perete din beton împânzit cu tot soiul de mâzgăleli: nume, sloganuri şi desene obscene. Chiar în mijlocul lui, la vedere pentru oricare ocupant al priciului, se află acest salut: BUN VENIT LA OXFORD CIOARĂ VEZI SĂ

NU TE PRINDĂ APUSUL PRIN PĂRŢILE ASTEA!

Pantalonii îi sunt umezi între picioare. Chiloţii îi sunt de-a dreptul îmbibaţi, iar ea îşi aduce aminte: cu toate că avocatul însărcinat cu plata cauţiunii fusese anunţat din timp, poliţaii i-au ţinut închişi cât de mult au putut, ignorând cu multă voioşie corul tot mai sonor al cererilor la toaletă. Căci în celule nu erau WC-uri; şi nici chiuvete: nici măcar o căldare din tinichea. Şi nu era nevoie să fi participat vreodată la *Douăzeci şi unu*[25] ca să pricepi despre ce e vorba. Erau *obligaţi* să facă pe ei, obligaţi să intre în contact cu natura lor de animale; şi, la un moment dat, aşa a făcut şi ea, chiar *ea,* Odetta Holmes…

Ba nu, se contrazice singură, *Susannah. Susannah Dean. Am fost din nou capturată, din nou vârâtă la puşcărie, dar tot eu sunt.*

Aude voci de dincolo de aripa aceasta cu celule, voci care-i fac rezumatul prezentului. Ar trebui să-şi închipuie că vin dintr-un televizor aflat în birourile închisorii, dar crede că-i o şmecherie. Ori un banc macabru. Altminteri, de ce ar zice Frank McGee[26] că Bobby, fratele preşedintelui Kennedy, a murit? De ce ar spune Dave Garroway, tot de la *Today Show,* că a murit şi *băieţelul* Preşedintelui, că John-John şi-a pierdut viaţa într-un accident de avion? Ce soi de minciună sinistră e asta pe care o auzi pe când zaci într-o puşcărie sudistă cu pantalonii uzi lipiţi de fund? Şi de ce răcneşte „Buffalo” Bob Smith, de la emisiunea Howdy Doody: „Cowabunga[27], copii, Martin Luther King şi-a dat duhul!”? Iar copiii urlă şi ei: *„Uraaa,* commala, *Uraaa* / Ne place ce-ţi zice gura! Negrul bun e negrul mort, deci haidem să facem de petrecanie cioroilor!”

Cât de curând va veni avocatul cu cauţiunea. La asta trebuie să se gândească, *numai* la asta.

Se apropie de gratii şi îşi încleştează degetele în jurul lor. Da, în Oxford Town era, Oxford Town da capo al fine, doi morţi la lumina lunii, cineva ar face bine să ancheteze. Însă ea, una, va ieşi curând de aici şi va lua avionul şi va pleca departe, departe va pleca, se va duce acasă, şi la scurtă vreme după aceea va descoperi o lume cu totul nouă, va întâlni pe

altcineva şi se va îndrăgosti de el, va deveni o *altă* persoană. Commala, trei iepe, călătoria de-abia începe.

O, dar asta-i o minciună sfruntată. Călătoria e aproape de sfârşit. Inima ei cunoaşte acest adevăr.

Se aude o uşă deschizându-se, apoi zgomot de paşi apropiindu-se de celula ei. Se uită nerăbdătoare într-acolo, sperând să-l vadă pe avocat, sau măcar vreun ajutor de şerif cu un inel cu chei în mână – dar vede o femeie de culoare cu o pereche de pantofi furaţi în picioare. Este ea, cea din trecut. Este Odetta Holmes. Cea care nu s-a dus la Morehouse, dar s-a dus la Columbia. Şi la toate cafenelele din Village. Şi la Castelul din Genune, şi acolo a fost.

— Ascultă bine la mine, îi spuse Odetta. Doar tu poţi să te salvezi, fato, nimeni altcineva nu poate.

— Bucură-te de picioruşele astea cât mai poţi, scumpete!

Vocea pe care o aude acum ieşindu-i din gură este aspră şi pusă pe scandal la suprafaţă, dar foarte înfricoşată în adâncuri. Vocea Dettei Walker.

— Ai să le pierzi cât ai zice peşte! O să ţi le taie metrou' de la Linia A! De la legendara Linie A! Individu' ăla de-şi zice câteodată Jack Mort o să-ţi dea brânci de pe peron la staţia Christopher Street!

Odetta o priveşte calmă şi-i spune:

— Metroul de pe Linia A nu opreşte acolo. N-a oprit *niciodată* acolo.

— Despre ce pizda mă-tii vorbeşti, jegoaso?

Odetta nu se lasă păcălită nici de vocea furioasă şi nici de măscări. Ştie cu cine vorbeşte. Şi ştie şi despre ce vorbeşte. Coloana adevărului are o gaură în ea. Acestea nu sunt voci înregistrate, ci sunt vocile prietenilor noştri morţi. Fantomele au umplut încăperile năruite.

— Întoarce-te în Dogan, Susannah. Şi ţine minte ce-ţi zic: tu singură eşti unica ta salvare. Numai tu poţi să ieşi din Discordia.

Acum se aude vocea lui David Brinkley care spune că un bărbat, pe nume Stephen King, a fost lovit şi ucis de o mini-furgonetă în vreme ce se plimba în împrejurimile casei sale din Lovell, un orăşel din vestul statului Maine. În vârstă de cincizeci şi doi de ani, continuă crainicul, King este autorul al mai multor romane, dintre care cele mai cunoscute sunt *Apocalipsa, Shining* şi *Salem's Lot.* Ah, Discordia, oftează Brinkley, iar lumea se cufundă în beznă.

5

Odetta Holmes, acea femeia care fusese Susannah odinioară, arată cu mâna printre gratiile celulei, repetând:

— Doar tu singură te poţi salva. Dar să ştii: calea armelor este şi calea veşnicei osânde, nu numai a izbăvirii. În ultimă instanţă, sunt unul şi acelaşi lucru.

Susannah se întoarce să vadă încotro arată degetul acela întins şi o cuprinde groaza: Sânge! Doamne, Dumnezeule, cât *sânge!* Un lighean plin cu sânge şi cu o chestie hidoasă şi moartă, un copil mort, un copil care nu-i fiinţă omenească. Ea l-a omorât oare?

— Nu! urlă ea. Nu, niciodată n-aş face una ca asta! *NICIODATĂ!*

— În cazul acesta, pistolarul va muri, iar Turnul se va prăbuşi, îi spune cumplita femeie din faţa celulei, cumplita femeie încălţată cu pantofii lui Trudy Damascus. Discordia, chiar aşa.

Susannah închide ochii. Nu cumva îşi poate *provoca* ea însăşi leşinul? Iar leşinul s-o scoată din celula aceasta, s-o scoată din lumea aceasta înfiorătoare?

Şi uite că poate. Cade mai departe prin beznă şi claxoanele estompate ale maşinilor, iar ultima voce pe care o aude este cea a lui Walter Cronkite, care o informează că Diem şi Nhu sunt morţi, cosmonautul Alan Shepard e mort, Lyndon Johnson e mort, Richard Nixon e mort, Elvis Presley e mort, Rock Hudson e mort, Roland de Gilead e mort, Eddie din New

York e mort, lumea e moartă, *lumile* sunt moarte, Turnul se prăbuşeşte, un catralion de universuri se contopesc, şi nu mai rămâne decât Discordia, nu mai rămâne decât pieire, nu mai rămâne nimic.

6

Susannah deschise ochii şi se uită disperată în jur, încercând să-şi recapete respiraţia. Aproape căzu de pe scaunul pe care şedea. Era unul dintre scaunele cu rotile care se plimbau de-a lungul panourilor de control, pline cu butoane, comutatoare şi leduri. Mai sus se aflau monitoarele în alb şi negru. Se întorsese în Dogan. Oxfordul

(Diem şi Nhu sunt morţi)

nu fusese decât un vis. Un vis dintr-un alt vis, dacă vă puteţi imagina una ca asta. Visul de acum era altul, şi doar o idee mai puţin înfricoşător.

Pe majoritatea monitoarelor care prezentaseră imagini din Calla Bryn Sturgis la vizita ei anterioară, acum nu se vedeau decât purici sau imagini de reglare. Unul, însă, arăta coridorul de la etajul al nouăsprezecelea din Hotelul Plaza-Park. Camera de luat vederi se apropia încet de ascensoare, iar Susannah îşi dădu brusc seama că nu era vorba de nici-o cameră de luat vederi, ci erau ochii Miei, prin ochii Miei se uita ea acum la lifturi.

Ochii mei, se corectă ea. Furia îi era şubrezită, dar avea senzaţia că şi-o poate hrăni. Va *trebui* să şi-o hrănească, dacă va mai fi vreodată nevoită să dea cu ochii de chestia aceea abominabilă pe care o văzuse în vis. Chestia aceea din colţul celulei ei din închisoarea din Oxford. Chestia aceea din ligheanul plin cu sânge.

Sunt ochii mei. Mi i-a furat ea, atâta tot.

Pe un alt monitor o văzu pe Mia intrând în lift, examinând butoanele, apoi apăsându-l pe cel pe care scria PARTER lângă o săgeată îndreptată în jos. *Am pornit în căutarea moaşei,* îşi spuse Susannah, privind înverşunată la monitor. Şi scoase un

hohot scurt de râs, fără umor. *O, da, am pornit în căutarea moaşei, extraordinara moaşă din Oz. Pen'căpen'căpen'căpen'CAAA… Pen'că ne face numai bine!*

Şi iată butoanele pe care va trebui să le regleze la nevoie – la naiba, ce nevoie, în caz de *durere.* TEMP. EMOŢIONALĂ tot la 72. Întrerupătorul cu mâner inscripţionat cu FĂT tot la ADORMIT, în consecinţă, pe monitorul de deasupra lui se vedea (în alb şi negru, ca pe toate celelalte) cum fătul ţine închişi ochii aceia albaştri şi răscolitori. Caraghiosul buton de cuptor marcat cu FORŢĂ TRAVALIU era tot la valoarea 2, dar majoritatea indicatoarelor luminoase, care fuseseră galbene la vizita ei anterioară în Dogan, se făcuseră roşii. Apăruseră mai multe crăpături în pardoseală, iar străvechiul soldat mort din colţ rămăsese fără cap: i se desprinsese de pe coloana vertebrală din cauza vibraţiilor tot mai puternice, iar acum se holba de pe jos la luminile fluorescente din plafon.

Acul contorului SUSANNAH-MIO ajunsese la capătul zonei galbene şi, chiar sub ochii ei, se furişă în cea roşie. Alarmă, alarmă, Diem şi Nhu sunt morţi. Papa Doc Duvalier{28} e mort. Jackie Kennedy e moartă.

Susannah încercă pe rând comenzile, confirmându-şi ceea ce bănuia deja: erau blocate. Poate că Mia nu ar fi fost capabilă să le regleze, dar să le blocheze atunci când era mulţumită? Măcar atâta lucru ar fi putut să facă.

Din difuzoare se auzi un hârâit prelung, apoi un ţiuit strident care o făcu să tresară speriată. Apoi, prin explozii de paraziţi, vocea lui Eddie:

— *Suze… eacă… epede! Auzi?… Fă… aşa… epede! Înainte… ia… rebuie… ască! Mă auzi?*

Pe monitorul considerat de ea a fi Vederea-Miei se vedeau acum uşile ascensorului deschizându-se. Javra aia de mămicuţă furăcioasă se urcă în el. Dar Susannah nici n-o băgă în seamă. Smulse microfonul şi îi apăsă butonul.

— Eddie! strigă ea. Sunt în 1999! Tinerele merg pe stradă cu burţile dezgolite şi cu bretelele sutienelor la…

Iisuse, ce bălmăjea ea acolo? Făcu un efort să-şi limpezească mintea.

— Eddie, nu pricep ce-mi spui! Repetă, iubire!

Câteva clipe nu auzi nimic în afara paraziţilor, plus vaietul ocazional al conexiunii. Tocmai voia să vorbească din nou în microfon, când vocea lui Eddie reveni, mai clară de această dată.

— Fă în aşa fel… ziua mai repede! Rezistă, Părintele Cal… şi cu Jake! Fă în aşa… înainte ca ea… acolo unde… să nască! Răs… dacă mă auzi!

— Confirm, te aud! zbieră ea, strângând în mâna-i tremurândă microfonul argintiu. Sunt în 1999! Iunie 1999! Dar nu te înţeleg foarte bine, iubitule! Repetă ce-ai zis şi spune-mi şi dacă tu eşti bine!

Dar Eddie dispăruse.

După ce îl mai strigă de câteva ori, nerecepţionând nimic altceva decât zgomotul de perturbaţii din reţea, puse microfonul la locul lui şi se strădui să-şi dea seama ce anume încercase el să-i transmită şi, de asemenea, să nu se lase pradă entuziasmului care o cuprinsese la vestea că Eddie încă se mai străduia să-i spună *ceva*.

— Fă în aşa fel ziua mai repede, repetă ea.

Măcar partea asta o auzise bine.

— *Să treacă* ziua mai repede. Adică să trag de timp.

Deci, Eddie îi cerea s-o încetinească pe Mia. Din cauză că Părintele Callahan şi cu Jake erau pe drum? Nu era prea convinsă că înţelesese partea despre ei şi, oricum, nu era teribil de încântată chiar dacă aşa ar fi fost. Da, sigur, Jake era şi el pistolar, dar era doar un puşti. Iar Susannah avea sentimentul că Dixie Pig avea să fie plin de oameni foarte periculoşi.

Între timp, pe Vederea-Miei se deschideau din nou uşile ascensorului. Javra de mămicuţă furăcioasă ajunsese în holul de la parter. Aşa că Susannah şi-i scoase din minte, pentru moment, pe Eddie, Jake şi pe Părintele Callahan. Îşi aduse aminte cum Mia pur şi simplu refuzase să se *înfiinţeze* atunci când picioarele lui Susannah-Mio ameninţau să dispară chiar de sub trupul lor comun. Iar asta se întâmplase pentru că ea, cum zice versul acela, este singură şi speriată într-o lume

străină[29].

Pentru că era *sfioasă.*

Şi, Iisuse Hristoase, ce se mai schimbase atmosfera din holul Hotelului Plaza-Park cât timp javra aia de mămicuţă furăcioasă aşteptase telefonul în cameră. Se schimbase *radical.*

Susannah se aplecă, sprijinindu-şi coatele pe marginea panoului central de comenzi din Dogan, cu bărbia în palme.

Promite să fie interesant.

7

Mia ieşi din lift şi imediat vru să intre înapoi. Însă se lovi cu atâta putere de uşile închise încât îi clănţăniră dinţii în gură. Se uită derutată în jur, neînţelegând unde dispăruse cămăruţa cu care coborâse ea.

Susannah! Unde e?

Niciun răspuns de la femeia cu piele măslinie al cărei chip îl purta ea acum, dar Mia îşi dădu seama că nici nu are nevoie. Căci observase locul din care culisa uşa. Probabil că se va deschide din nou dacă va apăsa butonul, dar trebuia să-şi învingă dorinţa fierbinte de a se refugia înapoi, în camera 1919. Nu mai avea nici-o treabă acolo. Acum *avea* treabă undeva, dincolo de porţile hotelului.

Privi la porţile acelea cu genul acela de spaimă ce te face să vrei să-ţi muşti buzele, spaimă ce se poate transforma în panică pură doar la auzul unui cuvânt nepoliticos sau în faţa unei priviri încruntate.

Zăbovise în cameră cam o oră şi ceva, timp în care calmul dulce al începutului de după-amiază luase sfârşit. O mulţime de taxiuri dinspre aeroporturile La Guardia şi Kennedy opriseră în faţa hotelului aproximativ în acelaşi timp. La fel şi un autocar cu turişti japonezi de la Aeroportul Internaţional din Newark. Toate cele cincizeci de cupluri din Sapporo aveau camere rezervate la Hotelul Plaza-Park. Acum holul se umplea cu repeziciune de noii sosiţi guralivi. Majoritatea aveau ochi negri şi oblici, păr negru şi lucios, iar de gât le atârnau pe

cureluşe nişte obiecte dreptunghiulare. Din când în când câte unul dintre aceştia ridica respectivul obiect şi îl îndrepta spre altcineva. Urma un fulger orbitor şi se auzeau strigăte: *Domo! Domo!* În faţa recepţiei se formaseră trei cozi lungi. Femeii încântătoare care o primise pe Mia în vremuri mai liniştite i se alăturaseră alţi doi recepţioneri. Şi toţi trei munceau ca apucaţii. Holul înalt răsuna de râsete şi de conversaţii încrucişate purtate într-o limbă ciudată care, în urechile ei, suna ca ciripitul de păsări. Pereţii lambrisaţi cu oglinzi sporeau nebunia generală, făcând holul să pară de două ori mai aglomerat decât era într-adevăr.

Mia se retrase înspăimântată, întrebându-se ce să facă.

— Următorul! zbieră unul dintre recepţioneri, sunând dintr-un clopoţel şi trimiţând o săgeată de argint prin buimăceala din mintea Miei. Următorul, vă rog!

Un bărbat cu zâmbet întins până la urechi – păr negru şi lins, piele galbenă, ochi oblici sub lentilele rotunde ale ochelarilor – se repezi la Mia ţinând în mână unul din obiectele acelea dreptunghiulare, producătoare de fulgere. Mia se pregăti să-l ucidă în caz că ar fi atacat-o.

— Veeii faci pooza io şi soţie?

Întinzându-i obiectul producător de fulgere. Cerându-i să-l primească. Mia se feri din faţa lui, întrebându-se dacă nu cumva funcţiona pe bază de radiaţii, dacă nu cumva fulgerele acelea i-ar face rău copilului.

Susannah! Ce să fac?

Niciun răspuns. Fireşte că nu. Nu se putea aştepta la vreun ajutor din partea lui Susannah după cele întâmplate…

Bărbatul zâmbăreţ încerca în continuare să-i vâre cu forţa maşinăria aceea în mâini. Părea puţintel cam nedumerit, dar câtuşi de puţin descurajat.

— Pooza faci, loog?

Şi îi trânti obiectul dreptunghiular în mâini. Apoi făcu un pas în spate şi luă de după umeri o cucoană care îi semăna leit, cu excepţia părului negru şi lucios tăiat pe mijlocul frunţii în stil de leliţă, după părerea Miei. În rest, cei doi erau identici. Chiar şi ochelarii rotunzi îi aveau la fel.

— Nu, se bâlbâi Mia. Nu, mii de scuze… nu.

Acum panica dobândise strălucire şi se învolbura în faţa ei bolborosind

(nu faci pooza, noi uciidem la bebe tău)

iar Mia vru să arunce obiectul dreptunghiular. Sigur, poate că se va sparge, dar aşa vor ieşi din el demonii care făceau fulgerele.

În loc de asta, îl puse jos cu mare grijă, surâzând cu părere de rău la cuplul de japonezi rămaşi cu gura căscată (individul încă îşi mai ţinea nevasta pe după umeri), şi traversă în goană holul îndreptându-se spre magazinul de suvenire.

Până şi muzica pianului se schimbase: în locul melodiilor mângâietoare de mai devreme, acum se auzeau nişte zdrăngăneli disonante, ca o migrenă a muzicii.

— Îmi trebuie o bluză pentru că asta de pe mine e plină de sânge. Am să-mi iau bluza şi am să mă duc la Dixie Pig, care e pe colţul dintre 61st şi Lexingworth… Lexington, am vrut să zic, Lexington… şi am să nasc. Am să dau naştere copilului meu şi toată nebunia asta se va termina. Şi am să-mi aduc aminte cât de tare m-am speriat şi am să râd.

Dar şi magazinul era plin de lume. Japonezele studiau suvenirele şi sporovăiau între ele în păsărească lor, aşteptându-şi soţii să obţină cheile de la camere. Mia observă un maldăr de bluze pe una din tejghele, dar şi acolo se buluceau turistele, examinând hainele, probându-le. Iar în faţa tejghelei era o altă coadă lungă.

— Ce să fac, Susannah? Trebuie să mă ajuţi!

Tot niciun răspuns. Mia simţea că e acolo, înăuntru, dar nu voia s-o ajute. *Chiar aşa,* îşi zise ea, *oare ce aş face eu dacă aş fi în locul ei?*

Poate că ar ajuta-o. Cineva ar trebui, însă, să-i ofere motivaţia adecvată, desigur, dar…

— Singura motivaţie de care am nevoie este adevărul, îi replică Susannah cu răceală.

Cineva o îmbrânci pe Mia care stătea în uşa magazinului. Se întoarse iute, ridicând mâinile. Dacă era un duşman al ei sau al fătului ei, îi va scoate ochii cu unghiile.

— Ieltale, murmură o femeie zâmbitoare cu părul negru.

La fel ca bărbatul de mai devreme, şi ea avea un obiect din acelea dreptunghiulare, făuritoare de fulgere, în mijloc cu un ochi din sticlă ce se holba la Mia. Îşi văzu chipul oglindit în el: mic şi întunecat şi uluit.

— Vei faci pooza, loog? Pooza faci la mine şi la pletena?

Mia habar nu avea la ce se referea femeia, sau ce voia de la ea, sau la ce foloseau emiţătoarele acelea de fulgere. Nu ştia decât că erau mult prea mulţi oameni acolo, peste tot numai oameni, un întreg balamuc. Prin vitrina magazinului observă că şi trotuarul din faţa hotelului era înţesat de lume. Şi mai erau acolo şi maşini galbene, maşini lungi şi negre, cu geamuri prin care nu te putea uita (dar prin care cei dinăuntru puteau privi afară), şi un fel de căruţă uriaşă şi argintie, care bolborosea lângă bordură. Doi bărbaţi în uniforme verzi suflau din fluiere din argint în mijlocul străzii. De undeva din apropiere se auzi un bubuit prelung şi sacadat. Mia nu mai auzise în viaţa ei zgomotul făcut de un ciocan pneumatic şi crezu că-i vorba de o mitralieră. Însă nimeni nu se aruncă la pământ, nimeni nu păru câtuşi de puţin alarmat.

Cum să ajungă singură la Dixie Pig? Richard P. Sayre fusese convins că Susannah o va ajuta, numai că Susannah se încăpăţâna să tacă, iar Mia se simţea în pragul unei crize de isterie.

Atunci o auzi pe Susannah.

— Dacă îţi dau acum o mână de ajutor – să zicem că te duc într-un loc mai liniştit unde să-ţi tragi sufletul şi să faci ceva să nu ţi se mai vadă sângele de pe bluză –, ai să-mi răspunzi sincer la ce te întreb?

— Despre ce să mă întrebi?

— Despre copil, Mia. Şi despre mama lui. Despre tine.

— Da' ţi-am mai răspuns o dată!

— Nu prea cred. Nu cred că eşti mai elementară decât… mine. Vreau adevărul.

— De ce?

— Vreau adevărul, repetă Susannah.

Apoi tăcu, refuzând să mai răspundă la întrebările Miei.

Când de ea se apropie un alt bărbat zâmbăreţ cu o altă cutie cu fulgere în mâini, Mia îşi pierdu cu totul stăpânirea de sine. I se părea că este mult peste puterile ei chiar şi simplul fapt de a traversa holul hotelului de una singură. Şi, atunci, cum să ajungă la Dixie Pig? După toţi anii nesfârşiţi petrecuţi în

(Fedic)

(Discordia)

(Castelul din Genune)

mulţimea asta de oameni o speria de moarte. În fond, de ce nu i-ar spune femeii cu pielea oacheşă ce vrea să afle? Ea – Mia, fiică a nimănui, mamă a unuia – era clar la cârmă. Ce rău ar fi dacă i-ar spune câte ceva?

— *Bine,* răspunse ea. *Voi face ce-mi ceri, Susannah, sau Odetta, sau cine-oi fi tu acum. Ajută-mă. Scoate-mă de aici.*

Şi Susannah Dean *se înfiinţă.*

8

În apropierea barului hotelului, chiar lângă pian, se afla toaleta femeilor. Două individe cu pielea galbenă, păr negru şi ochi alungiţi erau în faţa chiuvetelor. Una dintre ele se spăla pe mâini, cealaltă îşi aranja părul. Conversau aprins în păsăreasca lor şi nu dădură atenţie femeii *kokujin*{30} care se îndreptă spre cabine. După câteva clipe, cele două plecară, lăsând-o pe Mia într-o binecuvântată tăcere, întreruptă doar de acordurile slabe ale muzicii din difuzoare.

Mia înţelese cum funcţionează zăvorul şi îl trase. Tocmai ce voia să se aşeze pe toaletă, când Susannah îi spuse:

— *Întoarce-o pe dos.*

— *Ce?*

— *Bluza, femeie! Întoarce-o pe dos, în numele tatălui tău!*

O clipă, Mia nu făcu nici-o mişcare. Era mult prea şocată.

Bluza era, de fapt, un soi de pulover dintr-o ţesătură aspră, preferat de ambele sexe din ţinuturile unde se cultivă orez pe vreme rece. Odetta Holmes l-ar fi descris spunând că are decolteu în formă de barcă. Şi n-avea nasturi, deci, sigur că da, putea fi purtat şi pe dos, dar…

Susannah, în mod evident iritată:

— Ai de gând să te commala la lună toată ziua? Întoarce-ți bluza pe dos! Şi vâră-ţi-o în pantaloni!

— De… De ce?

— O să-ţi schimbe înfăţişarea, îi răspunse Susannah, deşi nu acesta era motivul. Voia să se vadă cum arată mai jos de mijloc. Dacă avea picioarele Miei, înseamnă că erau albe. Se simţea fascinată (şi puţin dezgustată) de ideea că devenise o corcitură bicoloră.

Mia mai zăbovi câteva clipe, frecând între degete pata cea mai mare de pe bluză. Deasupra sânului stâng. Deasupra inimii. Întoarce-o pe dos! Câtă vreme se aflase în hol, îi trecuseră prin minte o sumedenie de idei năstruşnice (dintre care singura cât de cât fezabilă era să folosească ţestoasa din fildeş ca să-i farmece pe cei din jur), dar nici vorbă să se fi gândit să-şi întoarcă bluza pe dos. Iar asta dovedea clar cât de panicată fusese. Acum, însă…

Oare chiar avea nevoie de Susannah în timpul scurt pe care îl va mai petrece în oraşul acesta suprapopulat şi bulversam, atât de diferit de încăperile tăcute ale castelului şi de străzile liniştite din Fedic? Avea nevoie de ea ca să ajungă la intersecţia dintre 61st Street şi Lexingworth?

— Lexington, o corectă femeia captivă înlăuntrul ei. *Lexington. Mereu uiţi, nu-i aşa?*

Da. Aşa era, uita. Şi nu avea nicio scuză. E drept că nu fusese nici la Morehouse, nici la vreun alt colegiu, dar în niciun caz nu era tâmpită. Prin urmare, de ce…

— Ce e? vru ea să ştie. *De ce zâmbeşti?*

— Nu zâmbesc, răspunse femeia dinăuntru… dar tot mai zâmbea. Rânjea, aproape. Mia îi simţea rânjetul şi îl detesta. Sus, în camera 1919, Susannah zbierase la ea într-un atac de panică şi furie, acuzând-o că l-ar fi trădat pe omul pe care ea îl iubea şi pe care ea îl urma. Destul de adevărat, iar Miei îi fusese ruşine. Însă o simpatiza mult mai mult pe femeia dinăuntrul ei atunci când urla şi plângea şi era complet dezorientată. Zâmbetul acesta o neliniştea. Versiunea aceasta a femeii cu pielea smeadă încerca să inverseze rolurile şi să capete un avantaj asupra ei; poate îşi imagina că *deja*

schimbase raportul de forţe. Ceea ce era imposibil, fireşte, căci ea, Mia, se bucura de protecţia Regelui, însă…

— Spune-mi de ce zâmbeşti!

— O, nu-i mare lucru, răspunse Susannah, cu vocea celeilalte, al cărei nume era Detta. Iar faţă de aceasta Mia nu nutrea numai repulsie, ci şi puţină frică. *Uite, bombonico, care-i chestia: mai demult a trăit un nene de-l chema Sigmund Freud – un ticălos alb, da' cult în cap. Şi nenea ăsta zicea că atunci când cineva uită fo chestie, ş-o tot uită, ş-o uită, înseamnă că chiar* vrea *s-o uite.*

— Asta-i o prostie, zise Mia cu răceală.

De partea cealaltă a cabinei în care ea purta acest dialog interior se deschise o uşă şi două femei intrară – ba nu, trei femei, ba chiar patru – sporovăind în păsărească lor şi scoţând nişte chicoteli care o făcură pe Mia să scrâşnească din dinţi.

— De ce să vreau să uit locul unde sunt aşteptată ca să-mi nasc copilul?

— Păi, stai să-ţi spui, Freud ăsta – puiu' ăsta alb de lele, trăia la Viena şi fuma trabuce şi iera mintos bine – rău, cum ţi-am zis – şi *a anunţat că mai avem o minte* sub *mintea din cap, pă care a botezat-o inconştient, sau subconştient, sau cam aşa ceva. Fii atentă când îţi zic că nu io pretind că ar exista aşa ceva, ci că* el *zice.*

(„Fă în aşa fel încât să treacă ziua mai repede", îi ceruse Eddie, era sigură de asta, şi va face tot ce-i va sta în puteri, sperând totodată să nu le facă astfel vreun rău ireparabil lui Jake şi Părintelui Callahan.)

— Şmecheru' ăla de faţă palidă de Freud, continuă Detta, *zice că subconştentu' ori inconştentu' e* mai dăştepte *dăcât mintea a dă deasupra. Merge la ţintă* mai repede *dăcât a dă deasupra. Şi poate subconştentu' tău pricepe ce-ţi tot zic eu d-atât amar dă vreme, că pretinu tău, Sayre, nu-i dăcât un cur belit dă şobolan care o să-ţi fure copilu şi, nu ştiu, o să-l taie bucăţele ş-o să-l dea de haleală la vampiri ca la câini, ca şi când copilu' ăla n-ar fi dăcât boabe dă la Alpo or Purina pentru Vampiri…*

— Taci! Tacă-ţi gura aia împuţită şi mincinoasă!

La chiuvete, femeile-păsăruici începură să râdă atât de

strident, încât Mia simţi cum i se cutremură pupilele, ameninţând să i se lichefieze în orbite. Îşi dorea să iasă la ele şi să le pocnească cu capetele de oglinzi. Iar, şi iar, şi iar. Până când sângele le ajunge pe tavan, iar *creierii…*

— *Calm, calm,* spuse femeia dinăuntru, iar acum o recunoscu pe Susannah.

— *Minte! MINTE jigodia aia!*

— *Ba nu,* răspunse Susannah, iar siguranţa din aceste două silabe îi trimise o săgeată de spaimă prin inimă. *Spune ce gândeşte, nu începe discuţie, dar nu minte. Haide, Mia, întoarce-ţi bluza pe dos.*

Cu un ultim hohot de râs care-i aduse iar Miei lacrimi în ochi, femeile-păsăruici ieşiră din toaletă. Mia îşi trase bluza peste cap, dezgolind sânii lui Susannah – de culoarea cafelei, cu o singură picătură de lapte. Sfârcurile – dintotdeauna de mărimea unor bobite – erau mult mărite. Acum erau sfârcuri care tânjeau după o gură.

Pe partea interioară a bluzei petele de sânge abia dacă se observau. Aşa că Mia se îmbrăcă la loc, apoi îşi descheie jeanşii ca să-şi poată îndesa bluza înăuntru. Susannah îşi contemplă fascinată abdomenul chiar deasupra tufişului de păr pubian. Aici culoarea pielii ei era ca laptele în care ai turnat doar o picătură de cafea. Mai jos erau picioarele albe ale femeii pe care o cunoscuse pe meterezele fortăreţei. Şi Susannah ştia că, dacă cealaltă îşi va scoate complet pantalonii, îi va vedea şi bubele şi zgârieturile pe care le observase atunci când Mia – Mia cea *adevărată* – privise peste Discordia, spre lucirea roşie unde se afla castelul Regelui.

Ceva din gândurile acestea o sperie pe Susannah îngrozitor de tare şi, după un moment de gândire (nu mai mult), înţelese de ce. Dacă Mia s-ar fi mulţumit să înlocuiască doar acele părţi ale picioarelor pe care le pierduse Odetta Holmes atunci când Jack Mort o îmbrâncise în faţa metroului, ar fi fost albă doar de la genunchi în jos. Dar avea şi *coapsele* albe, iar zona inghinală începuse şi ea să se deschidă la culoare. Ce soi de licantropie ciudată mai era şi asta?

— *Una d-aia de-ţi şparleşte corpu,* răspunse Detta cu voioşie.

Curând o să ai şi burtica albă… şi ţâţoance albe… gât alb… obraji albi…

— Încetează, o avertiză Susannah, dar când i-a mai păsat vreodată Dettei Walker de avertismente. Venite din partea ei sau a oricui altcuiva?

— Şi după aia, la sfârşit de tot, o să ai şi creieru' *alb, fato! Creier de Mia! Nu c-o să fie mişto? Pe foarte, foarte bune! O să fii toată numai Mia. Şi o să poţi să şezi în faţă în autobuz!*

Bluza intră în pantaloni, pantalonii fură încheiaţi la loc. Mia se aşeză pe colacul closetului. Observă o mâzgălitură pe uşă: BANGO SKANK ÎL AŞTEAPTĂ PE REGE!

— Cine-i Bango Skank ăsta? întrebă Mia.

— Habar n-am.

— Mi se pare… era greu, dar Mia se forţă să continue. *Mi se pare că-ţi sunt datoare cu un cuvânt de mulţumire.*

Răspunsul lui Susannah veni fără întârziere:

— Mulţumeşte-mi spunându-mi adevărul,

— Mai întâi zi-mi de ce m-ai ajutat, mai ales după…

De data aceasta Mia chiar nu mai reuşi să-şi termine spusele. Îi plăcea să se considere o femeie vitează – căci vitează trebuia să fie în slujba fătului ei –, însă chiar nu reuşi să-şi ducă vorbele până la capăt.

— Mai ales după ce l-ai vândut pe bărbatul pe care îl iubesc celor care sunt, dacă e să fim sincere, pedestraşi ai Regelui Purpuriu? Mai ales după ce ţi-ai zis că-i în regulă să-l omoare pe al meu, atâta vreme cât tu ţi-l poţi păstra pe al tău? Asta vrei să auzi?

Miei nu-i plăcu modul acesta de prezentare a adevărului, dar îl suportă cu stoicism. *Trebuia* să suporte.

— Da, domniţa mea, cum spui tu.

Acum îi răspunse cealaltă – cea cu vocea aspră şi spartă şi batjocoritoare şi victorioasă şi răuvoitoare, chiar mai neplăcută decât râsetele stridente ale femeilor-păsăruici. Mult, mult mai neplăcută.

— Te-am scos din câcat pen' că băieţii mei au scăpat, uite, d-aia! Le-au tras-o la feţele palide într-un mare fel! Şi ăia de n-au murit de glonţ, au sărit în aer şi prafu şi pulberea s-a ales de

vieţişoarele lor!

Mia simţi un fior de nelinişte. Adevărat, ori nu, vipera aia cu vocea batjocoritoare *credea* că asta se întâmplase. Şi dacă Roland şi cu Eddie Dean mai trăiau încă, oare asta nu însemna că Regele Purpuriu nu era chiar atât de invincibil, atât de atotputernic cum i se spusese ei? Oare nu era posibil ca ea să fi fost *înşelată în* privinţa…

— Încetează, încetează, nu trebuie să gândeşti astfel!

— Şi mai există un motiv pentru care te-am ajutat.

Vocea aspră dispăruse şi revenise cealaltă. Deocamdată.

— Care?

— Este şi copilul meu, spuse Susannah. *Şi nu vreau să moară.*

— Nu te cred.

Însă o credea. Femeia dinlăuntrul ei avea dreptate: Mordred Deschain de Gilead şi Discordia le aparţinea amândurora. Poate că scorpia cealaltă nu se sinchisea câtuşi de puţin, dar Susannah simţise mişcările fătului. Şi, dacă avea dreptate în privinţa lui Sayre şi ceilalţi care o aşteptau la Dixie Pig… dacă avea dreptate când zicea că sunt mincinoşi şi criminali…

— Termină. Termină. N-am altundeva unde să mă duc decât la ei.

— Ba ai, îi spuse Susannah. *Cu ajutorul lui Treisprezece Negru poţi să te duci oriunde.*

— Nu mă înţelegi. M-ar urmări. L-ar urmări.

— Ai dreptate. Nu *te înţeleg.* De fapt o înţelegea sau *credea* c-o înţelege, însă… *Fă în aşa fel încât să treacă ziua mai repede,* îi ceruse el.

— Bine, am să încerc să-ţi explic. Nici eu nu înţeleg chiar tot – sunt multe lucruri pe care nu le ştiu –, dar îţi voi spune atât cât sunt în stare.

— Mulţu…

În mijlocul cuvântului, Susannah se pomeni din nou căzând, precum Alice prin vizuina de iepure. Prin closet, prin pardoseală, prin conductele de sub pardoseală, într-o altă lume.

9

Niciun castel n-o mai aştepta la capătul drumului. Nu şi de data aceasta. Roland le povestise câteva întâmplări din anii lui de pribegie – le povestise despre infirmierele-vampir din Eluria, despre apele umblătoare din East Downe şi, bineînţeles, le spusese povestea primei sale iubiri damnate. Ceea ce simţea acum Susannah semăna întru câtva cu afundarea în aceste poveşti. Sau, şi mai bine încă, semăna cu afundarea într-unul din filmele alea cu împuşcături („westernuri adult" li se spunea) difuzate de reţeaua de televiziune ABC la începuturile existenţei sale: *Sugarfoot,* cu Ty Hardin; *Maverick,* cu James Garner; sau – preferatul Odettei Holmes – *Cheyenne,* cu Clint Walker în rolul principal. (Ba Odetta scrisese chiar şi o scrisoare postului de televiziune, sugerând celor care se ocupau de programe să devină deschizători de drumuri şi, totodată, să-şi atragă un nou segment de public, prin realizarea unui serial despre aventurile unui cowboy de culoare în anii de după Războiul Civil. Nu i se răspunsese niciodată. Şi îşi dăduse seama că gestul ei fusese absurd şi o pierdere de vreme.)

Văzu un grajd pe care era pus anunţul **HAMURI ŞI ŞEI REPAR IEFTIN**. Afişul de pe micuţul hotel promitea **CAMERE TIHNIT PATURI MOALI**. Numără cel puţin cinci birturi. În faţa unuia dintre acestea, un robot ruginit rula pe nişte benzi scârţâitoare, întorcându-şi în toate direcţiile capul ca un balon şi transmiţând îndemnuri zgomotoase spre oraşul pustiu din claxonul înfipt în mijlocul feţei lui rudimentare:

— Fete, *fete, fete!* Unele pe bune, altele ciber, da' cui îi pasă, nu le poţi deosebi, fac tot ce le zici să-ţi facă şi nu se plâng, NU nu e în vo-CABU-larul lor, îţi oferă satisfacţie cu fiecare felaţie! Fete, fete, fete! Ciber sau pe bune, nu poţi să le deosebeşti nici când le pipăi ţâţele! Dorinţa ta e poruncă pentru ele! Dorinţa *ta* e şi dorinţa lor!

Alături de Susannah păşea tânăra albă şi frumoasă, cu pântecele proeminent, picioare zgâriate şi păr lung şi negru până la umeri. Trecură acum prin faţa frontispiciului fals şi

ţipător care vestea: **COMPLEXUL DIN FEDIC CE VĂ ASIGURĂ BUNA DISPOZIŢIE – BIRT, BAR ŞI SALĂ DE DANS**. Observă că tânăra de lângă ea e îmbrăcată cu o rochie decolorată din stofă cadrilată, care scotea şi mai mult în evidenţă starea avansată a sarcinii, într-un fel macabru, ca pe un soi de prevestire a Apocalipsei. În locul sandalelor cu talpă groasă pe care le purtase pe meterezele castelului, avea o pereche de cizme scurte uzate şi scâlciate. De fapt, amândouă erau încălţate cu cizme scurte, iar tocurile lor scoteau sunete găunoase pe trotuarul din lemn.

Dintr-unul din barurile pustii se auziră acordurile sincopate ale unui cântec de beţie, iar lui Susannah îi veni în minte o frântură dintr-o poezie veche: *Un grup de băieţi făceau tărăboi în Barul Malamut!*

Privi spre uşile batante şi nu fu deloc surprinsă să vadă ce scria pe firmă: **BARUL MALAMUT**.

Se opri cât să se poată uita şi peste uşile batante şi văzu un pian placat cu crom ale cărui clape prăfuite cântau singure. O cutiuţă muzicală mecanică, în mod sigur construită de mereu populara corporaţie North Central Positronics, asigurând ambianţa într-o încăpere goală, cu excepţia unui robot mort şi a două schelete din colţ aflate în ultimele stadii de descompunere.

Mai încolo, la capătul unicii străzi din acest orăşel, se contura zidul castelului. Atât de înalt şi atât de lat încât acoperea aproape tot cerul.

Pe neaşteptate, Susannah se izbi cu pumnul în tâmplă. Apoi îşi întinse mâinile şi pocni din degete.

— Ce faci? o întrebă nedumerită Mia. Spune-mi, rogu-te.

— Vreau să mă asigur că sunt cu adevărat aici. Fizic.

— Eşti.

— Aşa se pare. Dar cum se poate una ca asta?

Mia doar clătină din cap: nici ea nu avea habar. În această privinţă Susannah era dispusă să-i dea crezare. Nici Detta nu făcu vreo remarcă de dezaprobare.

— Nu m-am aşteptat la aşa ceva, spuse Susannah privind în jur. Absolut deloc.

— Nu? o întrebă însoţitoarea ei (fără prea mult interes).

Mersul legănat ca de raţă al Miei era stângaci, dar adorabil, mers ce le vine extrem de bine gravidelor în ultimul trimestru de sarcină.

— Şi la ce anume te aşteptai, Susannah?

— Cred că la ceva mai medieval. Cam ca ăla, răspunse ea arătând spre castel.

Mia ridică din umeri ca şi cum ar fi vrut să-i zică „Ce să-i faci, asta-i situaţia”, apoi o întrebă:

— E şi ailaltă cu tine? Scorpia? Adică Detta. Fireşte.

— E în permanenţă cu mine. Face parte din mine, tot aşa cum fătul tău face parte din tine.

Cu toate că murea de curiozitate să afle cum de rămăsese Mia grea când ea, Susannah, fusese cea futută.

— Eu voi scăpa curând de al meu, zise Mia. Tu nu vei scăpa niciodată de a ta?

— Crezusem că am scăpat, îi răspunse Susannah cu toată sinceritatea. Dar s-a întors. Mai cu seamă ca să-ţi ţină ţie piept.

— O urăsc.

— Ştiu.

Dar Susannah ştia mai multe. Miei îi era şi frică de Detta. Frică multă-multă.

— Dacă deschide gura, conversaţia noastră se termină.

Susannah ridică din umeri:

— Apare când are chef şi vorbeşte când are chef. Nu-mi cere mie voie.

În faţă, pe latura aceasta a străzii, era o arcadă cu un semn pe care scria:

GARA FEDIC
MONOUL PATRICIA ANULAT
CITITORUL DE AMPRENTE DIGITALE INACTIV
PREZENTAŢI BILETUL
NORTH CENTRAL POSITRONICS
VĂ MULŢUMEŞTE PENTRU ÎNŢELEGERE

Ce scria acolo nu-i stârni lui Susannah interesul la fel de mult ca două obiecte de pe peronul murdar al gării: o păpuşă din care nu mai rămăseseră decât capul şi un braţ moale şi, puţin mai departe de ea, o mască rânjită. Deşi masca părea a fi fost confecţionată din metal, o bună parte din ea putrezise aşa cum putrezeşte o bucată de carne lăsată la căldură. Dinţii ieşiţi prin rânjetul acela erau colţi de câine. Ochii erau din sticlă. Lentile, îşi zise Susannah, de bună seamă fabricate tot de North Central Positronics. Bucăţi zdrenţuite de material verde înconjurau masca, în mod sigur resturi ale glugii. Susannah înţelese imediat ce anume reprezentau rămăşiţele acelea ale păpuşii şi ale Lupului. Căci, aşa cum obişnuia să spună Detta (cel mai adesea tinerilor în călduri din parcările lăturalnice), mămica ei n-a crescut tâmpite în bătătură.

— Aici îi aduceau, spuse ea. Aici aduceau Lupii gemenii răpiţi din Calla Bryn Sturgis. Şi îi… cum se spune?… Îi operau unde anume?

— Nu doar din Calla Bryn Sturgis îi aduceau, răspunse Mia indiferentă, dar ai dreptate. Şi după ce ţâncii ajungeau aici, erau duşi acolo. Loc pe care sunt convinsă că îl vei recunoaşte de asemenea.

Şi întinse mâna arătând peste unica stradă din Fedic. Ultima clădire dinainte ca zidul castelului să reteze brusc oraşul era o baracă lungă din prefabricate, cu laturile murdare din tablă ondulată şi cu acoperiş curbat şi ruginit. Ferestrele de-a lungul laturii pe care Susannah o putea vedea fuseseră acoperite cu şipci. Tot de-a lungul acelei laturi era o bară de care erau priponiţi cam vreo şaptezeci de cai. Cenuşii cu toţii. Unii zăceau pe jos cu picioarele ţepene îndreptate spre cer. Vreo doi întoarseră capetele spre vocile femeilor, apoi părură să încremenească în acea poziţie. Atitudine cu desăvârşire necabalină. Dar, în fond, aceştia nici nu erau cai. Erau roboţi, sau cyborgi, sau unul din cuvintele alea pe care le folosea Roland. Multora li se terminaseră bateriile sau se defectaseră cumva.

Pe un panou ruginit din faţa clădirii stătea scris:

NORTH CENTRAL POSITRONICS, LTD.
Filiala Fedic
Staţiunea Experimentală Arc 16

Securitate maximă
PAROLĂ VOCALĂ DE ACCES
PAROLĂ OPTICĂ DE ACCES

— E un alt Dogan, nu-i aşa? întrebă Susannah.

— Da şi nu, îi răspunse Mia. Se poate spune că este Doganul tuturor Doganurilor.

— Unde Lupii aduceau copiii.

— Da, şi unde îi vor aduce din nou, spuse Mia. Căci opera regelui va continua după ce deranjul provocat de prietenul tău, pistolarul, va fi de domeniul trecutului. N-am nici-o îndoială.

Susannah o privi cu o curiozitate reală.

— Mă întreb, Mia, cum de poţi spune vorbele astea crude cu atâta seninătate? Aduc aici copiii şi le scociorăsc capetele… ca pe bostani. Capete de copii, care n-au făcut niciun rău nimănui! Şi trimit înapoi nişte handicapaţi neajutoraţi care ajung la maturitate în chinuri şi mor tot aşa. Ai mai fi la fel de veselă, Mia, dacă ar fi vorba de copilul *tău?* Dacă pruncul *tău* ar fi cel purtat pe şaua calului, zbierând după tine şi întinzând mânuţele?

Mia se înroşi puternic, dar nu-şi plecă privirea.

— Fiecare dintre noi trebuie să urmăm drumul pe care *ka* ni l-a aşternut dinainte, Susannah din New York. Drumul meu este să-mi nasc fătul şi să-l cresc şi, astfel, să pun capăt misiunii *dinh*-ului tău. Şi vieţii lui.

— Extraordinar cum toată lumea pare a şti ce are de gând *ka*, zise Susannah. Nu ţi se pare?

— Mi se pare că-ţi baţi joc de mine pentru că te temi, răspunse liniştită Mia. Dacă asta te face să te simţi mai bine, atunci, te rog, continuă.

Întinse mâinile şi făcu o plecăciune sarcastică peste pântecele umflat.

Se opriseră pe trotuarul din lemn vizavi de Doganul din Fedic, chiar în faţa unei prăvălii care anunţa GALANTERIE & ARTICOLE DE DAMĂ. Susannah îşi spuse: *Fă să treacă ziua mai repede, nu uita că asta-i o parte din treaba pe care o ai aici. Trage de timp. Ţine cât mai mult posibil în toaleta femeilor ciudăţenia asta cu care-ţi împărţi trupul.*

— Nu-mi bat joc, îi răspunse ea. Îţi cer doar să te pui în locul tuturor celorlalte mame.

Mia scutură din cap cu violenţă, făcând să-i fluture părul negru pe lângă urechi.

— Nu eu le-am scris destinul, domniţă, tot aşa cum nici ele nu mi l-au scris pe al meu. Aşa că am să-mi cruţ lacrimile, mulţumesc foarte frumos. Vrei sau nu să-mi auzi povestea?

— Da, te rog.

— Atunci hai să ne aşezăm, că am obosit şi mă dor picioarele.

10

Abia în Barul Gin-Puppie, câteva case şubrezite în josul străzii, reuşiră să găsească nişte scaune care să le poată suporta greutatea, însă nici una nu dori să rămână înăuntru, pentru că localul mirosea puternic a moarte colbuită.

Scoaseră scaunele afară, pe trotuarul din lemn, iar Mia se aşeză numaidecât, cu un oftat profund de uşurare.

— Curând, spuse ea. Curând vei scăpa de povară, Susannah din New York, şi voi scăpa şi eu.

— Poate, însă îţi mărturisesc că nu înţeleg nimic din toate astea. Şi cel mai puţin pricep nerăbdarea ta de a da fuga la individul ăla, Sayre, mai ales că ştii că-l slujeşte pe Regele Purpuriu.

— Ssst! exclamă Mia, aruncând priviri speriate la strada pustie.

Se tolănise pe scaun, cu picioarele întinse şi crăcănate, cu burta ridicată.

— Un supus al Regelui mi-a oferit şansa de a-mi împlini

destinul pe care mi l-a scris *ka*. Nu Sayre, ci unul mult mai însemnat. Unul căruia Sayre îi dă socoteală. Un bărbat pe nume Walter.

Susannah tresări puternic la auzul numelui eternului şi infernalului duşman al lui Roland. Mia observă şi-i adresă un surâs sinistru.

— Văd că numele acesta îţi este cunoscut. Foarte bine, asta s-ar putea să ne scutească de prea multă vorbărie. Zeii-mi sunt martori că deja au fost mult prea multe discuţii pentru gustul meu. Nu pentru asta am fost eu creată, ci ca să-mi nasc şi să-mi cresc fătul. Nimic mai mult. Şi nimic mai puţin.

Susannah nu comentă. Se presupunea că omorurile erau meseria ei, iar sarcina ei actuală era să omoare timpul, însă, realmente, francheţea Miei începuse s-o exaspereze. Ca să nu mai spunem că începuse şi s-o sperie puţin.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Mia spuse:

— Sunt ceea ce sunt şi sunt mulţumită cu asta. Şi dacă ceilalţi sunt de altă părere, ce-mi pasă mie? Mă piş pe ei!

Pusă pe scandal ca Detta Walker în zilele ei bune, îşi zise Susannah, dar continuă să tacă. I se părea mai sigur. După o pauză, Mia continuă:

— Dar aş minţi dacă aş spune că locul acesta nu-mi trezeşte… anumite amintiri. Da, chiar aşa!

Şi, în mod surprinzător, izbucni în râs. Mai surprinzător încă, hohotele ei erau încântătoare şi melodioase.

— Spune-ţi povestea, o îndemnă Susannah. Şi de data asta spune-mi-o pe toată. Avem suficientă vreme până să reînceapă travaliul.

— Aşa zici tu?

— Aşa zic. Haide, spune-mi.

Câteva clipe Mia rămase cu ochii la strada acoperită cu pământ bătătorit (căruia cei din Calla îi spuneau „oggan”) şi la aerul ei trist de abandon străvechi. Aşteptând-o să înceapă, Susannah deveni şi ea conştientă de aspectul nemişcat, fără nuanţe şi umbre al oraşului Fedic. Vedea totul foarte limpede, dar, deşi luna nu apăruse pe cer, ezita să numească momentul acesta „zi”.

Pentru că nu *este,* şopti înăuntrul ei o voce pe care nu o recunoscu. *Este un loc între noapte şi zi, Susannah. Un loc în care umbrele sunt şterse, iar timpul îşi ţine respiraţia.*

Şi Mia începu să-şi spună povestea. Era mai scurtă decât anticipase Susannah (mai scurtă decât şi-ar fi dorit, dat fiind cererea lui Eddie de a trage de timp), dar clarifica o mulţime de lucruri. Mai multe decât sperase Susannah. Ascultă, sufocată de furie, şi de ce nu? Se părea că nu fusese doar violată atunci, în cercul vorbelor. Fusese şi jefuită – fusese victimă al celui mai ciudat jaf la care fusese supusă vreodată vreo femeie.

Iar jaful acesta continua şi acum.

11

— Uită-te acolo, rogu-te, îi spuse lui Susannah femeia cu burta mare. Uită-te acolo şi vezi cum era Mia înainte să-şi primească numele.

Susannah privi spre stradă. La început nu văzu nimic altceva decât o roată stingheră de căruţă, un jgheab de apă crăpat (şi de mult uscat) şi o rotiţă argintie în formă de stea de la pintenul vreunui crescător de vite.

Apoi, foarte încet, se formă o siluetă înceţoşată. O femeie goală. Susannah îşi dădu seama de frumuseţea ei orbitoare încă înainte de a deveni perfect vizibilă. Era fără de vârstă. Părul ei negru îi mângâia umerii. Avea abdomenul plat, iar buricul ei era o cupă splendidă în care orice bărbat căruia îi plac femeile ar fi fost bucuros să-şi cufunde limba. Susannah (ori poate Detta) îşi zise: *La naiba, şi eu aş fi bucuroasă să-mi vâr limba acolo.* O despicătură adorabilă se ascundea între coapsele nălucii. O altă forţă mareică.

— Aşa eram eu când am venit aici, spuse versiunea gravidă de lângă Susannah.

Vorbea pe tonul unei cucoane care arată diapozitive din vacanţă. *Aia-s eu la Marele Canion, aia-s eu în Seattle, aia-s eu la Coulee Dam, aia-s eu pe strada principală din Fedic, dacă nu-ţi*

este cu supărare. Frumoasă era şi femeia aceasta însărcinată, dar nu avea aerul acela misterios al himerei de pe stradă. Femeia gravidă avea o anumită vârstă – douăzeci şi opt, treizeci de ani –, iar chipul ei purta semnele experienţelor prin care trecuse. Majoritatea dureroase.

— Am minţit când ţi-am spus că sunt un demon elementar – cel care a făcut dragoste cu *dinh*-ul tău. Şi cred că ai bănuit asta. Nu te-am minţit pentru că aş fi sperat să câştig ceva, ci doar pentru că… nu ştiu… dintr-un soi de dorinţă ascunsă, aşa cred. Voiam ca acel copil să-mi aparţină întru totul…

— Din capul locului.

— Da, din capul locului, adevăr grăieşti.

Amândouă priviră cum merge pe stradă femeia cea goală, mişcându-şi ritmic braţele, contractându-şi muşchii spatelui prelung, legănându-şi şoldurile cu mişcarea aceea eternă de pendul, capabilă să-ţi taie respiraţia.

— Ţi-am povestit că făpturile din lumea invizibilă au fost lăsate de izbelişte atunci când *Prim* s-a retras. Majoritatea au murit, aşa cum mor peştii şi animalele marine atunci când sunt aruncate pe uscat şi se sufocă în aerul străin. Dar au existat şi unele care s-au adaptat, iar eu am fost una dintre ghinionistele acestea. Am pribegit prin lumi şi, ori de câte ori întâlneam bărbaţi în pustiuri, luam forma pe care o vezi.

Aidoma unui manechin pe podium (un manechin care uitase să îmbrace ultima creaţie de la Paris pe care ar fi trebuit s-o prezinte), femeia de pe stradă se răsuci pe vârful picioarelor, iar fesele mătăsoase i se încordară, făcând gropiţe efemere în formă de semilună. Începu drumul înapoi, sub bretonul tăiat drept ochii priveau către un orizont îndepărtat, cu părul mângâindu-i urechile lipsite de podoabe.

— Ori de câte ori dădeam peste cineva dotat cu membru, îl regulam, spuse Mia. Asta este tot ce am în comun cu acel demon elementar care a încercat mai întâi să-l violeze pe cel tânăr, iar apoi a făcut sex cu *dinh*-ul tău. Şi cred că asta îmi justifică minciuna. *Dinh*-ul tău mi s-a părut destul de atrăgător.

O idee abia sesizabilă de lăcomie i se strecurase în glas.

Dettei ascunse în Susannah i se păru teribil de sexy. Detta ascunsă în Susannah îşi dezgoli dinţii într-un rânjet obscen.

— Îi futeam, iar dacă ei nu se puteau desprinde de mine, îi futeam până îşi dădeau duhul.

Ton indiferent. *După Coulee Dam, ne-am dus la Yosemite.*

— Vrei să-i transmiţi *dinh*-ului tău ceva din partea mea, Susannah? Dacă ai să-l mai vezi vreodată?

— Da, dacă asta vrei.

— Pe vremuri a cunoscut un om – un om rău – pe nume Amos Depape, frate al acelui Roy Depape din Mejis care era prieten cu Eldred Jonas. *Dinh*-ul tău crede că Amos Depape a murit muşcat de un şarpe. Şi, într-un fel, putem spune că aşa s-a şi întâmplat… numai că şarpele acela am fost eu.

Susannah nu spuse nimic.

— Nu-i regulam de dragul sexului, nu-i regulam ca să-i omor, cu toate că nu-mi păsa câtuşi de puţin atunci când mureau, iar mădularele lor ieşeau din mine ca nişte ţurţuri topiţi. Adevărul este că n-am ştiut *de ce* îi futeam până când am ajuns în Fedic. În vremurile acelea încă mai trăiau oameni aici, bărbaţi şi femei. Pricepi tu, Moartea Roşie nu venise încă. Fisura din pământ de la marginea oraşului exista şi atunci, dar podul de peste ea era trainic. Oamenii s-au încăpăţânat să nu plece nici măcar atunci când au început zvonurile despre Castelul Discordia, cum că ar fi fost bântuit. Iar trenurile încă mai opreau aici, chiar dacă nu aveau un orar regulat…

— Şi copiii? o întrerupse Susannah. Gemenii? Lupii?

— Nuuu, toate astea s-au întâmplat douăzeci şi patru de secole mai târziu. Sau mai mult. Ascultă-mă până la capăt: în Fedic existau totuşi un bărbat şi o femeie care aveau un *copil*. Nici nu-ţi poţi imagina, Susannah din New York, ce lucru neobişnuit şi minunat era aşa ceva în timpul acela, când majoritatea oamenilor erau la fel de sterpi ca demonii elementari, iar cei care nu erau neroditori cel mai adesea zămisleau ori mutanţi apatici, ori monştri înfiorători pe care părinţii îi ucideau înainte de a apuca să respire în lumea asta. Dar copilul acesta…

Îşi strânse emoţionată mâinile. Ochii îi străluceau.

— Era rotunjor şi trandafiriu şi imaculat – n-avea nici măcar vreo aluniţă sau vreun pistrui – era perfect. Iar eu am înţeles pentru ce fusesem creată de îndată ce l-am văzut. Nu mă regulam de dragul sexului, sau pentru că în timpul împerecherii deveneam aproape mortală, sau pentru că reuşeam să-mi ucid astfel majoritatea partenerilor, ci pentru ca să am şi eu un copil ca al lor. Ca Michael al lor.

Îşi lăsă capul în jos şi continuă:

— Ştii, l-aş fi putut lua. M-aş fi apropiat de bărbat, l-aş fi regulat până şi-ar fi pierdut minţile, apoi i-aş fi şoptit la ureche că trebuie să-şi omoare nevestica. Şi după ce ea s-ar fi dus în poiana de la capătul cărării, l-aş fi futut iarăşi, până l-aş fi omorât, iar copilul – copilaşul acela trandafiriu şi minunat – ar fi fost al meu. Pricepi?

— Da, răspunse Susannah.

Se simţea cam îngreţoşată de întreaga poveste. În faţa lor, pe mijlocul străzii, năluca în formă de femeie făcu o altă piruetă şi porni înapoi. În josul străzii, robotul guraliv continua să-şi trâmbiţeze mesajul pare-se nepieritor: *Fete, fete, fete! Unele pe bune, altele ciber, da' cui îi pasă, nu le poţi deosebi!*

— Mi-am dat seama că nu mă pot apropia de ei, zise Mia. Ca şi cum un cerc vrăjit fusese trasat în jurul lor. Cred că datorită copilului. Apoi a venit ciuma. Moartea Roşie. Unii ziceau că în castel fusese deschis un borcan cu ceva substanţe de-ale demonilor, în loc să fi fost lăsat închis pe vecie. Alţii ziceau că ciuma a ieşit din fisura aia – căreia îi spuneau Curul Diavolului. Oricum, atunci a luat sfârşit viaţa în Fedic, viaţa din vecinătatea Discordiei. Mulţi au plecat pe jos sau în căruţe. Dar Copilaşul Michael cu părinţii lui au rămas, sperând să vină un tren. În fiecare zi îi pândeam, aşteptându-i să se îmbolnăvească – pândeam să văd cum apar pete roşii pe obrăjorii nepreţuiţi şi pe mânuţele dolofane ale copilului. Nici vorbă. Nu se îmbolnăvi nici unul dintre cei trei. Poate *într-adevăr* se aflau într-un cerc vrăjit. Cred că aşa a fost. Şi atunci a venit un tren. Patricia. Monoul. Ştii…

— Da, spuse Susannah.

Ştia tot ce avea nevoie să ştie despre perechea Monoului

Blaine. Odată ca niciodată probabil că ruta ei trecuse nu doar prin Lud, ci şi pe aici.

— Bine. Şi s-au urcat. I-am urmărit cu privirea de pe peron, plângându-mi lacrimile nevăzute şi hohotindu-mi tânguirile mute. S-au urcat cu dulceaţa lor de micuţ… deja avea trei ori patru ani pe atunci şi învăţase să meargă şi să vorbească. Şi duşi au fost. Am vrut să merg după ei, dar, Susannah, nu am putut. Eram prizonieră în locul ăsta. Şi am devenit cea care sunt acum pentru că atunci mi-am aflat menirea.

Susannah avea îndoielile ei în această privinţă, dar se hotărî să nu comenteze.

— Şi aşa au trecut ani şi decenii şi secole. În Fedic nu mai rămăseseră decât roboţii şi trupurile neîngropate lăsate în urma-i de Moartea Roşie. Şi, cu timpul, trupurile acestea deveneau schelete, apoi colb.

Şi apoi au venit iarăşi oamenii, dar eu n-am cutezat să mă apropii de ei, pentru că erau oamenii *lui*.

Făcu o pauză şi repetă:

— Oamenii *aceluia*.

— Ai Regelui Purpuriu.

— Da. Oamenii aceia care au în frunţile lor găuri ce par a sângera la nesfârşit. Şi s-au dus acolo.

Arătă spre Doganul din Fedic – Staţiunea Experimentală Arc 16.

— Nu la multă vreme după aceea, maşinăriile lor blestemate au început să funcţioneze din nou, ca şi cum ei ar fi crezut că maşinăriile alea sunt esenţiale pentru supravieţuirea lumii. Nu că şi-ar fi dorit ca lumea să supravieţuiască! Nu, nu, nici vorbă! Apoi au adus paturile…

— Paturile! exclamă Susannah înfiorată.

Mai departe, femeia spectrală se ridică iar pe vârfurile picioarelor şi făcu o altă piruetă graţioasă.

— Da, paturile pentru copii, deşi toate astea se petreceau cu mult înainte ca Lupii să înceapă să-i aducă aici, cu mult mai mult înainte ca tu să intri în povestea *dinh*-ului tău. Apoi a venit şi vremea aceea, şi Walter m-a căutat.

— Poţi s-o faci să dispară pe femeia aia de pe stradă? o

întrerupse Susannah cam supărată. Ştiu că e o variantă de-a ta, am priceput asta, dar mă… nu ştiu cum să-ţi zic… mă cam enervează. Poţi să faci în aşa fel încât să n-o mai vedem?

— Da, dacă asta ţi-e dorinţa.

Mia îşi ţuguie buzele şi suflă. Femeia de o frumuseţe tulburătoare – spiritul fără de nume – dispăru ca un fum.

Câteva clipe Mia nu mai spuse nimic, încercând să-şi reia firul povestirii. Apoi zise:

— Walter… m-a văzut. Nu aşa ca toţi ceilalţi bărbaţi. Chiar şi cei pe care îi ucideam în timpul împerecherii vedeau doar ce voiau să vadă. Sau ce voiam *eu* ca ei să vadă.

Surâse amintirii scabroase.

— Pe unii i-am omorât făcându-i să creadă că-şi regulează propriile mame! Să le fi văzut feţele! continuă ea, cu zâmbetul ştergându-i-se de pe buze. Dar Walter *m-a văzut* aşa cum sunt în realitate.

— Cum arăta?

— Greu de spus, Susannah. Purta o glugă, şi la umbra ei rânjea – ce creatură rânjită era – şi a stat de vorbă cu mine. Acolo.

Cu degetul care-i tremura uşor arătă spre Complexul Buna Dispoziţie din Fedic.

— Şi n-ai văzut dacă avea vreun semn pe frunte?

— Nu, sunt sigură că nu avea, căci el nu era unul dintre cei pe care Părintele Callahan îi numeşte „căutători”. Ei au treabă cu Sfărâmătorii. Doar cu ei.

Şi atunci Susannah simţi cum o sufocă furia, deşi încercă să n-o arate. Mia avusese acces la absolut toate amintirile şi gândurile ei, adică la cele mai intime acţiuni şi secrete ale *ka-tet*-ului lor. Se simţea ca şi cum ar fi descoperit că-şi schimbase chiloţii cu un hoţ ascuns în casă, hoţ care, pe lângă faptul că-i furase banii, îi scotocise şi prin documentele personale.

Oribil.

— Cred că ar fi corect să spunem că Walter este prim-ministrul Regelui Purpuriu. Adesea călătoreşte deghizat, iar în alte lumi este cunoscut sub alte nume, dar niciodată nu îşi

pierde rânjetul batjocoritor.

— L-am văzut odată în treacăt, spuse Susannah. Pe atunci se numea Flagg. Sper să-l întâlnesc din nou.

— Nu ţi-ai dori una ca asta dacă l-ai cunoaşte cu adevărat.

— Sfărâmătorii aceia despre care mi-ai vorbit – unde se află acum?

— Păi, cum… în Bubuit de Tunet, nu ştiai? În tărâmul întunericului. De ce întrebi?

— Simplă curiozitate, spuse Susannah, părându-i-se că aude din nou vocea lui Eddie: *Pune orice întrebare îţi trece prin minte. Trage de timp. Dă-ne şansa să vă prindem din urmă.* Spera din tot sufletul ca Mia să nu-i poată citi gândurile acum, când nu mai erau una. Căci, dacă putea, înseamnă că intrase în căcat până la ochi.

— Să revenim la Walter. Vrei să vorbim puţin despre el?

Mia făcu un semn istovit de aprobare pe care Susannah nu-l prea crezu. Când oare mai ascultase Mia cu atenţie ce avusese ea de povestit? Probabil că niciodată. Iar întrebările pe care le punea Susannah, îndoielile pe care le exprima ea… precis că unele dintre acestea îi trecuseră şi Miei prin cap. Şi, fireşte, blasfemiile fuseseră izgonite de îndată, dar, haideţi, să fim serioşi, femeia asta nu era deloc tâmpită. Doar dacă nu cumva obsesia te *tâmpeşte.* Susannah credea că astfel stăteau lucrurile în cazul acesta.

— Susannah? Ţi-a mâncat bumblerul limba?

— Nu, doar mă gândeam cât de uşurată trebuie că te-ai simţit atunci când a venit la tine.

Mia se gândi puţin, apoi surâse. Acum părea neprihănită şi naivă şi sfioasă. Iar Susannah se văzu nevoită să-şi repete că nu putea avea încredere în expresia aceasta.

— Da! Aşa m-am simţit! Fireşte că aşa m-am simţit!

— După ce ţi-ai descoperit menirea şi ai rămas captivă aici… după ce i-ai văzut pe Lupi cum se pregătesc să strângă copiii şi să-i opereze… după toate astea, apare şi Walter. Diavolul, la drept vorbind, dar măcar el e în stare să te vadă aşa cum eşti. Măcar el e în stare să-ţi asculte trista poveste. Şi îţi face o propunere.

— Mi-a spus că Regele Purpuriu îmi va da un copil, zise Mia mângâindu-şi burta imensă. Pe Mordred al meu, a cărui vreme a venit acum.

12

Mia arătă din nou spre Staţiunea Experimentală Arc 16. La locul pe care ea îl numea Doganul tuturor Doganurilor. O urmă a zâmbetului de dinainte îi întârzie pe buze, însă fără bucuria şi buna dispoziţie de mai devreme. Ochii îi luceau de teamă şi – poate – şi de groază.

— Acolo m-au transformat, acolo m-au făcut muritoare. Pe vremuri au existat multe locuri dintr-astea – n-am nici-o îndoială –, dar sunt în stare să chezăşuiesc că numai ăsta a rămas în toată Lumea Dinăuntru şi-n Lumea de Mijloc şi-n cea de Capăt. E un loc minunat. E un loc îngrozitor. Acolo m-au dus.

— Nu te înţeleg.

Căci Susannah se gândea la Doganul ei. Care, fireşte, se baza pe povestirile lui *Jake*. Da, nici vorbă, era un loc ciudat, cu toate semnalele lui luminoase şi toate monitoarele alea, dar deloc înspăimântător.

— Pe sub el trec tunelurile care duc la castel, spuse Mia. La capătul unuia dintre ele este uşa care dă spre latura din Calla a Bubuitului de Tunet, chiar dedesubtul ultimului hotar al întunericului. Pe uşa aceea ies Lupii când pornesc după furat copii.

Susannah dădu din cap. Asta explica multe.

— Şi îi aduc pe copii înăuntru tot pe acolo?

— Nu, domniţă; ca multe alte uşi şi cea prin care Lupii trec din Fedic în latura dinspre Calla a Bubuitului de Tunet funcţionează doar într-o singură direcţie. Dispare atunci când ajungi pe partea cealaltă.

— Pentru că nu este o uşă *magică,* aşa-i?

Mia zâmbi şi o bătu uşurel peste genunchi. Susannah se ambală şi mai tare.

— Este o altă chestie în pereche.

— Aşa crezi?

— Da. Numai că acum gemenii sunt ştiinţa şi magia. Raţionalul şi iraţionalul. Normalul şi nebunul. Indiferent cum le zici, discutăm despre o pereche de două ori blestemată.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa! Uşile *magice* – ca aceea pe care a găsit-o Eddie şi prin care tu m-ai scos în New York – merg în ambele direcţii. Dar uşile fabricate de North Central Positronics atunci când *Prim* s-a retras şi magia a dispărut… nu merg decât într-una. Am dreptate?

— Da, cred că da.

— Poate că n-au avut timp suficient să inventeze teleportarea cu două sensuri înainte ca lumea să meargă mai departe. În orice caz, Lupii ajung pe uşă în latura dinspre Calla a Bubuitului de Tunet şi se întorc în Fedic cu trenul. Da?

Mia încuviinţă.

Lui Susannah nu i se mai părea că trage de timp. Informaţia aceasta s-ar putea să-i fie de folos mai târziu.

— Şi ce se întâmplă după ce oamenii Regelui, cei care îl vânează pe Părintele Callahan, au chiuretat creierele copiilor? Îi scot iar pe uşa aia – uşa de sub castel? Şi sunt trimişi acasă cu trenul?

— Da.

— Dar de ce se mai deranjează să-i trimită înapoi?

— Nu ştiu, domniţă, şopti Mia. Mai există încă o uşă sub Castelul Discordia, încă o uşă în sălile năruite. Una care dă…

Îşi umezi buzele.

— Care dă în portal.

— În portal?… Am mai auzit cuvântul ăsta şi nu înţeleg ce poate fi atât de rău…

— *Dinh*-ul tău are dreptate: lumile sunt infinite, dar există spaţii nesfârşite chiar şi între acelea care par a fi cât de cât mai apropiate – cum ar fi unele din multitudinea de New Yorkuri. Imaginează-ţi spaţiile dintre pereţii interiori şi cei exteriori ai unei case. În locurile acelea este mereu beznă. Dar, dacă într-un loc este întuneric, nu înseamnă că locul ăla e pustiu. Nu-i aşa, Susannah? *Există monştri în bezna din portal.*

Cine spusese asta? Roland? Nu mai ţinea minte, dar nu

conta. Înţelegea ce anume vrea să spună Mia. Oribil.

— Şobolani în pereţi, Susannah. *Lilieci* în pereţi. Tot soiul de gândaci scârboşi.

— Încetează. Am priceput.

— Uşa aceea de sub castel – despre care eu, una, sunt sigură că-i o eroare de-a lor – nu duce *nicăieri anume*. Ci în bezna dintre lumi. În portal. Însă nu este un loc pustiu.

Iar vocea îi coborî şi mai mult.

— Uşa aceea este rezervată pentru cei mai înverşunaţi duşmani ai Regelui. Aceştia sunt azvârliţi într-o beznă unde – orbi şi cu minţile duse – vor rătăci ani în şir. Dar, în cele din urmă, *ceva* cu siguranţă îi va găsi şi îi va devora. Monştri pe care minţile noastre nu îi pot concepe.

Susannah încercă să-şi imagineze o asemenea uşă şi, mai ales, ceea ce se ascundea în spatele ei. Nu voia, dar nu se putea abţine. I se uscă gura. Pe acelaşi ton secretos coborât şi, întru câtva, înspăimântător, Mia continuă:

— Au fost multe locuri unde oamenii din vechime au încercat să îmbine magia şi ştiinţa, însă eu cred că numai ăla a rămas din străduniile lor.

Făcu un semn din cap către Doganul tuturor Doganurilor.

— Acolo m-a dus Walter, ca să mă facă muritoare şi să mă scoată pe veci din calea lui *Prim*. Ca să mă facă identică cu tine.

13

Mia nu le ştia chiar pe toate, însă din câte reuşi Susannah să priceapă, Walter/Flagg oferise acestui spirit, ce ulterior va fi cunoscut sub numele de Mia, suprema înţelegere faustiană. Dacă era de acord să renunţe la forma ei eternă, dar fără trup, şi să devină muritoare, atunci va putea rămâne însărcinată şi va da naştere unui copil. Walter nu o minţise când îi arătase cât de puţin va căpăta în comparaţie cu toate lucrurile la care renunţa. Copilul nu va creşte asemenea copiilor normali – aşa cum crescuse Copilaşul Michael în faţa ochilor ei nevăzuţi şi

adoratori –, iar ea nu va putea să se bucure de el decât şapte ani, dar, vai, ce ani minunaţi vor fi aceştia!

În rest, Walter păstrase tăcerea, îngăduindu-i Miei să-şi facă propriile-i vise: cum îi va da să sugă şi îl va îmbăia, fără să uite să-i spele şi încreţiturile delicate din spatele genunchilor şi urechilor; cum îl va săruta în punctul nespus de dulce dintre omoplaţii lui micuţi şi nedezvoltaţi; cum îl va ţine de mânuţe când va face primii paşi; cum îi va citi şi îi va arăta pe cer Steaua Bătrână şi Mama Bătrână şi îi va spune povestea lui Rustie Sam, cel care a furat pâinea văduvei; cum îl va strânge la piept şi îi va scălda obrăjorii în lacrimile ei de recunoştinţă atunci când va rosti primul cuvânt care, fireşte, va fi *Mama*.

Susannah ascultă tot acest delir entuziast cu un amestec de milă şi cinism. Evident că Walter făcuse o treabă al naibii de bună când o convinsese să accepte târgul, pur şi simplu aplicând o idee veche de când lumea: lăsase marca să se vândă singură. Ba chiar îi propusese o perioadă de proprietate de-a dreptul diavolească: şapte ani. *Semnaţi pe linia punctată, doamnă, şi vă cer scuze pentru izul de pucioasă; se pare că nu pot să-mi scot mirosul din haine.*

Susannah înţelesese târgul şi parcă tot nu-i venea să creadă. Creatura asta renunţase de bunăvoie la nemurire pentru greţuri de dimineaţă, pentru sâni umflaţi şi dureroşi şi pentru nevoia imperioasă de a urina la fiecare sfert de oră în ultimele şase săptămâni de sarcină. Şi, staţi aşa, oameni buni, că mai avem! Doi ani şi jumătate de schimbat scutece îmbibate cu pişat şi mânjite cu căcat! De sculat în miez de noapte din pricina urletelor de durere ale copilului căruia îi iese primul dinte (şi bucură-te şi te veseleşte, Mămico, nu mai urmează *decât* treizeci şi unu!). Prima vomă magică! Primul jet drăgăstos de urină primit drept între ochi când copilul îşi dă drumul atunci când îi schimbi scutecul!

Şi, da, sigur că da, va fi magie. Chiar dacă nu avusese niciodată copii, Susannah ştia că există magie şi în scutecele murdare, şi în crizele de colici, cu condiţia ca acel copil să fie rodul iubirii. Dar să faci un copil, care să fie luat de lângă tine tocmai atunci când se isprăvesc necazurile, tocmai atunci când

se apropie de vârsta raţiunii şi a responsabilităţii? Şi să fie dus dincolo de orizontul roşu al Regelui Purpuriu? Odioasă idee. Să fie Mia atât de bulversată de apropierea naşterii încât să nu-şi dea seama că puţinul promis *înainte* era împuţinat şi mai mult acum? În decorul plin de dramatism rămas în urma Morţii Roşii, Walter/Flagg o abordase şi îi făgăduise şapte ani alături de fiul ei. Pe de altă parte, atunci când vorbise cu el la telefon din hotelul Plaza-Park, Richard Sayre pomenise doar cinci.

În orice caz, Mia acceptase condiţiile omului întunecat. Şi probabil că acesta nu făcuse eforturi deosebite ca s-o convingă, nu-i aşa? Mia fusese menită să devină mamă, izvorâse din *Prim* cu acest imperativ, devenise ea însăşi conştientă de el atunci când văzuse primul copil desăvârşit, Copilaşul Michael. Cum să fi refuzat? Chiar dacă oferta ar fi fost doar pentru trei ani, sau pentru unul singur, cum să fi spus nu? Mai degrabă ar refuza injecţia un dependent de droguri.

Mia fusese dusă în Staţiunea Experimentală Arc 16. Zâmbăreţul, sarcasticul (şi evident înfricoşătorul) Walter, care uneori îşi zicea Walter al-Lumii-de-Capăt, iar alteori Walter al-Tuturor-Lumilor, îi făcuse turul clădirii. Văzuse acolo o încăpere mare, plină cu paturi, aşteptând copiii care să se culce în ele; la capul fiecăruia era câte o glugă din oţel ataşată de câte un furtun metalic. Nu voise să se gândească la întrebuinţarea acelor unelte. I se arătaseră şi câteva din tunelurile de sub Castelul din Genune şi fusese dusă în locuri în care mirosul morţii era pătrunzător şi sufocant. Şi ea – acolo era şi o beznă roşie, şi ea…

— Deveniseşi muritoare? o întrebă Susannah. Aşa mi se pare mie.

— Aproape. A fost un proces pe care Walter îl numea *devenire.*

— Am înţeles. Spune mai departe.

Însă de aici încolo amintirile Miei erau învăluite într-o ceaţă deasă – nu cea din portal, dar deloc plăcută. Un soi de amnezie – o amnezie *roşie.* Culoare pe care Susannah ajunsese

s-o deteste. Oare tranziţia acestei femei gravide din lumea spiritelor spre lumea celor muritori – drumul ei spre a deveni Mia – fusese făcută tot printr-o uşă? Nu părea să ştie. Nu ştia decât că urmase o perioadă de întuneric – de inconştienţă, probabil – şi apoi se trezise.

— …aşa cum mă vezi tu acum. Doar că nu eram încă însărcinată, desigur.

Walter îi spusese Miei că nu poate concepe un copil nici măcar ca femeie în carne şi oase. Să-l ducă la termen, da, sigur. Să-l conceapă, nici vorbă. Şi aşa s-a brodit că unul dintre demonii elementari i-a făcut un mare serviciu Regelui Purpuriu, luând sămânţa lui Roland sub formă femeiască şi sădind-o în Susannah sub formă bărbătească. Mai fusese şi un alt motiv. Walter nu-l pomenise, dar Mia îl cunoştea.

— Profeţia, spuse ea privind strada pustie şi fără umbre din Fedic.

Vizavi, un robot care semăna cu Andy, mesagerul din Calla, înţepenise mut şi ruginit în faţa restaurantului care promitea PAPA BUNĂ EFTINĂ.

— Care profeţie? o întrebă Susannah.

— „Acela care este ultimul din neamul lui Eld va zămisli un copil prin incest cu sora sau cu fiica lui, iar acel copil va fi însemnat şi îl veţi recunoaşte după călcâiul roşu. El este acela care îl va răpune pe ultimul războinic.”

— Măi, femeie, *eu* nu sunt nici sora lui Roland, nici fie-sa! Poate că n-ai observat o diferenţă mică, dar semnificativă dintre noi doi. Pielea lui e *albă,* iar a mea e *neagră.*

Însă avea senzaţia că pricepe ce voia să spună profeţia aceea. Există mai multe feluri prin care se formează familiile. Iar legătura de sânge este doar unul dintre acestea.

— Nu ţi-a explicat ce înseamnă cuvântul „*dinh*”? o întrebă Mia.

— Ba da, sigur că da. Înseamnă conducător. Iar dacă ar fi condus o ţară întreagă, nu doar trei cununi belite de novici în ale mânuirii armelor, ar însemna rege.

— Conducător şi rege, adevăr grăieşti. Şi vrei să-mi spui că nu ţi-a trecut prin cap că aceste cuvinte ar fi nişte sinonime

modeste pentru un altul?

Susannah nu-i răspunse.

Mia dădu din cap, de parcă ar fi aprobat-o, apoi se strâmbă de durere când o sfârtecă o nouă contracţie. Se linişti şi continuă:

— Sperma a fost a lui Roland. Bănuiesc că a fost conservată în vreun fel de către bătrânii învăţaţi în vreme ce demonul elementar se preschimba din femeie în bărbat, însă nu asta-i important. Important e că sperma a supravieţuit şi şi-a găsit jumătatea, întocmai cum a fost sorocit de *ka*.

— Ovulul meu.

— Ovulul tău.

— Când am fost violată în cercul vorbelor.

— Adevărat.

Susannah căzu pe gânduri. Într-un final, ridică privirea.

— Mi se pare că am avut dreptate mai devreme. Nu ţi-a făcut plăcere atunci şi n-are cum să-ţi facă plăcere nici acum – dar, fato, tu nu eşti decât bona.

De data aceasta nu mai avu loc niciun acces de furie. Mia surâse numai.

— Cui i-a venit ciclul chiar şi după ce a început să aibă greţuri matinale? Ţie. Şi cine are azi burta la gură? *Eu.* Ascultă cu luare-aminte, Susannah din New York, dacă există vreo bonă, atunci aceea eşti tu.

— Dar cum? Tu ştii?

Mia ştia.

14

Walter spusese că fătul va fi *transmis* Miei; îi va fi expediat, celulă cu celulă, întocmai cum un fax este expediat rând cu rând.

Susannah căscă gura să spună că nu ştia ce-i acela un fax, dar şi-o închise la loc. Prinsese *esenţa.* Iar asta fusese suficient s-o umple de o combinaţie hidoasă de furie şi groază. *Fusese* gravidă. În realitate, mai era gravidă chiar şi acum. Însă

copilul era

(faxat)

trimis Miei. Oare procesul acesta demarase rapid şi încetinise pe parcurs, ori demarase încet şi accelerase după aceea? Mai degrabă a doua variantă, deoarece, cu trecerea timpului, ea se simţise mai puţin gravidă, nu mai mult. Burta uşor umflată redevenise plată. Iar acum înţelegea cum de se poate ca amândouă să simtă aceeaşi dragoste faţă de făt: le aparţinea amândurora. Fusese trecut de la una la alta ca… o transfuzie de sânge.

Numai că îţi cer voie atunci când vor să-ţi ia din sânge şi să-l vâre în altcineva. Dacă sunt doctori, nu vampiri de-ai Părintelui Callahan. Iar tu eşti foarte aproape de unul dintre aceştia, Mia, nu-i aşa?

— Ştiinţă sau magie? o întrebă Susannah. Care din ele te-a ajutat să-mi furi copilul?

Mia se îmbujoră puţin la auzul acestei acuzaţii, dar reuşi s-o privească pe Susannah în ochi.

— N-am idee, răspunse ea. Cel mai probabil un amestec din amândouă. Şi nu mai fi atât de ipocrită! În *mine* este, nu în tine. Cu oasele şi sângele meu se hrăneşte, nu cu ale tale.

— Şi ce dacă? Crezi că asta schimbă ceva? Mi l-ai furat cu ajutorul unui magician jegos.

Mia scutură din cap cu vehemenţă, învolburându-şi pletele negre.

— Nu? se enervă mai mult Susannah. Atunci cum se face că nu *tu* ai fost aia care s-a îndopat cu broaşte din mlaştină şi cu purcei din cocină şi Dumnezeu ştie cu ce alte porcării? Cum se face că *tu* ai avut nevoie de toate tâmpeniile alea inventate cu ospeţele la castel, unde te puteai preface că tu erai cea care mânca? Pe scurt, scumpete, cum se face că *eu* am fost nevoită să înghit hrana pentru fătul *tău?*

— Pentru că… pentru că…

Susannah observă că ochii Miei se umpleau cu lacrimi.

— Pentru că tărâmul ăsta este sterp! Blestemat! Este tărâmul Morţii Roşii la hotarele Discordiei! Nu-mi pot hrăni fătul de aici!

Bun răspuns, îşi zise Susannah, dar nu *complet.* Şi Mia ştia asta. Căci Copilaşul Michael, desăvârşitul Copilaş Michael, aici fusese conceput, aici crescuse mare şi frumos. Şi, atunci, din ce motiv începuse să plângă?

— Mia, te-au minţit cu privire la fătul tău.

— N-ai de unde să ştii, aşa că nu mai fi rea!

— Ba *ştiu.*

Şi chiar ştia. Numai că nu avea cum să dovedească, la naiba! Cum poţi să demonstrezi un presentiment, fie el la fel de puternic ca acesta?

— Flagg – Walter, dacă aşa vrei să-i spui – ţi-a promis şapte ani. Sayre ţi-a spus că-l poţi ţine lângă tine doar cinci. Cum ar fi dacă, atunci când vei ajunge la Dixie Pig, să-ţi înmâneze un certificat semnat şi parafat pe care să scrie APROBAT CREŞTERE COPIL PE O PERIOADĂ DE TREI ANI? Şi atunci ai să fii de acord?

— N-o să se întâmple una ca asta! Eşti la fel de pizmaşă ca şi cealaltă! Taci din gură!

— Mare tupeu ai să mă faci *pe mine* pizmaşă! Tu eşti cea care abia aşteaptă să nască un copil ce-şi va ucide Tăticul!

— Nu-mi pasă!

— Ai minţile vraişte, fato. Te zbaţi între ceea ce ai vrea să se întâmple şi ceea ce se va întâmpla *în realitate.* De unde ştii că nu ţi-l vor omorî chiar înainte de a scoate primul scâncet şi nu-l vor toca mărunt ca să-l dea de mâncare la leprele alea de Sfărâmători?

— *Taci… din… gură!*

— Ca pe un soi de super-aliment?

— Taci din *gură,* am zis, *taci din GURĂ!*

— Chestia e că nu ştii. Habar n-ai de nimic. Nu eşti decât o amărâtă de doică, o bonă internă. Ştii că te mint, ştii că îţi cer asta, dar nu te recompensează şi, totuşi, mergi mai departe. Şi îmi ceri *mie* să tac din gură.

— Da! *Da!*

— Ei, uite că n-am să tac, îi zise Susannah nemiloasă, apucând-o de umeri. Mia era surprinzător de slabă sub materialul rochiei, şi era fierbinte, de parcă ar fi avut febră.

— N-am să tac, pentru că în realitate este al meu şi tu ştii asta. Pisica poate să fete în cuptor, dar asta nu înseamnă că pisoii sunt brioşe.

Aşa vezi, reveniseră la vechea furie dezlănţuită. Trăsăturile Miei se contorsionară într-o mască hidoasă a nefericirii. Susannah avu senzaţia că vede în ochii ei umbra acelei creaturi nemuritoare, jinduinde şi îndurerate de odinioară. Şi mai văzu ceva. O scânteie ce-i spunea că Mia începe s-o creadă. Că o va crede cu totul. Dacă vor avea timp.

— Atunci am să te fac eu să *taci,* spuse Mia.

Şi, pe neaşteptate, strada principală din Fedic se sfâşie, aşa cum făcuseră mai demult meterezele castelului. Şi în spatele ei se întrezări un întuneric bulbucat. Dar nu nepopulat. O, nu, nu nepopulat. Susannah simţi asta foarte limpede.

Se prăvăliră spre el. Mia le *propulsă* spre el. Susannah încercă să se împotrivească, dar în zadar. Pe când se rostogoleau prin beznă, un gând lălăit i se strecură în minte, rotindu-se într-un cerc perpetuu al grijilor: *O, Susannah-Mio, divizată iubită a mea, ţi-ai parcat-o!*

15

În faţă barului DIXIE PIG, în anul…

Chiar înainte ca versul ăsta enervant (însă extrem de important) să-şi poată încheia circuitul prin capul lui Susannah-Mio, capul în cauză se izbi tare de ceva şi miliarde de stele explodară în faţa ochilor ei. Când îşi recapătă vederea, observă nişte litere mari:

NK AŞT

Se trase puţin înapoi şi văzu întregul: BONGO SKANK AŞTEAPTĂ REGELE! Asta scria pe interiorul uşii de la cabina de toaletă. Viaţa îi era bântuită numai şi numai de uşi – încă din momentul în care uşa celulei de la puşcăria din Oxford, Mississippi, se închisese în urma ei cu un pocnet metalic. Dar

uşa closetului era închisă. Foarte bine. Ajunsese să creadă că uşile închise puneau mai puţine probleme. În curând se va deschide şi aceasta, iar necazurile vor reîncepe.

Mia: *Ţi-am spus tot ce ştiu. Ai de gând să mă ajuţi să ajung la Dixie Pig, ori trebuie să mă descurc singură? Că aş putea, să ştii, mai ales că am ţestoasa care să mă ajute.*

Susannah: *Te ajut.*

Deşi cât de mult sau de puţin ar fi urmat s-o ajute depindea de cât era ceasul. Oare câtă vreme stătuseră aici? Avea picioarele amorţite de la genunchi în jos – plus fundul –, iar asta i se părea un semn bun, însă în lumină fluorescentă ţi se pare mereu că timpul stă pe loc.

— Da' ce-ţi pasă? întrebă bănuitoare Mia. *Ce-ţi pasă cât e ceasul?*

Susannah bâjbâi după o explicaţie.

— Copilul. Ştii bine că i-am oprit venirea pe lume pe termen scurt.

— Sigur că ştiu. Tocmai de aia vreau să plecăm de aici.

— În regulă. Arată-mi banii pe care ni i-a lăsat prietenul Mats.

Mia scoase teancul mic de bancnote şi le privi fără să le înţeleagă.

— Ia-o pe aia pe care scrie Jackson.

— Eu… Ruşinată. *Eu nu ştiu să citesc.*

— Lasă-mă să mă înfiinţez. *Citesc* eu.

— Bine, bine, calmează-te. Uită-te după un tip cu păr alb şi lung pieptănat pe spate în stil Elvis.

— Nu ştiu cine-i Elvis…

— Nu contează. E aia de deasupra. Bravo. Acum pune restul banilor la loc în buzunar. Ţine bancnota de douăzeci în mână. Aşa, acum ne luăm tălpăşiţa de aici.

— Ce-i aia tălpăşiţă?

— Mia, taci din gură.

16

Când reintrară în holul hotelului – păşind încet, pe picioare

amorţite – Susannah se simţi cât de cât îmbărbătată văzând că afară se însera. Se părea că nu reuşise să facă să treacă chiar toată ziua, dar, măcar, scăpase de mare parte din ea.

Holul era tot aglomerat, dar dispăruse frenezia de mai devreme. Dispăruse şi superba eurasiatică ce-i dăduse/le dăduse camera, pentru că i se terminase tura. Sub cupola de la intrare, alţi angajaţi în uniforme verzi fluierau după taxiuri pentru bărbaţi în smochinguri şi femei în rochii lungi şi sclipitoare.

— *Se duc la petreceri,* spuse Susannah. *Sau la teatru.*

— *Uite de-aia nu mai pot eu, Susannah. Trebuie să luăm un vehicul din ăla, galben, de la oamenii în costume verzi?*

— *Nu. Luăm un taxi de la colţ.*

— *Aşa zici tu?*

— *Haide, termină cu toată neîncrederea asta. Sunt convinsă că te repezi cu capul înainte spre moartea copilului tău sau chiar spre moartea ta, dar înţeleg că ai intenţii bune şi mă voi ţine de cuvânt. Da, aşa zic.*

— *Bine.*

Fără vreun alt cuvânt – cu atât mai puţin unul de scuze –, Mia ieşi din hotel, făcu la dreapta şi se îndreptă spre Second Avenue, spre 2 Hammarskjöld Plaza, şi spre minunatul cântec al trandafirului.

17

La colţul dintre Second şi 46th, era parcată o furgonetă de un roşu decolorat. În locul acela bordura trotuarului era vopsită în culoarea galbenă, iar un bărbat în costum albastru – un agent de ordine publică – discuta această staţionare dubioasă cu un alt bărbat înalt şi cu barbă albă.

Mia simţi brusc o stare de nelinişte.

— *Susannah? Ce este?*

— *Omul ăla!*

— *Agentul? Ce-i cu el?*

— *Nu, cel cu barbă! Seamănă perfect cu Henchick! Cu*

Henchick din neamul manni! Nu vezi?

Mia nici nu vedea, nici nu-i păsa. Pricepu doar că, deşi era interzis să-ţi parchezi maşina lângă bordura galbenă, iar bărbosul părea a şti asta, tot nu voia să şi-o mute de acolo. Continua să aşeze netulburat nişte şevalete pe trotuar, pe care punea apoi nişte tablouri. Mia simţi că era vorba despre un motiv vechi de sfadă între cei doi.

— Am să-ţi dau amendă, pastore.

— Fă ce trebuie să faci, agent Benzyck. Dumnezeu tot te va iubi.

— Bine. Mă bucur. Ai să rupi amenda, nu-i aşa?

— Să dăm cezarului ce-i al cezarului şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu. Aşa scrie la Biblie, binecuvântată fie Cartea Sfântă a Domnului nostru.

— Nu te contrazic aici, spuse Benzyck, agentul.

Scoase un carnet din buzunarul de la spate şi începu să scrie ceva. Şi gestul acesta lăsa impresia unui vechi ritual între ei.

— Dar, ascultă la mine, Harrigan – mai devreme sau mai târziu Primăria tot o să te prindă în fapt şi o să-ţi tăbăcească curu' ăla nelegiuit şi evlavios. Sper doar să fiu şi eu de faţă atunci.

Rupse o foaie din carnet, se apropie de furgonetă şi prinse amenda sub unul din ştergătoare.

Susannah, amuzată: *A luat amendă. Se pare că nu-i prima.*

Mia, distrasă fără de voie: *Ce scrie pe maşina aia, Susannah?*

Un freamăt uşor, când Susannah *se înfiinţa* parţial, şi senzaţia de uitătură concentrată. Mia avu sentimentul că o gâdilă ceva în cap.

Susannah, la fel de amuzată: *Scrie BISERICA BOMBEI SFINTE A DOMNULUI NOSTRU, Pastor Earl Harrigan. Şi mai scrie şi DONAŢIILE VOASTRE VOR FI RĂSPLĂTITE ÎN RAI.*

— Ce-i aia „rai”?

— Un alt nume pentru poiana de la capătul cărării.

— Aha.

Agentul de ordine publică Benzyck se îndepărta cu mâinile strânse la spate şi cu fundul său de dimensiuni considerabile

în tangaj sub pantalonii albaştri ai uniformei, fără îndoială cu sentimentul datoriei împlinite. În tot acest timp, pastorul Harrigan aranja şevaletele. Tabloul de pe unul dintre ele înfăţişa un om eliberat din închisoare de către un individ în robă albă. Capul celui în alb era înconjurat de un nimb strălucitor. În alt tablou Robă-albă îşi întorcea faţa de la un monstru cu piele roşie şi coarne care părea furios la culme pe sai Robă-albă.

— Susannah, oamenii din lumea asta îşi închipuie că Regele Purpuriu seamănă cu chestia aia roşie?

— Aşa cred. Acela este Diavolul, în caz că te interesează – stăpân peste infern. Ce-ar fi să-l convingi pe preotul ăla să-ţi oprească un taxi? Foloseşte ţestoasa.

Şi iarăşi neîncrederea Miei (de parcă nu se putea abţine): *Aşa zici tu?*

— Aşa zic! Chiar aşa zic! Pomeneşte-l pe Iisus Hristos dacă va fi nevoie, femeie!

— Bine, bine.

Mia părea uşor stânjenită. Se îndreptă spre pastorul Harrigan, scoţând micuţa ţestoasă din fildeş.

18

Într-o fracţiune de secundă Susannah îşi dădu seama ce anume trebuia să facă. Se retrase din Mia (dacă muierea aia nu va fi în stare să facă rost de un taxi nici măcar cu ajutorul ţestoasei magice, atunci era o cauză pierdută) şi vizualiză Doganul în spatele ochilor strâns închişi. Când îi deschise, se trezi din nou acolo, înşfacă microfonul pe care-l folosise ca să ia legătura cu Eddie şi apăsă butonul.

— Harrigan! spuse ea în microfon. Pastore Earl Harrigan! Eşti acolo? Mă recepţionezi, scumpete? *Mă recepţionezi?*

Pastorul Harrigan se opri din treabă cât să urmărească cum femeia de culoare – bună bucăţică, lăudat fie Domnul – se îndreaptă cu mers ţanţoş spre taxi şi se urcă în el. Mai avea o sumedenie de lucruri de făcut înainte de predica de seară –

baletul cu agentul de ordine publică Benzyck fusese numai uvertura –, însă rămase nemişcat urmărind cum clipesc stopurile din spate ale maşinii galbene.

Se petrecuse ceva cu el?

Se…? Să fi fost posibil ca…?

19

Pastorul Harrigan se prăbuşi în genunchi pe trotuar, fără să-i pese de trecătorii din jur (aşa cum nici acestora nu le păsa de el). Îşi strânse mâinile mari şi bătrâne în gest de pioşenie şi le duse în dreptul bărbiei. Ştia foarte bine că Biblia îţi spune că rugăciunea este o chestiune intimă, ce trebuie practicată în singurătate, şi aşa făcuse toată viaţa, chiar aşa, Doamne, dar credea că Dumnezeu ar fi vrut ca oamenii să vadă, din când în când, cum arată cineva care se roagă, pentru că mulţi dintre ei – să rostim *Doamne, Dumnezeule!* – uitaseră. În plus, nu exista nici un alt loc mai bun, mai *frumos,* unde să stai de vorbă cu Dumnezeu, ca locul acesta de pe colţul dintre Second şi 46th. Pentru că aici se auzea un cântec pur şi dulce. Îţi înălţa sufletul şi-ţi limpezea mintea… şi, în paranteză fie spus, îţi curăţa şi acneea. Nu era vocea lui Dumnezeu, iar pastorul Harrigan nu era atât de prost sau de păcătos încât să-şi închipuie una ca asta. Însă îşi închipuia că aude vocile îngerilor. Da, chiar aşa, să rostim împreună *Doamne, Dumnezeul nostru,* să rostim împreună *Bomba Domnului nostru,* auzea voci de se-ra-fimi!

— Doamne, ai aruncat o bombă micuţă de-a Ta chiar adineauri? Spune-mi dacă am auzit vocea Ta sau a fost doar o închipuire!

Niciun răspuns. Aşa era mai mereu. Va medita la asta. Între timp, trebuia să se pregătească de predică. De spectacol, dacă e să vorbim cu necuviinţă.

Pastorul Harrigan se apropie de camioneta lui parcată în zonă interzisă ca întotdeauna şi deschise uşile din spate. Scoase dinăuntru teancul de fluturaşi, tava pentru donaţii,

îmbrăcată în mătase – pe care o va pune pe trotuar lângă el – şi un cub masiv din lemn. Tribuna improvizată la care va urca el, vă puteţi ridica şi striga „aleluia”?

Şi, fiindcă tot veni vorba, puteţi să spuneţi şi „amin”?

STROFĂ:
Hai, commala, niţeluş,
Uite-o, vine acuşi-acuşi.
Chipu-i ştii, şi numele.
Dar prietenă nu-ţi e.

ANTISTROFĂ:
Hai, commala, haide, hui.
Prietenă ştii că nu-i.
De o laşi să vină-ncoace
Harcea-parcea te va face.

STANŢA XI
SCRIITORUL

1

Când ajunseră în micuţul centru comercial al oraşului Bridgton – un supermarket, o spălătorie şi o farmacie surprinzător de spaţioasă –, atât Roland, cât şi Eddie o simţiseră: nu numai cântarea, ci şi o acumulare de energie. Îi înălţa în slăvi aidoma unui ascensor serafic, scăpat de sub control. Eddie se duse cu gândul la Clopoţica şi praful ei magic de zâne; şi la pana fermecată a lui Dumbo. Era ca şi cum s-ar fi apropiat de trandafir, dar nu tocmai. Căci, în orăşelul acesta din New England, senzaţia nu era chiar de puritate şi beatitudine. Dar se petrecea *ceva* aici, ceva intens.

Venind dinspre East Stoneham, urmând indicatoarele spre Bridgton de pe drumurile neasfaltate, de ţară, Eddie mai simţise şi altceva: *acurateţea* incredibilă a acestei lumi. Verdele de vară al pădurilor de brazi avea un aer atât de autentic, cum lui nu-i mai fusese dat vreodată să vadă, cum nici nu-şi imaginase că ar fi putut exista. I se tăia respiraţia la văzul păsărilor din seninul cerului, chiar şi cea mai obişnuită dintre vrăbii îl lăsa mut de uimire. Umbrele de pe jos păreau a avea o consistenţă catifelată, dându-ţi sentimentul că, dacă ai chef, te poţi apleca să le iei şi să pleci cu ele sub braţ, aşa cum ai face cu un covor.

La un moment dat, Eddie îl întrebă pe Roland dacă simte la fel.

— Da, răspunse pistolarul. Simt, văd, aud… pot *să pipăi,* Eddie.

Eddie dădu din cap. Şi el avea aceeaşi senzaţie. Lumea aceasta părea mai reală decât realitatea însăşi. Era… *antiportul.* Nu ştia cum s-o descrie altfel. Şi se aflau chiar în nucleul Grinzii. O simţea cum îi poartă la vale, aidoma unui râu care năvăleşte prin strâmtoare spre cascadă.

— Însă mă tem, mai zise Roland. Parcă ne apropiem de

miezul tuturor lucrurilor – poate chiar de Turn. Şi, parcă, după toţi anii aceştia, căutarea a devenit sensul vieţii mele, iar finalul va fi unul înspăimântător.

Eddie era de acord. Îl înţelegea foarte bine. Fireşte că-i era teamă. Dacă nu Turnul era entitatea care emana forţa aceasta fantastică, atunci înseamnă că era o altă forţă puternică şi teribilă, asemănătoare cu trandafirul. Dar nu identică. Un *geamăn* al trandafirului? Da, s-ar putea.

Roland se uită la parcare şi la oamenii care forfoteau acolo sub cerul verii pe care pluteau agale norii graşi, parcă fără să-şi dea seama că, de jur împrejurul lor, întreaga lume fremăta şi cânta de atâta putere şi că toţi norii curgeau pe traiectoriile stabilite din vechime în ceruri. Fără să-şi dea seama de propria lor frumuseţe.

Pistolarul spuse:

— Îmi imaginam că lucrul cel mai îngrozitor ar fi să ajung la Turnul Întunecat şi să descopăr că încăperea din vârf este goală. Că Dumnezeul tuturor universurilor ori n-a existat niciodată, ori a murit de mult. Dar acum… să zicem că acolo *este* într-adevăr cineva. Cineva care controlează absolut totul, dar se dovedeşte a fi…

Nu putu să-şi ducă la capăt gândul.

În schimb, Eddie putu:

— Cineva care se dovedeşte a fi doar un alt bulangiu? La asta te gândeşti? Că Dumnezeu nu e mort, ci doar sărman cu duhul şi răuvoitor?

Roland dădu din cap. Nu chiar de asta se temea el, dar Eddie se apropiase cât de cât.

— Dar cum, Roland? Având în vedere ceea ce simţim noi acum?

Roland ridică din umeri, ca şi cum ar fi vrut să sugereze că orice era posibil.

— Şi, la urma urmei, ce am putea face?

— Nimic, răspunse Roland deprimat. Toate lucrurile slujesc Grinda.

Indiferent ce ar fi fost forţa aceea cântătoare, forţa aceea copleşitoare, părea a veni dinspre drumul care se cufunda în

pădure, la vest de complexul comercial. Pe tăbliţa indicatoare scria „Kansas Road”, iar Eddie se duse cu gândul la Dorothy şi la Toto şi la Monoul Blaine.

Băgă în viteză Fordul primit cu împrumut şi se îndreptă într-acolo. Inima îi bubuia în piept la intervale rare. Se întrebă dacă şi Moise se simţise la fel atunci când se apropiase de tufa în flăcări în care se afla Dumnezeu. Se întrebă dacă Iacob se simţise la fel atunci când se trezise din somn şi descoperise un străin superb şi luminos în coliba lui – îngerul cu care se va lupta mai târziu. Probabil că da. Era convins că o altă parte a călătoriei lor se apropia de sfârşit – şi un alt răspuns îi aştepta puţin mai încolo.

Să fi locuit Dumnezeu pe Kansas Road, în orăşelul Bridgton, statul Maine? Nebunească, stupidă idee. Şi totuşi, parcă nu.

Te rog doar să nu mă trăsneşti, se rugă Eddie în gând, semnalizând dreapta. *Trebuie să ajung la iubita mea. Aşa că te rog mult să nu mă trăsneşti… cine sau ce eşti tu.*

— Măi, omule, mi-e tare frică, spuse el.

Roland se întinse şi îi strânse mâna.

2

La vreo cincizeci de metri distanţă de centrul comercial, se deschidea un drum nepavat printre pinii din stânga lor. Mai trecuseră pe lângă alte rute laterale, dar Eddie nici nu încetinise măcar în preajma lor, menţinând constantă viteza la cincizeci de kilometri la oră. Însă de această dată opri maşina.

Ambele geamuri din faţă erau coborâte. Se auzeau vântul foşnind printre copaci, croncănitul ţâfnos al unei ciori, bâzâitul nu prea îndepărtat al unei bărci cu motor şi bodogănitul Fordului lor. În afară de o sută de mii de voci cântând într-o armonie aproximativă, acestea erau singurele sunete. Pe semnul din capătul drumului scria doar atât: DRUM PRIVAT. Însă Eddie dădea mulţumit din cap.

— Aici este.

— Da, ştiu. Ce-ţi mai face piciorul?

— Mă doare. Dă-l încolo. Chiar mergem înainte cu chestia asta?

— *Trebuie,* zise Roland. Ai avut dreptate când ai insistat să venim aici. Pentru că aici se află cealaltă jumătate a *lui.*

Se bătu cu mâna peste buzunarul în care se afla documentul prin care Corporaţia Tet căpătase drept de proprietate asupra terenului viran.

— Tu crezi că tipul ăsta, King, este geamănul trandafirului.

— Adevăr grăieşti, spuse Roland surâzând la auzul acestei exprimări.

Eddie îşi zise că niciodată nu văzuse un surâs mai trist.

— Ne-am deprins să vorbim ca în Calla, comentă pistolarul. Primul a fost Jake, apoi şi noi. O să ne treacă.

— Să mergem mai departe, spuse Eddie fără să întrebe.

— Da, şi va fi primejdios. Totuşi… poate nu chiar atât de primejdios cum este acum. Îi dăm bătaie?

— Imediat. Roland, mai ţii minte când Susannah a pomenit de un tip pe nume Moses Carver?

— Un om priceput la cifre. A preluat afacerea tatălui ei atunci când sai Holmes a murit, corect?

— Da. Îi era şi naş lui Susannah. Iar ea a spus că omul ăsta este de încredere. Adu-ţi aminte cât de tare s-a înfuriat când Jake şi cu mine am sugerat că poate individul a furat banii firmei.

Roland dădu din cap.

— Eu am încredere în judecata ei, zise Eddie. Tu?

— Şi eu.

— Dacă acest Carver *este* un om onest, atunci poate-l punem pe el să se ocupe de cele pe care le mai avem de rezolvat în lumea asta.

Nimic din tot ce spunea nu era teribil de important în comparaţie cu forţa copleşitoare pe care o simţea ridicându-se de jur împrejurul lui, dar lui aşa i se părea. S-ar putea să nu aibă decât o unică ocazie să protejeze trandafirul acum, şi o altă ocazie, mai târziu, prin care să-i asigure supravieţuirea. Trebuiau să facă totul cum se cuvine, iar Eddie ştia că asta înseamnă să ţină seama de voia destinului.

Într-un singur cuvânt: *ka*.

— Suze zice că Holmes Dental valora opt sau zece milioane de dolari în anul când ai smuls-o tu din New York. Iar dacă acest Carver este atât de priceput cum îmi imaginez eu, astăzi firma ar putea să valoreze douăsprezece sau paisprezece milioane.

— Asta înseamnă mult?

— În puii mei, ba chiar foarte mult, exclamă Eddie, arătând cu mâna spre orizont. E tare aiurea să vorbim despre salvarea universului cu ajutorul profitului făcut dintr-o afacere stomatologică, dar exact asta *este.* Iar banii pe care i-a lăsat Zâna Măseluţă ar putea fi doar începutul. Ar mai fi şi Microsoft, de pildă. Îţi aduci aminte când i-am pomenit de asta lui Tower?

Roland dădu din cap.

— Ia-o mai uşurel, Eddie. *Linişteşte-te,* te rog.

— Scuze, spuse tânărul inspirând adânc. Din cauza locului ăstuia. Din cauza cântecului. Din cauza *chipurilor*… vezi şi tu chipuri în copaci? În umbre?

— Le văd foarte bine.

— Mă cam iau de cap. Ai puţină răbdare cu mine. Vreau să spun că putem face o fuziune între Holmes Dental şi Corporaţia Tet şi după aceea să ne folosim informaţiile pe care le avem despre viitor ca să transformăm afacerea asta într-una dintre cele mai bogate combinaţii din istoria lumii. La fel de bogată precum Corporaţia Sombra… sau chiar ca North Central Positronics.

Roland ridică din umeri, apoi ridică o mână, de parcă ar fi vrut să ştie cum de poate Eddie să vorbească despre bani în prezenţa acelei forţe nemăsurate care curgea prin Grindă şi curgea prin ei, zbârlindu-le firele de păr de pe ceafă, gâdilându-le sinusurile, transformând fiece umbră a pădurii într-un chip atent… spectatori la o scenă decisivă din drama lor.

— Ştiu cum trebuie să te simţi, dar *contează,* insistă Eddie. Zău, crede-mă. Cum ar fi să ne dezvoltăm suficient de repede ca să putem cumpăra North Central Positronics înainte să

devină o forţă în lumea aceasta? Gândeşte-te, Roland, am putea să-i schimbăm destinul, aşa cum schimbi cursul unui fluviu de la izvoare, unde nu-i decât un pârâiaş.

Ochii lui Roland străluciră.

— Să o preluăm, murmură el. Să o luăm de la Regele Purpuriu şi s-o facem să lucreze în folosul nostru. Da, ar fi posibil.

— Oricum ar fi, trebuie să ţinem minte că nu este vorba doar de anul 1977, sau 1987, de unde am venit eu, şi nici de 1999, unde s-a dus Suze.

Şi acum îşi dădu Eddie seama că, în lumea aceea a anului 1999, Calvin Tower s-ar putea să nu mai fie în viaţă, iar Aaron Deepneau ar fi cu siguranţă mort, căci cortina ar fi căzut de mult peste ultima lor apariţie în drama Turnului Întunecat – salvarea lui Donald Callahan din mâinile Fraţilor Hitler.

Amândoi ieşiţi din scenă. Duşi în poiana de la capătul cărării, dimpreună cu Gasher şi Hoots, cu Benny Slightman, cu Susan Delgado

(Calla, Callahan, Susan, Susannah)

şi cu Omul Tic-Tac, chiar şi cu Blaine şi Patricia. Mai devreme sau mai târziu, Roland şi *ka-tet*-ul său vor ajunge de asemenea în poiana aceea. Iar în final – dacă vor avea un noroc fantastic, ori dacă vor fi curajoşi la limita inconştienţei – nu va mai rămâne decât Turnul Întunecat. Dacă ar reuşi să curme din rădăcină North Central Positronics, atunci ar putea salva toate Grinzile ce au fost sfărâmate. Chiar şi dacă nu ar izbândi, cele două Grinzi rămase vor putea susţine Turnul: trandafirul din New York şi un bărbat pe nume Stephen King din Maine. Eddie nu avea nici-o dovadă raţională… însă aşa îi spunea inima.

— Despre veşnicie vorbim noi aici, Roland.

Roland lovi cu pumnul în bordul plin de praf al Fordului lui John Cullum, încuviinţând din cap.

— Se poate construi absolut orice pe terenul ăla, îţi dai seama? *Absolut orice.* O clădire, un parc, un monument, Institutul Naţional al Gramofonului, orice, atâta vreme cât trandafirul nu este distrus. Iar tipul ăsta, Carver, poate să

legalizeze Corporaţia Tet, poate chiar să colaboreze cu Aaron Deepneau…

— Da, îl întrerupse Roland. Mi-a plăcut Deepneau. Are figură de om sincer.

Eddie era de aceeaşi părere.

— În orice caz, ei doi pot face formele legale prin care trandafirul să fie protejat – să nu dispară, indiferent ce s-ar întâmpla. Şi am sentimentul că aşa se va întâmpla. În 2007, 2057, 2525, 3700… la naiba, chiar şi în anul 19000… Cred că va fi mereu acolo. Poate că este fragil, dar este şi nemuritor. Aşa cred eu. Însă trebuie să acţionăm corect cât mai putem. Pentru că aceasta este lumea principală, lumea-cheie. Aici nu se poate să mai şlefuieşti puţin cheia dacă nu vrea să se învârtă în broască. Aici nu mai există reluări.

Roland se gândi la cele auzite, apoi arătă spre drumul nepavat dintre copaci. Spre drumul care ducea într-o pădure de chipuri atente şi de glasuri cântătoare. Muzica lor umplea viaţa cu valoare şi sens întru existenţa Albului. Căci acesta era adevărul.

— Şi cum rămâne cu omul de la capătul acestui drum, Eddie. *Dacă* este om.

— Eu cred că este, şi nu doar pentru că John Cullum zice aşa, ci pentru că eu simt asta aici, răspunse tânărul lovindu-se peste piept în dreptul inimii.

— La fel simt şi eu.

— Adevărat, Roland?

— Da, aşa simt. Crezi că şi *el* este nemuritor? Căci multe am văzut eu la viaţa mea, şi multe zvonuri am auzit, dar niciodată n-am aflat despre vreun bărbat sau femeie care să trăiască veşnic.

— Nu cred că ar avea nevoie de nemurire. Cred că n-are nevoie decât de povestea potrivită. Căci anumite poveşti pot *trăi* veşnic.

Înţelegerea lumină ochii pistolarului. *În sfârşit,* îşi zise Eddie. *În sfârşit a priceput.*

Dar cât de mult îi luase lui însuşi ca să priceapă, iar apoi să accepte ce se întâmplă? Dumnezeu e martor că ar fi trebuit să

se prindă de la bun început, mai ales după toate minunăţiile pe care le văzuse. Şi totuşi, trecuse complet cu vederea acest ultim detaliu. Chiar şi după ce aflase că Părintele Callahan a apărut în carne şi oase din paginile unui roman intitulat *Salem's Lot.* Nici măcar atunci nu dăduse importanţă acestui detaliu esenţial. Se luminase abia atunci când aflase că Oraşul Cooperatist era în Bronx, nu în Brooklyn. În lumea aceasta, cel puţin. Iar lumea aceasta era singura care conta.

— Poate nici nu-i acasă, zise Roland, în vreme ce întreaga lume îi aştepta. Poate că omul acesta, care ne-a creat, nici nu-i acasă.

— Ştii bine că este.

Roland dădu din cap. Iar vechea lumină i se aprinse în ochi, lumina focului ce nu se stinsese niciodată, foc ce-i luminase calea de-a lungul Grinzii încă de la plecarea din Gilead.

— Accelerează, atunci, exclamă el răguşit. Hai, mai repede, în numele tatălui tău! Dacă el este Dumnezeu – Dumnezeul nostru –, am să-L privesc drept în ochi şi am să-I cer să-mi arate drumul spre Turn!

— N-ai să-i ceri mai întâi să-ţi spună unde e Susannah?

Şi regretă întrebarea de îndată ce o rostise, rugându-se în gând ca pistolarul să nu-i răspundă.

Şi Roland nu-i răspunse. Doar îşi învârti degetele rămase la mâna dreaptă: *Haide, haide.*

Eddie băgă în viteză Fordul lui Cullum şi intră pe drumul neasfaltat. Intră într-o copleşitoare forţă melodioasă ce părea a trece prin chiar fiinţa lor aidoma vântului printre ramuri, transformându-i în ceva impalpabil ca gândul sau visul unui zeu adormit.

3

După vreo patru sute de metri parcurşi pe drumul acela, ajunseră la o bifurcaţie. Eddie o apucă pe cea din stânga, deşi pe tăbliţa indicatoare scria ROWDEN, nu KING. Praful ridicat de maşină se depunea pe oglinda retrovizoare. Larma dulce a

cântecului curgea prin tânărul pistolar ca o băutură tare. I se ridicase părul în cap, îi tremurau toţi muşchii. Dacă i s-ar fi cerut să scoată arma, probabil că ar fi scăpat-o din mână. Şi chiar dacă ar fi reuşit s-o ţină în mână, i-ar fi fost imposibil să ţintească. Nu înţelegea cum ar fi putut omul pe care ei îl căutau să trăiască atât de aproape de sunetul acela, cum ar fi putut să mănânce şi să doarmă, darămite să mai şi scrie poveşti. Dar, desigur, King nu era doar *aproape* de acel sunet; dacă Eddie avea dreptate, King era însăşi *sursa* lui.

Dar ce se întâmplă cu familia lui, dacă are aşa ceva? Şi, chiar dacă n-are, cum rămâne atunci cu vecinii lui?

La dreapta se făcea o alee, şi…

— Eddie, opreşte maşina.

Roland, cu o voce stranie. Bronzul lui de Calla nu reuşea să-i ascundă paloarea cumplită.

Eddie opri maşina. Roland bâjbâi după clanţa portierei, nu reuşi s-o deschidă, şi atunci ieşi pe geam până la brâu. Eddie auzi clinchetul făcut de centura de siguranţă izbită de marginea geamului. Roland vomită pe oggan. Când se prăbuşi la loc în scaun, părea şi sleit, şi surescitat. Îl privi pe Eddie cu ochii lui albaştri, bătrâni, strălucitori.

— Dă-i bătaie.

— Roland, eşti sigur că…

Dar pistolarul îşi roti degetele, uitându-se ţintă prin parbrizul plin de praf al Fordului. *Haide, haide. În numele tatălui tău!* Şi Eddie acceleră.

4

Era genul de casă pe care agenţii imobiliari o numesc „fermă”. Iar Eddie nu fu deloc surprins. Ce îl *miră,* însă, fu aspectul deloc pretenţios al locului. Apoi îşi aminti că nu toţi scriitorii sunt *bogaţi,* chestie de două ori mai adevărată în cazul scriitorilor *tineri.* După câte se părea, o simplă greşeală de tipar făcuse să i se ducă vestea celui de-al doilea roman al său printre colecţionari, dar Eddie se îndoia că King văzuse

vreun ban din toată tărăşenia asta. Sau drepturi de autor sau cum le-o fi spunând.

Şi totuşi, maşina parcată pe alee era un Jeep Cherokee nounouţ, cu o dungă roşie pe laterală, fapt ce sugera că Stephen King nu era tocmai muritor de foame. În curtea din faţa casei era un loc de joacă pentru copii unde se vedeau puzderie de jucării împrăştiate. Lui Eddie i se strânse inima. Una din lecţiile importante învăţate în Calla era că prezenţa copiilor complică lucrurile. Iar jucăriile acelea îi spuneau că aici locuiau copii *mici.* Şi uite cum la aceşti copii acasă apar doi bărbaţi cu arme mari. Bărbaţi care, în acest moment, nu sunt chiar cu toate minţile acasă.

Eddie opri motorul Fordului. Se auzi croncănit de cioară. Bâzâit de barcă – mai mare, parcă, decât cea auzită mai devreme. În spatele casei soarele sclipea pe ape albastre. Şi, de jur împrejurul lor, vocile cântau: *Hai, hai, hai-commala, haide-hai.*

Portiera pocni când Roland coborî din maşină, răsucindu-se uşor: şold beteag, afurisită podagră. Eddie se dădu şi el jos pe picioare ţepene ca nişte beţe.

— Tabby? Tu eşti?

Din dreapta casei. Iar acum, în faţa vocii şi a omului căruia îi aparţinea vocea respectivă, apăru o umbră. Niciodată Eddie nu se mai simţise mai îngrozit şi mai fascinat. Şi îşi spuse, cu convingere absolută: *Uite-l pe creatorul meu. Acesta este, da, adevăr grăiesc.* Iar vocile cântau: *Hai, commala, cântec îmbătător, iată-l pe al meu creator.*

— Ai uitat ceva, iubito?

Cu accentul din Maine: *iiubiiito,* aşa cum ar fi pronunţat şi John Cullum. Apoi apăru şi stăpânul casei. Apoi apăru şi acela. Îi văzu şi se opri. Îl văzu pe *Roland* şi încremeni. Vocile se opriră odată cu el, la fel şi zumzetul ca de bondar al bărcii. O clipă, întreaga lume păru a se opri în loc. Apoi bărbatul acela făcu stânga-mprejur şi o luă la fugă. Însă nu înainte ca Eddie să-i observe expresia de şoc teribil de pe chip. Ca şi cum i-ar fi recunoscut.

Roland se repezi pe urmele lui, la fel ca un motan după o

vrăbiuţă.

5

Numai că sai King era om, nu vrabie. Şi nu putea să zboare şi nu avea unde să se ascundă. Peluza cobora într-o pantă dulce pe care se afla o singură structură din beton care ar fi putut fi ori o fântână, ori o pompă de canalizare. Dincolo de peluză era o fâşie mică-mititică de plajă pe care erau împrăştiate jucării. Apoi lacul. Bărbatul ajunse pe mal, intră în apă, se răsuci neîndemânatic, gata să cadă.

Roland patină pe nisip, oprindu-se. El şi Stephen King se priviră lung. Eddie rămase cam la zece metri în spatele pistolarului, observându-i pe amândoi cu multă atenţie. Reîncepuse cântecul, reîncepuse şi bâzâitul bărcii. Sau poate nici nu încetaseră. Dar Eddie nu credea asta.

Bărbatul din apă îşi acoperi ochii cu mâinile ca un copil speriat.

— Tu nu eşti aici, bâigui el.

— Ba da, sai.

Vocea lui Roland era blândă şi plină de evlavie.

— Ia-ţi mâinile de la ochi, Stephen din Bridgton. Ia-ţi mâinile de la ochi şi uită-te la mine cu luare-aminte.

— Poate că am făcut o criză, murmură bărbatul din apă, lăsându-şi totuşi mâinile jos.

Purta ochelari cu lentile groase şi cu rame negre, sobre. Unul din braţe fusese prins cu leucoplast. Avea părul negru, sau castaniu foarte închis. În barba neagră – neagră, fără umbră de îndoială – străluceau primele fire albe. Era îmbrăcat cu blugi şi cu un tricou pe care scria THE RAMONES şi mai scria ROCKET TO RUSSIA şi scria şi GABBA-GABBA-HEY. Bărbatul acesta urma să capete rotunjimile conferite de vârsta mijlocie, dar nu era gras încă. Însă era înalt şi avea aceeaşi paloare ca Roland. Şi Eddie nu se miră deloc când îşi dădu seama că Stephen King *semăna* cu Roland. Dată fiind diferenţa de vârstă, nu aveau cum să fie luaţi drept gemeni. Dar tată şi

fiu? Cu siguranţă. Foarte uşor, chiar.

Roland se lovi uşor de trei ori la baza gâtului, apoi clătină din cap. Nu era suficient. Nu mergea. Iar Eddie îl privi cu fascinaţie şi groază cum cade în genunchi printre puzderia de jucării din plastic viu colorate şi îşi duce la frunte palma pe jumătate strânsă.

— Heil, povestitorule, spuse el. Ţie ţi se înfăţişează Roland Deschain de Gilead şi Eddie Dean din New York. Îţi vei deschide sufletul în faţa noastră, dacă noi ni le vom deschide în faţa ta?

King izbucni în râs. Gândindu-se la forţa vorbelor lui Roland, Eddie îşi spuse că atitudinea scriitorului era de-a dreptul şocantă.

— Să-mi deschid… măi, omule, nu se poate una ca asta.

Apoi, sie însuşi:

— Sau se poate?

Roland, tot în genunchi, continuă ca şi cum bărbatul din lac nici n-ar fi râs, nici n-ar fi vorbit.

— Ne vezi aşa cum suntem şi accepţi ceea ce facem?

— Dacă aţi fi adevăraţi, aţi fi pistolari, zise King studiindu-l cu atenţie pe Roland prin lentilele groase ale ochelarilor. Pistolari în căutarea Turnului Întunecat.

Asta este, îşi spuse Eddie în vreme ce vocile se înălţară mai mult, iar soarele tresări pe unde. *Bravo, frate.*

— Adevăr grăieşti, sai. Căutăm ajutor şi sprijin, Stephen din Bridgton. Vrei să ni le dai?

— Ascultă, domnule, nu ştiu cine este prietenul tău, dar, în ceea ce te priveşte… măi, omule, eu te-am *creat.* Este imposibil să stai *acolo,* pentru că unicul loc în care exişti cu adevărat este *aici.*

Şi se lovi cu pumnul în frunte, parodiind, parcă, gestul lui Roland. Apoi arătă spre casă. Spre casa lui în stil rustic.

— Şi acolo. Eşti şi acolo pe undeva. Într-un sertar sau, poate, într-o cutie în garaj. Eşti o treabă neisprăvită. Nu m-am mai gândit la tine de… de…

I se subţiase mult vocea. Acum începu să se legene parcă pe ritmul unor acorduri molatice, dar încântătoare. Îl lăsară

genunchii. Se prăbuşi.

— Roland! strigă Eddie năpustindu-se spre el. Măi, a făcut un atac de cord!

Dar ştiind (sau poate doar sperând) că nu este vorba de aşa ceva. Deoarece cântecul era la fel de răsunător. Chipurile din copaci şi umbre la fel de clare. Pistolarul se aplecase şi îl apucase pe King de subsuori.

— A leşinat, doar. Cine l-ar putea condamna? Ajută-mă să-l ducem în casă.

6

Dormitorul principal dădea spre lac – priveliştea era de-a dreptul sublimă. Covorul purpuriu de pe jos era de-a dreptul hidos. Eddie se aşeză pe marginea patului şi se uita la King prin uşa deschisă de la baie. Scriitorul îşi scoase tenişii şi hainele ude. Se ascunse doar o clipă în spatele uşii, lângă peretele acoperit cu faianţă, ca să-şi schimbe chiloţii uzi. Nu protestase când Eddie venise după el în dormitor. De când îşi revenise – nu fusese leşinat decât vreo treizeci de secunde – dădea dovadă de un calm straniu.

Acum ieşi din baie şi se îndreptă spre birou.

— E o farsă? întrebă el scotocind prin sertare după o pereche curată de blugi şi un alt tricou.

Casa aceasta indica o anumită prosperitate, după părerea lui Eddie. Dar numai Dumnezeu putea şti ce anume indicau tricourile lui King.

— Mac McCutcheon şi Floyd Calderwood au pus la cale prostia asta?

— Nu ştiu despre cine vorbeşti şi nu este nici-o farsă şi nici-o prostie.

— Poate că nu. Însă omul ăla de dincolo n-are cum să fie real.

King îşi trase blugii pe el şi îi spuse lui Eddie pe un ton cât se poate de rezonabil.

— Vreau să spun că am *scris* despre el!

Eddie dădu din cap.

— Mi-am cam închipuit eu că aşa stau lucrurile. Şi totuşi este foarte real. Călătoresc împreună cu el de…

De cât timp? Nu ştia.

— …de destulă vreme, încheie el. Ai scris despre el şi despre mine, nu?

— Te simţi lăsat pe dinafară?

Eddie izbucni în râs, dar adevărul era că exact aşa se *simţea*. Mă rog, un picuţ. Poate King nu ajunsese încă la el cu povestea. Iar dacă aşa stăteau lucrurile, nu prea era în siguranţă, nu?

— Nu mă *simt* ca şi cum aş avea o cădere nervoasă, spuse King. Dar bănuiesc că nu există nişte manifestări tipice.

— N-ai nici-o cădere nervoasă, dar te compătimesc, sai. Omul acela…

— Roland. Roland de… Gilead?

— Adevărate-ţi sunt vorbele.

— Nu ştiu dacă la mine apare partea aia cu „Gilead”. Trebuie să verific, dacă mai găsesc manuscrisul. Dar e un nume bun. Ca în „În Galaad găsi-voi un balsam alinător?[{31}]„.

— Nu pricep.

— Nu-i nimic, nici eu.

King îşi găsi pachetul de Pall Mall pe birou şi îşi aprinse una.

— Termină ce voiai să spui.

— M-a tras printr-o uşă care există între lumea asta şi lumea lui. Şi atunci şi eu am avut senzaţia că am o cădere nervoasă, ba chiar mult mai mult.

Nu din lumea aceasta fusese Eddie tras dincolo, aproape, dar nu tocmai; iar pe vremea aia el jinduia după heroină – jinduia într-un mare fel –, dar situaţia prezentă era suficient de complicată şi fără aceste detalii. Totuşi, voia să-i pună o întrebare înainte de a i se alătura lui Roland şi de a începe adevărata discuţie.

— Sai King, spune-mi, te rog, ştii cumva unde anume se află Oraşul Cooperatist?

King tocmai îşi trecea cheile şi mărunţişul din buzunarele

blugilor uzi în buzunarele celor uscaţi, cu ochiul drept pe jumătate închis din cauza fumului de la ţigara din colţul gurii. Acum se opri şi ridică uimit din sprâncene la Eddie.

— Asta-i o întrebare capcană?

— Nu.

— Şi n-ai să mă împuşti cu pistolul ăla mare de la brâu dacă dau un răspuns greşit?

Eddie nu se putu abţine să nu zâmbească uşor. Pentru un dumnezeu, King ăsta nu era deloc antipatic. Apoi îşi aduse aminte că Dumnezeul ăsta îi ucisese surioara, folosindu-se de un şofer beat, şi îl omorâse şi pe Henry. Dumnezeul ăsta îl crease pe Enrico Balazar şi o arsese pe rug pe Susan Delgado. Şi zâmbetul i se stinse. Răspunse:

— Nimeni nu va fi împuşcat, sai.

— În cazul ăsta, eu zic că Oraşul Cooperatist e în Brooklyn. Exact de unde te tragi tu, dacă e să mă iau după accentul tău. Ce zici, am câştigat Gâsca de Aur?

Eddie tresări puternic, ca înţepat cu un ac.

— Ce?

— Aşa zicea mama când eu şi cu fratele meu, Dave, isprăveam ce ne dăduse ea de făcut. Ne lăuda, pricepi? „Aţi câştigat Gâsca de Aur, băieţi.” Era o glumă. Deci îmi dai un premiu?

— Da, se bâlbâi Eddie. Sigur.

King dădu satisfăcut din cap şi îşi stinse ţigara.

— Tu eşti în regulă. După amicul tău nu mă prea dau eu în vânt. De fapt, nu mi-a plăcut niciodată. Cred că şi din cauza asta am abandonat povestea.

Eddie tresări din nou şi se ridică de pe pat.

— Ai *abandonat-o?*

— Mda. Îi zisesem *Turnul Întunecat.* Ar fi trebuit să fie pentru mine ca *Stăpânul inelelor* sau *Gormenghast*[32] pentru autorii lor, opera supremă, înţelegi? La douăzeci şi doi de ani nu prea duci lipsă de ambiţie. N-a durat mult până mi-am dat seama că proiectul era prea complicat pentru creieraşul meu. Prea… cum să-ţi explic eu ţie… prea fantasmagoric. În plus, am pierdut ciorna.

— *Ce?*

— Aiurea, nu? Dar scrisul nu-i o treabă pentru cei normali la cap. Ştiai că Ernest Hemingway şi-a pierdut în tren o culegere întreagă de povestiri?

— Pe bune?

— Pe foarte bune. Şi n-avea nici cópii, nici nimic. Şi, uite, puuufff, a dispărut într-o clipită. Cam aşa ceva am păţit şi eu. Într-o seară superbă în care eram beat – ori doar îmbătat cu mescalină, că nu-mi aduc bine aminte – am conceput planul complet pentru epopeea asta fantastică de cinci sau, poate, chiar zece mii de pagini. Şi era un plan bun, aşa cred. Şi după aia l-am pierdut. Poate că a zburat de pe motocicletă pe când mă întorceam de la vreun amărât de bar. Niciodată nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva. Măcar de munca mea am grijă.

— Îhî, murmură Eddie gândindu-se să-l întrebe *Da' cam atunci când ai pierdut ciorna, ai văzut cumva nişte tipi în haine ţipătoare, cu maşini bătătoare la ochi şi de foarte prost gust? Căutători, ca s-o spunem p-aia dreaptă. Ai văzut pe cineva cu un semn roşu pe frunte? Ca un cerc însângerat? Ai sesizat ceva care să-ţi indice că ţi s-a* furat *planul cărţii? Că cineva nu vrea să termini* Turnul Întunecat?

— Haidem în bucătărie. Trebuie să stăm de vorbă.

Eddie îşi dorea doar să aibă cât de cât idee *despre* ce anume vor discuta. Ştia însă că trebuiau să se înţeleagă din prima, pentru că aceasta era lumea reală, lumea în care nu există reluări.

7

Roland habar nu avea cum să umble cu cafetiera de pe bufet, dar pe unul dintre rafturi descoperi un ibric vechi foarte asemănător cu cel pe care îl adusese cu sine Alain John, când cei trei tineri plecaseră în Mejis să numere vite. Plita lui sai King funcţiona cu electricitate, dar chiar şi un copil ar fi ştiut cum s-o pornească. Când Eddie şi King intrară în bucătărie, apa din ibric tocmai începuse să fiarbă.

— Eu unul nu beau cafea, spuse King şi se duse spre lada-cu-gheaţă (ocolindu-l cu grijă pe Roland). Şi nici bere nu beau mai devreme de cinci după-amiaza, dar cred că azi am să fac o excepţie. Domnule Dean?

— Nu, mă mulţumesc cu o ceaşcă de cafea.

— Domnule Gilead?

— Deschain, sai King, acesta este numele meu. Şi eu am să beau doar cafea, mulţumesc foarte frumos.

Scriitorul deschise o cutie trăgând de un ineluş incorporat în capac (dispozitiv ce i se păru lui Roland extraordinar de ingenios). Urmă un fâsâit şi, imediat, un miros încântător

(haide, hai, commala)

de drojdie şi hamei. King dădu peste cap cel puţin jumătate din conţinutul cutiei, îşi şterse spuma de pe mustaţă şi puse cutia pe blatul bufetului. Tot mai era palid, însă părea stăpân pe sine şi cu minţile acasă. Iar pistolarul îşi spuse că se descurcă destul de bine. Deocamdată. Să fi fost oare posibil ca, în adâncul minţii şi sufletului său, King să le fi aşteptat vizita? Să-i fi aşteptat pe ei?

— Ai nevastă şi copii, spuse Roland. Unde sunt?

— Părinţii lui Tabby locuiesc mai la nord, lângă Bangor. Şi fetiţa mea îşi petrece la mamaia şi tataia ultima săptămână de vacanţă. Şi acum o oră a plecat şi Tabby într-acolo cu cel mic – bebeluşul Owen. Iar eu trebuie să-l iau pe Joe – celălalt fiu al nostru – în…

Se uită la ceas.

— …într-o oră. Am vrut să termin ce aveam de scris.

Roland căzu pe gânduri. Poate că spunea adevărul. În orice caz, le dădea de înţeles că, dacă ar fi să păţească ceva, i se va observa imediat lipsa.

— Nu pot să cred că se întâmplă aşa ceva. Nu vă enervează de câte ori am repetat că nu pot să cred? Şi seamănă mult prea mult cu poveştile mele ca să fie adevărat.

— De exemplu, cu *Salem's Lot,* sugeră Eddie.

King ridică din sprâncene.

— Ai auzit. Există cartea prin poştă acolo de unde veniţi?

Dădu pe gât şi restul de bere. Lui Roland i se păru că era un

om realmente înzestrat de la natură în sensul acesta.

— Cam acum vreo două ore s-au auzit sirene de pe malul celălalt al lacului şi de pe geamul de la birou am văzut şi o trâmbă groasă de fum. Atunci mi-am închipuit că-i un incendiu de vegetaţie, poate în Harrison sau în Stoneham, dar acum nu mai sunt atât de sigur. Aţi avut de-a face cu tărăşenia aia, băieţi? Aşa a fost, nu?

Eddie îl lămuri pe Roland.

— El scrie. Mai bine zis, a scris. Zice că s-a oprit. Dar cartea se cheamă *Turnul Întunecat.* Prin urmare, ştie.

King surâse, însă Roland observă că scriitorul părea acum cu adevărat speriat până în măduva oaselor. Făcând abstracţie de primul moment când apăruse de după casă. Când îşi văzuse pentru prima oară creaţia.

Asta sunt eu? Creaţia lui?

Greşit şi corect în egală măsură. Pe Roland îl apucă durerea de cap, iar stomacul său începu să dea din nou semne de agitaţie.

— „Ştie”, repetă King. Nu-mi prea place cum sună, băieţi. De obicei în cărţi, atunci când cineva zice „Ştie”, următoarea replică e „Va trebui să-l omoram”.

— Crede-mă când îţi zic, rosti Roland apăsat. Nici prin cap nu ne trece să te omorâm, sai King. Duşmanii tăi sunt şi duşmanii noştri, iar cei care-ţi întind o mână de ajutor ne sunt prieteni.

— Amin, spuse Eddie.

King deschise lada-cu-gheaţă şi-şi luă o altă bere. Roland observă mulţimea de cutii reci, aliniate ca nişte soldăţei – mai multe cutii de bere decât orice altceva.

— În cazul acesta, cred că ar fi mai bine să-mi spuneţi Steve.

8

— Spune-ne povestea în care sunt eu, îl rugă Roland.

King se sprijini de bufet, şi o rază de soare îi mângâie creştetul capului. Sorbi din bere, gândindu-se cum să-i răspundă lui Roland. Şi atunci o văzu Eddie prima oară, foarte

vagă – probabil prin contrast cu soarele –, atunci văzu Eddie pentru prima oară umbra neagră şi neclară înfăşurată în jurul scriitorului. Foarte slabă. Doar o idee. Însă aievea. Aidoma întunericului din spatele lucrurilor atunci când treceai prin portal. Asta să fi fost? Parcă nu.

Doar o idee.

Însă aievea.

— Să ştiţi, începu King, că nu mă prea pricep să spun poveşti. Ştiu că pare un paradox, dar, sincer, nu este. De-aia m-am apucat să le *scriu*.

Ca Roland vorbeşte sau ca mine? se întrebă Eddie. Nu-şi dădea seama. Mult mai târziu va pricepe că semăna cu *toţi* la vorbă, chiar şi cu Rosa Munoz, cea care îl ajuta la treburi pe Părintele Callahan în Calla.

Scriitorul se lumină la faţă:

— Uite ce zic eu, ce-ar fi să mă duc să văd dacă nu cumva reuşesc să găsesc manuscrisul? Am vreo patru sau cinci cutii cu poveşti ratate la subsol. Acolo trebuie să fie şi *Turnul Întunecat*.

Rateuri. Poveşti ratate. Lui Eddie nu-i plăcea cum sună.

— Şi aţi putea să citiţi din el câtă vreme mă duc după băieţelul meu, continuă King, descoperindu-şi dinţii mari şi strâmbi într-un zâmbet larg. Poate că n-am să vă mai găsesc aici când am să mă întorc, şi atunci am să încerc să mă conving că, de fapt, nici n-aţi fost vreodată aici.

Eddie îi aruncă o privire lui Roland care clătină uşurel din cap. Pe plită începuse să fiarbă apa din ibric.

— Sai King… începu Eddie.

— Steve.

— Bine, Steve. Trebuie să stăm de vorbă. Suntem într-o mare grabă.

— Da, da, sigur, e o cursă contra cronometru, zise King şi izbucni în râs. Hohotele lui aveau un aer înduioşător, de tăntălache, iar Eddie bănui că berea începuse să-şi facă efectul. Se întrebă dacă nu cumva individul din faţa lui era un pilangiu incorigibil. Imposibil să-şi dea seama într-un timp atât de scurt, însă i se păru că recunoaşte anumite semne. Nu-i

rămăseseră prea multe în cap de la orele de literatură engleză din liceu, însă îşi amintea profesorii spunând că scriitorilor le *plăcea* băutura. Hemingway, Faulkner, Fitzgerald, tipul ăla cu „Corbul”. Scriitorilor le plăcea să bea.

— Nu râd de voi, fraţilor, zise King. Religia îmi interzice să râd de persoane înarmate. Doar că în poveştile mele personajele sunt în permanenţă într-o cursă contra cronometru. Vreţi să auziţi cum sună prima frază din *Turnul Întunecat?*

— Sigur, dacă o mai ţii minte, răspunse Eddie.

Roland nu spuse nimic, dar ochii îi străluciră puternic sub sprâncenele înspicate cu alb.

— O, da, o ţin minte. Cred că-i cea mai bună frază de început pe care am scris-o vreodată.

King lăsă berea jos şi făcu ghilimele în aer cu degetele ambelor mâini.

— „Omul în negru fugea prin deşert şi pistolarul se ţinea după el.” O fi restul cărţii o vrăjeală, dar, măi, băiete, măi, tare bună-i fraza asta.

Luă cutia cu bere.

— Pentru a patruj' treia oară, chiar mi se întâmplă toate astea?

— Pe omul în negru îl chema Walter? întrebă Roland.

Berea lui King îi tremură la buze şi o vărsă, udându-şi cămaşa curată. Roland făcu un semn din cap, ca şi cum acesta fusese răspunsul aşteptat.

— Nu te apuca să leşini iar, exclamă Eddie cam tăios. O dată a fost suficient să mă impresionezi.

King dădu din cap, mai luă o gură de bere şi păru să-şi vină în fire. Aruncă o privire la ceas.

— Şi chiar mă veţi lăsa să mă duc să-mi iau băiatul, domnilor?

— Da, răspunse Roland.

— Vă…

King făcu o pauză, gândindu-se la ceva, apoi zâmbi:

— Vă puneţi chezaşi?

Fără să-i zâmbească la rândul său, Roland zise:

— Chiar aşa.

— Atunci, bine, să înceapă *Turnul Întunecat,* varianta prescurtată de Reader's Digest. Doar vă rog să ţineţi cont că nu am talent la spus poveşti. Însă îmi voi da toată silinţa.

9

Roland îl ascultă de parcă toate lumile ar fi depins de povestea asta. De fapt, era convins că aşa şi era. King îşi începu versiunea despre viaţa lui Roland cu focurile de tabără, mulţumindu-l, astfel, pe Roland, căci confirmau esenţa omenească a lui Walter. De acolo, continuă King, firul poveştii se întoarce la întâlnirea pistolarului cu un individ vag asemănător cu un fermier la marginea deşertului. Brown îl chema pe acesta.

Viaţă pentru recolta ta, auzi Roland ecoul spuselor lui peste ani. *Viaţă pentru viaţa ta.* Îl uitase pe Brown, şi uitase şi corbul domesticit al lui Brown, Zoltan. Dar străinul acesta, scriitorul, nu-l uitase pe nici unul.

— Ce mi-a plăcut în mod deosebit, spuse King, era felul în care naraţiunea se tot întorcea în trecut. Foarte interesant din punct de vedere pur tehnic. Încep cu tine în deşert, apoi fac un pas înapoi la întâlnirea ta cu Brown şi cu Zoltan. Că veni vorba, am botezat corbul după numele unui cântăreţ şi chitarist de muzică folk pe care l-am cunoscut la Universitatea statului Maine. Oricum, de la coliba lui Brown, povestea mai face încă un pas în urmă şi acolo eşti tu, care ajungi în oraşul Tull… numit după un grup de muzică rock…

— Jethro Tull, exclamă Eddie. La naiba! *Ştiam* că am mai auzit numele ăla! Dar Z.Z. Top, Steve? Pe ăştia îi ştii?

Observă nedumerirea de pe chipul lui King şi surâse:

— Înseamnă că încă nu a venit *când-ul* lor. Sau poate nu ai auzit tu de ei.

Roland flutură degetele: *Haide, spune mai departe.* Şi-i aruncă lui Eddie o privire care-i cerea să nu-l mai întrerupă.

— Oricum, după momentul în care Roland ajunge în Tull,

povestea mai face un pas înapoi şi ne spune cum Nort, mâncătorul de iarbă, a murit şi a fost înviat de Walter. Pricepeţi ce mi-a plăcut, nu? Prima parte a fost spusă în marşarier. De-a-ndoaselea.

Dar pe Roland nu-l interesau absolut deloc aspectele de ordin tehnic ce păreau a-l fascina atât de mult pe King. În fond, despre viaţa lui era vorba aici, despre *viaţa* lui care mersese numai înainte. Cel puţin până când ajunsese la Marea Vestului şi la uşile prin care îşi adusese tovarăşii de călătorie.

Se părea că Stephen King nu ştia nimic despre uşile acelea. Scrisese despre haltă, despre întâlnirea lui Roland cu Jake Chambers; scrisese despre drumul lor spre şi prin munţi; scrisese despre cum Jake fusese trădat de cel în care avea încredere şi pe care ajunsese să-l iubească.

King observă cum pistolarul îşi pusese capul în piept la această parte a poveştii şi îi spuse cu blândeţe stranie:

— Nu trebuie să-ţi fie ruşine, domnule Deschain. În fond, eu sunt cel care te-am obligat s-o faci.

Dar Roland nu era tocmai convins.

King scrisese şi despre discuţia lui Roland cu Walter în golgota prăfuită a oaselor, despre prezicerea cărţilor de Tarot şi despre viziunea cumplită a lui Roland care îşi imaginase cum străpunge acoperişul universului cu capul. Scrisese despre cum se deşteptase el după noaptea aceea lungă a prevestirilor şi descoperise că este mult mai bătrân, iar Walter ajunsese deja oale şi ulcele.

În cele din urmă, mai spuse King, a mai povestit şi cum Roland a ajuns la marginea apei şi s-a aşezat acolo.

— Şi ai spus „Te iubesc, Jake”.

Roland dădu din cap cu răceală.

— Încă îl mai iubesc.

— Vorbeşti ca şi cum ar exista cu adevărat.

Roland îl privi în ochi.

— Dar eu exist? Dar tu?

King nu-i răspunse.

— Şi după aia ce-a mai fost? întrebă Eddie.

— După aia, *senõr,* am rămas fără inspiraţie – sau m-am

intimidat, dacă preferi – şi m-am oprit.

Şi Eddie voia să se oprească. Vedea cum umbrele din bucătăria scriitorului se făceau tot mai lungi şi îşi dorea să pornească după Susannah cât mai era vreme. Acum el şi Roland aveau o oarece idee despre cum să iasă din lumea aceasta şi bănuia că Stephen King i-ar putea îndruma spre aleea Carapacea Ţestoasei din Lovell, unde realitatea era diluată şi unde – cel puţin după spusele lui John Cullum – se înregistraseră mulţi vizitatori în ultimul timp. Iar King îi va îndruma bucuros într-acolo. Bucuros să scape de ei. Însă nu puteau pleca încă. În ciuda nerăbdării lui, Eddie era conştient de acest lucru.

— Te-ai oprit pentru că ţi-ai pierdut „ciorba”, zise Roland.

— „Ciorna.” Dar nu, nu din cauza asta.

King îşi luase a treia bere, iar Eddie îşi zise că nu era de mirare că bărbatul din faţa lui avea ceva burtică; consumase deja echivalentul caloric al unei pâini întregi şi se apuca acum de Pâinea Nr. 2.

— Nici nu prea lucrez după ciornă. De fapt… să nu râdeţi de mine, cred că atunci a fost unica dată când am făcut-o. Dar proiectul acesta devenise prea profund pentru mine. Prea straniu. De asemenea, şi *tu* deveniseşi o problemă, domnule, sau sai, sau cum îţi spui.

King se strâmbă şi explică:

— Nu eu am inventat formula asta de adresare.

— Nu încă, remarcă Roland.

— Te-am conceput ca pe o variantă scrisă a Omului Fără Nume{33} al lui Sergio Leone.

— Din westernurile spaghetti, sigur că da! se trezi Eddie. Bineînţeles! Am văzut sute la cinematograful Majestic cu fratemiu, Henry, pe vremea când Henry mai era încă acasă. Şi după aia, când Henry a plecat în Vietnam, mă duceam ori singur, ori cu un prieten, Chuggy Coter. Filme de *masculi.*

King rânjea cu gura până la urechi.

— Da, spuse el, dar nevastă-mea se înnebuneşte după ele.

— Tupeu, frate! strigă vesel Eddie.

— Cam aşa ceva, Tab e o puicuţă tare tupeistă.

Şi King se uită din nou la Roland.

— Ai fost în regulă câtă vreme ai rămas Omul Fără Nume – variantă literară a lui Clint Eastwood. Erai plăcut şi îţi făceai prieteni.

— Aşa m-ai văzut?

— Da. Dar apoi te-ai schimbat. Chiar sub mâna mea. Te-ai schimbat atât de mult, încât nu mi-am mai putut da seama dacă erai personajul pozitiv, cel negativ, sau nici una, nici alta. Mi-ai pus capac atunci când ai lăsat puştiul să cadă în abis.

— Ai spus că tu m-ai pus s-o fac.

Privindu-l ţintă – ochi albaştri în ochi albaştri prin nesfârşitul cor de voci – King zise:

— Am minţit, frate.

10

Urmă o scurtă tăcere când reflectară la cele auzite. Apoi King zise:

— Ai început să mă înfricoşezi. Aşa că m-am oprit din scris despre tine. Te-am înghesuit într-un sertar şi m-am apucat să scriu nişte povestiri pe care le-am vândut revistelor citite mai ales de bărbaţi.

Se mai gândi puţin, apoi dădu hotărât din cap.

— Mi s-a schimbat viaţa după ce am renunţat la tine, prietene. Mi s-a schimbat în bine. Am început să-mi vând scrierile. Am cerut-o pe Tabby de nevastă. Nu la multă vreme după aceea am început un roman pe care l-am intitulat *Carrie*. N-a fost primul pe care l-am scris, dar a fost primul pe care l-am vândut şi care m-a dus în top. Toate lucrurile astea bune mi s-au întâmplat după ce ţi-am zis la revedere, Roland, drum bun şi cale bătută. Şi, după aia, ce să vezi? Într-o bună zi, şase, şapte ani mai târziu, dau colţul casei mele şi mă pomenesc nas în nas cu tine. Şi cea mai optimistă concluzie ar fi să-mi închipui că eşti doar o halucinaţie provocată de oboseală. Dar nu cred asta. Cum aş putea?

Vocea lui King deveni stridentă. Eddie îşi dădu seama că omul nu era speriat, ci foarte indignat.

— Cum să cred că sunteţi halucinaţiile minţii mele obosite când văd umbrele pe care le aruncaţi, îţi văd sângele de pe picior…

Arătă spre Eddie.

— Şi praful de pe obrajii voştri?

Acum i se adresă doar lui Roland.

— M-ai lăsat fără posibilitatea de a alege şi simt cum mintea mi se… nu ştiu cum să explic… mi se întoarce cu fundul în sus. Da, chiar aşa simt. Mintea mi se întoarce cu fundul în sus.

— Dar ai făcut mai mult decât doar să te opreşti, îi zise Roland, ignorând semnul de slăbiciune din ultimele cuvinte ale scriitorului.

— Crezi tu?

— Cred că o poveste este ca un act de agresiune. Poate chiar un act de agresiune împotriva non-creaţiei. Şi, într-o bună zi, în vreme ce te ocupai cu asta, ai simţit cum ceva îţi ripostează.

King căzu pe gânduri. O eternitate, i se păru lui Eddie. Apoi încuviinţă din cap.

— S-ar putea să ai dreptate. Cu siguranţă că am simţit mai mult decât obişnuita senzaţie de secătuire. Şi, oricum, sunt obişnuit cu ea, deşi acum mi se întâmplă mult mai rar. A fost… nu ştiu… pur şi simplu vine o zi când nu te mai distrezi la fel de mult atunci când apeşi pe tastatură. Când nu mai vezi la fel de limpede. Când nu te mai apucă fiorii atunci când îţi spui *singur* povestea. Şi, ca să se împută şi mai tare situaţia, îţi vine o idee *nouă,* o idee clară şi strălucitoare, fără nici-o zgârietură. De care nu ţi-ai bătut joc; cel puţin, nu încă. Şi… şi atunci…

— Şi ai simţit cum ceva ripostează, spuse Roland cu acelaşi ton din cale-afară de monoton.

— Mda.

Vocea lui King coborâse atât de mult, încât Eddie abia dacă-l mai auzea.

— ACCESUL INTERZIS. TRECEREA OPRITĂ. ÎNALTĂ TENSIUNE.

Făcu o pauză. Şi apoi:

— Poate chiar PERICOL DE MOARTE.

Nu ţi-ar plăcea deloc umbra aia difuză pe care o văd în jurul tău, îşi zise Eddie. *Nimbul acela negru. Nu, sai, nu cred că ţi-ar plăcea deloc. Şi, de fapt, ce anume văd eu? Ţigările? Berile? Alt viciu de care eşti dependent? Sau un accident de maşină într-o noapte de beţie? Şi cât de departe de momentul actual? La câţi ani distanţă?*

Se uită la ceasul de pe masa de bucătărie a familiei King şi se îngrozi să vadă că se făcuse deja patru fără un sfert după-amiaza.

— S-a făcut târziu, Roland. Şi omul ăsta trebuie să se ducă să-şi ia copilul. *Iar noi trebuie s-o găsim pe soţia mea înainte ca Mia să nască acel copil al amândurora, iar Regele Purpuriu să-şi dea seama că partea aceea care este Susannah nu-i mai este de nici-o trebuinţă.*

Pistolarul îi răspunse:

— Încă puţin.

Şi îşi lăsă capul în jos, fără să mai rostească vreun alt cuvânt. Se gândea.

Încerca să-şi adune întrebările potrivite. Sau, poate, unica întrebare. Şi era important, Eddie ştia că aşa este, pentru că niciodată nu se vor mai putea întoarce în ziua de nouă iulie a anului 1977. Ar mai putea vizita din nou ziua aceasta, însă în alte lumi, niciodată în aceasta. Şi Stephen King ar exista, oare, în vreuna din celelalte lumi? Eddie nu credea. *Cel mai probabil* că nu.

În vreme ce Roland se gândea, Eddie îl întrebă pe King dacă numele Blaine avea vreo semnificaţie aparte pentru el.

— Nu.

— Dar Lud?

— De la luddiţi? Ăştia erau membrii unei secte religioase care se împotrivea progresului industrial, nu? Parcă prin secolul al nouăsprezecelea, sau de mai devreme. Dar dacă-mi aduc bine aminte, cei din secolul al nouăsprezecelea intrau cu

forţa în fabrici şi distrugeau maşinile.

Zâmbi etalându-şi iarăşi dinţii strâmbi.

— Un fel de Greenpeace a acelor vremuri.

— Beryl Evans? Numele ăsta îţi spune ceva?

— Nu.

— Henchick? Henchick din neamul manni?

— Nu? Ce este neamul manni?

— Prea complicat să-ţi explic acum. Dar Claudia y Inez Bachman? Numele ăsta înseamnă ceva pentru…

King izbucni în hohote de râs, luându-l prin surprindere pe Eddie. Luându-se prin surprindere pe sine însuşi, după expresia de pe chipul său.

— Nevasta lui Dicky! exclamă el. Cum mama naibii o ştii?

— N-o ştiu. Cine-i Dicky?

— Richard Bachman. Mi-am publicat unele din primele romane sub pseudonim. Iar pseudonimul acela era Bachman. Într-o noapte când eram cam mangă, i-am inventat o întreagă biografie, până la momentul în care a reuşit să învingă leucemia în fază incipientă, urraaa, Dicky. Aşa, şi pe nevastă-sa o cheamă Claudia. Claudia Inez Bachman. Dar chestia aia cu y nu-i de la mine.

Eddie avu senzaţia că un bolovan imens i se ridică de pe suflet şi se rostogoli afară din viaţa lui. În *Claudia Inez Bachman* erau doar optsprezece litere. Deci cineva sau ceva adăugase acel *y*. Dar de ce? Ca să însumeze nouăsprezece, fireşte. Prin urmare, Claudia Bachman era doar un nume ca toate celelalte. Pe de altă parte, Claudia y Inez Bachman… *era parte* din *ka-tet*.

Eddie îşi zise că aflaseră unul dintre lucrurile pentru care veniseră aici. Da, Stephen King îi crease. Cel puţin, îi crease pe Roland, pe Jake şi pe Părintele Callahan. Nu ajunsese încă la ceilalţi. Şi îl mutase pe Roland de colo-colo ca pe o piesă pe tabla de şah: du-te la Tull, Roland; culcă-te cu Allie, Roland; urmăreşte-l pe Walter prin deşert, Roland. Însă în timp ce-şi muta pe tablă eroul, şi *King însuşi* fusese mutat. Acea unică literă adăugată la numele soţiei pseudonimului său era dovada clară. Cineva sau ceva voia ca numele Claudiei Bachman să

aibă *nouăsprezece* litere. Prin urmare…

— Steve.

— Da, Eddie din New York, surâse cu stângăcie King.

Eddie simţea cum îi bubuie inima în piept.

— Ce reprezintă pentru tine numărul nouăsprezece?

King căzu pe gânduri. Afară, vântul suspina prin copaci, bărcile cu motor scânceau, iar cioara – cea de mai devreme sau o alta – croncănea. În curând pe malul acestui lac se vor încinge grătarele, apoi oamenii vor face o plimbare până în oraş şi vor lua parte la concertul unei trupe în piaţa publică. Toate se vor petrece în cea mai bună dintre lumile posibile. Sau, poate, cea mai reală.

Într-un final, King clătină din cap, iar Eddie scoase un oftat prelung şi frustrat.

— Scuze. E număr prim, doar atât îmi vine în minte. Am o pasiune pentru numerele prime încă de la cursul de algebră avansată al domnului Soychak, de la liceul din Lisbon. Şi mi se pare că vârsta asta o aveam când am cunoscut-o pe nevastă-mea, deşi ea s-ar putea să fie de altă părere. Vedeţi voi, îi place să discute în contradictoriu.

— Dar nouăzeci şi nouă?

King se gândi, apoi enumeră pe degete.

— O vârstă a dracului de înaintată. Parcă şi un cântec care se cheamă „Deraierea Bătrânului Nouăzeci şi nouă”. Sau confund eu cu „Naufragiul lui *Hesperus”*[34]. Şi cântecelul cu „Nouăzeci şi nouă de sticle de bere pe perete, am luat una, am trecut-o din mână-n mână, şi au rămas nouăzeci şi opt de sticle pe perete”. În afară de astea, *nada.*

Fu rândul scriitorului să se uite la ceas.

— Dacă nu plec degrabă, o să sune Betty Jones să mă întrebe dacă nu cumva am uitat că *am* un copil. Şi după ce-l iau pe Joe trebuie să conduc vreo două sute de kilometri până la socrii mei. Chestie care n-ar fi foarte complicată dacă n-aş mai bea. Şi n-ar fi greu să nu mai beau dacă n-aş avea două arătări cu arme în bucătărie.

Roland tot dădea din cap, cufundat în propriile-i gânduri. Scoase un cartuş de la centură şi începu să-l învârtă distrat

între degetul mare şi arătătorul mâinii stângi.

— Încă o întrebare, dacă nu-ţi este cu supărare. Apoi vom pleca în drumul nostru şi te vom lăsa să-ţi vezi de al tău.

King fu de acord.

— Haide, întreabă-mă.

Se uită la cea de-a treia cutie cu bere, apoi o deşertă în chiuvetă cu o mină îndurerată.

— Tu ai scris *Turnul Întunecat?*

Lui Eddie întrebarea i se păru de un absurd demn de tot râsul, dar ochii lui King se aprinseră şi el surâse larg.

— *Nu!* Iar dacă voi scrie vreodată vreo carte despre scris – şi probabil că o voi face, pentru că asta predam înainte să mă retrag şi să mă dedic doar romanelor mele – chiar aşa aş mărturisi. Ştiu că există romancieri care *chiar* scriu, dar eu nu fac parte dintr-aceştia. De fapt, ori de câte ori rămân în criză de inspiraţie şi mă limitez doar la acţiune, se alege praful de toată povestea.

— N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti, spuse Eddie.

— E… cum să-ţi explic… hei, ce mişto!

Cartuşul plimbat între degetele pistolarului tocmai ce făcuse o tumbă pe dosul palmei, iar acum se rostogolea cu nonşalanţă pe încheieturile lui Roland.

— Da, mişto, fu de acord Roland, foarte mişto, nu ţi se pare?

— Aşa l-ai hipnotizat pe Jake în haltă. Aşa l-ai făcut să-şi amintească cum a murit.

Şi pe Susan, comentă Eddie în gând. *La fel a hipnotizat-o şi pe Susan, dar tu încă nu ştii asta, sai King. Sau poate că ştii. Poate că undeva, în adâncul fiinţei tale, ştii absolut tot.*

— Am încercat hipnoza, spuse King. De fapt, în copilărie, chiar m-am lăsat hipnotizat de un individ la Iarmarocul din Topsham, care a încercat să mă facă să cotcodăcesc ca o găină, da' nu i-a ieşit. Asta s-a întâmplat în anul când a murit Billy Holly. Şi Big Bopper. Şi Ritchie Valens. Todana! Gluga morţii! Ah, Discordia!

Îşi scutură capul, ca şi cum ar fi vrut să se dezmeticească şi

îşi ridică ochii de la cartuşul săltăreţ spre chipul lui Roland.

— Am zis ceva?

— Nu, sai, îl linişti pistolarul.

Roland se uită la cartuşul care îi dansa pe încheieturile degetelor – înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Iar ochii lui King fură din nou atraşi de mişcarea aceasta ritmică.

— Ce se întâmplă atunci când scrii? se interesă Roland. De pildă, ce s-a întâmplat atunci când ai scris povestea *mea?*

— Se întâmplă pur şi simplu, zise King cu o voce care-şi pierduse mult din vigoare. Povestea intră în mine – asta-i partea bună – şi după aia iese din mine atunci când apăs tastele cu degetele. Dar nu-mi iese din cap. Niciodată din cap. Parcă iese din buric, sau de pe undeva de pe acolo. Un editor pe care l-am cunoscut mai demult… cred că Maxwell Perkins… spunea despre Thomas Wolfe…

Eddie ştia ce face Roland şi îşi dădea seama că, fără doar şi poate, era o idee cam proastă să-l întrerupă, dar nu se putu abţine:

— Un trandafir. Un trandafir, o piatră, o uşă nedescoperită.

Chipul lui King se lumină de încântare, dar nu-şi luă ochii de la cartuşul de pe degetele pistolarului.

— În realitate, el a scris „o piatră, *o frunză,* o uşă", îl corectă el pe tânăr. Dar îmi place mai mult varianta cu trandafirul.

Fusese captivat cu totul. Eddie chiar avu senzaţia că aude zgomotul de aspirare făcut de luciditatea scriitorului care curgea la vale ca apa din chiuvetă. Şi îşi dădu seama că, în momentul acesta critic, ceva banal ca sunetul telefonului ar fi putut schimba întregul mers al existenţei. Se ridică şi – fără zgomot, în pofida durerii din piciorul ţeapăn – se duse la aparatul agăţat de perete. Răsuci şnurul între degete şi îl strânse până reuşi să-l rupă.

— Un trandafir, o piatră, o uşă nedescoperită, fu de acord King. Da, s-ar putea să fie vorbele lui Wolfe. Maxwell Perkins zicea despre el că e „un clopoţel dumnezeiesc de vânt". O, pierdute şi de către vânt jelite! Toate acele chipuri date de demult uitării! O, Discordia!

— Dar cum de-ţi vin poveştile, sai? îl întrebă în şoaptă Roland.

— Nu-mi plac adepţii curentului New Age… nu-mi plac indecişii aceştia… indiferenţii aceştia… nu-mi place cum trec prin toate stările, fără să se oprească… nu-mi place că zapează prin viaţă, de parcă viaţa ar fi un televizor cu mai multe canale… de parcă viaţa ar avea mai multe canale…

— Sau grinzi? interveni Roland.

— Toate lucrurile slujesc Grinda, spuse scriitorul şi scoase un oftat înfiorător prin tristeţea lui.

Eddie simţi cum i se face toată pielea de găină.

11

O rază groasă din lumina prăfuită a după-amiezii cădea peste Stephen King. Îi lumina obrazul, ochiul stâng, gropiţa din colţul gurii. Îi transforma firele albe din barbă într-un şir de licurici strălucitori. Şi pentru că *stătea* în lumină, întunericul difuz din jurul lui ieşea mai abitir în evidenţă. Respira foarte rar acum, cam de trei sau de patru ori pe minut.

— Stephen King, spuse Roland. Mă vezi?

— Heil, pistolarule, te văd foarte bine.

— Când m-ai văzut pentru prima oară?

— Niciodată înainte de ziua aceasta.

Roland păru surprins şi chiar puţin frustrat. Evident că nu se aşteptase la acest răspuns. Şi King continuă:

— Pe Cuthbert l-am văzut, dar pe tine nu.

Pauză.

— Tu şi Cuthbert aţi frânt pâinea şi aţi împrăştiat-o sub spânzurătoare. Partea asta este scrisă deja.

— Da, chiar aşa am făcut. Când Hax, bucătarul, a atârnat în ştreang. Eram copii la vremea aceea. Bert ţi-a povestit despre asta?

Dar King nu-i răspunse.

— L-am văzut pe Eddie. L-am văzut foarte bine.

Pauză.

— Cuthbert şi Eddie sunt gemeni.

— Roland, începu Eddie pe ton scăzut.

Roland scuturǎ violent din cap, cerându-i să tacă, şi apoi puse pe masă glonţul folosit pentru a-l hipnotiza pe King. Însă scriitorul rămase cu ochii aţintiţi tot asupra degetelor pistolarului, de parcă încă îl mai vedea acolo. Şi probabil că îl vedea. În jurul părului său negru, zburlit, dănţuiau firicele de praf.

— Unde erai atunci când i-ai văzut pe Eddie şi pe Cuthbert?

— În şopron, şopti King printre buzele ce începuseră să-i tremure. Tuşica m-a trimis acolo pentru că am încercat să fugim.

— Cine?

— Eu şi cu Dave, fratele meu. Ne-au prins şi ne-au adus înapoi. Şi ne-au zis că suntem băieţi răi, tare răi.

— Şi aţi fost închişi în şopron.

— Da, ca să tăiem lemne.

— Asta a fost pedeapsa voastră.

— Da.

O lacrimă se formă în colţul ochiului drept al lui King. Se prelinse pe obraz, oprindu-i-se în barbă.

— Puii de găină au murit.

— Puii din şopron?

— Da.

Alte lacrimi luară urma primeia.

— De ce au murit?

— Unchiul Oren zice că-i gripă aviară. Ţin ochii deschişi. Mi-e… mi-e puţin cam frică.

Sau poate mai mult, îşi spuse Eddie observându-i lacrimile şi paloarea.

— Şi nu puteai să ieşi din şopron?

— Nu aveam voie să ies până nu tăiam partea mea de lemne. David le tăiase pe ale lui. Acum e rândul meu. Dar maţele puilor de găină sunt pline de păianjeni. Păianjeni minusculi şi roşii, ca piperul roşu măcinat. Dacă o să ajungă pe mine, am să iau şi eu gripa şi am să mor. Dar mă voi

întoarce.

— Cum?

— Am să mă transform în vampir. Am să fiu sclavul *lui.* Poate am să-i fiu scrib. Scriitorul lui de casă.

— Al cui?

— Al Suveranului Păianjenilor. Al Regelui Purpuriu. Al celui închis în Turn.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Roland, se cutremură Eddie.

Ce descoperiseră ei aici? Ce cuib de viespi răscoliseră?

— Sai King, *Steve,* câţi ani aveai – câţi ani *ai?*

— Şapte.

Pauză.

— Am făcut pe mine. Nu vreau să mă muşte păianjenii. Păianjenii ăia roşii. Dar atunci ai venit *tu,* Eddie, şi am scăpat.

Surâse radios, cu obrajii uzi de lacrimi.

— Dormi, Stephen? îl întrebă Roland.

— Da.

— Dormi mai adânc.

— Bine.

— Am să număr până la trei. La *trei* vei dormi cât de profund eşti în stare.

— Bine.

— Unu… doi… trei.

La *trei,* capul lui King căzu în piept. Din gură îi atârna un fir de salivă argintie, legănându-se ca un pendul.

— Deci am aflat ceva, îi zise Roland lui Eddie. Poate ceva esenţial. Scriitorul a fost atins de Regele Purpuriu în copilărie, dar se pare că am reuşit să-l atragem de partea noastră. Mai bine spus, *tu* ai reuşit, Eddie. Împreună cu vechiul meu prieten, Bert. În orice caz, asta îl face deosebit.

— Aş fi încântat de eroismul meu, dacă mi-aş aduce aminte de ceva, spuse Eddie. Îţi dai seama că atunci când tipul ăsta avea şapte ani, eu nici măcar nu mă născusem?

Roland surâse.

— *Ka* este o roată. Te învârţi pe ea de multă vreme sub nume diferite. Iar Cuthbert e unul dintre ele.

— Şi care-i chestia cu Regele Purpuriu care ar fi „închis în Turn”?

— Habar n-am.

Roland se întoarse spre Stephen King.

— De câte ori crezi că a încercat Stăpânul Discordiei să te ucidă, Stephen? Să te ucidă, oprindu-te, astfel, din scris? Să te ucidă, închizându-ţi, astfel, pe veci gura aia păcătoasă? De câte ori după ziua aia din şopronul mătuşii şi unchiului tău?

King încercă să numere, apoi clătină din cap.

— Rahat, spuse el. *De multe ori.*

— Şi mereu intervine cineva ca să te salveze? întrebă iar Roland.

— Nu, sai, ce vorbă-i asta? Nu-s neajutorat, să ştii. Câteodată mă dau din drum.

Roland scoase un hohot de râs – sunet sec de surcea frântă pe genunchi.

— Ştii ce eşti?

King clătină din cap. Buza inferioară îi ieşise în afară, făcându-l să semene cu un băieţel bosumflat.

— Ştii ce eşti?

— În primul rând sunt tată. Soţ sunt în al doilea rând. Scriitor – în al treilea. Apoi sunt frate. Mai departe nu mai ştiu. OK?

— Nu. Niciun chei. Ştii ce eşti?

O pauză şi mai lungă.

— Nu. Ţi-am zis tot ce ştiu. Încetează cu întrebările.

— Am să încetez când ai să-mi spui adevărul. Ştii ce…

— Da, bine, în regulă. Ştiu la ce te referi. Eşti mulţumit acum?

— Nu încă. Spune-mi ce…

— Sunt Gan, sau sunt *posedat* de Gan, nu ştiu care variantă-i cea adevărată, sau poate că nu-i nici-o diferenţă.

King începu să plângă de-a binelea. Cu lacrimi mute, înfiorătoare.

— Dar nu de Dis. Mi-am întors faţa de la Dis, l-am *repudiat* pe Dis şi ar trebui să fie de ajuns, dar nu este, *ka* nu-i niciodată satisfăcut, bătrânul şi lacomul *ka*, asta a zis *ea,* nu?

Asta a zis Susan Delgado înainte să o omori, sau, poate, eu am omorât-o, sau Gan. „*Ka* este un bătrân lacom, şi-l urăsc peste măsură.” Indiferent cine a omorât-o, *eu* am pus-o să rostească vorbele astea, pentru că *eu* îl urăsc pe *ka*, aşa să ştiţi. Mă împotrivesc constrângerilor lui *ka* şi voi continua s-o fac până în ziua când voi ajunge în poiana de la capătul cărării.

Roland se albise la auzul numelui lui Susan.

— Cu toate astea, *ka* tot vine la mine, vine *din* mine, îl tălmăcesc, sunt *obligat* să-l tălmăcesc, *ka* iese din buricul meu ca o panglică. Eu nu sunt *ka*, nu sunt nici panglica, ci doar trece prin mine şi îl urăsc, îl urăsc! Puii de găină erau plini de *viermi,* pricepi? Plini de *viermi!*

— Nu te mai izmeni, zise Roland (cu o remarcabilă lipsă de compasiune, după mintea lui Eddie), iar King se potoli numaidecât.

Pistolarul se gândi puţin, apoi ridică ochii.

— De ce te-ai oprit din scris atunci când eu am ajuns la Marea Vestului?

— Eşti tâmpit? Pentru că *nu vreau să fiu Gan!* Mi-am întors faţa de la Dis, ar trebui să pot să mi-o întorc şi de la Gan. Îmi iubesc soţia. Îmi iubesc copiii, îmi place să scriu poveşti, dar nu vreau să scriu povestea *ta.* Mi-este în permanenţă teamă. Mă caută. Ochiul Regelui.

— Nu te mai caută de când te-ai oprit din scris, zise Roland.

— Nu, de atunci nu mă mai caută, nu mă mai vede.

— Cu toate acestea trebuie să continui.

Trăsăturile lui King se contorsionară, ca de o mare durere, apoi redeveniră netede – trăsături ale unui om cufundat în somn. Roland îşi ridică mâna mutilată.

— Şi când ai să reiei povestea, să începi din momentul în care mi-am pierdut degetele. Îţi mai aminteşti?

— Homaroşeniile, spuse King. Ţi le-au mâncat.

— De unde şti?

King schiţă un zâmbet mic şi scoase un şuierat uşor:

— *Şşşşşşşuuuu…* Suflă vântul.

— Gan a dat naştere lumii şi a trecut mai departe, răspunse

Roland. Asta vrei să zici?

— Daaa, iar lumea s-ar fi prăbuşit în genune dacă nu ar fi fost ţestoasa cea uriaşă. Şi, în loc să cadă în infinit, a aterizat pe carapacea ei.

— Aşa ştim şi noi, şi suntem recunoscători. Să începi cu homaroşeniile care m-au lăsat fără degete.

— Dad-a-bum, dad-a-belele, homaroşeniile ţi-au mâncat din degeţele, intonă King şi izbucni în râs.

— Da.

— M-ai fi scutit de multe necazuri dacă ţi-ai fi văzut de treabă şi ai fi murit, Roland fiu al lui Steven.

— Ştiu. La fel ar fi trebuit să facă şi Eddie şi ceilalţi prieteni ai mei, spuse pistolarul, şi umbra unui zâmbet îi atinse colţurile gurii. Apoi, după homaroşenii…

— Vine Eddie, vine Eddie, îl întrerupse King, fluturând mâna dreaptă, ca şi cum ar fi vrut să-i transmită că ştie toate astea şi că Roland n-ar trebui să-i irosească timpul. Prizonierul, Ucigaşul, Stăpâna Umbrelor. Măcelarul, brutarul, groparul, cum zice fiul meu Joe. Când?

Luat prin surprindere, Roland clămpăni des din pleoape.

— Când, când, *când?*

King îşi ridică mâna şi, spre uluirea lui Eddie, prăjitorul de pâine, mixerul şi scurgătorul plin cu farfurii curate se ridicară şi începură să plutească prin lumina soarelui.

— Mă întrebi când anume să reîncepi lucrul la povestea mea?

— Da, da, *da!*

Un cuţit ieşi din scurgător, traversă bucătăria în zbor şi se înfipse zbârnâind în perete. Apoi totul reintră în normal. Şi Roland spuse:

— Fii atent la cântecul Ţestoasei. Fii atent la mormăitul Ursului.

— Cântecul Ţestoasei, mormăitul Ursului. Maturin, nume împrumutat din romanele lui Patrick O'Brian. Shardik – din romanul lui Richard Adams.

— Cum zici tu.

— Gardieni ai Grinzii.

— Da.

— Ai Grinzii *mele*.

Roland îl privi ţintă.

— Aşa zici tu?

— Da.

— Atunci, aşa să fie. Când vei auzi cântecul Ţestoasei sau mormăitul Ursului, atunci va trebui să reîncepi.

— Dar mă vede atunci când îmi deschid ochii asupra lumii tale.

Pauză.

— *El*.

— Ştiu. Vom încerca să te protejăm în momentele acelea, la fel cum vrem să protejăm şi trandafirul.

King surâse.

— Iubesc trandafirul.

— L-ai văzut? îl întrebă Eddie.

— Sigur că l-am văzut. În New York. În apropiere de Hotelul Plaza pentru funcţionarii ONU. Pe vremuri era un magazin cu delicatese. Tom şi Jerry se chema. În spatele lui. Acum e un teren viran.

— Vei spune povestea noastră până vei obosi, zise Roland. Când n-ai să mai poţi, când vor păli şi cântecul Ţestoasei şi mormăitul Ursului în urechile tale, abia atunci te vei odihni. Şi când vei putea să reîncepi, atunci *vei reîncepe*. Vei…

— Roland?

— Sai King?

— Voi face aşa cum spui. Voi fi atent la cântecul Ţestoasei şi, de fiecare dată când îl voi auzi, voi merge mai departe cu povestea. Dacă voi mai fi în viaţă. Dar şi voi trebuie să fiţi atenţi. La cântecul *ei*.

— Al cui?

— Al lui Susannah. Dacă nu vă grăbiţi, copilul o va ucide. Iar auzul vostru trebuie să fie ascuţit.

Înspăimântat, Eddie se uită la Roland. Pistolarul dădu din cap. Venise vremea să plece.

— Ascultă-mă, sai King. Binecuvântată a fost întâlnirea noastră din Bridgton, dar e timpul să mergem mai departe.

— Bine, spuse King cu o uşurare atât de sinceră, încât pe Eddie aproape că-l pufni râsul.

— Vei mai rămâne aici, chiar în locul acesta, încă zece minute. Pricepi?

— Da.

— Apoi te vei trezi. Te vei simţi foarte bine. Şi doar în străfundurile străfundurilor minţii tale îţi vei mai aminti că noi am fost aici.

— În măruntaiele minţii.

— În măruntaiele minţii, dacă aşa vrei. La suprafaţă vei crede că ai tras un pui de somn. Bun şi reconfortant. Te vei duce să-ţi iei fiul, apoi vei merge unde trebuie să mergi. Te vei simţi foarte bine. Îţi vei vedea mai departe de viaţa ta. Vei scrie multe poveşti, dar fiecare dintre acestea va avea o legătură mai mică sau mai mare cu povestea noastră. Pricepi?

— Da, zise King pe un ton ce semăna atât de mult cu tonul morocănos şi istovit al lui Roland, că lui Eddie i se făcu din nou pielea ca de găină. Ce a fost văzut rămâne văzut. Ce a fost ştiut rămâne ştiut. Nu se poate altfel.

Pauză.

— Decât în moarte.

— Da, posibil. De fiece dată când vei auzi cântecul Ţestoasei vei începe să scrii la povestea noastră. Căci este unica poveste adevărată pe care tu trebuie s-o spui. Iar noi vom încerca să te protejăm.

— Mi-este teamă.

— Ştiu, dar vom încerca…

— Nu-i vorba de *asta.* Mi-este teamă că nu voi fi în stare s-o termin, şopti el. Mi-este teamă că Turnul se va prăbuşi, iar eu voi fi acuzat pentru asta.

— Asta e treaba lui *ka*, nu a ta, zise Roland. Ori a mea. Mă declar satisfăcut în privinţa aceasta. Şi acum…

Îi făcu un semn lui Eddie şi se sculă de pe scaun.

— Stai, zise King.

Roland ridică din sprâncene.

— Am drept la corespondenţă, dar o singură dată.

Parcă-i un soldat dintr-un lagăr de prizonieri, medită Eddie.

Apoi, tare:

— Şi cine îţi acordă dreptul la corespondenţă, Steve-O?

Fruntea lui King se încreţi.

— Gan? Gan să fie?

Apoi fruntea i se netezi, aidoma lumii din care razele soarelui au alungat ceaţa, şi zâmbi.

— Ba cred că *eu!* Am dreptul că-mi trimit mie însumi o scrisoare… poate chiar un colet micuţ… dar o singură dată.

Surâsul i se lăţi în rânjet încântat.

— Toate chestiile astea… parcă sunt desprinse dintr-un basm cu zâne, nu?

— Sigur că da, spuse Eddie, cu gândul la palatul de cleştar peste care dăduseră pe autostrada spre Kansas.

— Şi ce ai de gând să faci? îl întrebă Roland. Cui ai să trimiţi scrisoarea?

— Lui Jake, răspunse King fără şovăială.

— Şi ce ai să-i spui în ea?

Acum, vocea lui King se transformă în vocea lui Eddie Dean. Nu asemănătoare. *Identică.* Auzind-o, lui Eddie îi îngheţă sângele în vene.

— Dad-a-chum, dad-a-chee, nu te speria, cheia-i a ta! intonă King.

Îl aşteptară să continue, dar nu mai urmă nimic. Eddie se uită la Roland, iar acum fu rândul lui să-şi învârtă degetele a îndemn: haidem. Roland dădu din cap şi se îndreptară spre uşă.

— Chestia asta din urmă a fost al dracului de sinistră, comentă Eddie.

Roland nu-i răspunse. Tânărul îl opri punându-i mâna pe braţ.

— Stai aşa că mi-a venit o idee. Dacă tot e sub hipnoză, ce-ar fi să-i ceri să renunţe la băutură şi la ţigări? Mai ales la mahorcă. E dependent de fumat. I-ai văzut casa? Sunt scrumiere peste tot.

Roland păru amuzat.

— Eddie, dacă începi să fumezi abia după ce ţi s-au dezvoltat complet plămânii, tutunul îţi va prelungi viaţa, nu

ţi-o va scurta, aşa cum crezi tu. De aceea în Gilead fumează toată lumea, mai puţin cei foarte săraci, dar şi ei reuşesc să-şi facă adesea rost de zgârţuri. În primul şi în primul rând, tutunul ţine departe aburii bolilor. Şi alungă insectele periculoase. Toată lumea ştie asta.

— Ministrul Sănătăţii din Statele Unite ar fi deosebit de încântat să audă de această fărâmă de înţelepciune din Gilead, zise Eddie fără umor. În cazul ăsta, cum rămâne cu pileala? Dacă se dă peste cap cu Jeepul într-o noapte când e mort de beat, sau intră pe sens interzis pe autostradă şi se ciocneşte frontal de o altă maşină?

Roland se gândi puţin, apoi clătină din cap.

— M-am amestecat în mintea lui – şi în treburile lui *ka* – exact cât am vrut. Şi cât am *îndrăznit*. Va trebui să-l tot verificăm de-a lungul anilor şi să… de ce dai din cap la mine? *El* spune povestea!

— Se prea poate, însă nu avem cum să-i purtăm de grijă vreme de douăzeci şi doi de ani, decât dacă ne hotărâm să o abandonăm pe Susannah… iar eu niciodată nu voi consimţi la una ca asta. Din clipa când facem saltul în 1999, nu mai e cale de întors. Nu în lumea aceasta.

Timp de câteva momente Roland nu spuse nimic, ci doar privi lung la bărbatul sprijinit de bufetul din bucătărie, dormind de-a-n picioarelea cu ochii deschişi şi părul căzut pe frunte. Peste şapte sau opt minute King se va trezi fără să-şi mai amintească de Roland şi Eddie… bine, presupunând că până atunci ei o vor tăia de acolo. Eddie nu credea că pistolarul o va lăsa pe Suze de izbelişte… dar, la urma urmelor, pe Jake îl lăsase să cadă în abis, nu? Odată, demult, îl lăsase pe Jake să cadă în abis.

— Atunci va trebui să se descurce singur, spuse Roland, iar Eddie scoase un oftat lung de uşurare. Sai King.

— Da, Roland.

— Ţine bine minte – când vei auzi cântecul Ţestoasei, vei lăsa totul la o parte şi vei spune povestea aceasta.

— Aşa voi face. Voi încerca.

— Bun.

Dar scriitorul mai avea ceva de spus:

— Trebuie să distrugeţi globul.

Roland se încruntă:

— Care glob? Treisprezece Negru?

— Dacă se trezeşte, va deveni cel mai periculos lucru din întregul univers. Iar acum începe să se trezească. Într-un alt loc. Într-un alt *unde* şi *când.*

— Îţi mulţumim pentru profeţie, sai King.

— Dad-a-bum, dad-a-oblu. Duceţi globul la Turnul dublu.

Auzind acestea, Roland clătină uluit din cap. Eddie duse pumnul la frunte şi făcu o plecăciune mică.

— Heil, mânuitor al cuvintelor.

King surâse uşor, stânjenit parcă, dar nu spuse nimic.

— Zile lungi şi nopţi senine, îi ură Roland. De acum înainte nu-ţi vei mai aduce aminte de puii de găină.

O expresie de speranţă aproape sfâşietoare se aşternu peste chipul lui Stephen King.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa. Şi fie să ne întâlnim din nou pe cărare, înainte ca vieţile noastre să ne aducă împreună în poiana de la capătul ei.

Pistolarul se răsuci pe călcâie şi ieşi din casa scriitorului.

Eddie aruncă o ultimă privire la bărbatul înalt şi destul de gârbovit, care se sprijinea cu fundul lui îngust de bufetul din bucătărie. Şi îşi spuse: *Când ne vom întâlni data viitoare, Stevie – dacă ne vom mai întâlni – barba îţi va fi aproape albă, iar chipul îţi va fi ridat… iar eu tot tânăr am să fiu. Cum stai cu tensiunea, sai? Mai rezişti încă douăzeci şi doi de ani? Sper că da. Şi cordul ce-ţi face? A fost cineva bolnav de cancer în familia ta? Şi dacă da, cine?*

Dar, fireşte, nu era timp pentru nici una din întrebările acestea. Nici pentru altele. Foarte curând scriitorul se va trezi şi îşi va continua viaţa. Eddie îşi urmă *dinh*-ul afară din casă în după-amiaza târzie şi închise uşa în spatele lui. Începuse să creadă că, atunci când *ka* îi trimisese aici, în loc de New York, ştiuse de fapt ce face.

12

Eddie se opri lângă maşina lui John Cullum şi se uită la pistolar peste capotă. – Ai văzut chestia aia din jurul lui? Pâcla aia neagră?

— Todana, da, am văzut-o. Mulţumeşte tatălui tău că este foarte slabă, deocamdată.

— Ce-i aia „todana”? Un cuvânt din limba ta?

Roland încuviinţă din cap.

— Din Limba Nobilă, da. Înseamnă „glugă a morţii”. Scriitorul a fost însemnat.

— Iisuse, oftă Eddie.

— Todana este foarte slabă deocamdată, crede-mă.

— Dar există.

Roland deschise portiera.

— Nu putem face nimic în privinţa asta. *Ka* este cel care stabileşte cât ţine viaţa fiecărui bărbat sau femeie. Haidem, Eddie.

Bizar, însă, Eddie nu se mai grăbea deloc tocmai acum când erau pe punctul de a pleca de acolo. Avea senzaţia că lăsaseră treburile neterminate cu sai King. Plus că îl supăra foarte tare aura aceea neagră.

— Cum vom ajunge la aleea Carapacea Ţestoasei, unde au fost văzuţi vizitatorii? Am vrut să-l întreb…

— Ne vom descurca şi singuri.

— Sigur? Pentru că simt că trebuie să mergem într-acolo.

— Şi eu simt asta. Haide. Mai avem multe de făcut.

13

Abia dispăruseră luminile vechiului Ford de pe aleea casei, că Stephen King deschise ochii. Se uită la ceas. Aproape patru. Ar fi trebuit să fi plecat după Joe de zece minute, însă îi făcuse bine să tragă un pui de somn. Se simţea extraordinar. Revigorat. Limpezit într-un mod straniu, dar minunat. Şi îşi spuse: *Dacă câteva minute de somn pot face asta, atunci ar trebui*

să se adopte o lege care să ne oblige să aţipim din când în când.

Poate. Însă Betty Jones îşi va face griji dacă nu va vedea Cherokee-ul lui oprind în faţa casei până la patru şi jumătate. King întinse mâna după telefon ca să o sune, dar ochii îi căzură pe carneţelul de sub aparat. În partea de sus a fiecărei foi era tipărită următoarea judecată de valoare: TOŢI SE DAU ARTIŞTI. O micuţă atenţie din partea cumnatelor lui.

Cu chipul din nou golit de orice expresie, King luă carneţelul şi pixul de alături şi scrise:

Dad-a-chum, dad-a-chee, nu te speria, cheia-i a ta.

Se opri cu ochii ţintă la cuvintele scrise, apoi adăugă:

Dad-a-chud, dad-a-leia, uite-o, Jake, roşie-i cheia!

Iar se opri, apoi iar scrise:

Dad-a-cnum, dad-a-fantastic, dă-i puştiului o cheie din plastic.

Privi foaia cu afecţiune profundă. Cu dragoste. Dumnezeule atotputernic, cât de bine se simţea! Cuvintele acelea n-aveau nici-o noimă, dar atunci când le-a scris a simţit o satisfacţie profundă, vecină cu extazul.

King rupse foaia de hârtie.

O făcu cocoloş.

O mâncă.

I se înţepeni în gât, iar apoi – gâlh! – în jos ţi-e drumul! Bravo, bună treabă! Smulse

(ad-a-leia)

cheia jeepului de pe panoul cu chei (el însuşi confecţionat în formă de cheie) de pe perete şi ieşi grăbit. O să-l ia pe Joe, se vor întoarce, vor face bagajele, vor hali ceva la McDonald's în South Paris. Se simţea în stare să bage la ghiozdan doi hamburgeri de vită. Plus cartofii prăjiţi aferenţi. *Măi, frate,* bine se mai simţea!

Când ajunse pe Kansas Road, pe drumul spre oraş, dădu drumul la radio. Băieţii de la McCoy cântau „Hang On, Sloppy" – nu se mai sătura de ei. Iar mintea îi plecă cu sorcova, aşa cum se întâmpla mai mereu când asculta muzică. Se pomeni că se gândeşte la personajele din povestea aia veche, *Turnul Întunecat.* Nu că rămăseseră prea multe; din câte îşi aducea aminte, le cam omorâse, chiar şi pe băiat. Probabil

că nu ştiuse ce altceva să facă cu el. De obicei din cauza asta scapi de anumite personaje, pentru că habar nu ai ce să mai faci cu ele. Cum îl chema? Jack? Nu, nu. Jack era tatăl acela zbuciumat din *Shining*. Puştiul din *Turnul Întunecat* se numea *Jake*. Excelentă alegere pentru o poveste cu temă western, inspirată din scrierile lui Wayne D. Overholser sau Ray Hogan. Oare s-ar putea întoarce Jake în poveste sub formă de stafie? Sigur că da. King reflectă că literatura supranaturală avea avantajul că nimeni nu trebuia să moară *pe bune*. Personajele se puteau întoarce întotdeauna, la fel cum făcuse Barnabas în serialul *Umbrele Întunericului*. Barnabas Collins fusese vampir.

— Poate la fel se va întoarce şi puştiul, îşi spuse King cu voce tare, izbucnind în râs. Ia vezi, Roland, pofteşte la cină şi, ce să vezi, cina eşti chiar tu!

Dar parcă nu era bine. Şi atunci? Nu-i veni nici-o idee, dar nu se îngrijoră. În cele din urmă va găsi o soluţie. Probabil chiar atunci când se va aştepta mai puţin; când va da de mâncare motanului sau va schimba bebeluşul sau se va plimba în voia sorţii – aşa cum spunea Auden în poezia lui despre suferinţă.

Însă astăzi nu era vorba despre suferinţă. Astăzi se simţea *minunat*.

Chiar aşa, poţi să-mi zici Tigrul Tony[35].

Acum la radio cânta Troy Shondell. „This Time”.

Turnul Întunecat fusese un proiect destul de interesant. *Poate când mă voi întoarce de la socri ar trebui să văd pe unde am pus manuscrisul. Poate ar trebui să arunc o privire peste el.*

Bună idee.

STROFĂ:
Hai, commala, haide, poţi
Slavă celui ce ne-a făcut pe toţi,
I-ai făcut pe domni şi pe domniţe,
I-ai făcut pe buni şi pe netoţi.

ANTISTROFĂ:

Commala, haide, haide, că poţi!
I-a făcut pe buni şi pe netoţi!
Ce mare-i soarta
Ce ne stăpâneşte pe toţi.

STANŢA XII
JAKE ŞI CALLAHAN

1

De multe ori îşi visase Don Callahan reîntoarcerea în America. Visele acestea începeau de obicei cu el trezindu-se sub un cer superb şi înalt de deşert, plin cu nori dolofani şi pufoşi – pe care jucătorii de baseball îi numesc „îngeri” – sau în patul său din casa parohială a oraşului Jerusalem's Lot, statul Maine. Însă, indiferent care ar fi fost decorul, se simţea sufocat de atâta fericire, iar primul lui gând era să-i înalţe rugă lui Dumnezeu: *Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne, că nu a fost decât un vis şi că m-am trezit.*

Iar acum era treaz, cu certitudine treaz.

Făcu un cerc complet în aer şi îl văzu pe Jake rotindu-se asemenea înaintea lui. Scăpă o sanda din picior. Îl auzi pe Ete lătrând şi pe Eddie strigând în semn de protest. Dar auzi şi claxoane de maşini, muzica sublimă a străzilor din New York. Mai auzi şi altceva: un predicator.

Una din gleznele lui Callahan se izbi de canatul Uşii Nedescoperite, într-o explozie de durere. Apoi amorţiră şi glezna, şi zona din jurul ei. O cacofonie rapidă de dangăte ale clopotelor din portal, aidoma sunetelor scoase de un disc de treizeci şi trei de turaţii pus să cânte la viteză de patruzeci şi cinci. Un amalgam de curenţi antagonici de aer şi mirosuri. Aroma benzinei şi a gazelor de eşapament luă locul izului igrasios din Peştera Uşii. Mai întâi muzica străzii, iar acum parfumul ei.

O clipă auzi *doi* predicatori. În spatele lui, Henchick, strigând *Priviţi, uşa se deschide!* şi celălalt în faţa lui, mugind *Spune DOAMNE, DUMNEZEUL NOSTRU, frate, aşa vezi, primeşte-L pe DUMNEZEUL NOSTRU pe Second Avenue!*

Alţi gemeni, îşi spuse Callahan şi apoi uşa i se trânti în urmă şi unicul cuvântător întru Domnul rămase cel de pe Second Avenue. Callahan mai avu vreme să-şi spună: *Bun venit acasă,*

păcătosule, bine ai revenit în America şi ateriză.

2

Zdravănă prăbuşire. Căzu în patru labe. Jeanşii îi protejaseră cât de cât genunchii (deşi se rupseseră), însă suprafaţa aspră a trotuarului îi răzuise cam un pogon de piele de pe palme. Auzi cântecul trandafirului. Puternic. Netulburat.

Callahan se rostogoli pe spate şi se uită la cer, mârâind de durere. Îşi duse în dreptul ochilor palmele însângerate şi zbârnâind de forţa şocului. O picătură de sânge îi căzu pe obraz, ca o lacrimă.

— De unde mama naibii ai apărut, prietene? îl întrebă uluit un negru în uniformă cenuşie.

Părea să fi fost singurul care observase dramatica reîntoarcere în America a lui Don Callahan. Se holba cu ochi aproape ieşiţi din orbite la bărbatul întins pe trotuar.

— Din Oz, răspunse Callahan ridicându-se în şezut.

Îl usturau mâinile înfiorător de tare, iar acum şi glezna îşi recăpătase graiul şi se văicărea cu *auauauauau-un* de durere în concordanţă perfectă cu pulsul lui accelerat.

— Vezi-ţi de treabă, omule. Du-te de aici. N-am nimic. Fă paşi.

— Cum zici, frate. Pa şi pusi.

Individul în uniformă cenuşie – probabil om de serviciu tocmai ieşit din tură, îşi zise Callahan – se întoarse să plece de acolo. Îl cadorisi pe Părinte cu o ultimă privire – încă uluită, dar începând parcă să pună deja la îndoială ceea ce văzuse – şi ocoli grupul de trecători adunaţi să-l asculte pe predicatorul ambulant. O clipă mai târziu dispăru din vedere.

Callahan se săltă în picioare şi se urcă pe una din treptele de la Hammarskjöld Plaza, ca să se uite după Jake.

— *Ascultaţi, prieteni ai mei! Ascultaţi la ce vă spun! Vă cer să-L primiţi pe Domnul Dumnezeul nostru, vă aduc* iubirea *Domnului nostru, vă cer să spuneţi* aleluia!

— Aleluia, repetă fără prea multă convingere unul dintre cei din jurul predicatorului.

— *Vă cer să spuneţi* amin *şi vă mulţumesc, fraţi ai mei.*

Ascultaţi la mine, pentru că a venit vremea marii ÎNCERCĂRI la care este supusă America, şi America NU TRECE TESTUL! De o BOMBĂ are nevoie ţara noastră, nu de una nu-u-cle-aaa-ră, ci de o BOMBĂ A LUI DUMNEZEU, spuneţi cu mine aleluia?

— Jake! strigă Callahan. Jake, unde eşti? Jake?

— *Ete!*

Zbieretul lui Jake.

— *Ete, FERESTE-TE!*

Apoi un lătrat scurt, surescitat, pe care Callahan l-ar fi recunoscut oriunde. Apoi scrâşnetul de frâne. Răgetul unui claxon. Bufnitura.

3

Callahan uită cu totul de durerea din gleznă şi de sfârâiala din palme. Ocoli în fugă grupul de trecători din jurul predicatorului (ca o singură persoană, se întorseseră toţi cu faţa la stradă, iar cuvântătorul întru Dumnezeu îşi întrerupsese torentul verbal) şi îl văzu pe Jake în mijlocul bulevardului, în faţa unui taximetru galben care pivotase oprindu-se în lateral la nici trei centimetri de el. Din roţile din spate se ridica fum albăstrui. Chipul şoferului era o mască albă a groazei. Ete stătea ghemuit între picioarele băiatului. Lui Callahan bumblerul i se păru teribil de înspăimântat, dar altminteri nevătămat.

Bufnitura se auzi iar. Şi iar. Era Jake, care lovea puternic cu pumnul încleştat în capota maşinii.

— Boule! zbieră Jake la chipul îngrozit şi palid din cealaltă parte a parbrizului. *Buf!*

— De ce nu… *Buf!*

— …te uiţi…

BUF!

— …pe unde MERGI, în mă-ta pe gheaţă! *BUF! BUF!*

— Bagă-i-o, puştiule! strigă cineva de vizavi unde se opriseră vreo treizeci de oameni ca să urmărească spectacolul.

Portiera taximetrului se deschise. Elicopterul deşirat şi înalt care coborî purta peste blugi un soi de cămaşă viu colorată – despre care Callahan avea vaga idee că s-ar putea numi „dashiki”. În picioare avea nişte tenişi uriaşi ca pentru labele unui mutant. Pe cap avea un fes care, probabil, contribuia la impresia de înălţime colosală pe care o lăsa celor din jur. După părerea lui Callahan, individul acela bărbos care se uita furios la Jake avea în jur de doi metri. Părintele porni spre ei cu inima cât un purice, aproape fără să-şi dea seama că avea un picior desculţ cu care lipăia sonor pe asfalt la fiecare al doilea pas. Şi predicatorul ambulant se îndrepta spre scena în plină desfăşurare.

În spatele taxiului din intersecţie, un alt şofer, căruia nu-i păsa de nimic altceva decât de propriile-i planuri pentru seara respectivă, se sprijini pe claxon cu ambele mâini – *TIIIIIITH!* – şi zbieră de pe geam:

— Mişcă-te, Abdul, blochezi varvarica!

Jake nu băgă în seamă nimic din ce se petrecea în jur. Era într-o stare de furie totală. Acum izbi cu ambii pumni în capota taxiului – aidoma lui Ratso Rizzo în *Cowboyul de la miezul nopţii – BUF!*

— Aproape că mi-ai călcat prietenul, boule, măcar te-ai UITAT

BUF!

— pe unde MERGI?

Înainte de a apuca să mai lovească încă o dată în capota taxiului – fiind evident că avea să tot facă asta până când se va răcori – şoferul îl apucă de mâna dreaptă.

— Încetează, puşlama ce eşti! zbieră el scandalizat. Îţi zic să…

Jake făcu un pas în spate, smulgându-se din strânsoarea negrului. Apoi, cu o mişcare fluidă, mult prea rapidă pentru ochii lui Callahan, scoase Rugerul din tocul de la subsuoară şi i-l vârî şoferului sub nas.

— Îmi zici că *ce?* răcni Jake la el. Că *ce?* Că mergeai cu viteză prea mare şi era să-mi calci prietenul? Că nu vrei să mori la colţ de stradă cu o gaură în căpăţână? Că *CEEE?*

O femeie de pe celălalt trotuar, fie văzând pistolul, fie surprinzând un crâmpei din furia ucigaşă a lui Jake, scoase un ţipăt şi se îndepărtă în goană. Alţi câţiva gură-cască îi urmară exemplul. Însă cei mai mulţi, atraşi de mirosul sângelui, se strânseră lângă bordură. În mod absolut incredibil, unul dintre aceştia – un tânăr cu şapca pusă cu cozorocul în spate – strigă:

— Haide, puştiule! Fă-l sită pe călăreţul ăsta de cămile!

Cu ochi mari de surprindere şi spaimă, şoferul făcu doi paşi în spate, îşi ridică ambele mâini până la nivelul umerilor.

— Nu trage, băiete! Te rog!

— Atunci zi că-ţi pare rău! urlă Jake. Dacă ţii la viaţa ta, cere-mi scuze! Şi lui! Şi *lui!*

Chipul băiatului era cumplit de palid, afară de câteva pete mici şi roşii de pe pomeţi. Ochii îi erau uriaşi şi umezi. Însă ceea ce îi plăcu cel mai puţin lui Callahan fu felul în care tremura ţeava Rugerului.

— Zi că-ţi pare rău pentru cum mergeai, jegosule care eşti! Acum! Chiar *acum!*

Ete scheună tulburat:

— Eik!

Jake se uită la el. Şi atunci şoferul taxiului se repezi să înşface pistolul. Callahan îi aplică un croşeu de dreapta demn de toată stima, iar individul se lăţi fleşcăit pe botul maşinii sale. Fesul i se rostogoli de pe creştet. Maşina din spate avea acum pe unde să treacă, dar conducătorul ei prefera să ţină apăsat claxonul şi să zbiere:

— *Mişcă, nene, mişcă!*

Unii dintre spectatorii de pe celălalt trotuar al bulevardului începură să aplaude ca la un meci de box de la Madison Square Garden, iar Callahan îşi spuse uluit: *Locul ăsta-i un balamuc în toată regula. Am ştiut că aşa este şi am uitat, sau abia acum aflu?*

Predicatorul ambulant, un bărbat cu barbă şi păr lung şi alb până la umeri, ajunsese lângă Jake şi, când băiatul vru să ridice iar pistolul, îi puse cu calm şi blândeţe mâna pe încheietură.

— Vârâ-l la loc, băiete, îi zise el. Pune-l înapoi, slăvit fie

Iisus.

Jake îi aruncă o privire scurtă şi văzu ce văzuse şi Susannah cu puţin timp mai devreme: un bărbat care semăna ciudat de mult cu Henchick din neamul manni. Drept care îşi puse pistolul înapoi în tocul de la subsuoară. Apoi se aplecă şi-l ridică pe Ete în braţe. Bumblerul scânci şi îşi întinse gâtul lung ca să-i lingă obrazul prietenului său.

Între timp, Callahan îl luase de braţ pe taximetrist şi îl conducea înapoi la rabla lui. Căută în buzunar şi găsi o bancnotă de zece dolari – cam jumătate din suma pe care reuşiseră s-o strângă pentru această expediţie.

— Gata, îi spuse individului pe un ton pe care-l spera mângâietor. Nu s-a întâmplat nimic, nimeni n-a păţit nimic, tu te duci în treaba ta, el se duce…

Se întrerupse ca să-l apostrofeze pe cel care claxona neobosit:

— Îţi funcţionează claxonul, tâmpitule, ce-ar fi să-l laşi în pace şi să-ţi încerci farurile?

— Ticălosul ăla mic m-a ameninţat cu pistolul, zise taximetristul pipăindu-şi creştetul capului, dar negăsindu-şi fesul acolo.

— Dar nu-i pistol; e doar o jucărie, spuse Callahan pe acelaşi ton mângâietor. O machetă pe care o construieşti singur. Nici măcar cu bile nu-i în stare să tragă. Te asigur că…

— Hei, frate!

Era predicatorul ambulant care-i adusese taximetristului fesul roşu, decolorat. Acum, simţindu-şi capul acoperit cu preţiosul obiect, şoferul părea mai dispus să fie rezonabil. Încă şi mai dispus atunci când Callahan îi îndesă în mână hârtia de zece dolari.

Maşina individului nervos din spatele taximetrului era o balenă bătrâioară, marca Lincoln. Se sprijini iarăşi pe claxon.

— Să mi-o sugi, pulifric ce eşti! strigă la el taximetristul, aproape făcându-l pe Callahan să izbucnească în râs.

Porni spre Lincoln. Iar când taximetristul încercă să i se alăture, Callahan îl prinse de umeri şi îi spuse:

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de el. Sunt preot. Meseria

mea este să conving leii să se culce alături de miei.

Apropiindu-se de ei, predicatorul reuşi să audă vorbele lui Callahan. Jake se dăduse mai la o parte, lângă camioneta pastorului, unde stătea pe vine şi îl examina cu multă atenţie pe Ete.

— Frate! exclamă fericit predicatorul ambulant. Îmi este permis să te întreb care anume îţi este confesiunea? Cum anume, aleluia spun eu, Îl *vezi* tu pe *Atotputernic?*

— Sunt catolic, îi răspunse Callahan. Prin urmare, eu cred că Atotputernicul este bărbat.

Predicatorul ambulant întinse o mână enormă, butucănoasă. Strângerea ei fu exact cum se aşteptase Callahan: înflăcărată, dacă-mă-înflăcărez-mai-mult-am-să-ţi-frâng-degetele-frate-întru-Domnul. Cadenţa vorbelor lui dimpreună cu accentul slab sudist îl duseră pe Callahan cu gândul la cocoşul Foghorn Leghorn din desenele animate produse de Warner Bros.

— Iar eu mi-s Earl Harrigan, zise predicatorul, continuând să tescuiască degetele lui Callahan. De la Biserica Bombei Sfinte a Domnului Nostru, din Brooklyn şi din toată America. Sunt fericit să te cunosc, preasfinţia ta.

— Am cam ieşit la pensie, spuse Callahan. Dacă insişti să-mi spui în vreun fel, spune-mi „Părinte”. Sau Don. Don Callahan.

— Iisus fie lăudat, Părinte Don!

Callahan oftă, spunându-şi că va trebui să se resemneze cu atât. Se îndreptă spre Lincoln. În tot acest timp, taximetristul spălase putina, cu semnul LIBER aprins.

Înainte ca Părintele să apuce să deschidă gura, şoferul Lincolnului coborî singur din maşină. Se pare că era seara în care Callahan avea de-a face numai cu indivizi foarte înalţi. Cel în cauză avea aproape doi metri şi un burdihan respectabil.

— S-a terminat, îi zise Callahan. Îţi sugerez să te urci la loc şi să pleci de aici.

— Nu se termină până nu zic eu că se termină, se împotrivi domnul Lincoln. Mi-am notat numărul lui Abdul; şi de la tine,

drăguţă, vreau numele şi adresa puştiului cu câinele. Şi mai vreau să mă uit mai bine la pistolul pe care… *au, au! AAA UUU! AUA UA UA UAUAU! Lasă-mă!*

Pastorul Earl Harrigan apucase una din mâinile domnului Lincoln şi i-o răsucise la spate. Acum se pare că făcea ceva cu degetul mare al individului. Dar, din unghiul acela, Callahan nu-şi putu da seama ce anume.

— Dumnezeu te iubeşte infinit de mult, şopti Harrigan în urechea domnului Lincoln. Şi ce vrea El în schimbul iubirii Sale este ca tu, ticălos ordinar cu gură mare, să spui aleluia şi să-ţi vezi de drum. Poţi să spui aleluia?

— *AUU, AAUUU, dă-mi drumu'! Poliţia! POLIIIŢIAAA!*

— Unicul poliţai din zonă e agentul Benzyck. Numai că şi-a terminat treaba aici, mi-a dat deja amenda pe seara asta, şi acu' probabil că e la birtul lui Dennis unde bagă în el clătite cu şuncă şi nuci, lăudat fie Domnul, aşa că vreau să te gândeşti bine la ce ţi-am spus.

De la spatele domnului Lincoln se auzi un trosnet care-i zbârli părul din cap lui Callahan. Nu voia să creadă că degetul domnului Lincoln produsese zgomotul acela, dar nici nu-şi putea imagina ce altceva să fi fost. Domnul Lincoln îşi ridică spre cer capul înfipt pe grumazul gros şi scoase un geamăt de agonie pură:

— *Aaaaahhhhhh!*

— Trebuie să te aud spunând aleluia, frate, îl povăţui pastorul Harrigan, ori, lăudat fie Domnul, ai să-ţi duci degetul în buzunarul de la piept.

— Aleluia, şopti domnul Lincoln.

Faţa i se colorase într-un galben murdar. Callahan îşi spuse că era şi vina luminii portocalii a felinarelor de pe stradă, care înlocuiseră luminile fluorescente din timpul lui. Dar poate nu pe toate.

— Bravo! Acum spune amin. Ai să te simţi mai bine.

— A-Amin.

— Slavă Ţie, Doamne! Slavă lui Iii-iii-iiii-suuus!

— Dă-mi drumu'… dă-mi drumu' la *deget…!*

— Dacă-ţi dau drumul, ai să pleci de-aici şi n-ai să mai

blochezi intersecţia?

— Da!

— Fără alte tâmpenii şi aiureli, lăudat fie Iisus?

— *Da!*

Harrigan se apropie şi mai mult de domnul Lincoln, ajungând cu buzele la doar un centimetru distanţă de dopul măricel de ceară galben-portocalie din urechea individului. Callahan urmări scena fascinat, dând uitării, pentru moment, toate problemele nerezolvate, toate sarcinile neîndeplinite încă. Părintele mai avea foarte puţin şi ar fi ajuns să creadă că, dacă Iisus l-ar fi avut pe Earl Harrigan în echipa Sa, probabil că Pilat din Pont ar fi fost cel de pe cruce.

— Prietene, curând vor începe să cadă bombele: bombele lui Dumnezeu. Şi trebuie să alegi dacă vrei să fii printre aceia care, lăudat fie Domnul, se află în ceruri şi le *aruncă,* sau printre cei de jos ce vor fi spulberaţi. Simt că nu este nici locul, nici momentul potrivit pentru o asemenea alegere întru Hristos, dar măcar ai să te gândeşti la ce ţi-am spus, domnule?

Probabil că răspunsul domnului Lincoln întârzie niţeluş cam prea mult pentru gustul pastorului Harrigan, deoarece distinsul predicator se mai ocupă puţin de mâna ţintuită la spatele acestuia. Domnul Lincoln scoase un alt strigăt piţigăiat.

— Te-am întrebat, ai să te *gândeşti* la ce ţi-am spus?

— Da! Da! Da!

— Atunci urcă-te în maşină şi pleacă şi… Domnul să te binecuvânteze şi să te aibă în paza Lui.

Harrigan îi dădu drumul. Cu ochii bulbucaţi, domnul Lincoln se dădu înapoi şi se urcă în maşină. O clipă mai târziu demara în trombă. Harrigan se întoarse spre Callahan.

— Catolicii se vor duce în Iad, Părinte Don. Sunt păgâni, toţi, fără excepţie; se închină Fecioarei Maria. Iar Papa! Să nu m-apuc acum să-ţi zic ce cred despre *el?* Însă am cunoscut şi catolici cumsecade şi nu mă îndoiesc că şi tu faci parte dintre aceştia. Am să-L caut pe Domnul şi am să-L rog să-ţi schimbe credinţa. Ori, dacă nu se poate, măcar să te trimită în Purgatoriu.

Se uită spre trotuar, în dreptul clădirii numite Hammarskjöld Plaza.

— Am senzaţia că mi s-a împrăştiat congregaţia.

— Îmi pare rău, spuse Callahan.

Harrigan ridică din umeri.

— Nu face nimic, oricum oamenii nu-L caută pe Iisus pe timp de vară, zise el pe un ton realist. Cască gura pe la vitrine şi se întorc la păcatele lor zilnice. Iarna este perioada propice pentru o cruciadă serioasă… îi atragi în faţa vreunui magazin unde să le dai o supă fierbinte şi o predică şi mai fierbinte… numai bune într-o noapte friguroasă.

Îşi coborî privirea la picioarele lui Callahan.

— Mi se pare că ţi-ai pierdut o sanda, prieten al meu care posteşti vinerea.

Un alt claxon se răsti la ei şi un taximetru absolut uluitor pentru Callahan – aducea cu microbuzele Volkswagen de pe vremuri – făcu un viraj brusc şi un pasager le strigă ceva de pe geam. Probabil nu ca să le ureze „La mulţi ani!”

— Şi dacă nu plecăm din mijlocul străzii, s-ar putea ca singură credinţa să nu ne mai poată proteja.

4

— E bine, spuse Jake, punându-l pe Ete pe caldarâm. Mi-am ieşit din fire, nu? Scuze.

— E de înţeles, îl linişti pastorul Harrigan. Ce căţel interesant! N-am mai văzut niciodată unul care să arate aşa, lăudat fie Iisus!

Se aplecă spre Ete.

— E metis, zise Jake cu fermitate, şi nu-i plac străinii.

Iar Ete se grăbi să arate cât de mult detesta străinii şi nu avea încredere în ei ridicându-şi capul spre mâna lui Harrigan şi lipindu-şi urechile de cap pentru a mări suprafaţa de mângâiere. Rânji vesel la predicator, de parcă ar fi fost prieteni vechi, foarte vechi. În tot acest timp, Callahan se uita îngrijorat în jur. Acesta era New Yorkul, iar în New York

oamenii aveau bunul obicei să-şi vadă de treburile lor şi să te lase să-ţi vezi de ale tale; însă Jake ameninţase pe cineva cu pistolul. Callahan nu ştia câţi trecători văzuseră scena, însă ştia că nu era nevoie decât de unul singur care să raporteze incidentul – poate chiar acestui agent Benzyck pe care-l pomenise Harrigan – şi să-i vâre în belele tocmai acum, când aveau cel mai puţin nevoie de una ca asta.

Se uită la Ete şi îi ceru în gând: *Te rog frumos, fă-mi favoarea şi nu spune nimic, bine? Poate că Jake va reuşi să te dea drept o corcitură de Corgi sau de Border Colie, dar se va alege praful de toată minciuna noastră dacă ai să deschizi gura. Aşa că, te rog, nu începe să vorbeşti,*

— Cuminte, băiatu', cuminte, spuse Harrigan.

Şi, ca prin minune, prietenul lui Jake nu consideră necesar să se prezinte: „Ete!" Predicatorul se îndreptă de şale.

— Am ceva pentru tine, Părinte Don. O secundă.

— Domnule, noi chiar trebuie să…

— Am ceva şi pentru tine, fiule – lăudat fie Iisus, să rostim împreună Domnul Dumnezeul nostru! Dar mai întâi… o secundă…

Şi Harrigan se precipită spre furgoneta lui veche, marca Dodge, parcată ilegal, deschise uşa laterală, se vârî pe jumătate înăuntru şi începu să scotocească prin boarfele de acolo.

Callahan se abţinu o vreme, însă nu putu să îndure prea mult sentimentul că secundele se scurgeau mult prea repede.

— Îmi pare rău, domnule, însă…

— *Uite-i!* exclamă Harrigan şi ieşi cu spatele, ţinând în mâna dreaptă o pereche de pantofi maro fără şiret şi foarte scâlciaţi.

— Dacă porţi mai puţin de 46 poţi să vâri în vârf cocoloaşe de hârtie. Dacă porţi mai mult înseamnă că ai ghinion.

— Port exact 46, spuse Callahan, înălţând în gând mulţumiri şi laudă Domnului.

De fapt, se simţea destul de bine şi în măsura 45,5, dar pantofii aceştia erau perfecţi şi şi-i puse în picioare cu sinceră recunoştinţă.

— Acum chiar că…

Harrigan se întoarse spre băiat şi-i spuse:

— Femeia pe care o cauţi s-a urcat într-un taxi chiar în locul unde am avut noi tărăboiul, acum vreo jumătate de oră, dacă nu mai puţin.

Zâmbi larg în faţa expresiilor felurite care se succedau pe chipul lui Jake – uluire mai întâi, apoi bucurie.

— Mi-a zis că cealaltă e la conducere, şi că tu vei ştii cine e cealaltă şi unde o duce cealaltă pe ea.

— Da, la restaurantul Dixie Pig, pe colţul dintre Lex şi 41st. Părinte, mai avem vreme s-o prindem din urmă, dar numai dacă plecăm chiar acum. E…

— Nu, îl opri Harrigan. Femeia care mi-a vorbit – în cap mi-a vorbit ea şi mi-a vorbit foarte limpede, Iisus fie lăudat – mi-a zis că trebuie să te duci la hotel mai întâi şi mai întâi.

— La care hotel? întrebă Callahan.

Harrigan întinse mâna spre Plaza-Park Flyatt pe 46th Street.

— Ăla-i singurul din zonă… şi din direcţia aia venea ea.

— Mulţumim, spuse Callahan. Ţi-a spus cumva şi de ce anume trebuie să ne ducem acolo?

— Nu, răspunse senin Harrigan. Cred că atunci când a vrut să-mi explice, cealaltă a prins-o şi a făcut-o să tacă. Apoi s-a urcat în taxi şi pe-aici ţi-e drumul!

— Că tot veni vorba de drum… începu Jake.

Harrigan dădu din cap, ridicând, totodată, un deget spre luare-aminte.

— Desigur, desigur, dar ţineţi minte că vor începe să cadă bombele lui Dumnezeu. Nu contează şuvoaiele de binecuvântări – alea-s doar pentru „mămăligile” metodiste şi pentru jegoșii ăia din cireada Bisericii Episcopale! *Bombele* vor cădea! Şi încă ceva, băieţi.

Se întoarseră amândoi către el.

— Ştiu că sunteţi şi voi copiii lui Dumnezeu, la fel ca mine, căci am simţit mirosul sudorii voastre, lăudat fie Domnul. Dar, doamna? Doamnele, căci, vă spun cu toată sinceritatea, mi s-a părut că sunt două. *Ele* ce sunt?

— Femeia pe care ai văzut-o e cu noi, spuse Callahan după

o ezitare scurtă. E în regulă.

— Oare? murmură Harrigan. În Biblie se spune – lăudat fie Domnul şi Cuvântul Lui cel Sfânt – să te fereşti de femeia străină ale cărei buze picură miere, dar ai cărei paşi duc spre Iad. Nu-i ieşi în drum şi nu te apropia de casa ei.

Spunând acestea, îşi ridică mâna noduroasă, mare cât o lopată, în semn de blagoslovenie. Apoi o lăsă în jos, ridicând din umeri.

— Nu-i citatul exact, că nu mai ţin minte Sfânta Scriptură ca pe vremea tinereţii, când purtam Cuvântul Domnului împreună cu tatăl meu, dar cred că aţi priceput ce-am vrut să zic.

— E din Pildele lui Solomon, spuse Callahan.

Harrigan dădu din cap:

— Capitolul cinci, *Doooamne, Dumnezeul nostru.*

Se întoarse să se uite la clădirea ce se ridica spre cerul nopţii. Jake dădu să plece, dar Callahan îl opri cu un gest… Însă, când băiatul ridică întrebător din sprâncene, Callahan nu ştiu ce să-i răspundă şi clătină doar din cap. Nu, nu ştia decât că încă nu-şi terminaseră treburile cu Harrigan.

— Oraşul acesta este înţesat cu nelegiuiri şi bolnav de păcate, spuse în cele din urmă predicatorul. Într-o parte Sodoma, în cealaltă Gomora, gata pentru bomba lui Dumnezeu ce va cădea din ceruri, aleluia vă zic, şi amin. Însă acolo se află ceva bun. Un loc *bun.* Îl simţiţi şi voi?

— Da, răspunse Jake.

— Îl *auziţi?*

— Da, răspunseră Jake şi Callahan într-un glas.

— Atunci, amin! Credeam că o să se termine când au dărâmat magazinaşul care fusese aici ani buni. Dar nu. Vocile acelea îngereşti…

— Astfel grăieşte Gan pe Grindă, îl întrerupse Jake.

Callahan se întoarse să-l privească şi văzu că băiatul ţinea capul înclinat într-o parte, iar pe chip i se aşternuse o expresie de calm desăvârşit, expresia cuiva aflat în transă.

Şi Jake spuse:

— Astfel grăieşte Gan, cu voce de *can calah,* pe care unii îi

numesc îngeri. Gan se leapădă de *can toi;* cu sufletul curat al inocenţilor el se leapădă de Regele Purpuriu şi de Discordia însăşi.

Callahan căscă ochii la el – ochi plini de spaimă –, dar Harrigan dădu din cap indiferent, ca şi cum ar mai fi auzit toate astea. Poate chiar le auzise.

— După ce au dărâmat magazinul cu delicatese, aici a rămas un teren viran, apoi au construit asta. Hammarskjöld Plaza. Şi atunci mi-am zis: „Ei, acum se va termina, iar eu voi pleca mai departe, căci strânsoarea Satanei este puternică, iar copitele lui lasă urme adânci în pământ unde nu va mai creşte nici-o plantă şi nu va mai înflori nici-o floare.” Puteţi spune selah?

Îşi ridică mâinile – mâinile noduroase de om bătrân, care-i tremurau din cauza bolii Parkinson – şi le întoarse cu palmele spre cer, în gestul imemorial de slavă şi capitulare.

— Dar tot n-a încetat să cânte, spuse şi le lăsă în jos.

— Selah, murmură Callahan. Adevăr grăieşti, îţi mulţumim foarte frumos.

— *Este* o floare, zise Harrigan. Ştiu, pentru că odată am intrat să văd ce anume este. Şi în hol, să zicem aleluia, repet, în *hol* între uşile dinspre stradă şi ascensoarele care duc la etajele unde numai Domnul nostru ştie câte blestemăţii pederaste se petrec… În hol, vă zic, se află o grădină micuţă ce creşte la lumina soarelui ce pătrunde prin ferestrele înalte, o grădiniţă în spatele unor cordoane din catifea, iar pe plăcuţa din faţa ei scrie prin grija corporaţiei *tet*, în onoarea familiei grind şi în memoria gileadului.

— Aşa scrie? întrebă Jake cu un zâmbet fericit ce-i lumină chipul. Chiar aşa, sai Harrigan?

— Să mor dacă te mint, băiete. Bomba lui Dumnezeu să cadă peste mine! Şi în mijlocul tuturor acelor flori creşte un trandafir sălbatic atât de frumos, încât atunci când l-am văzut am început să plâng, precum cei de pe malul apelor Babilonului, fluviul care curge prin Sion. Iar oamenii care intră şi ies din locul acela, oamenii aceia cu servietele lor pline cu lucrături diavoleşti, mulţi dintre *oamenii* aceia

plângeau şi ei. Plângeau şi plecau spre treburile lor nelegiuite de parcă nici n-ar fi ştiut.

— Dar ştiu, şopti Jake. Ştii ce cred eu, domnule Harrigan? Cred că trandafirul este o taină pe care o ţin ascunsă în inimile lor şi, dacă ar fi să-l ameninţe cineva, atunci majoritatea s-ar lupta ca să-l apere. Poate chiar până la moarte.

Ridică ochii la Callahan.

— Trebuie să plecăm, Părinte.

— Da.

— Bună idee, fu de acord şi Harrigan, căci îl văd pe agentul Benzyck îndreptându-se încoace şi ar fi bine să nu vă găsească aici. Mă bucur că prietenul tău cu blăniţă e bine-sănătos, fiule.

— Mulţam mult, domnule Harrigan.

— Lăudat fie Domnul, nu-i aşa că e la fel de câine cum sunt şi eu?

— Aşa e, domnule, zâmbi Jake cu gura până la urechi.

— Feriţi-vă de femeia aceea, băieţi. Mi-a vârât gânduri în cap. Eu numesc asta vrăjitorie. Şi era *două*.

— Gemene, chiar aşa, spuse Callahan şi (fără să-şi dea seama ce face) schiţă semnul crucii în faţa predicatorului.

— Îţi mulţumesc pentru binecuvântare, fie ea păcătoasă au ba, spuse Harrigan vădit emoţionat.

Şi se întoarse spre agentul de ordine publică strigând plin de veselie:

— Agent Benzyck! Ce bine-mi pare că te văd şi pe tine, şi pata aia de gem de pe uniforma ta, pe guler, uite chiar acolo, lăudat fie Domnul!

Şi, cât timp agentul Benzyck îşi verifica gulerul uniformei, Jake şi Callahan se făcură nevăzuţi.

5

— Uaaauu! exclamă Jake cu glas scăzut în vreme ce se îndreptau spre bolta discret luminată de la intrarea hotelului.

Dintr-o limuzină albă, de două ori mai mare decât văzuse vreodată băiatul (şi văzuse destule; ba, odată, chiar îşi însoţise tatăl într-una la decernarea premiilor Emmy), coborau bărbaţi

surâzători în smochinguri şi femei, la fel de surâzătoare, în rochii de seară. Tot coborau şi coborau din maşina albă şi părea că nu se mai termină.

— Chiar aşa, fu de acord Callahan. Parcă ne-am da în căluşei, nu?

Jake spuse:

— Nici măcar nu ar trebui să *fim* aici. Asta era treaba lui Eddie şi a lui Roland. Noi ar fi trebuit să mergem după Calvin Tower.

— Ceva, sau cineva, a fost de altă părere.

— Păi, ar fi fost bine să se gândească mai mult, comentă posomorât Jake. Un copil şi un preot, cu o singură armă? E un banc prost. Ce şanse avem dacă Dixie Pig e plin de vampiri şi căutători care petrec în ziua lor liberă?

Callahan nu răspunse, cu toate că îl înspăimânta ideea de a încerca s-o salveze pe Susannah din Dixie Pig.

— Ce-a fost chestia aia despre Gan pe care ai bălmăjit-o?

Jake clătină din cap.

— Habar n-am – abia dacă-mi mai aduc aminte ce-am zis. Cred că-i din cauza atingerii, Părinte. Şi ştii de unde mi se pare că am primit toate impresiile astea?

— De la Mia?

Băiatul dădu din cap. Ete ţopăia cuminţel lângă piciorul lui, aproape atingându-i gamba cu botul lung.

— Şi mai este şi altceva. Tot văd un bărbat negru într-o celulă de puşcărie. Şi se aude un radio la care se spune că au murit toţi – şi soţii Kennedy, şi Marilyn Monroe, şi George Harrison, şi Peter Sellers, şi Yitzak Rabin, *cine* o mai fi şi ăsta. Şi am sentimentul că închisoarea asta e în Oxford, în statul Mississippi, unde a fost închisă o vreme Odetta Holmes.

— Tu vezi un *bărbat*. N-o vezi pe Susannah, ci vezi un *bărbat*.

— Da, cu o mustaţă tunsă scurt şi cu nişte ochelari caraghioşi cu rame aurii, ca un vrăjitor dintr-o poveste.

Se opriră în faţa intrării strălucitoare a hotelului. Un portar cu uniformă verde cu coadă, ca un frac, le perforă timpanele suflând în fluierul argintiu după un taxi.

— Crezi că-i Gan? Adică bărbatul ăla de culoare din puşcărie ar putea să fie Gan?

— Nu ştiu, clătină el din cap cu frustrare. Şi mai e şi ceva despre Dogan, dar sunt toate amestecate.

— Şi toate datorită atingerii.

— Da, dar nu cred că de la Susannah, sau Mia, sau de la tine, sau de la mine… şopti Jake. Cred că ar fi bine să încerc să înţeleg cine anume este omul acela negru şi ce anume reprezintă el pentru noi, pentru că am sentimentul că viziunea mea vine chiar de la Turnul Întunecat.

Se uită la Callahan cu un aer solemn şi continuă:

— În anumite privinţe am ajuns foarte aproape de el şi din cauza asta e atât de periculos să ne fragmentăm aşa *ka-tet*-ul.

— În anumite privinţe aproape că am ajuns.

6

Jake preluă conducerea lin şi complet chiar din clipa în care ieşi dintre uşile batante cu Ete în braţe şi îl puse pe pardoseala din holul hotelului. Callahan bănuia că puştiul nici măcar nu era conştient de ceea ce face, iar ăsta era un lucru bun. Dacă şi-ar fi dat seama cum se poartă, probabil că s-ar fi ales praful de toată încrederea lui.

Ete amuşină cu delicateţe propria-i imagine reflectată în pereţii din sticlă verde ai holului, apoi se grăbi pe urmele lui Jake spre recepţie. Ghearele îi păcăneau slab pe dalele albe şi negre din marmură. Callahan mergea alături de el, conştient că priveşte viitorul şi încercând să nu se holbeze prea tare.

— A fost aici, zise Jake. Aproape că pot s-o văd, Părinte. Pe amândouă, adică, şi pe ea, şi pe Mia.

Înainte ca preotul să apuce să-i răspundă, Jake ajunsese deja în faţa recepţiei.

— Mii de scuze, stimată doamnă, spuse el. Numele meu este Jake Chambers. Aveţi cumva un mesaj pentru mine, sau vreun pachet, sau altceva? Ar trebui să fie din partea doamnei Susannah Dean sau din partea domnişoarei Mia.

Recepţioneră îi aruncă o privire nesigură lui Ete. Bumblerul îşi ridică ochişorii oferindu-i doamnei cel mai vesel zâmbet al lui – cu foarte mulţi dinţi. Probabil că funcţionara se simţi tulburată, căci se încruntă revenind cu ochii la ecranul calculatorului.

— Chambers? întrebă ea.

— Da, doamnă.

Îşi folosise vocea „uite-ce-politicos-sunt-eu-cu-oamenii-mari". N-o mai folosise de ceva vreme, dar n-o pierduse, ba chiar îi era la îndemână.

— Am ceva pentru tine, dar nu din partea unei doamne. Ci de la o persoană pe nume Stephen King. Presupun că nu poate fi vorba despre faimosul scriitor. Îl cunoşti cumva?

— Nu, doamnă, spuse Jake uitându-se cu coada ochiului spre Callahan.

De fapt, până de curând, nici unul dintre ei nu auzise de Stephen King, însă Jake ştia de ce numele acesta îi dădea fiori pe şira spinării tovarăşului său de drum. Sigur, Callahan nu mai părea acum prea înfiorat, deşi din gura strânsă nu-i mai rămăsese decât o dungă subţire.

— Mă rog, zise femeia, cred că-i un nume destul de obişnuit. Probabil că există peste tot în America şi oameni *normali* pe care îi cheamă Stephen King şi care îşi doresc ca el să… nu ştiu cum să spun… să *înceteze*.

Scoase un hohot mic de râs nervos, făcându-l pe Callahan să se întrebe ce anume o speriase. Să fi fost Ete, care părea tot mai puţin „canin" cu cât te uitai mai mult la el? Poate, însă Callahan bănuia că mai degrabă era vorba despre ceva din Jake, ceva ce şoptea *primejdie*. Sau chiar *pistolar*. În mod cert băiatul avea ceva aparte care-l deosebea de ceilalţi puşti de aceeaşi vârstă. Îl deosebea *foarte mult*. Callahan îşi aduse aminte cum scosese Rugerul din tocul de la subraţ şi-l îndesase sub nasul nefericitului taximetrist. *Îmi zici că ce?* zbierase el atunci cu degetul alb de încordare pe trăgaci. *Că mergeai cu viteză prea mare şi era să-mi calci prietenul? Că nu vrei să mori la colţ de stradă cu o gaura în căpăţână?*

Era aceasta o reacţie normală a unui băiat de doisprezece

ani în faţa unui accident evitat în ultima clipă? Nu, nu prea. Şi Callahan îşi zise că recepţioneră avea tot dreptul să se simtă agitată. El, în schimb, începuse să se simtă niţeluş mai bine în privinţa şanselor pe care le vor avea la Dixie Pig. Nu mult, niţeluş doar.

7

Probabil sesizând încordarea femeii, Jake îşi declanşă zâmbetul „uite-ce-politicos-sunt-eu-cu-oamenii-mari”, dar lui Callahan i se păru că seamănă cu rânjetul lui Ete: cu prea mulţi dinţi.

— O clipă, zise recepţionera, întorcându-se cu spatele la ei.

Jake îi aruncă lui Callahan o privire nedumerită: ce-are asta, nene? Callahan ridică din umeri.

Femeia se duse la un dulăpior, îl deschise, căută într-o cutie dinăuntru şi se întoarse la recepţie cu un plic pe care se afla antetul hotelului Plaza-Park. Pe el era pe jumătate scris de mână, pe jumătate imprimat la calculator, numele lui Jake – şi încă ceva:

Jake Chambers
Acesta este adevărul

Îl împinse spre el, având grijă să nu-i atingă mâna.

Jake îl luă şi îl pipăi. Înăuntru era o bucată de hârtie. Şi încă ceva. Ceva îngust şi tare. Rupse plicul şi scoase hârtia împăturită. În ea se afla o cartelă magnetică. Biletul fusese scris pe o foaie purtând următoarea judecată de valoare: TOŢI SE DAU ARTIŞTI. Mesajul nu avea decât trei rânduri:

Dad-a-chum, dad-a-chee, nu te speria, cheia-i a ta.
Dad-a-chud, dad-a-leia, uite-o, Jake, roşie-i cheia!

Jake se uită la cartelă şi văzu cum albul ei se tulbură, transformându-se aproape instantaneu în culoarea sângelui.

S-a făcut roşie doar după ce am citit mesajul, îşi spuse băiatul, uşor amuzat. Ridică ochii să vadă dacă recepţionera observase transformarea cartelei, însă femeia îşi găsise o treabă ce-i reclama întreaga atenţie la celălalt capăt al recepţiei. Iar Callahan măsura din priviri două femei care tocmai ce intraseră în hotel. *O fi el popă, dar tot mai are ochi pentru cucoane,* reflectă Jake.

Se uită iar la hârtia din mână, chiar la timp ca să mai poată citi şi ultimul rând:

Dad-a-cnum, dad-a-fantastic, dă-i puştiului o cheie din plastic.

Cu vreo doi ani în urmă, părinţii lui îi dăruiseră de Crăciun Setul Micului Chimist. Urmând instrucţiunile, reuşise să facă o doză de cerneală invizibilă. Ce scrisese atunci cu cerneala aceea dispăruse la fel de iute ca vorbele scrise pe bucata aceasta de hârtie. Numai că, dacă te uitai mai atent, puteai să mai desluşeşti ce fusese scris cu cerneala micuţului chimist. Cuvintele de acum, însă, dispăruseră *definitiv,* iar jake ştia motivul. Scopul lor fusese atins. Nu mai era nevoie de ele. Tot aşa şi cu acest ultim rând tocmai citit, care începuse să pălească sub ochii lui. Nu mai rămăsese decât primul rând, în caz că ar fi avut nevoie să i se amintească:

Dad-a-chum, dad-a-chee, nu te speria, cheia-i a ta.

Oare chiar *Stephen King* îi trimisese mesajul acesta? Jake nu era tocmai sigur. Mai degrabă unul din ceilalţi participanţi la acest joc – poate chiar Roland sau Eddie – folosiseră numele lui ca să-i atragă atenţia. Cu toate acestea, descoperise două lucruri de când sosise în acest *unde* şi *când,* lucruri care-l bucurau nespus şi îi dădeau speranţă. În primul rând, trandafirul nu-şi încetase cântul. Ba chiar era mai puternic decât oricând, chiar şi prin acel zgârie-nori ridicat pe terenul viran. În al doilea rând, Stephen King era încă în viaţă, la douăzeci şi patru de ani după ce îl crease pe tovarăşul lui de

călătorie. Şi nu era doar un simplu scriitor, ci un scriitor *celebru.*

Super. Lucrurile păreau că încep să se aşeze.

Jake îl apucă de braţ pe Callahan şi îl conduse spre magazinul de suvenire şi spre acordurile pianului. Ete mergea cuminte lângă piciorul prietenului său. Lângă unul din pereţi se aflau mai multe telefoane cu circuit intern.

— Când îţi răspunde centralista, îl instrui Jake pe Callahan, spune-i că vrei să vorbeşti cu prietena ta, Susannah Dean, sau *cu prietena* prietenei tale, Mia.

— O să mă întrebe în ce cameră stau, spuse Callahan.

— Zi-i că ai uitat, dar că este la etajul al nouăsprezecelea.

— De unde…?

— Crede-mă, precis este al nouăsprezecelea.

— Te cred.

Telefonul sună doar de două ori până când centralista răspunse şi îl întrebă cu ce-i poate fi de folos. Callahan îi spuse. I se făcu legătura şi un telefon începu să sune într-o cameră de la etajul al nouăsprezecelea.

Părintele începu să vorbească, apoi se resemnă să asculte ceva, cu un zâmbet mic şi uluit întipărit pe chip. După câteva clipe puse receptorul înapoi în furcă.

— Am vorbit cu un robot! exclamă el. Cu o *maşinărie* care preia apelurile şi înregistrează mesajele! Ce invenţie nemaipomenită!

— Mda, bine, zise Jake. Oricum, ştim acum că a plecat şi mai mult ca sigur n-a lăsat pe nimeni să-i păzească bagajele. Totuşi, pentru orice eventualitate…

Se bătu uşor peste cămaşă, sub care era camuflat Rugerul. În vreme ce traversau holul, îndreptându-se spre ascensoare, Callahan îl întrebă:

— Şi ce treabă avem în camera ei?

— Nu ştiu.

Callahan îl atinse uşor pe umăr.

— Ba cred că ştii.

Se deschiseră uşile liftului din mijloc, iar Jake se urcă în el, cu Ete aproape lipit de picior. Callahan îl urmă, dar fără prea

mare tragere de inimă. Cel puţin, aşa i se păru băiatului.

— Poate că ştiu, îi zise Jake. Şi poate că şi tu ştii.

Şi Callahan îşi simţi brusc stomacul foarte greu, de parcă tocmai ce isprăvise o masă copioasă. Bănuia că senzaţia aceasta îi era provocată de spaimă.

— Am crezut că am scăpat de el pentru totdeauna, şopti el. Atunci când mi l-a luat Roland din biserică, chiar am crezut că am scăpat de el pentru totdeauna.

— Chestiile nasoale ne ies mereu în drum, filozofă Jake.

8

La nevoie, era pregătit să încerce cheia aceea ciudată din plastic roşu la fiecare uşă de pe etajul al nouăsprezecelea, însă Jake ştiu că despre camera 1919 era vorba, chiar înainte de a ajunge în dreptul ei. Şi Callahan era convins de asta, iar pielea i se acoperi brusc cu o peliculă de transpiraţie. Subţire şi fierbinte. Ca de febră mare.

Până şi Ete ştia. Bumblerul scheună neliniştit.

— Jake, zise Callahan. Trebuie să ne facem un plan. Lucrul ăla e periculos. Mai rău, e *malefic*.

— Tocmai de-aia trebuie să punem mâna pe el, spuse Jake pe un ton îngăduitor.

Stătea în faţa uşii de la camera 1919, lovindu-şi uşor degetele cu cartela magnetică. Din spatele acelei uşi – şi de sub ea, şi prin ea – se auzea un fornăit respingător, lălăială a unui retardat apocaliptic. Se desluşea şi larmă de clopote dezacordate. Jake ştia că acel glob are puterea să te expedieze prin portal, iar în spaţiile acelea întunecate şi fără-de-uşi era mai mult decât foarte posibil să te pierzi pe vecie. Şi chiar dacă găseai drumul spre o altă variantă a Pământului, locul acela ar fi fost cufundat într-o beznă stranie, ca în pragul unei eclipse totale de soare.

— L-ai văzut vreodată? îl întrebă Callahan. Jake scutură din cap.

— Eu l-am văzut, spuse mohorât Callahan, ştergându-şi cu

braţul transpiraţia de pe fruntea şi de pe obrajii pământii. Are un Ochi în mijloc. Cred că-i Ochiul Regelui Purpuriu. Cred că partea asta din el e închisă acolo pe vecie şi mai cred că e nebun dincolo de orice imaginaţie. Dacă am duce globul ăsta într-un loc plin cu vampiri şi cu căutători – toţi slujitori ai Regelui – ar fi ca şi cum i-am fi dat lui Adolf Hitler o bombă atomică în dar de ziua lui.

Jake ştia foarte bine că Treisprezece Negru era în stare să producă rele uriaşe, nemărginite. Dar mai ştia şi altceva.

— Părinte, dacă Mia l-a lăsat pe Treisprezece Negru în cameră şi ea s-a dus acolo unde sunt *ei,* înseamnă că vor afla curând. Şi se vor urca în maşinile lor ţipătoare şi vor veni să-l ia de aici, cât ai zice peşte.

— Nu putem să-l lăsăm în seama lui Roland? întrebă nefericit Callahan.

— Ba da, zise Jake. Asta e o idee bună, aşa cum să-l ducem la Dixie Pig a fost o idee proastă. Dar nu-l putem lăsa *aici,* asta vreau să spun.

Înainte ca Părintele să mai poată spune ceva, băiatul introduse cartela în fanta de deasupra clanţei. Se auzi un clic puternic şi uşa se deschise larg.

— Stai aici, Ete. N-ai voie înăuntru.

— Eik!

Micuţul se aşeză în fund, încolăcindu-şi coada cârlionţată şi nostimă în jurul labelor. Îl privea îngrijorat pe Jake.

Înainte să intre, băiatul puse mâna lui rece peste încheietura lui Callahan şi spuse ceva îngrozitor:

— Păzeşte-ţi mintea.

9

Deşi Mia lăsase luminile aprinse, un întuneric straniu se insinuase în camera 1919 de la plecarea ei. Jake îl recunoscu de îndată: întunericul portalului. Fornăitul retardatului şi larma înăbuşită a clopotelor veneau din dulap.

S-a trezit, îşi zise el cu disperare tot mai mare. *Mai devreme dormea – sau moţăia –, dar tot mutatul ăsta de colo-colo l-a trezit. Ce să fac? Lada lui şi geanta de popice or fi în stare să ne*

protejeze de el? Am eu ceva la mine cu care să ne putem proteja mai mult? Un talisman, un sigul, ceva?

Când Jake deschise uşa dulapului, Callahan recurse la toată stăpânirea lui de sine – remarcabilă, altminteri – ca să nu dea bir cu fugiţii. Fornăitul afon şi dangătul ocazional din fundal îi jigneau urechile şi mintea şi inima. Îşi aminti halta şi cum zbierase atunci când omul cu glugă deschisese lada. Îşi aminti cât de *lunecos* i se păruse lucrul acela dinăuntru! Stătea pe catifea roşie… şi se *rostogolise.* Se *uitase* la el. Îşi aminti cum îşi spusese că toată demenţa malefică a universului se afla în căutătura aceea scârnavă, fără trup.

N-am să fug. Nu. *Dacă băiatul poate rămâne, atunci pot şi eu.*

O, da, dar băiatul *era pistolar,* iar asta era cu totul altceva. Era mai mult decât un copil de-al lui *ka*; era şi copilul lui Roland de Gilead, fiul său adoptiv.

Nu vezi cât de palid este? E la fel de speriat ca şi tine, pentru numele lui Dumnezeu! Vino-ţi în fire, omule!

Poate că era ceva rău, dar tocmai paloarea aceea înfiorătoare a lui Jake îl făcu să se mai liniştească puţin. Şi prin minte îi trecu o frântură dintr-un cântecel stupid din vremea copilăriei lui şi începu să fredoneze în şoaptă, calmându-se, astfel, tot mai mult:

— În pădurea cu alune, murmură el, aveau casă doi pitici; vine pupăza şi spune vreau să stau şi eu aici. Pu-pu-puuu…

Jake deschise uşurel dulapul. Înăuntru se afla un seif. Încercă numerele l-9-1-9. Nimic. Se opri ca să lase mecanismul să se reseteze, îşi şterse transpiraţia de pe frunte cu ambele mâini (care-i tremurau vizibil) şi încercă din nou. De data aceasta apăsă numerele l-9-9-9. Şi uşa seifului se deschise.

Cântecul fornăit al lui Treisprezece Negru şi larma polifonică a clopotelor din portal se intensificară. Toate sunetele acestea parcă erau nişte degete din gheaţă care le scotoceau prin capete.

Şi te poate duce în felurite locuri, îşi spuse Callahan. *Nu trebuie să faci nimic altceva decât să-ţi laşi puţin garda jos… să deschizi geanta… să deschizi lădiţa… şi atunci… oooo… în câte locuri vei ajunge! Vine pupăza şi spune: vreau să stau şi eu aici!*

Şi oricât de convins ar fi fost de adevărul acesta, o parte din el tot *voia* să deschidă lada. *Tânjea* să deschidă lada. Şi nu era singurul. Chiar în faţa ochilor săi, Jake îngenunche în faţa seifului, aidoma unui habotnic în faţa unui altar. Callahan încercă să-l oprească să scoată geanta afară, întinzând o mână ce i se părea incredibil de grea.

Nu contează dacă îl opreşti sau nu, îi şopti în minte o voce străină. O voce care-l făcea să-şi dorească să doarmă. O voce neînchipuit de persuasivă. Cu toate acestea, Callahan continuă să întindă mâna. Îl apucă pe Jake de guler cu degete din care păreau a fi murit toţi nervii.

— Nu, zise el. N-o face.

Vocea-i sună moale, demoralizată, abătută. Iar când îl trase într-o parte, Jake păru a se mişca cu încetinitorul. Lumina din cameră avea culoarea aceea bolnavă a zilei dinaintea unei furtuni distrugătoare. Iar atunci când se lăsă în genunchi în faţa seifului deschis (coborârea aceasta prin aer i se păru a fi durat aproape un minut), Callahan auzi, mai răsunătoare ca oricând, vocea lui Treisprezece Negru. Îndemnându-l să-l ucidă pe băiat, să-i spintece beregata şi să-i ofere globului o gură proaspătă de sânge tânăr şi cald. Iar după aceea, lui Callahan îi va fi îngăduit să se arunce de la fereastra camerei.

Şi tot drumul până pe caldarâmul de pe 46th Street ai să-mi slăveşti numele, îl asigură Treisprezece Negru pe un ton perfect raţional.

— Haide, oftă Jake. Da, fă-o, cui îi pasă.

— Eik! se impacientă Ete din pragul uşii. *Eik!*

Nici unul nu-l luă în seamă.

Când întinse mâna spre geantă, Callahan se pomeni că-şi aminteşte ultima lui întâlnire cu Barlow, regele vampir – Vampirul de Tip Unu, după clasificarea dată de el – care se stabilise în orăşelul Salem's Lot. Se pomeni că-şi aminteşte confruntarea lor din casa lui Mark Petrie, cu părinţii lui Mark zăcând fără viaţă pe jos, la picioarele vampirului, cu ţestele zdrobite şi creierii lor atât de cumpătaţi şi logici făcuţi terci.

Şi în vreme ce cazi, am să-ţi îngădui să murmuri numele regelui meu, îi şopti Treisprezece Negru. *Regele Purpuriu.*

Şi când Callahan vedea cum ia geanta în mâini – indiferent ce o fi fost înainte imprimat pe aceasta acum se transformase în DOAR LOVITURI PERFECTE PE PISTELE DIN LUMEA DE MIJLOC – îşi aminti cum strălucise la început crucifixul lui, îşi aminti lumina aceea nelumească ce-l ţinuse pe Barlow la distanţă… dar care începuse apoi să se stingă.

— Deschide-o! exclamă Jake cu nerăbdare. Deschide-o, vreau să văd!

Acum Ete nu se mai oprea din lătrat. Din capătul coridorului se auzi o voce:

— Fă-ţi câinele să tacă naibii!

Ignorară şi cererea aceasta, aşa cum îl ignoraseră şi pe Ete mai devreme.

Callahan scoase uşor lădiţa din lemn de eucalipt negru din geanta de popice – lădiţa aceea care petrecuse o perioadă calmă ascunsă sub amvonul bisericii lui din Calla Bryn Sturgis. Acum o va deschide. Acum îl va privi pe Treisprezece Negru în toată gloria lui abominabilă.

Şi apoi va muri. Recunoscător.

10

E trist să vezi cum dă greş credinţa omului, spusese vampirul Kurt Barlow smulgându-i din mâini crucea neagră şi inutilă. De ce putuse face asta? Pentru că – fiţi atenţi la acest paradox, încercaţi să rezolvaţi această enigmă – Părintele Callahan *nu reuşise să arunce el însuşi crucea.* Pentru că nu fusese în stare să accepte că acea cruce nu era nimic altceva decât un alt simbol al unei puteri incomensurabil mai mari, o putere care curgea ca un fluviu pe sub univers sau, poate, pe sub o mie de universuri…

Nu am nevoie de niciun simbol, se dumiri Callahan. *Din cauza asta m-a lăsat Dumnezeu în viaţă? Oare mi-a dat o a doua şansă ca să învăţ că nu am nevoie de simboluri?*

Posibil, conchise el punând mâinile pe capacul lădiţei. A doua şansă era una dintre specialităţile lui Dumnezeu.

— Măi, oameni buni, *potoliţi-vă* câinele ăla.

Vocea enervată a unei cameriste de undeva de pe hol. Apoi, de mai aproape:

— *Madre de Dios,* de ce-i aşa de *beznă aici?* Ce-i… ce-i… z… z… z…

Probabil că încerca să spună *zgomot.* Oricum, n-a mai apucat să-şi termine vorba. Până şi Ete părea resemnat în faţa vrăjii ţesute de globul cântător, căci renunţă să mai protesteze (şi renunţă şi la locul lui de lângă uşă) şi intră iute în cameră. Callahan îşi închipui că micuţul voia să fie alături de Jake în momentul sfârşitului.

Cu un efort colosal, Părintele îşi potoli mâinile sinucigaşe. Obiectul din lădiţă mări volumul lălăitului lui de retardat, făcându-i degetele să zvâcnească. Apoi se liniştiră la loc. *Măcar atâta lucru să reuşesc,* îşi zise Callahan.

— Nu-i bai, las pe *mine* – vocea drogată şi avidă a cameristei. Vreau să-l văd! *Dios!* Vreau să-l *ţin* în mână!

Cu braţe ce păreau a-i cântări o tonă, Jake reuşi s-o prindă pe femeia aceea latino, de vârstă mijlocie, care nu cântărea mai mult de cincizeci de kilograme.

La fel cum se luptase să-şi potolească tremuratul mâinilor, Callahan se lupta acum să aibă coerenţă în rugă.

Doamne, facă-se voia Ta, iar nu a mea. Nu olarul, ci lutul din mâinile lui. Dacă nu pot face nimic altceva, atunci ajută-mă să pun mâna pe el şi să mă arunc de la fereastră şi să distrug blestemăţia asta o dată pentru totdeauna. Dar dacă voia Ta este să mă ajuţi să-l potolesc – să-l fac să doarmă iarăşi –, atunci dă-mi puterea Ta. Şi ajută-mă să-mi amintesc…

Oricât de drogat de Treisprezece Negru ar fi fost, se pare că Jake nu-şi pierduse atingerea. Şi culese restul gândului din mintea Părintelui, rostindu-l cu glas tare, dar schimbând cuvântul folosit de Callahan cu cel învăţat de la Roland:

— Nu-mi trebuie niciun sigul. Nu olarul, ci lutul din mâinile lui, *şi nu-mi trebuie niciun sigul!*

— Doamne, spuse Callahan.

Cuvântul i se păru greu ca o piatră, dar, odată rostit, restul veni de la sine.

— Doamne, dacă mai eşti acolo, dacă mă mai auzi, eu sunt Callahan. Şi, Te rog, linişteşte obiectul ăsta, Doamne al meu. Te rog, fă-l să doarmă din nou. Te rog în numele lui Iisus Hristos.

— În numele Albului, spuse Jake.

— *Bului!* latră Ete.

— Amin, zise femeia cu o voce sedată.

O clipă cântecul fornăit de retardat se ridică cu o octavă, iar Callahan înţelese că totul fusese în zadar, că nici măcar Dumnezeul Atotputernic nu-i putea ţine piept lui Treisprezece Negru.

Apoi nu se mai auzi nimic.

— Slavă Ţie, Doamne, şopti el dându-şi seama că întregu-i trup îi era scăldat în sudoare de gheaţă.

Jake izbucni în plâns şi-l ridică pe Ete în braţe. Începu să plângă şi camerista, dar nu era nimeni prin preajmă care s-o aline. Pe când Părintele Callahan trase în jurul lădiţei din eucalipt materialul (bizar de greu) al genţii de popice, Jake se întoarse spre ea spunându-i:

— Trebuie să dormi, doamnă-sai.

Acesta fu primul lucru care-i venise în minte şi, culmea, chiar funcţiona. Camerista se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre pat. Se caţără pe el, îşi trase fusta peste genunchi şi îşi pierdu cunoştinţa.

— Va dormi? îl întrebă Jake în şoaptă pe Callahan. Pentru că… Părinte… a fost la mustaţă.

Poate că da, însă lui Callahan i se păru că mintea-i este liberă – mai liberă decât şi-o simţise ani la rând. Sau poate că inima îi fusese eliberată. Oricum ar fi stat lucrurile, atunci când aşeză geanta de popice peste sacii de curăţătorie împăturiţi ordonat deasupra seifului, simţi cum gândurile i se limpeziseră complet.

Îşi aduse aminte o discuţie purtată pe aleea din spatele Căminului. Ieşise în pauza de ţigară cu Frankie Chase şi Magruder. Ajunseseră cumva să vorbească despre felul în care ţi-ai putea proteja obiectele de valoare în New York, mai ales atunci când trebuia să pleci ceva vreme de acolo, iar

Magruder spusese că locul cel mai sigur din New York… locul în care îţi poţi depozita bunurile în absolută siguranţă…

— Jake, în seif e şi o traistă cu farfurii.

— Orize?

— Da. Ia-le tu.

Lăsându-l pe Jake să se ocupe de Orize, Callahan se duse la femeia întinsă pe pat şi vârî mâna în buzunarul din faţă al uniformei. Scoase de acolo câteva cartele magnetice, câteva chei normale şi o cutiuţă cu bomboane mentolate de care nu mai auzise niciodată – Altoids.

O întoarse într-o parte – era grea ca un cadavru.

— Ce faci? şopti Jake.

Îl lăsase jos pe Ete ca să-şi poată trece peste umăr mânerul traistei din papură. Era grea, dar avea sentimentul că greutatea ei îi dădea curaj.

— O jefuiesc, ce ţi se pare că fac? răspunse el furios. Părintele Callahan din sânul Sfintei Biserici Romano Catolice jefuieşte o cameristă de hotel. Mă rog, ar jefui-o dacă ar avea… iată!

În celălalt buzunar al femeii se afla teancul mic de bancnote pe care îl căuta. Probabil că tocmai deretica atunci când o deranjase lătratul lui Ete. Adică trăgea apa la toaletă, trăgea jaluzelele în cameră, făcea paturile şi lăsa bombonele pe pernele proaspăt înfăţate. Uneori clienţii dădeau bacşiş pentru astfel de servicii. Iar această cameristă avea în buzunar două bancnote de zece dolari, trei de cinci şi patru de unu.

— Am să ţi-i dau înapoi când ni se vor întretăia din nou cărările, zise Callahan spre femeia fără cunoştinţă. Dacă n-o să ne mai vedem, consideră-i ofranda ta pentru Dumnezeu.

— *Aaaalbuuul,* bolborosi camerista cu vocea înfundată a celor ce vorbesc în somn.

Callahan şi Jake se priviră uluiţi.

11

În liftul ce-i ducea înapoi la parter, Callahan avu grijă de

geanta în care se afla Treisprezece Negru, iar Jake, de traista cu 'Rize. Tot el ţinea şi banii. Acum aveau cu totul patruzeci şi opt de dolari.

— Ne vor ajunge?

Aceasta a fost unica întrebare a băiatului după ce ascultase planul Părintelui de depozitare a globului, plan ce necesita încă o oprire.

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă, răspunse Callahan.

Vorbeau în şoaptă, ca nişte conspiratori, deşi în ascensor nu erau decât ei.

— Dacă am putut să fur de la o cameristă care dormea, o să fie floare la ureche să-i dau ţeapă unui taximetrist.

— Mda, mârâi Jake, gândindu-se că Roland nu numai că-i jefuise pe cei fără de vină de-a lungul drumului său spre Turn, ci şi omorâse destui. Hai să isprăvim cu asta şi să vedem cum dăm de Dixie Pig.

— N-ar trebui să-ţi faci atâtea probleme, îi spuse Callahan. Vei fi printre primii care vor afla dacă s-a prăbuşit Turnul.

Jake îl privi cu atenţie. După una sau două secunde, Callahan schiţă un zâmbet cam strâmb. Nu se putuse abţine.

— Nu-i nimic de râs, sai, zise Jake şi apoi ieşiră amândoi, plus Ete, în noaptea începutului de vară din anul '99.

12

Când ajunseră la prima dintre cele două destinaţii, se făcuse deja nouă fără un sfert, dar un rest din lumina zilei încă mai zăbovea peste râul Hudson. Drumul cu taxiul costa nouă dolari şi cincizeci de cenţi. Callahan îi înmână individului de la volan una din cele două bancnote de zece furate de la cameristă.

— Nu te forrţaa, oomu', spuse taximetristul cu accent jamaican. Să nu rrămâi fărră bani.

— Ai mare noroc să capeţi cât de cât ceva, fiule, spuse cu blândeţe Callahan. Avem buget limitat pentru vizita noastră la New York.

— Şi soaaţ a meu arre buget, răspunse taximetristul şi demară.

În timpul acestui dialog Jake îşi ridicase ochii şi rămăsese cu ei ţintă.

— Măiculiţă, şopti el. Uitasem cât de *mare* e. Callahan îi urmări privirea şi îi zise:

— Haide să terminăm odată.

Şi, în vreme ce se duceau spre intrare, adăugă:

— Ai mai receptat ceva de la Susannah?

— Un bărbat cu o chitară, spuse Jake. Cântă cântecul… nu ştiu. Dar ar trebui să ştiu. E o altă coincidenţă din aia care nu-i deloc coincidenţă, aşa cum pe anticar îl cheamă Tower, ori spelunca lui Balazar, care se numeşte Turnul înclinat. E un cântec anume… Şi ar trebui să-l ştiu.

— Şi altceva?

Jake clătină din cap.

— Ăsta-i ultimul lucru pe care l-am recepţionat de la ea, imediat după ce ne-am urcat în taxi, în faţa hotelului. Cred că a intrat în Dixie Pig şi nu mai am cum s-o ating.

Callahan se îndreptă spre registrul din mijlocul holului uriaş.

— Ţine-l pe Ete lângă tine.

— Nici-o problemă.

Nu dură mult, şi Callahan găsi ce căuta.

13

Pe semn scria:

DEPOZITARE PE TERMEN LUNG
10 – 36 LUNI
FOLOSIŢI JETOANELE
LUAŢI CHEIA
CONDUCEREA NU-ŞI ASUMĂ RESPONSABILITATEA
PENTRU BUNURILE PIERDUTE

Sub acest anunţ, într-o casetă din sticlă, se afla o listă cu reguli şi reglementări, pe care le parcurseră amândoi cu deosebită atenţie. Prin tălpi simţeau huruitul unei garnituri de metrou. Callahan, care nu mai călcase în New York de

aproape douăzeci de ani, habar nu avea ce metrou era acela, încotro se îndrepta, sau cât de adânc în măruntaiele oraşului ajungea el. Deja coborâseră două niveluri în subteran cu scara rulantă. La primul se aflau mai multe magazine, iar la al doilea se afla ce căutau. Staţia de metrou era şi mai jos.

Jake îşi mută traista cu Orize pe umărul celălalt şi arătă spre ultimul rând al informaţiilor de sub sticlă.

— Primim reducere dacă închiriem, spuse el.

— Ducere! exclamă Ete încruntat.

— Da, băieţaş, fu Callahan de acord cu micuţul. Şi dacă baba ar avea roţi ar fi tramvai. Nu avem nevoie de nici-o reducere.

Aşa a şi fost. După ce au trecut printr-un detector de metale (Orizele nu au pus nici-o problemă) şi pe lângă un agent de pază care moţăia pe un scăunel, Jake hotărî că cel mai bun fişet pentru lădiţa aflată în geanta cu PISTELE DIN LUMEA DE MIJLOC ar fi fost unul dintre cele mici – de la capătul laturii stângi al sălii uriaşe. Chiria pentru perioada maximă era de douăzeci şi şapte de dolari. Părintele Callahan introduse cu mare grijă bancnotele în diversele fante ale automatului cu jetoane, pregătit sufleteşte pentru orice soi de defecţiune: dintre toate minunăţiile şi grozăviile întâlnite în scurta vreme de când se întorsese în oraş (printre care se număra şi costul umflat al călătoriei cu taxiul), aceasta parcă era cel mai greu de acceptat. Un automat care primea bani de hârtie? Probabil că o tehnologie extrem de sofisticată stătea la baza acestei maşinării urâte care cerea clienţilor INTRODUCEŢI BANCNOTELE CU FAŢA ÎN SUS! În imaginea care însoţea acest anunţ se vedea o bancnotă de un dolar cu creştetul capului lui George Washington spre stânga fantei. Însă hârtiile pe care le vârî Callahan în aparat erau acceptate, indiferent în ce direcţie ar fi fost capul protagonistului. Chestia era doar să fie cu faţa în sus. Şi Callahan se simţi aproape uşurat atunci când automatul se *blocă* o dată, refuzând să accepte o bancnotă boţită şi veche. Pe cele relativ netede le hăpăi, însă, fără să crâcnească, eliberând şuvoaie de jetoane în tăviţa de dedesubt. Callahan le strânse, vru să se întoarcă la Jake, dar

se opri să-şi satisfacă o curiozitate. Se uită cu atenţie pe latura incredibilului (incredibil pentru el) automat consumator de bani. Chiar spre bază descoperi ceea ce căuta. Aparatul acesta se numea Change-Mark-R 2000, fusese fabricat în Cleveland, Ohio. La realizarea lui îşi aduseseră contribuţia şi alte companii: General Electric, DeWalt Electronics, Showrie Electric, Panasonic şi, ultima, inscripţionată cu litere foarte mici, dar foarte reale, North Central Positronics.

Şarpele din Grădina Raiului, îşi zise Callahan. *S-ar putea ca individul ăsta, care se zice că m-ar fi creat, Stephen King ăsta, s-ar putea să existe într-o singură lume, dar, pui pariu că North Central Positronics există în toate lumile? Fireşte, pentru că îi aparţine Regelui Purpuriu, aşa cum îi aparţine şi Sombra, iar el se foloseşte de ele pentru a obţine ceea ce-şi doreşte orice despot obsedat de putere din istorie: să se afle pretutindeni, să deţină totul, şi, în esenţă, să controleze universul.*

— Sau să-l cufunde în beznă, murmură el.

— Părinte! îl strigă Jake neliniştit. *Părinte!*

— Vin, vin, îi răspunse, grăbindu-se spre locul în care îl aştepta băiatul, cu pumnii plini cu jetoane.

14

După ce Jake introduse nouă jetoane în Fişetul 883, acesta scuipă cheia. Băiatul continuă însă să-l alimenteze cu discurile micuţe, până ce le termină pe toate douăzeci şi şapte. Atunci, ledul de sub numărul fişetului se făcu roşu.

— Le-am terminat pe toate, spuse satisfăcut Jake.

Vorbeau în continuare pe tonul acela scăzut de „vezi-să-nu-trezeşti-copilul” în sala mare, ca o peşteră, unde domnea tăcerea. Jake presupunea că dimineaţa la opt şi după-amiaza la cinci acolo era un balamuc întreg de oameni care veneau şi plecau din staţia de metrou de jos, unii depozitându-şi lucrurile în dulăpioare acţionate cu monede. Prin casa scării rulante veneau la ei doar ecourile stinse ale conversaţiilor din cele câteva magazine încă deschise în pasajul de deasupra. Şi se auzea şi bubuitul unui metrou care intra în staţie.

Callahan introduse geanta de popice prin deschiderea

îngustă şi o împinse până în fundul fişetului. Jake îl urmărea cu atenţie încordată. Apoi închise uşiţa, iar Jake răsuci cheia.

— Bingo, exclamă băiatul punând cheia în buzunar. O să doarmă?

— Cred că da, răspunse Callahan. Aşa cum a dormit la mine în biserică. Dar dacă se va mai frânge încă o Grindă, atunci s-ar putea să se trezească şi să facă tărăboi. Însă, dacă se va mai frânge încă o Grindă…

— dacă se va mai frânge încă o Grindă, niţeluş tărăboi n-o să aibă nici-o importanţă, îi termină Jake fraza.

Callahan dădu din cap.

— Singura problemă e… mă rog… tu ştii foarte bine unde ne ducem. Şi la fel de bine ştii ce s-ar putea să găsim acolo.

Vampiri. Căutători. Poate şi alţi slujitori ai Regelui Purpuriu. Poate chiar şi pe Walter, omul în negru, cu chipul acoperit de glugă, ce uneori îşi schimba forma şi înfăţişarea şi îşi spunea Randall Flagg. Poate chiar şi pe însuşi Regele Purpuriu.

Da, Jake ştia toate astea.

— Tu ai „atingerea”, Jake, continuă Callahan, prin urmare, ar trebui să presupunem că şi unii din ei o au. Şi este posibil să ne culeagă din minte informaţia despre locul acesta – şi despre numărul fişetului. Vom merge într-acolo şi vom încerca s-o salvăm, dar trebuie să recunoaştem că şansele noastre de a da greş sunt destul de mari. N-am tras niciodată cu vreo armă, iar tu nu eşti – iartă-mă, Jake, dar chiar nu pari a fi vreun veteran călit în lupte.

— Să ştii că am nişte bătălii la activ, zise Jake, gândindu-se la confruntarea cu Gasher şi, bineînţeles, la lupta cu Lupii.

— De data aceasta va fi altfel, nu se lăsă Callahan. Vreau să spun doar că ar fi o idee foarte proastă să-i lăsăm să ne prindă în viaţă. La o adică. Pricepi?

— Fii pe pace, zise Jake cu un calm de gheaţă. Fii pe pace, Părinte. N-o să ne prindă vii.

Din nou pe stradă, din nou căutând un taxi. Jake era de părere că le mai rămăseseră destui bani din bacşişurile cameristei ca să poată ajunge la Dixie Pig. Şi mai credea că, odată intraţi acolo, nevoia lor de bani – sau de orice altceva – va dispărea definitiv.

— Uite unul, spuse Callahan făcând semn maşinii.

Jake se uita la clădirea din care tocmai ieşiseră.

— Eşti convins că va fi în siguranţă acolo? îl întrebă pe Callahan în vreme ce taximetrul viră spre ei, claxonând nervos la şoferul mototol din faţă ce-l împiedica să ajungă mai iute la clienţi.

— Prietenul meu, sai Magruder, zicea că-i cel mai sigur loc de depozitare din întregul Manhattan, răspunse Callahan. Zicea că-i de cincizeci de ori mai sigur decât dulapurile din gările Penn şi Grand Central… În plus, aici ai şi posibilitatea de a alege depozitarea pe termen lung. Probabil că în New York mai sunt şi alte asemenea locuri, dar – cum-necum – noi nu vom mai fi aici când se vor deschide, de dimineaţă.

Taxiul opri lângă ei. Callahan deschise portiera pentru Jake, iar Ete, încercând să nu se lase observat, sări pe banchetă în spatele băiatului. Părintele aruncă o ultimă privire turnurilor gemene de la World Trade Center.

— Dacă nu sparge nimeni fişetul ca să-l fure, o să rămână închis acolo până în luna iunie a anului două mii doi.

— Sau dacă nu se prăbuşeşte clădirea peste el, zise Jake.

Callahan râse, deşi Jake nu făcuse vreo glumă.

— N-ai să vezi una ca asta. Şi chiar dacă ar fi aşa… ce s-ar alege de un glob de cleştar peste care se prăbuşesc o sută zece etaje de beton şi oţel? Fie el şi un glob plin cu magie puternică? Cred că asta i-ar veni de hac afuriseniei.

16

Pentru mai multă siguranţă, Jake îi ceru taximetristului să-i lase la colţul dintre Lexington şi 59th Street şi, după ce-i ceru din privire aprobarea lui Callahan, îi înmână şoferului toţi

banii lor, mai puţin două bancnote de un dolar.

La colţul dintre Lex şi strada 60th, Jake arătă o mulţime de mucuri de ţigară strivite de trotuar.

— Aici a stat, zise el. Bărbatul cu chitara.

Se aplecă, luă unul din chiştoace şi îl ţinu câteva clipe în palmă. Apoi dădu din cap cu un zâmbet trist, potrivindu-şi mai bine traista pe umăr.

Orizele zăngăniră slab în culcuşul lor din papură. Jake le numărase în timpul drumului cu taxiul şi nu fusese câtuşi de puţin surprins să descopere că erau nouăsprezece.

— Nu-i de mirare că s-a oprit aici, continuă el aruncând mucul şi ştergându-şi palma de cămaşă.

Şi, pe neaşteptate, băiatul începu să cânte în şoaptă, dar în tonalitate perfectă:

— Sunt omul… nemărginitei tristeţi… toată viaţa… n-am văzut decât nefericire… m-am hotărât… să plec… spre nord… poate chiar… cu următorul tren.

Callahan, şi aşa mult prea tensionat, simţi cum i se strepezesc şi mai tare nervii. Bineînţeles că recunoscuse cântecul. În noaptea aceea când îl cântase Susannah în Pavilion – aceeaşi noapte când Roland cucerise inimile tuturor locuitorilor din Calla dansând cea mai focoasă commala văzută vreodată – ea înlocuise cuvântul „om” cu „fecioară”.

— I-a dat bani, spuse Jake ca prin vis. Şi i-a zis…

Rămase cu capul în jos, concentrat, muşcându-şi buzele. Cu căpşorul dat pe spate, Ete se uita la el fascinat. Callahan nu-l întrerupse. Acum înţelesese: el şi cu Jake vor muri în Dixie Pig. Vor lupta, dar vor muri acolo.

Şi îşi dădu seama că nu-l deranja gândul la moarte. Lui Roland i se va frânge inima din cauza băiatului… dar va merge mai departe. Atâta vreme cât va mai exista Turnul, Roland va merge mai departe.

Jake îşi ridică privirea.

— I-a zis „Aminteşte-ţi lupta.”

— Adică Susannah a zis asta.

— Da. *S-a înfiinţat.* I-a dat Mia voie. Şi cântecul a emoţionat-o pe Mia. A plâns.

— Adevărat?

— Adevărat. Mia, fiică a nimănui, mamă a unuia. Şi când Mia n-a mai fost atentă… şi o orbeau lacrimile…

Jake se uită în jur. Ete se uită şi el în jur, fără să caute ceva, ci doar imitându-l pe adoratul lui Eik. Callahan îşi aduse aminte de noaptea aceea în pavilionul din Calla. Luminile. Cum se ridicase Ete pe picioruşele din spate şi făcuse o plecăciune în faţa oamenilor buni, în faţa acelor *folken* din Calla. Susannah, cântând. Luminile. Dansul. Roland, dansând commala sub luminile acelea. Sub luminile acelea colorate. Roland dansând dansul Albului. Roland, mereu Roland.

Şi, în cele din urmă, când toţi ceilalţi vor fi pierit, ucişi unul câte unul de mecanismele acestea sângeroase, singur doar Roland va rămâne.

Mă pot împăca cu gândul acesta, îşi spuse Callahan. *Şi pot muri împăcat cu el.*

— A lăsat ceva aici, dar *nu mai e!* exclamă Jake supărat, aproape în pragul lacrimilor. Înseamnă că cineva a găsit ce ne-a lăsat ea… sau poate chitaristul a văzut-o şi l-a luat el… oraş de tot căcatul! Toată lumea fură! *Căcat!*

— Hai, ajunge.

Jake îşi ridică spre Callahan chipul palid, istovit şi înfricoşat.

— A lăsat ceva pentru noi! Şi avem *nevoie* de lucrul ăla! Nu pricepi cât de slabe ne sunt şansele?

— Ba da. Şi dacă vrei să te retragi, acum este momentul s-o faci, Jake.

Băiatul scutură din cap fără dubii şi fără ezitare, iar Callahan se simţi grozav de mândru de el.

— Să mergem, Părinte.

17

Se opriră din nou în colţul dintre Lex şi 61st. Jake întinse mâna spre trotuarul de vizavi. Callahan văzu copertina verde şi dădu din cap. Pe ea era desenat un purcel nostim, rânjind

fericit, în ciuda faptului că tocmai ce fusese transformat în friptură. Pe marginea copertinei erau imprimate cuvintele RESTAURANTUL DIXIE PIG. În faţă se aflau parcate cinci limuzine lungi şi negre, ale căror lumini de interior lăsate aprinse străluceau galben-stins în noapte. Şi abia atunci observă Callahan ceaţa care se strecurase peste bulevard.

— Uite, zise Jake dându-i Rugerul.

Apoi se scotoci prin buzunare şi scoase doi pumni de cartuşe care luceau estompat în portocaliul felinarelor de pe stradă.

— Pune-le în buzunarul de la piept, Părinte. O să-ţi fie mai uşor să le iei de acolo, bine?

Callahan dădu din cap.

— Ai mai tras vreodată cu pistolul?

— Nu, răspunse Callahan. Ai mai aruncat vreodată cu farfuriile?

Jake rânji şmechereşte.

— Benny Slightman şi cu mine am şterpelit nişte farfurii de antrenament şi, într-o seară, ne-am dus pe malul râului ca să ne luăm la întrecere. Benny nu se pricepea prea tare, dar…

— Trag concluzia că tu te pricepi.

Mai întâi Jake ridică din umeri, apoi încuviinţă. Nu putea găsi cuvintele potrivite ca să poată explica senzaţia avută atunci când ţinuse farfuriile în mână. Cât de just, de firesc i se păruse. Poate că avea o înclinaţie naturală pentru asta. Şi Susannah dovedise un talent nativ atunci când aruncase prima oară cu o Oriză. Părintele Callahan o văzuse cu ochii lui.

— În regulă, care-i planul? întrebă el.

Acum, că se hotărâse să meargă până la capăt, era mai mult decât foarte dispus să-l lase pe băiat la conducere. Căci, la urma urmelor, Jake era *pistolarul.* Însă băiatul clătină din cap.

— N-avem *niciun* plan. Eu intru primul. Tu te ţii după mine. Odată intraţi, ne despărţim. Trei metri între noi, atât. Înţelegi ce spun, Părinte? Pentru ca, astfel, indiferent cât de mulţi sau cât de *aproape* sunt, să nu ne poată prinde pe amândoi în acelaşi timp.

Callahan recunoscu învăţăturile lui Roland.

— Eu o să-i dau de urmă folosind atingerea, iar Ete o să-i dea de urmă după miros, continuă Jake. Mişcă-te în acelaşi timp cu noi. Trage în orice mişcă, fără să eziţi, pricepi?

— Da.

— Şi dacă omori ceva ce ţi se pare că ar avea o armă cât de cât folositoare, ia-o. Dacă poţi să te apleci după ea fără să te opreşti. Trebuie să ne mişcăm mereu. Trebuie să-i înghesuim. Trebuie să fim nemiloşi. Poţi să urli?

Callahan se gândi bine, apoi dădu din cap: da, putea.

— Atunci, urlă la ei, spuse Jake. Am să urlu şi eu. Şi am să fiu în permanentă mişcare. Poate chiar am să alerg sau, dacă nu, am să merg foarte repede. Şi ai grijă să fii întotdeauna în rând cu mine.

— Am să fiu, zise Callahan.

Cel puţin, până când m-o secera vreunul,

— Uite ce vreau să te întreb, Jake: după ce o salvăm de acolo, se va putea spune că şi eu sunt pistolar?

Rânjetul lui Jake era feroce. Lăsase în urmă toate îndoielile şi temerile.

— Khef, *ka* şi *ka*-tet, spuse el. Uite, semaforul s-a făcut verde. Hai să traversăm.

18

Nu era nimeni pe locul şoferului din prima limuzină. La volanul celei de-a doua se afla un individ în uniformă şi cu caschetă, dar Părintelui Callahan i se păru cufundat într-un somn adânc. Un altul, tot cu uniformă şi caschetă, ieşit pe trotuar, se sprijinea de o a treia maşină. Jarul ţigării descria un arc leneş spre colţul gurii. Le aruncă o privire lipsită de interes. Ce era de văzut la ei? Un bărbat în pragul bătrâneţii, un puşti în pragul adolescenţei, şi un căţel aferat. Mare scofală.

Când ajunseră pe celălalt trotuar, Callahan observă un anunţ pe un trepied cromat aşezat în faţa restaurantului:

ÎNCHIS PENTRU EVENIMENT PRIVAT

Oare ce nume i-ai fi putut da „evenimentului” din seara aceasta de la Dixie Pig? se întrebă Callahan. Petrecere în cinstea viitorului nou-născut? Petrecere de zi de naştere?

— Ce facem cu Ete? îl întrebă el în şoaptă pe Jake.

— Ete rămâne cu mine.

Doar patru cuvinte – suficiente însă ca să-l convingă pe Callahan că Jake ştia ce face: aceasta era noaptea în care ei vor muri. Callahan nu ştia dacă vor reuşi să moară pe culmile gloriei, dar de murit vor muri cu siguranţă, toţi trei. Poiana de la capătul cărării se afla chiar după colţ; şi vor intra în ea umăr la umăr, toţi trei. Oricât de puţin îşi dorea să moară câtă vreme plămânii încă-i mai erau curaţi, iar ochii limpezi, Callahan înţelegea că situaţia ar fi putut fi cu mult mai rea. Treisprezece Negru fusese pus bine, într-un alt loc întunecat, unde va dormi; şi dacă Roland va rămâne în viaţă, după toată nebunia, după toate bătăliile pierdute şi câştigate, atunci el îi va da de urmă şi va face ce va crede de cuviinţă cu el. Deocamdată…

— Jake, ascultă-mă o clipă. Este important.

Jake se opri, dar se vedea că nu mai are răbdare.

— Înţelegi că te afli în primejdie de moarte şi ceri iertare pentru păcatele tale?

Băiatul pricepu că aceasta se voia un soi de ultimă împărtăşanie.

— Da, spuse el.

— Îţi pare sincer rău pentru păcatele tale?

— Da.

— Te căieşti?

— Da, Părinte.

Callahan făcu semnul crucii în faţa lui.

— *In nomine Patris, et Filii, et Spiritus*…

Ete latră. O dată, doar. Foarte emoţionat. Însă şi foarte înăbuşit, căci avea în bot un obiect descoperit în rigolă pe care i-l adusese lui Jake. Băiatul se aplecă să i-l ia.

— Ce? întrebă Callahan. Ce este?

— Ce ne-a lăsat ea, zise Jake, grozav de uşurat, aproape plin de optimism din nou. Ce ne-a lăsat atunci când Mia nu era atentă pentru că plângea din cauza cântecului. S-ar putea totuşi să mai avem o şansă, Părinte.

Puse obiectul în mâinile tovarăşului său. Callahan fu surprins de greutatea acestuia şi rămase aproape fără suflare în faţa frumuseţii lui. Iar în sufletul lui miji aceeaşi speranţă. O tâmpenie, poate, dar foarte reală.

Ridică ţestoasa din fildeş în dreptul ochilor şi îşi trecu buricul degetului arătător peste zgârietura în formă de semn de întrebare de pe carapacea ei. Se uită în ochii aceia înţelepţi şi calmi.

— Minune, murmură el. Este Ţestoasa Maturin? Ea este, nu-i aşa?

— Nu ştiu, spuse Jake. Probabil. Ea îi spune *sköldpadda* şi s-ar putea să ne fie de mare ajutor, dar nu-i poate ucide pe casapii care ne aşteaptă înăuntru.

Făcu un semn cu capul spre Restaurantul Dixie Pig.

— Acolo doar noi singuri ne putem ajuta, Părinte. De acord?

— O, da, spuse Callahan cu un calm infinit.

Puse ţestoasa, *sköldpadda,* în buzunarul de la piept.

— Am să trag ori până rămân fără gloanţe, ori până mor. Şi dacă rămân fără gloanţe înainte să mor, atunci am să le dau în cap cu patul pistolului.

— Bun aşa. Haidem să le dăm *lor* ultima împărtăşanie.

Trecură pe lângă anunţul cu ÎNCHIS de pe trepiedul metalic, cu Ete între ei. Micuţul ţinea capul semeţ în sus, iar pe botic îi îngheţase un rânjet foarte colţos. Urcară fără ezitare cele trei trepte spre uşile duble. Când ajunse pe ultima treaptă, Jake scoase două farfurii din traista de pe umăr. Le ciocni una de alta, mulţumit de sunetul sinistru pe care-l scoaseră. Apoi îl îndemnă pe Callahan.

— Acum şi tu.

Callahan ridică Rugerul, ţinând ţeava lângă obrazul drept, aidoma unui duelist. Apoi îşi atinse buzunarul de la piept, umflat de greutatea gloanţelor. Jake dădu din cap.

— Odată intraţi, stăm împreună. Mereu împreună, cu Ete între noi. La trei. Şi, odată porniţi, nu ne oprim decât morţi.

— Nu ne oprim.

— Aşa. Gata?

— Da. Dumnezeu te iubeşte, băiete.

— Şi pe tine, Părinte. Unu… doi… *trei:*

Jake deschise uşa şi pătrunseră toţi trei în penumbra şi mirosul dulce-picant al fripturii de porc dinăuntru.

STROFĂ:
Hai, commala-ka, soartă
Timp de viaţă, timp de moarte.
Încolţit când eşti
Mâna-ţi gloanţele să-mpartă,

ANTISTROFĂ:
Commala, bai, ka-soartă
Mâna-ţi gloanţele să-mpartă.
Să nu mă plângeţi, prieteni,
Când voi păşi spre moarte.

STANŢA XIII
HEIL, MIA, HEIL, MAMĂ

1

Poate *ka* a pus acel autobuz acolo atunci când a oprit taxiul în care se afla Mia, ori poate nu a fost decât o simplă coincidenţă. Cu siguranţă însă era genul de problemă ce stârneşte controverse aprige, de la nivelul celui mai umil predicator ambulant (puteţi să spuneţi aleluia odată cu mine) până la cei mai mari teologi ai lumii (puteţi să-mi oferiţi un amin socratic). Desigur că vor fi unii care să o eticheteze drept neserioasă; cu toate acestea, ceea ce se află în spatele acestei probleme nu este câtuşi de puţin aşa.

Un autobuz cu destinaţia centru, pe jumătate gol.

Dar, dacă nu s-ar fi aflat chiar în acel loc, pe colţul dintre Lex şi 61th Street, este foarte posibil ca Mia să nu-l fi observat niciodată pe bărbatul care cânta la chitară. Şi, dacă nu s-ar fi oprit să-l asculte pe bărbatul care cânta la chitară, cine ştie cât de diferite ar fi fost cele ce au urmat?

2

— Mamă, nene! Ie-te-aici! exclamă taximetristul arătând exasperat la parbriz.

Pe colţul dintre Lex şi 61th era oprit un autobuz, cu motorul bodogănind supărat şi cu stopurile transmiţând un mesaj codificat de mare suferinţă. Şoferul autobuzului stătea lângă una din roţile din spate, privind morocănos norul negru de motorină arsă ce ieşea prin ţeava de eşapament.

— Coniţă, spuse taximetristul, v-ar deranja să vă daţi jos pe colţul cu 60th? E bine aşa?

Este? întrebă Mia. *Ce să-i răspund?*

Sigur, zise Susannah neatentă. *E bine şi acolo.*

Întrebarea Miei o adusese înapoi din varianta ei de Dogan, unde încercase să ia legătura cu Eddie. Zadarnic, însă. În plus,

se îngrozise văzând halul în care ajunsese locul acela. Crăpăturile din pardoseală erau acum foarte adânci, şi unul dintre panourile plafonului se prăbuşise împreună cu câteva tuburi de neon şi cabluri electrice. Unele din tablourile de comandă erau cufundate în beznă totală. Din altele se înălţau fuioare de fum. Acul de pe cadranul SUSANNAH-MIO ajunsese la capătul zonei roşii. Podeaua îi vibra puternic sub tălpi şi toate instalaţiile zbierau. Şi, dacă şi-ar fi spus că nimic din ce vedea nu era real, că, în fond, nu era decât o tehnică de vizualizare, ar fi însemnat să piardă din vedere tocmai esenţialul, nu-i aşa? Închisese un circuit extrem de puternic, iar acum corpul ei plătea preţul. Vocea Doganului o avertizase că era periculos ce făcea; că nu era (ca să folosim cuvintele unui spot TV) frumos să încerce s-o păcălească pe Mama Natură. Susannah nu-şi putea da seama care anume dintre glandele şi organele ei se chinuiau mai abitir, dar ştia că erau *ale ei.* Nu ale Miei. Venise timpul să pună capăt acestei demenţe înainte să se aleagă praful de tot.

Mai întâi, însă, încercase să ia legătura cu Eddie. Îi repetase numele iar şi iar, urlând în microfonul pe care era scris north central positronics. Nimic. Nu-i răspunse nimeni nici când strigase numele lui Roland. Dar ar fi ştiut dacă ar fi fost morţi. Cu siguranţă ar fi ştiut. Dar, să nu poată lua legătura cu *nici unul* dintre ei… asta ce-o mai fi însemnând?

Înseamnă că ţi-ai luat-o înc-o dat', păsărică mică, chicoti Detta la ea. *Iacă ce păţeşti dacă ţi-o tragi cu albii.*

E bine dacă mă dau jos acolo? o întrebă Mia, sfioasă ca o domnişoară la primul ei bal. *Sigur?*

Susannah şi-ar fi dat o palmă, aşa cum făcuse şi mai devreme. Of, Doamne, atunci când nu era vorba despre copil, japiţa aia era incredibil de *ruşinoasă.*

Da, da, coboară. Mai avem doar o intersecţie, iar pe bulevarde, intersecţiile sunt foarte aproape.

Şoferul… cât să-i dau şoferului?

Dă-i o hârtie de zece şi spune-i să păstreze restul. Hai, ţine banii ca să-ţi arăt care…

Susannah sesiză şovăiala Miei şi reacţionă cu furie

moderată amestecată cu ceva amuzament.

Ascultă-mă, drăgălaşo, eu mă spăl pe mâini de toată povestea asta. În regulă? Dă-i ce bani vrei.

Nu, nu, te rog. Umilă. Înspăimântată. *Am încredere în tine, Susannah.* Şi ridică bancnotele primite de la Mats, răsfirându-le în faţa ochilor ca pe nişte cărţi de joc.

Susannah vru să refuze, dar ce rost ar fi avut? *Se înfiinţă,* preluă controlul asupra mâinilor cafenii care ţineau bancnotele şi alese o hârtie de zece dolari pe care o înmână taximetristului.

— Păstrează restul, îi spuse.

— Mulţam fain, coniţă!

Susannah deschise portiera dinspre trotuar. Şi chiar atunci se auzi o voce de robot care o sperie – care le sperie pe amândouă. Cineva, pe nume Whoopi Goldberg, le atrăgea atenţia să nu-şi uite bagajele. Chestiune destul de discutabilă pentru Susannah-Mia. Căci important era un singur bagaj de care Mia avea să scape în curând.

Auzi şi acorduri de chitară. Şi, în acelaşi timp, simţi cum se diminuează controlul ei şi asupra mâinii care vâra banii înapoi în buzunar, şi asupra piciorului cu care începuse să coboare din maşină. Acum, că Susannah rezolvase încă o dilemă newyorkeză, Mia revenea la conducere. Susannah începu să se împotrivească acestei uzurpări

(căci este vorba despre corpul meu, *în mama mă-sii,* al meu, *cel puţin de la brâu în sus, şi asta include şi capul, şi creierul din el!)*

apoi renunţă. La ce bun? Mia era mai puternică. Susannah nu putea înţelege de ce, dar aşa stăteau lucrurile.

În punctul acesta, un soi de fatalism *Bushido* se pogorî asupra lui Susannah Dean. Genul de linişte sufletească ce-i învăluie pe şoferi atunci când maşina le patinează neputincioasă spre parapetele podului, sau pe piloţii în picaj cu motoarele oprite… sau pe pistolarii împinşi spre prăpastia sau peştera unde îşi vor găsi sfârşitul. Poate că mai târziu se va lupta, dacă i se va părea că are vreun sens, sau că este un gest onorabil. Se va lupta să se salveze pe sine, sau să salveze

copilul, dar nu pe Mia – aceasta era hotărârea ei. În ochii lui Susannah, Mia renunţase la orice şansă de a fi salvată.

Deocamdată, însă, nu putea face nimic, decât, poate, să învârtă scala FORŢĂ TRAVALIU înapoi la valoarea 10. Măcar atât control să aibă şi ea.

Înainte de toate, însă… muzica. Acordurile de chitară. Un cântec pe care îl ştia, îl ştia foarte bine, chiar. Îl cântase în faţa acelor *folken* din Calla Bryn Sturgis.

Şi nu i se păru câtuşi de puţin întâmplător să audă „Om al nemărginitei tristeţi” cântat aici, la acest colţ de stradă din New York, mai ales după tot ce i se întâmplase de când îl cunoscuse pe Roland. Şi era un cântec minunat, nu credeţi? Poate chiar culme a tuturor cântecelor folk pe care le-a îndrăgit atât de mult în tinereţe, şi care au mânat-o, puţin câte puţin, spre militantismul ce a dus-o, în cele din urmă, în închisoarea din Oxford, Mississippi. Trecuseră zilele acelea – iar acum se simţea cu mult mai bătrână – însă încă o mai fermeca simplitatea tristă a cântecului cu pricina. Restaurantul Dixie Pig se afla la o stradă distanţă. Şi, odată ce Mia le va duce înăuntru pe amândouă, va ajunge pe teritoriul Regelui Purpuriu. N-avea nici-o îndoială în privinţa asta şi nici nu-şi făcea iluzii. Nu se aştepta să scape vie de acolo, nu se aştepta să-şi revadă nici prietenii şi nici iubitul, şi presupunea că va muri în urletele dezamăgite ale Miei… dar nimic din toate astea nu trebuia să-i pângărească bucuria cântecului. Să fi fost acesta cântecul ei de lebădă? Şi dacă da, foarte bine.

Susannah, fiică a lui Dan, îşi zise că lucrurile ar fi putut sta mult mai rău.

3

Cântăreţul itinerant se instalase în faţa unei cafenele purtând numele „Melasă neagră”. Cutia chitarei era deschisă pe jos, în faţa lui, iar în interiorul ei căptuşit cu catifea roşie (de aceeaşi nuanţă ca mocheta din dormitorul lui sai King, să rostim împreună amin) erau împrăştiate nişte monede şi

bancnote mici, astfel încât trecătorii mai ignoranţi să ştie ce anume li se cere. Omul era aşezat pe o lădiţă din lemn, foarte asemănătoare cu aceea pe care se urca pastorul Harrigan pentru a-şi ţine predica.

Multe semne indicau că terminase treaba pe ziua respectivă. Îşi pusese haina, cu simbolul echipei New York Yankees pe mânecă, şi şapca al cărei cozoroc anunţa **JOHN LENNON TRĂIEŞTE**. Se pare că existase şi o pancartă care acum era depozitată în cutia instrumentului, cu scrisul în jos. Nu că Mia ar fi fost în stare să citească ce scria acolo. Nu, nu ea.

Bărbatul îşi ridică privirea la ea, îi zâmbi şi se opri din mângâiatul coardelor. Mia îi arătă una din bancnotele rămase şi îi zise:

— Îţi dau asta, dacă mai cânţi o dată cântecul ăsta. Până la capăt.

Tânărul chitarist avea în jur de douăzeci de ani şi, cu toate că nu se putea spune despre el că ar fi fost vreun frumuşel – tenul pătat şi palid, un inel din aur agăţat într-o nară, ţigara atârnându-i din colţul gurii – avea, totuşi, ceva care te atrăgea. Ochii i se bulbucară când îşi dădu seama poza cui anume era trecută pe bancnota pe care i-o întindea femeia.

— Doamnă, pentru cincizeci de dolari, îţi cânt toate cântecele lui Ralph Stanley pe care le ştiu… şi ştiu destule.

— Ne mulţumim doar cu acesta, spuse Mia, aruncând hârtia de cincizeci în cutia aşezată pe trotuar.

Tânărul urmări cu ochi neîncrezători zborul jucăuş al bancnotei.

— Grăbeşte-te, mai zise Mia. Nu am timp. Cântă.

Şi astfel, chitaristul, aşezat pe o ladă în faţa unei cafenele de la un colţ de stradă, începu să cânte o melodie pe care Susannah o ascultase pentru prima oară în clubul „Hungry i”, melodie pe care ea însăşi o cântase la Dumnezeu ştie cât de multe petreceri, melodie pe care o mai cântase o dată în spatele unui motel din Oxford, Mississippi, cu o noapte înainte să fie toţi aruncaţi în închisoare. La vremea aceea, nu mai ştiau nimic de o lună, deja, de cei trei tineri care se ocupaseră

cu înregistrarea votanţilor. Dispăruseră în ţărâna din Mississippiul oamenilor de culoare, pe undeva prin apropiere de Philadelphia (în cele din urmă fuseseră găsiţi în orăşelul Longdale, spuneţi cu mine aleluia, spuneţi cu mine amin). Legendarul Baros al Albilor începuse din nou să-i lovească pe negrii cei băgăreţi şi mârlani. Şi, totuşi, au cântat în noaptea aceea. Odetta Holmes – Det îi spuneau prietenii pe atunci – dăduse tonul, iar ceilalţi i se alăturaseră, băieţii cântând *om,* iar fetele cântând *fecioară.* Acum, din Doganul ce-i devenise gulag, Susannah îl ascultă pe tânărul acesta, nenăscut în zilele acelea cumplite de demult, cântându-l din nou. Şi zăgazurile amintirilor ei se sparseră, iar Mia, surprinsă de violenţa acestor aduceri-aminte, fu cea luată pe sus de valuri.

4

Pe Meleagul Amintirilor, timpul este în permanenţă *Prezent.*

Pe Tărâmul lui Demult, ceasurile ticăie… dar limbile lor rămân nemişcate.

Există o Uşă Nedescoperită
(pierdută)
iar amintirea este cheia ce o va deschide.

5

Se numesc Cheney, Goodman, Schwerner; ei sunt cei seceraţi de Barosul Albilor în ziua de 19 iunie 1964.

O, Discordia!

6

Stau la motelul Blue Moon, situat în cartierul negrilor din Oxford, statul Mississippi. Proprietarul motelului Blue Moon este Lester Bambry, al cărui frate, John, este pastor la Prima Biserică Metodistă Afroamericană din Oxford, rostiţi cu mine aleluia,

rostiţi cu mine amin.

Este 19 iulie 1964, exact o lună de când nimeni nu mai ştie nimic de Cheney, Goodman şi Schwerner. La trei zile după ce au dispărut pe undeva pe lângă Philadelphia, în biserica lui John Bambry s-a ţinut o adunare în cadrul căreia activiştii locali pentru drepturile populaţiei de culoare le-au spus celor aproximativ treizeci veniţi din nord că, în lumina ultimelor evenimente, sunt liberi să plece la casele lor. Şi unii dintre ei chiar au plecat, *Domnul fie lăudat, însă Odetta Holmes rămâne, împreună cu alţi optsprezece. Da, aceştia rămân. Stau la motelul Blue Moon. Şi, uneori, noaptea, ies în spatele clădirii, şi Delbert Anderson îşi aduce chitara şi cântă.*

Cântă „Voi fi eliberat" şi

cântă „John Henry", o să lovesc straşnic cu paloşul meu (Dumnezeule mare, Bombă a lui Dumnezeu) şi cântă

„Vânare de vânt" şi cântă

„Blues-ul şovăielii", în adaptarea reverendului Gary Davis, râzând cu toţii la versurile puţin cam deocheate: dolaru-i dolar banu-i ban casa mi-e plină de coconi şi nici unul nu-i al meu, şi cântă

„Nu mai vreau să mărşăluiesc" şi cântă cu toţii

pe Meleagul Amintirilor şi în Tărâmul lui Demult cântă cu toţii

cu tot sângele fierbinte al tinereţii lor, cu toată forţa trupurilor lor, cu toată încrederea din minţile lor cântă cu toţii

ca să se lepede de Discordia

ca să se lepede de can toi

întru susţinerea lui Gan-Creatorul, Gan-de-Rele-Izbăvitorul

ei nu cunosc numele acestea

ei cunosc toate numele acestea

inima cântă ce trebuie să cânte

sângele ştie ce trebuie să ştie

pe Calea Grinzii inimile noastre cunosc toate secretele

şi ei cântă

cântă

Odetta dă tonul şi Delbert Anderson o acompaniază; ea cântă

— Fecioară a nemărginitei tristeţi sunt eu… toată viaţa-mi n-am văzut decât nefericire… adio-ţi zic… bătrân Kentucky…

7

Şi astfel, prin Uşa Nedescoperită, Mia fu condusă pe Meleagul Amintirilor, transportată în curtea plină de buruieni din spatele motelului Blue Moon al lui Lester Bambry, şi astfel ea auzi…

(aude)

O aude pe femeia care va deveni Susannah cântându-şi cântecul. Îi aude pe ceilalţi alăturându-i-se, unul câte unul, până când toţi cântă în cor, iar deasupra lor se înalţă luna din Mississippi, luminându-le chipurile – unele negre, altele albe – şi luminând şi acele şine reci din fier care trec şi prin spatele motelului, şine ce merg spre sud, spre Longdale, orăşelul unde, pe 5 august 1964, vor fi descoperite trupurile putrezite ale amicilor lor – James Cheney, douăzeci şi unu de ani; Andrew Goodman, douăzeci şi unu de ani; Michael Schwerner, douăzeci şi patru de ani; O, Discordia! Ţie, care iubeşti întunericul, ţie să-ţi aparţină bucuria Ochiului roşu ce străluceşte aici.

Îi aude cântând.

Voi rătăci de-a lungul şi de-a latul acestui Pământ… prin vânt şi furtună, prin ploaie şi ninsoare… voi merge cu trenul spre nord…

Cântecele deschid cel mai bine ochiul amintirii, iar amintirile Odettei o înalţă pe Mia şi o poartă prin văzduh, pe sub luna de argint, pe când toţi cântă împreună, Det şi tovarăşii ei întru *ka*. Şi Mia îi vede cum pornesc de acolo, cu braţele înlănţuite, cântând

(în adâncul sufletului meu… eu cred..[{36}]*)*

un alt cântec, cel care – aşa simt ei – îi defineşte cel mai bine. Chipurile înşirate de-a lungul străzilor sunt deformate de ură. Pumnii agitaţi spre ei sunt bătătoriţi şi aspri. Gurile femeilor care îi scuipă sunt nerujate –, iar flegma lor li se încheagă pe obraji, li se năclăieşte în păr, le mânjeşte hainele –, şi femeile acelea nu poartă ciorapi în picioarele încălţate cu ghete scâlciate. Sunt mulţi bărbaţi în salopete (OshKosh B'Gosh[{37}], să spună cineva aleluia). Sunt mulţi tineri cu

pulovere albe, cu părul ras la tâmple şi ridicat în creştet; şi unul dintre aceştia urlă la Odetta, având grijă să articuleze clar cuvintele: *Vom Omorî Toţi Cioroii Păduchioşi Care Pun Piciorul în Campusul Ole Miss*{38}*!*

Sentimentul de camaraderie ce-i uneşte în pofida fricii. *Datorită* fricii. Sentimentul că fac ceva extraordinar de important: ceva pentru viitor. Vor schimba America, iar dacă preţul cerut va fi cel al sângelui, atunci îl vor plăti bucuroşi. Adevăr grăiesc, să spunem aleluia, lăudat fie Domnul, să spunem amin cât putem de tare.

Şi băiatul alb, pe care îl cheamă Darryl, nu a putut la început, o avea moale şi nu a putut, dar mai târziu a putut, iar celălalt – cel urât şi vocal şi batjocoritor, cel de care se temea Odetta – nu s-a mai apropiat de ei. Şi sub luna din Mississippi, Darryl şi Det au dormit îmbrăţişaţi până în zori. Ascultând greierii. Ascultând bufniţele. Ascultând zumzăitul blând şi dulce al Pământului care se învârteşte în jurul axei sale şi se învârteşte şi se tot învârteşte tot mai departe în secolul al douăzecilea. Sunt tineri şi au sângele fierbinte şi nu pun la îndoială capacitatea lor de a schimba lumea.

Rămâi cu bine, iubitul meu…

Cântecul acesta îl cântă ea în curtea cu buruieni din spatele motelului Blue Moon; cântecul acesta îl cântă ea sub argintul lunii. *N-am să-ţi mai văd niciodată chipul…*

Odetta Holmes în punctul culminant al vieţii ei, iar Mia este şi ea *acolo!* Vede totul, simte totul, se pierde în această speranţă splendidă şi, unii ar spune, prostească (o, dar spun aleluia, strigăm cu toţii Bomba lui Dumnezeu), înţelege că, atunci când ţi-este tot timpul teamă, prietenii devin cu mult mai preţioşi; înţelege că, atunci când ţi-este tot timpul teamă, fiecare îmbucătură este cu mult mai dulce; înţelege că, atunci când ţi-este tot timpul teamă, timpul acesta se dilată, făcând fiecare zi ducând spre catifeaua nopţii să pară nesfârşită; şi toţi *ştiu* că James Cheney e mort

(adevărat vă spun vouă)

ştiu că Andrew Goodman e mort

(să spunem într-un glas aleluia)

ştiu că Michael Schwerner – cel mai în vârstă dintre toţi, dar tot un copil, la cei douăzeci şi patru de ani ai lui – e mort.

(să spunem amin din toate puterile noastre!)

Ştiu că oricare dintre ei poate sfârşi în noroaiele din Longdale sau Philadelphia, *în orice clipă.* În seara de după acest tărăboi din spatele motelului Blue Moon, majoritatea, inclusiv Odetta, vor fi aruncaţi în închisoare, şi astfel va începe perioada umilinţei ei. Însă în noaptea aceasta se află împreună cu prietenii ei, cu iubitul ei, şi toţi sunt una, şi Discordia a fost izgonită. În noaptea aceasta cântă cu toţii, legănându-se pe ritm, cu braţele înlănţuite.

Fetele cântă *fecioară,* băieţii cântă *om.*

Mia este copleşită de dragostea pe care o simt unul pentru celălalt; este emoţionată de simplitatea crezului lor.

Şi, la început, mult prea şocată ca să poată râde sau plânge, nu face decât să asculte, uluită.

9

La a patra strofă, Susannah începu să cânte împreună cu chitaristul, mai sfios, în primă fază, apoi – încurajată de zâmbetul tânărului – cu mai mult aplomb, armonizându-şi vocea cu a lui:

Dimineaţă am mâncat zeamă de câine
La prânz nimic pe pâine
Minerul nu mănâncă seara
Şi doarme pe o mână de paie…

10

Chitaristul se opri după strofa aceasta, uitându-se mirat şi fericit, totodată, la Susannah.

— Credeam că numai eu ştiu strofa asta, îi zise el. Aşa obişnuiau cei ce-şi spuneau Freedom Riders{39}…

— Ba nu, îl contrazise în şoaptă Susannah. Nu ei. Cei care

se ocupau cu înregistrarea negrilor cu drept de vot cântau strofa asta cu zeama de câine. Cei care s-au dus în oraşul Oxford în vara lui '64. Când au fost ucişi cei trei tineri.

— Schwerner şi Goodman, spuse chitaristul. Nu-mi aduc aminte cum îl chema pe al treilea…

— James Cheney, murmură ea. Avea un păr *minunat*.

— Vorbeşti de parcă l-ai fi cunoscut, dar nu cred că ai mai mult de… treizeci de ani?

Susannah ştia că pare mult mai în vârstă, mai ales în seara aceasta, dar, fireşte, tânărul acesta era mai bogat acum cu cincizeci de dolari decât fusese doar cu un cântec mai devreme, iar starea aceasta de lucruri probabil că-i afectase vederea.

— Mama mea şi-a petrecut vara lui '64 în Neshoba, spuse Susannah, sfâşiind inima Miei, temnicera ei, cu aceste două cuvinte alese în mod spontan – *mama mea*.

— Tare, mămica! exclamă tânărul zâmbindu-i.

Apoi zâmbetul i se şterse de pe buze. Culese hârtia de cincizeci din cutia instrumentului şi i-o întinse.

— Ia-i înapoi. Mi-a făcut plăcere să cânt pentru tine, doamnă.

— Nu, nu se poate, spuse Susannah, surâzând la rândul ei. Mi-a fost suficient să-mi amintesc lupta. Şi să mi-i amintesc pe Jimmy, pe Andy şi pe Michael. Asta mi-a fost de ajuns.

— Te rog, stărui tânărul.

Zâmbea din nou, însă zâmbetul acesta era unul îngrijorat, iar el ar fi putut foarte bine fi oricare dintre tinerii aceia de pe Tărâmul lui Demult, care cântau la lumina lunii, în spatele cabinelor şubrede ale motelului Blue Moon şi în apropierea luciului rece al căii ferate; ar fi putut foarte bine fi oricare dintre ei, cu frumuseţea lui şi imprudenţa tinereţii lui; şi cât de mult îl mai iubi Mia în clipa aceea. În faţa acestei flăcări, până şi fătul ei coborâse în plan secund. Desigur că ştia că, în multe privinţe, focul acesta era unul fals, aprins de amintirile gazdei sale, dar avea sentimentul că, în alte privinţe, ar fi putut fi unul foarte real. De un lucru era convinsă: numai o făptură ca ea, numai cineva care a renunţat la nemurire ar fi

putut aprecia curajul pur de a te opune forţelor Discordiei. Curajul de a periclita frumuseţea aceasta fragilă punând convingerile mai presus de siguranţa personală.

Fă-l să se simtă bine şi ia banii înapoi, o îndemnă ea pe Susannah, însă fără să *se înfiinţeze* şi s-o oblige. Alegerea îi aparţinea întru totul.

Înainte ca Susannah să-i răspundă, izbucni alarma din Dogan, inundând mintea lor comună cu vuiet de sirene şi lumini roşii.

Susannah se întoarse în direcţia aceea, dar Mia o apucă strâns de umăr.

Ce se petrece? Ce s-a defectat?

Dă-mi drumul!

Susannah se smuci, eliberându-se din strânsoarea ca de cleşte. Şi dispăru, înainte ca Mia să mai poată face vreo mişcare.

11

Lumini roşii de panică pulsau şi străluceau în Doganul lui Susannah. Un claxon suna strident stingerea prin difuzoarele din plafon. Cu excepţia a două monitoare – unul cu chitaristul din colţul străzii 60th cu Lex, celălalt cu copilul adormit –, toate celelalte se scurtcircuitaseră. Pardoseala spartă zbârnâia sub tălpile lui Susannah, ridicând praful. Unul din panourile de comandă se stinsese, un altul era în flăcări.

Toate astea nu puteau prevesti nimic bun.

De parcă ar fi vrut să-i confirme opinia, se auzi din nou Vocea Doganu-lui, atât de asemănătoare cu cea a Monoului Blaine.

— ALARMĂ! ALARMĂ! guiţă Vocea. SISTEM SUPRAÎNCĂRCAT! DACĂ NU SE REDUCE PUTEREA ÎN SECTORUL ALFA, SISTEMUL SE VA ÎNCHIDE COMPLET ÎN 40 DE SECUNDE!

Din vizitele ei anterioare în Dogan, Susannah nu-şi amintea să fi văzut vreun Sector Alfa, dar nici nu se miră când observă

acum un indicator pe care scria exact asta. Unul din tablourile de comandă de alături erupse pe neaşteptate într-o jerbă de scântei portocalii ce aprinseră şezutul unui scaun din apropiere. Se prăbuşiră alte panouri din plafon, trăgând după ele funii de cabluri încâlcite.

— DACĂ NU SE REDUCE PUTEREA ÎN SECTORUL ALFA, SISTEMUL SE VA ÎNCHIDE COMPLET ÎN 30 DE SECUNDE!

Şi butonul de TEMP. EMOŢIONALĂ?

— Dă-i pace, bombăni ea către sine. În regulă. Cel cu FĂT? Cu ăla ce faci?

După ce se gândi puţin, Susannah mută maneta de la ADORMIT la TREAZ şi imediat se deschiseră ochii aceia albaştri, tulburători, holbându-se la ea cu un soi de curiozitate feroce.

Copilul lui Roland, îşi zise ea cu un amestec straniu şi dureros de emoţii. *Şi al meu. Şi Mia? Tu, fato, nu eşti decât o* ka-mai. *Mi-e milă de tine.*

Ka-mai, sigur că da. Nu doar o proastă, ci proasta lui *ka* – proasta destinului.

— DACĂ NU SE REDUCE PUTEREA ÎN SECTORUL ALFA, SISTEMUL SE VA ÎNCHIDE COMPLET ÎN 25 DE SECUNDE!

Deci nu folosise la nimic să trezească pruncul, cel puţin nu folosise la împiedicarea distrugerii totale a sistemului. Venise vremea să pună în aplicare Planul B.

Întinse mâna spre butonul mare şi caraghios inscripţionat cu FORŢĂ TRAVALIU, cel care semăna atât de mult cu butoanele de la vechea maşină de gătit a mamei ei. Îi fusese foarte greu să-l întoarcă până la valoarea 2 şi o duruse ca naiba. Dar i-a fost mult mai uşor acum să-l răsucească în sens invers, şi nu a simţit nici-o durere, doar un fel de *destindere* undeva, în adâncurile minţii, de parcă nişte muşchi de acolo ar fi stat încordaţi timp îndelungat, iar acum s-ar fi relaxat cu un suspin de uşurare.

Zbieretul claxonului încetă.

Susannah întoarse butonul FORŢĂ TRAVALIU până la 8, ezită puţin, apoi ridică din umeri. Ce mama mă-sii, era timpul să rişte totul, să termine o dată pentru totdeauna cu povestea

asta. Îl întoarse până la 10. Şi atunci un fulger ascuţit de durere îi întări abdomenul şi se rostogoli în jos, spre bazin. Strânse cu putere din buze ca să nu ţipe.

— S-A EFECTUAT REDUCEREA PUTERII ÎN SECTORUL ALFA, îi comunică vocea, continuând pe tonul lui John Wayne, atât de cunoscut lui Susannah. MULŢAM FAIN, MICUŢO!

Strânse şi mai tare buzele ca să nu-i scape un alt ţipăt – dar nu de durere, ci de groază pură. Era foarte bine şi frumos să încerce să-şi tot spună că Monoul Blaine murise şi că vocea aceasta îi aparţinea unui farsor plin de răutate din subconştientul ei, dar nu reuşea nicicum să alunge spaima.

— A ÎNCEPUT… TRAVALIUL, anunţă vocea amplificată, renunţând să-l mai imite pe John Wayne. A ÎNCEPUT… TRAVALIUL.

Apoi, cu vocea tărăgănată (şi nazală) a lui Bob Dylan şi, trimiţându-i fiori de gheaţă în inimă, fredonă:

— MULŢI ANI TRĂIASCĂ!… LA MULŢI ANI, *PRUNCULE!*… CINE SĂ TRĂIASCĂ?… LA MULŢI ANI!… MORDRED SĂ TRĂIASCĂ… LA MULŢI ANI!

Susannah vizualiză un extinctor agăţat pe peretele din spatele ei şi, când se întoarse, îl descoperi, fireşte, acolo (nu vizualizase însă plăcuţa pe care scria NUMAI TU ŞI SOMBRA PUTEŢI AJUTA LA PREVENIREA INCENDIILOR DIN PANOURILE DE COMANDĂ – care, împreună cu un desen întruchipându-l pe Shardik al Grinzii, pe cap cu o pălărie a Ursului Smokey, mascota pădurarilor, părea a fi o altă farsă a glumeţului). În vreme ce se îndrepta spre extinctor pe pardoseala spartă şi denivelată, ocolind panourile căzute din plafon, o sfârtecă un alt junghi de durere, pârjolindu-i pântecele, făcând-o să-şi dorească să se încovoaie, să împingă şi să scape de bolovanul acela cumplit din burtă.

Nu mai e mult, îşi zise cu o voce aparţinându-i jumătate lui Susannah şi jumătate Dettei. *Nu, madam. Fătul ăla soseşte în staţie cu trenul expres.*

Dar durerea se mai domoli. Şi atunci smulse extinctorul de pe perete, îndreptă pâlnia lui neagră şi subţire spre tabloul de

control în flăcări şi apăsă pe trăgaci. Din tub ţâşni spuma, acoperind flăcările. Auzi un şuierat veninos şi simţi duhoare de păr pârlit.

— INCENDIUL… A FOST STINS, anunţă Vocea Doganului.

Apoi, cât ai bate din palme, se transformă în glasul gângav al Lordului Haw-Haw{40}:

— IA TE UITĂ, STRAŞNIC SPECTACOL, SU-ZAAA-NAH, ABSOLUT GENIAL!

Împleticindu-se, traversă din nou terenul minat al podelei Doganului, înşfacă microfonul şi apăsă butonul de transmisie. Deasupra, pe unul din monitoarele care încă mai funcţionau, se vedea Mia care traversa strada 60th.

Şi atunci Susannah observă copertina cea verde cu caricatura purcelului pe ea, şi inima îi rată câteva bătăi. Nu, nu era strada 60th, ci *61st*. Mămicuţa teroristă ajunsese la destinaţie.

— Eddie! strigă ea în microfon. Eddie sau Roland!

Ce naiba, poate că era bine să încerce totul:

— Jake! Părinte Callahan! Am ajuns la Dixie Pig şi o să naştem copilul ăsta blestemat! Veniţi după noi, dacă puteţi, dar aveţi mare grijă!

Ridică din nou ochii la monitor. Acum Mia era chiar în faţa restaurantului şi se uita circumspectă la copertina verde. Şovăia. Putea ea oare să citească cuvintele DIXIE PIG? Probabil că nu, dar cu siguranţă înţelegea desenul. Înţelegea ce reprezintă purcelul zâmbitor şi fript. Oricum, nu va mai şovăi mult timp, căci începuse travaliul.

— Eddie, trebuie să plec. Te iubesc, dragoste! Indiferent ce se întâmplă, să ţii minte asta! Să nu uiţi niciodată! *Te iubesc!* Aici…

Privirea îi căzu pe cadranul din spatele microfonului. Indicatorul ieşise din zona roşie şi intrase în cea galbenă. Îşi spuse că va rămâne acolo până la naştere, apoi va coborî în zona verde.

Doar dacă nu se întâmpla ceva neprevăzut.

Îşi dădu seama că strângea microfonul cu toată puterea.

— Aici e Susannah-Mio. Transmisie încheiată.

Puse microfonul la loc şi închise ochii.

12

Susannah sesiză imediat schimbarea petrecută cu Mia. Cu toate că ajunsese la Dixie Pig, iar travaliul începuse în cel mai categoric mod cu putinţă, mintea Miei se afla în altă parte. Se întorsese la Odetta Holmes şi la ceea ce Michael Schwerner numise Proiectul de Vară din Mississippi. (Iar pe *el* rasiştii îl numeau Ovreiaşul.) Atmosfera emoţională în care reveni Susannah era *tensionată* ca aerul înaintea unei furtuni violente de septembrie.

— *Susannah! Susannah, fiică a lui Dan!*

— *Da, Mia.*

— *Am acceptat să fiu muritoare.*

— *Mi-ai spus.*

Şi Mia arătase cât se poate de muritoare în Fedic. Muritoare şi *teribil* de gravidă.

— *Dar n-am cunoscut mare parte din lucrurile care fac mortalitatea atât de valoroasă. Nu-i aşa?*

Cumplită mâhnirea din vocea aceea; surprinderea era şi mai cutremurătoare.

— *Du-te în altă parte,* o sfătui Susannah fără prea multă speranţă. *Opreşte un taxi, du-te la un spital. Îl vom naşte împreună, Mia. Poate chiar îl vom creş…*

— *Dacă l-aş naşte în oricare alt loc, ar muri, iar noi am muri împreună cu el.* Vorbea cu convingere deplină. *Şi* îl voi naşte. *Fătul meu este unicul adevăr din toate câte mi s-au spus şi* îl voi naşte. *Dar, Susannaah… înainte să intrăm acolo… ai vorbit mai devreme despre mama ta.*

— *Am minţit. Eu am fost în Oxford. A fost mai uşor să mint decât să încerc să-i explic chitaristului cum stă treaba cu călătoriile prin timp şi cu lumile paralele.*

— *Arată-mi adevărul. Arată-mi-o pe mama ta. Te implor, arată-mi-o!*

Nu era timp să dezbată această cerere; ori îi dădea curs, ori

o refuza pe loc. Susannah se gândi să accepte.

— *Priveşte,* zise ea.

13

Pe Meleagul Amintirilor, timpul este în permanenţă *prezent.*

Există o Uşă Nedescoperită

(pierdută)

şi când Susannah o descoperi şi o deschise, Mia văzu o femeie cu părul negru strâns la spate şi ochi surprinzători de cenuşii. Gulerul bluzei se închide cu o camee. Stă la masa din bucătărie, într-o rază eternă de soare. În amintirea aceasta este mereu ora două şi zece dintr-o după-amiază de octombrie a anului 1946; Marele Război a luat sfârşit, Irene Daye cântă la radio şi în încăpere miroase mereu a turtă dulce.

— Vino şi stai cu mine, Odetta, spune femeia de la masă, cea care este mamă. Mănâncă ceva dulce. Eşti *frumuşică,* fetiţa mea.

Şi surâde.

Pierdută şi de vânturi jelită nălucă, vino înapoi!

14

Ai putea spune că scena este destul de banală, şi ai avea perfectă dreptate. O fetiţă vine acasă de la şcoală, cu ghiozdanul într-o mână şi geanta cu echipamentul de sport în cealaltă. E îmbrăcată cu uniforma Şcolii St Ann: bluză albă, fustă plisată ecosez, ciorapi trei-sferturi cu fundiţe pe lateral (portocaliu cu negru, culorile şcolii). Şi mama ei, care stă la masa din bucătărie, ridică privirea spre ea şi îi dă o bucată de turtă dulce tocmai scoasă din cuptor. Este doar un moment din milioane de momente neremarcate, un unic atom dintr-o viaţă întreagă. Dar o lăsă pe Mia fără suflare

(eşti frumuşică, *fetiţa mea)*

arătându-i într-o manieră foarte concretă cât de bogată putea fi viaţa unei mame… *cu condiţia* să-i fie permis să-şi

urmeze netulburată cursul. Iar recompensele? Incomensurabile.

În definitiv, *tu* ai putea fi femeia din raza de soare. Ai putea fi *tu* cea care-şi urmăreşte copilul cum se avântă curajos în largul vieţii, părăsind portul copilăriei. *Tu* ai putea fi vântul care-i umflă pânzele.

Tu

Vino şi stai cu mine, Odetta.

Mia începu să suspine.

Mănâncă ceva dulce.

Privirea i se înceţoşă şi văzu doi purcei zâmbăreţi pe copertină, apoi patru.

Eşti frumuşică, *fetiţa mea.*

Ceva timp era mai bine decât deloc. Chiar şi cinci ani – sau trei – şi tot erau mai buni decât deloc. Nu ştia să citească, nu fusese nici la Morehouse, nici la vreun alt colegiu, dar putu să facă socoteala asta simplă: trei = mai bine decât deloc. Chiar şi unu = tot mai bine decât deloc.

O…

O, dar…

Mia îşi imagină cum băieţelul cu ochi albaştri intră pe o uşă, o uşă ce fusese descoperită, iar nu pierdută. Şi se gândi să-i spună *Eşti* frumuşel, *băiatul meu!*

Începu să plângă.

Ce *am făcut* era o întrebare îngrozitoare. *Ce altceva aş fi* putut *să fac* era, poate, şi mai cumplită.

O, Discordia!

15

Aceasta a fost şansa lui Susannah: acum, cu Mia rămasă în faţa treptelor care duceau la împlinirea destinului ei. Susannah vârî mâna în buzunarul jeanşilor şi atinse ţestoasa, *sköldpadda.* Doar căptuşeala subţire separa degetele ei cafenii de piciorul alb al Miei.

Scoase ţestoasa din buzunar şi o lăsă să cadă în rigolă. Din

mâna ei, în poala lui *ka*.

Apoi Mia o purtă pe cele trei trepte spre uşile duble ale restaurantului Dixie Pig.

16

Înăuntru era destul de întuneric şi, în primele clipe, Mia nu reuşi să vadă decât o lumină ceţoasă, portocaliu-roşiatică. Provenea de la torţele electrice, de felul acelora care încă mai luminau câteva camere din Castelul Discordiei.

Însă simţul olfactiv nu avu nevoie de nici-o ajustare. Şi, chiar atunci când o sfâşie o altă contracţie, stomacul îi reacţionă la aroma fripturii de porc şi strigă, cerând să fie hrănit. *Fătul* ei strigă, cerând să fie hrănit.

Aia nu-i friptură de porc, Mia, o avertiză Susannah, dar cealaltă n-o luă în seamă.

Când uşile se închiseră în urma ei – de-o parte şi de cealaltă a lor stătea câte un bărbat (sau o creatură asemănătoare cu un bărbat) – începu să vadă mai bine. Se afla la capătul unei săli de mese lungi şi înguste. Pânzeturile albe străluceau. Pe fiecare masă era câte o lumânare aprinsă într-un suport haşurat cu portocaliu. Sclipeau ca ochii de vulpe. Aici, în foaier, pardoseala era din marmură neagră, dar dincolo de estrada şefului de sală se întindea un covor din cel mai întunecat purpuriu posibil.

Lângă estradă stătea un sai cam de vreo şaizeci de ani, cu părul alb pieptănat pe spate şi dezgolindu-i faţa suptă şi rapace. Era chipul unui om inteligent, dar îmbrăcămintea lui – sacoul sport de un galben strident, cămaşa roşie, cravata neagră – sugera mai degrabă un vânzător de maşini vechi ori un escroc specializat în pungăşirea mocofanilor de provincie. În centrul frunţii avea un orificiu roşu, cu diametrul cam de doi centimetri şi jumătate, de parcă ar fi fost împuşcat de la mică distanţă. Gaura aceea era plină, dar sângele nu i se revărsa niciodată pe obrajii palizi.

În picioare, lângă mesele din sală, se aflau vreo cincizeci de

bărbaţi şi douăzeci şi cinci de femei. Cei mai mulţi purtau haine la fel de ţipătoare, sau, poate, chiar mai ţipătoare decât ale cetăţeanului cu părul alb. Pe degetele grase sclipeau inele mari, în cerceii din diamante se reflecta lumina portocalie a torţelor electrice.

Mai erau şi alţii, îmbrăcaţi ceva mai sobru – stilul vestimentar preferat al acestei minorităţi se reducea la cămăşi albe şi jeanşi. Aceşti *folken* erau palizi şi aveau ochi vigilenţi, parcă numai pupilă. În jurul trupurilor lor se roteau aure albastre. Miei i se păru că aceste creaturi cadaverice, închise în aurele lor, erau întru câtva mai umane decât căutătorii bărbaţi şi femei. Erau vampiri – nu era nevoie să le vadă colţii ascuţiţi dezveliţi de rânjete –, dar tot păreau mai umani decât trupa lui Sayre. Poate pentru că în trecut chiar *fuseseră* oameni. Ceilalţi, însă…

Chipurile lor sunt măşti, observă ea cu surprindere tot mai mare. *În spatele măştilor de Lupi se aflau oamenii electrici – roboţii – dar ce anume se află în spatele acestora?*

Din sala cea lungă nu se auzea nici-o şoaptă, dar de altundeva, din apropiere, venea susur necontenit de conversaţie, râsete, clinchet de pahare, tacâmuri şi farfurii din porţelan. Se auzi ceva curgând – vin sau apă, îşi zise ea – apoi o explozie şi mai sonoră de râsete.

Un căutător şi o căutătoare – el într-un smoching cu revere ecosez şi papion din catifea roşie; ea într-o rochie de seară fără bretele, din lame argintiu, ambii înfiorător de obezi – se întoarseră să se uite (cu evidentă nemulţumire) către sursa acestor zgomote, ce păreau a veni din spatele unor draperii pe care erau pictaţi cavaleri şi domniţe la un ospăţ. Când cei doi grăsani se întoarseră, Mia observă cum li se încreţesc obrajii, ca un soi de materie adezivă, şi, preţ de o clipă, reuşi să vadă ceva roşu închis la culoare şi cu un moţ de păr, chiar sub fălcile lor flasce.

Susannah, aia e piele? întrebă Mia. *Dumnezeule mare, aia e pielea lor?*

Susannah nu spuse nimic, nici măcar *Ţi-am zis eu,* sau *Păi, nu te-am avertizat că aşa o să fie?* După cum mergeau acum

lucrurile, era limpede că depăşiseră momentul acesta. Era prea târziu şi pentru supărare, şi pentru oricare din emoţiile mai domoale, iar lui Susannah îi păru sincer rău pentru femeia care o adusese aici. Da, sigur, Mia minţise şi trădase; da, sigur, făcuse tot posibilul să-i omoare pe Eddie şi pe Roland. Dar i se dăduse de ales, oare? Şi Susannah realiză, cu amărăciune, că acum putea da definiţia perfectă pentru *ka-mai*: o persoană căreia i s-a dat speranţă, dar nu şi opţiuni.

Ca şi cum i-ai da o motocicletă unui orb, îşi spuse ea.

Richard Sayre – de vârstă mijlocie, zvelt, chipeş (dacă îţi plac bărbaţii cu buze groase şi frunte înaltă) – începu să aplaude. Inelele de pe degetele lui aruncau fulgere. Sacoul galben strălucea în lumina slabă.

— Heil, Mia! strigă el.

— *Heil, Mia!* răspunseră ceilalţi.

— Heil, Mamă!

— *Heil, Mamă!* strigară şi vampirii, şi căutătorii, şi căutătoarele, începând, la rândul lor, să bată din palme.

Aplauzele păreau destul de entuziaste, însă acustica sălii le înăbuşi, făcându-le să semene mai degrabă cu foşnetul aripilor de lilieci. Sunet înfometat, ce o îngreţoşă pe Susannah. În aceeaşi clipă simţi cum o sfârtecă o altă contracţie. Se clătină, dar primi cu bucurie durerea aceasta ce-i masca cât de cât tulburarea. Sayre se apropie de ea şi o apucă de braţ, ajutând-o să-şi recapete echilibrul. Îşi imaginase că atingerea lui va fi rece, însă degetele acelea erau fierbinţi ca ale unui bolnav de holeră.

Observă o siluetă înaltă desprinzându-se din umbrele de la capătul încăperii, ceva ce nu era nici căutător, nici vampir. Purta jeanşi şi o cămaşă albă, dar deasupra gulerului se înălţa un cap de pasăre, acoperit cu pene lucioase, de un galben foarte închis. Ochii creaturii erau negri. Îşi apropie politicos palmele, alăturându-se corului de aplauze, şi ea observă – cu groază tot mai mare – că nu avea degete la mâini: avea gheare.

De sub o masă ieşiră vreo cinci sau şase gândaci, fixând-o cu ochii căţăraţi pe tentacule. Ochi înfiorător de inteligenţi.

Mandibulele le pocniră repetat ca într-un soi de râset.

Heil, Mia! auzi ea în minte. Bâzâit ca de insectă. *Heil, Mamă!* Şi dispărură înapoi în bezna de sub mese.

Mia se întoarse spre uşă şi se uită la cei doi căutători postaţi acolo. Şi, da, acelea erau *măşti;* imposibil să nu vezi că părul lor negru şi lucios era pictat. Cu inima cât un purice, se răsuci iar spre Sayre.

Prea târziu.

Prea târziu să mai poată face ceva; era nevoită să meargă până la capăt.

17

Scăpase din mâna lui Sayre atunci când se întorsese spre uşă. Acum el o prinse strâns de mâna stângă. Cineva o apucă de dreapta: femeia cea grasă în rochia din lame argintiu. Bustul imens i se revărsa din decolteul rochiei care nu-l putea ascunde. Carnea flască de pe braţe îi tremura ca piftia şi emana o aromă grea de pudră de talc. În mijlocul frunţii avea gaura aceea plină de sângele ce nu se prelingea niciodată.

Pe acolo respiră, se dumiri Mia. *Pe acolo respiră atunci când poartă…*

Din cauza spaimei, mai că uitase de Susannah Dean, iar la Detta nu se mai gândea absolut deloc. Aşa că, atunci când Detta Walker *se înfiinţă* – dar ce spun eu, atunci când Detta Walker *sări în faţă* – nici vorbă s-o poată împiedica.

Mia îşi urmări mâinile care se întinseră, ca de capul lor, înfigându-şi degetele în obrazul cărnos al femeii cu rochia din lame argintiu. Aceasta zbieră, dar – curios lucru – ceilalţi, inclusiv Sayre, hăhăiră cu poftă, de parcă niciodată nu mai văzuseră ceva atât de comic.

Masca de om se desprinse de pe faţa căutătoarei, apoi se rupse. Susannah îşi aduse aminte de ultimele clipe petrecute pe meterezele castelului, când lumea parcă îngheţase, iar cerul se sfâşiase ca o foaie de hârtie.

Detta smulse masca. De degete îi atârnau nişte fâşii

zdrenţuite dintr-un material ce semăna cu latexul. În spatele măştii se afla capul unui şobolan mare şi roşu, un mutant cu colţi galbeni ce creşteau în exteriorul obrazului şi cu viermi albi spânzurându-i din nas.

— Copilă neastâmpărată, îi spuse şobolanul, ameninţând-o cu degetul pe Susannah-Mio, dar fără să-i dea drumul din cealaltă mână.

Însoţitorul creaturii – căutătorul cu smochingul de prost-gust – hohotea atât de tare, încât se încovoiase din şale. Atunci Mia observă că-i ieşea ceva din turul pantalonilor. Probabil o coadă, chiar dacă părea cam osoasă.

— Haide, Mia, îi zise Sayre, trăgând-o după el.

Apoi se aplecă spre ea, cercetându-i atent ochii, la fel cum ar fi făcut un bărbat îndrăgostit.

— Ori eşti tu acolo, Odetta? Tu eşti, nu-i aşa? *Tu* eşti, pacoste de arăpoaică prea şcolită şi spurcată la gură!

— Zbârcă! *Io* sunt, şobolan jegos şi alb ce eşti! croncăni Detta, scuipându-l între ochi.

Sayre rămase cu gura căscată de uluire în faţa unui asemenea afront. Apoi şi-o închise strângându-şi buzele într-o grimasă inumană. În sală se instaurase din nou tăcerea. Îşi şterse scuipatul de pe faţă – de pe *masca* pe care o purta pe faţă – şi îşi privi palma fără a-i veni să-şi creadă ochilor.

— Mia? o chemă el. Mia, îi dai voie să se poarte aşa cu *mine?* Tocmai cu mine care mă ofer să fiu naş copilului tău?

— Naş, pe dracu'! I-ai supt-o lu' *ka*-tac-tu şi l-ai scormonit cu deştu'-n cur, că doar la asta te pricepi! Ai…

— *SCAPĂ DE EA!* tună Sayre.

Şi, în faţa publicului din Dixie Pig, public format din vampiri şi căutători, Mia îl ascultă întocmai. Rezultatul fu unul extraordinar. Vocea Dettei începu să *slăbească,* de ai fi zis că o conduce paza afară din restaurant (într-o manieră neelegantă: de ceafă). Nu mai încercă să vorbească, ci doar râse răguşit; curând, i se stinseră şi hohotele.

Sayre rămase cu mâinile împreunate în faţă, privind-o pe Mia cu maximă seriozitate. Şi ceilalţi se uitau fix la ea. Nu se mai auzeau decât râsetele şi conversaţia de dincolo de

draperiile cu domniţele şi cavalerii benchetuind.

— Gata, nu mai e, rosti Mia într-un sfârşit. Reaua aia a plecat.

În tăcerea din sală şoaptele ei stinse se desluşeau cu greu. Îşi ţinea ochii în pământ, iar chipul i se făcuse alb ca varul.

— Te rog, domnule Sayre… *sai* Sayre… acum, că am făcut ce mi-ai cerut, spune-mi, te rog, că nu m-ai minţit şi că o să mi se dea voie să-mi cresc fătul. Te rog, spune-mi că aşa va fi! Şi atunci n-ai s-o mai auzi niciodată pe cealaltă. Ţi-o jur pe chipul tatălui meu şi pe numele mamei mele.

— N-ai avut nici tată, nici mamă, spuse Sayre, pe un ton de dispreţ glacial.

În ochii lui nu-şi găseau loc compasiunea şi îndurarea pe care ea le cerşise. Şi deasupra lor, gaura roşie din frunte se umplea, şi se tot umplea, fără a se revărsa vreodată.

O altă contracţie, cea mai fioroasă de până acum, îşi înfipse colţii în ea. Mia se clătină pe picioare şi, de această dată, Sayre nu se mai obosi s-o susţină. Se prăbuşi în genunchi în faţa lui, îşi puse mâinile pe luciul cizmelor lui din piele de struţ şi îşi ridică ochii la chipul lui palid. O privi şi el, de deasupra hidoşeniei galbene cu care era îmbrăcat.

— Te rog, murmură ea. Te rog, te implor: *ţine-ţi promisiunea pe care mi-ai făcut-o.*

— Poate am s-o fac, zise el, ori poate că nu. Ştii ceva? Niciodată nu mi s-au lins cizmele. Îţi dai seama? Am trăit atâta şi niciodată n-am căpătat măcar o singură limbă pe cizme, după vechea şi buna tradiţie.

Se auzi un chicotit de femeie. Mia se aplecă.

Nu, Mia, nu face una ca asta, gemu Susannah, dar Mia nu reacţionă. Nu o împiedică nici măcar durerea paralizantă din vintre. Scoase limba şi începu să lingă suprafaţa aspră a cizmelor lui Richard Sayre. De la mare depărtare, şi Susannah le simţea gustul. De piele, uscat, prăfuit, plin de regrete şi înjosire.

Sayre o lăsă să se umilească o vreme, apoi îi zise:

— Gata. Suficient.

O ridică brutal în picioare, apropiindu-şi chipul

neînduplecat la mai puţin de zece centimetri de al ei. Iar Miei îi fu imposibil să nu-i observe masca. Obrajii întinşi erau aproape transparenţi, iar sub ei se întrezăreau smocuri de păr stacojiu închis.

Sau poate se numea „blană” atunci când acoperea întreaga faţă.

— Milogeala asta nu-ţi face cinste, îi spuse el, deşi trebuie să recunosc că senzaţia a fost de-a dreptul extraordinară.

— Mi-ai promis! strigă ea încercând să se smulgă din mâinile lui.

O izbi o nouă contracţie şi se îndoi de mijloc, încercând din răsputeri să se abţină şi să nu urle de durere. Când se mai linişti, continuă să insiste:

— Ai zis că o să am cinci ani la dispoziţie… sau poate chiar şapte… da, şapte… iar fătul meu o să aibă parte de tot ce-i mai bun… ai zis că…

— Da, spuse Sayre. Mi se pare că-mi aduc aminte de asta, Mia.

Se încruntă ca pus în faţa unei afaceri extrem de păgubitoare, apoi se însenină. Când zâmbi, masca i se încreţi un pic în colţul gurii, dezvelind ciotul galben al unui dinte crescut în cuta de la îmbinarea buzelor. Luă una din mâini de pe ea pentru a ridica arătătorul într-un gest pedagogic.

— Va avea parte de tot ce este mai bun, sigur că da. Întrebarea este: corespunzi tu, oare, acestor aşteptări întru totul speciale?

Această remarcă fu întâmpinată cu râsete laudative. Mia îşi aminti cum toţi o numiseră Mamă şi o întâmpinaseră cu *heil,* însă toate acestea păreau foarte îndepărtate acum, la fel ca frânturile nesemnificative dintr-un vis.

Da' ai fost bună să-l ţii în burtă, nu? o întrebă Detta de undeva, dinlăuntrul ei – de fapt, chiar din carcera zăvorâtă. *Da, nenică! Pentru aia ai fost vrednică, pe bune că da!*

— Am fost suficient de bună să-l ţin în burtă, nu? se răsti Mia la Sayre. Suficient de bună s-o trimit pe ailaltă în mlaştină să se îndoape cu broaşte, crezând că mănâncă icre negre… Pentru *asta* am fost bună, nu?

Sayre tresări, luat prin surprindere de o reacţie atât de violentă. Dar Mia se înmuie din nou.

— Sai, gândeşte-te la câte am renunţat!

— Pfui, n-ai avut *nimic,* aşa că n-ai avut la ce să *renunţi?* răspunse Sayre. Ce altceva erai tu dacă nu un spirit fără sens a cărui existenţă gravita în jurul unor ocazionale futaiuri cu tot felul de vagabonzi. Târfă a vânturilor, nu? Nu-i aşa că ăsta-i numele pe care Roland îl dă celor de teapa ta?

— Atunci gândeşte-te la cealaltă, insistă Mia. La cea care îşi spune Susannah. La porunca ta i-am furat viaţa pentru binele fătului meu.

Sayre făcu un gest nepăsător.

— Nu-ţi face deloc cinste gura asta păcătoasă a ta, Mia. Aşa că pune-i lacăt.

Făcu un semn cu capul spre stânga. Imediat se apropie de ei un căutător, cu chip lătăreţ ca de buldog şi o coamă bogată de păr cărunt. Gaura cu sânge din frunte era uşor oblică, în stil asiatic. În spatele lui venea o altă creatură aviară. Aceasta avea cap de uliu, fioros şi închis la culoare proptit pe gâtul ce se ridica din gulerul rotund al unui tricou pe care scria DUKE BLUE DEVILS. O apucară strâns pe Mia. Atingerea solzoasă a creaturii cu cap de pasăre era scârboasă.

— Ai fost un custode excelent, spuse Sayre, cu asta suntem de acord. Însă trebuie să ne amintim că muierea lui Roland de Gilead a fost cea care a rămas gravidă.

— *Asta-i o minciună,* zbieră ea. *O, asta-i o minciună… ORDINARA!*

Însă el continuă de parcă n-o auzise.

— Iar îndeletnicirile diferite presupun abilităţi diferite. Cum se spune, fiecare cu talentul lui.

— *TE ROG!* urlă Mia.

Omul-şoim îşi duse la urechi mâinile cu gheare şi îşi clătină trist capul, ca asurzit. Pantomima aceasta mucalită stârni alte râsete din public, ba chiar şi câteva urale.

Susannah simţi cum un jet cald îi stropeşte pulpele – pulpele *Miei* – şi observă cum jeanşii i se udă între picioare. I se rupsese apa.

— *Haaaideeem… s*ă *NAŞTEM!* exclamă Sayre cu exaltarea prezentatorilor de concursuri televizate.

Rânjetul lui avea, parcă, mult prea mulţi dinţi, înşiraţi pe rânduri duble şi sus, şi jos.

— După aceea, vom mai vedea. Îţi promit că cererea ta va fi examinată. Până atunci, însă… Heil, Mia! Heil, Mamă!

— *Heil, Mia! Heil, Mamă!* strigară ceilalţi.

Mia se pomeni dusă pe sus spre fundul încăperii. Căutătorul cu faţă ca de buldog o ţinea strâns de braţul stâng, iar celălalt braţ i-l înşfăcase omul-uliu care scotea un bâzâit scârbos din gât de fiecare dată când expira. O purtară iute spre altă creatură aviară, împodobită cu pene galbene; Omul-Canar, îl boteză ea.

Sayre le opri cortegiul cu un gest scurt al mâinii şi i se adresă Omului-Canar, arătând spre uşa dinspre stradă a restaurantului. Mia auzi numele lui Roland; şi numele lui Jake. Omul-Canar dădu din cap. Sayre mai arătă încă o dată spre uşă, în mod autoritar, şi scutură cu vehemenţă din cap. *Nu intră nimeni,* voia să spună atitudinea lui. *Absolut nimeni!*

Omul-Canar dădu iarăşi din cap şi scoase nişte ciripeli bâzâite care o făcură pe Mia să-şi dorească să zbiere. Îşi întoarse privirea, iar ochii îi căzură peste fresca înfăţişând cavaleri şi domniţe. Recunoscu masa din pictură – era cea din sala de ospeţe din Castelul Discordia. În capul ei stătea Arthur Eld, cu coroana pe frunte şi cu doamna lui în dreapta. Îi cunoştea albastrul ochilor din vise.

Poate *ka* a ales exact momentul acela pentru a trimite prin sala de mese din Dixie Pig o adiere care umflă draperiile. Doar o secundă sau două, suficient însă ca Mia să vadă că dincolo de ele se afla o altă sală – o *sală privată* de ospeţe.

La masa cea lungă din lemn, sub un candelabru strălucitor din cristal, se aflau douăsprezece persoane – bărbaţi şi femei – cu chipurile ca de păpuşi din cârpă schimonosite şi smochinite de bătrâneţe şi răutate. Buzele li se retrăseseră mult, dezvelind mănunchiuri de dinţi mari; trecuseră de mult vremurile când monstruozităţile acestea îşi puteau închide gurile. Din colţurile ochilor lor negri se prelingea o mâzgă urât

mirositoare, asemănătoare cu smoala. Pielea le era galbenă, şi acoperită cu petice de blană cu aspect nesănătos.

Ce sunt ăştia? strigă Mia. *În numele tuturor zeilor, ce sunt ăştia?*

Mutanţi, îi răspunse Susannah. *Ori poate cuvântul potrivit este „hibrizi”. Dar nu contează ce sunt, Mia. Tu ai văzut ce anume contează, nu?*

Şi da, văzuse, iar Susannah ştia asta. Deşi draperiile fuseseră date la o parte doar câteva secunde, amândouă avuseseră suficient timp să observe rotisorul din mijlocul mesei şi trupul fără cap ce se învârtea pe el, prăjindu-se, sfârâind, picurând zeamă înmiresmată. Dar nu, mirosul din aer nu era de friptură de porc. Chestia aceea rumenită, care se rotea pe frigare, era un pui de om, un bebeluş. Creaturile din jur îşi umpleau ceşcuţele din porţelan delicat cu sucul scurs din el, toastau… şi beau.

Curentul de aer se stinse. Şi, înainte ca femeia aflată în chinurile facerii să fie din nou luată de subsuori şi târâtă spre adâncurile acestei clădiri unde convergeau lumile de pe Grindă, ea înţelese ironia acelei picturi. Arthur Eld nu ducea la gură un copan de pui, aşa cum ai fi fost tentat să crezi la o primă privire neatentă; ci un picior de copil. Paharul ridicat de Regina Rowena pentru a închina în cinstea mesenilor nu era plin cu vin, ci cu sânge.

— Heil, Mia! urlă iarăşi Sayre.

O, da, era în cea mai bună dispoziţie pentru că porumbelul călător se întorsese, în sfârşit, în coteţ.

— *Heil, Mia!* urlară şi ceilalţi, ca nişte suporteri demenţi ai vreunei echipe de fotbal.

Acestui cor se alăturară şi mormăielile celor din spatele draperiilor. Căci, fireşte, aveau gurile pline.

— Heil, Mamă!

Acum Sayre îi făcu o plecăciune zeflemitoare, perfect asortată cu bătaia de joc din salutul lui respectuos.

— *Heil, Mamă!* răspunseră vampirii şi căutătorii.

Iar pe valul acesta al aplauzelor lor sarcastice, Mia fu purtată mai departe, mai întâi în bucătărie, apoi în cămară,

apoi în jos pe scări. Şi ajunseră la o uşă. Fireşte.

18

Susannah recunoscu bucătăria din Dixie Pig după mirosul respingător de mâncare: acolo nu se gătea carne de porc, ci *carne de om.*

Oare de câţi ani deservea acest avanpost vampirii şi căutătorii din New York? Din vremea lui Callahan – adică din anii şaizeci-şaptezeci? Din vremea ei – vremea anilor şaizeci? Sigur de mai demult. Susannah îşi spuse că aici trebuie să fi existat o versiune a restaurantului Dixie Pig încă din timpurile olandezilor, acei invadatori care au mituit indienii cu saci plini cu mărgele din sticlă şi şi-au plantat sângeroasele credinţe creştine mult mai adânc decât steagul. Popor practic, olandezii, amatori de costiţe şi deloc îngăduitori cu magia, fie ea albă sau neagră.

Văzu suficient cât să priceapă că bucătăria aceasta era sora geamănă a celei din măruntaiele Castelului Discordia, unde fusese ea cu ceva timp în urmă.

Şi unde Mia omorâse un şobolan care încercase să-şi revendice dreptul asupra ultimului fel de mâncare rămas, friptura de porc din cuptor.

Numai că nu fusese niciun cuptor şi nici-o friptură, îşi spuse ea. *La naiba, nu fusese nici măcar o bucătărie. Fusese, însă, un purcel care ieşise din cocina gospodăriei Zaliei şi a lui Tian Jaffords. Iar eu am fost cea care l-a omorât şi i-a băut sângele fierbinte, nu ea. Mă stăpânea încă de atunci, şi eu habar nu aveam. Mă întreb dacă Eddie…*

Şi când Mia o luă cu sine pentru o ultimă oară, smulgând-o din gânduri şi împingând-o de-a rostogolul în beznă, Susannah înţelese cât de complet îi posedase viaţa cutra aia miorlăită. Ştia de ce făcuse Mia tot ce făcuse – din cauza fătului. Întrebarea era de ce ea, Susannah Dean, îi permisese asta. Să fi fost oare pentru că mai fusese posedată şi înainte? Sau pentru că devenise dependentă de străinul ce-i creştea în

pântece aşa cum fusese Eddie dependent de heroină?

Se temea că acesta s-ar fi putut să fie adevărul.

Întunericul se învolbură. Şi când deschise din nou ochii, văzu luna aceea sălbatică de deasupra Discordiei şi pulsaţia cea roşie

(vatra Regelui)

la orizont.

— Aici! strigă o voce de femeie, la fel ca înainte. Aici, la adăpost de vânt! Susannah se uită în jos şi observă că nu avea picioare şi stătea în aceeaşi căruţă rudimentară ca la prima ei vizită pe meterezele castelului. Şi aceeaşi femeie, înaltă şi frumoasă, cu păr negru ce-i flutura în vânt, îi făcea semne. Mia, desigur. Şi toate i se păreau la fel de ireale ca visele despre sala de ospeţe.

Îşi zise: *Fedic, însă, a fost real. Şi acum, corpul Miei este aici, împreună cu al meu, şi amândouă suntem târâte prin bucătăria de la Dixie Pig, unde sunt pregătite mese de nedescris pentru clienţi ne-oameni. Meterezele castelului reprezintă locul de vis al Miei, refugiul ei, Doganul ei.*

— Vino lângă mine, Susannah din Lumea de Mijloc, fereşte-te de strălucirea Regelui Roşu! Vino să te adăposteşti de vânt lângă merlonul ăsta!

Susannah clătină din cap.

— Spune ce ai de spus, Mia, şi să terminăm. O să naştem copilul, da, amândouă îl vom naşte cumva – şi apoi vom fi chit. Mi-ai otrăvit viaţa, aşa să ştii.

Mia o fixă disperată cu privirea; burta i se bomba imensă sub şal, părul îi era dat pe spate de insistenţele vântului.

— Tu ai luat otrava, Susannah! Tu ai înghiţit-o! Da, chiar aşa ai făcut, încă de când copilul acesta nu era decât o sămânţă neîncolţită în pântecele tău!

Să fi avut, oare, dreptate? Şi dacă da, atunci care din ele două o invitase înăuntru pe Mia, care din ele invitase înăuntrul lor acest – ca să nu ne mai ascundem după vorbe – vampir? Susannah, ori Detta?

Nici una, nici alta – aşa credea Susannah.

După părerea ei, s-ar fi putut să fi fost Odetta Holmes.

Odetta, care niciodată n-ar fi spart farfuria chipoasă a afurisitei Femei Albastre. Odetta, care îşi adora păpuşile, chiar dacă majoritatea aveau chipurile la fel de albe ca pantalonaşii ei din bumbac.

— Ce mai vrei de la mine, Mia, fiică a nimănui? Spune-mi, şi hai să terminăm odată!

— Curând vom fi împreună – vom fi amândouă, una lângă alta – pe acelaşi pat de lăuză. Tot ce te rog este să mă ajuţi dacă se va ivi prilejul să pot fugi de aici cu fătul meu.

Susannah se gândi puţin. Dincolo de metereze, în pustiul pietrelor şi prăpastiilor, hienele chicoteau cu poftă. Vântul puternic era îngheţat şi rău, dar mult mai cumplită a fost durerea ce-i înhaţă abdomenul în fălci. Citi aceeaşi durere pe chipul Miei şi îşi spuse din nou că întreaga ei existenţă părea a se fi transformat într-un labirint de oglinzi. Oricum, ce rău ar fi putut face o asemenea promisiune? Probabil că prilejul acela nu se va ivi, dar chiar dacă, prin absurd, ar putea face ceva, oare ar fi permis ca acea creatură, pe care Mia o numise Mordred, să cadă în mâinile oamenilor Regelui?

— Da, răspunse ea. Bine. Dacă am să pot să te ajut să fugi cu el, am s-o *fac*.

— Oriunde! şopti sălbatic Mia. Chiar şi în…

Se întrerupse, încercând să-şi stăpânească emoţia, apoi continuă cu greutate:

— Chiar şi în bezna din portal. Căci n-ar fi o pedeapsă dacă aş fi nevoită să rătăcesc pe vecie avându-l pe fiul meu alături.

Vorbeşte doar în numele tău, *surioară,* o repezi Susannah în gând, dar nu deschise gura. Se săturase până-n gât de toanele Miei.

— Şi dacă vezi că nu putem să scăpăm, mai zise Mia, omoară-ne.

Deşi acolo nu se auzea nimic altceva în afară de rafalele vântului şi hohotele batjocoritoare de râs ale hienelor, Susannah simţi cum făptura ei materială se mişca, purtată acum în jos pe nişte trepte. Simţi substanţa lumii reale sub o membrană extrem de subţire. Se părea că Mia, chiar şi cuprinsă de chinurile facerii, tot poseda o forţă nebănuită, căci

reuşise s-o transporte în altă lume. Mare păcat că forţa aceasta nu putea fi valorificată în alt mod.

Mia confundă tăcerea prelungită a lui Susannah cu ezitarea, drept pentru care traversă în fugă meterezele, tropăind cu sandalele ei grosolane pe pietre, şi ajunse la locul unde se afla căruţa improvizată în care şedea Susannah. O apucă de umeri şi o scutură.

— *Da! Chiar aşa!* strigă ea cu violenţă. Omoară-ne! Mai bine împreună în moarte decât…

Se întrerupse, apoi continuă pe un ton stins şi mâhnit:

— M-au dus cu vorba de la bun început, nu-i aşa?

Şi acum, când venise clipa, Susannah îşi dădu seama că nu simte nici gustul dulce-amar al răzbunării, nici compătimire, nici părere de rău. Se mulţumi doar să dea din cap.

— Vor să-l mănânce? Sau să-l dea de mâncare moşilor ălora oribili?

— Sunt aproape sigură că nu, răspunse Susannah.

Şi totuşi, inima îi şoptea că locul acela musteşte de canibalism.

— Nu le pasă deloc de mine, zise Mia. Ai spus că-s doar o bonă, nimic altceva, nu? Şi uite, că nici *bonă* n-o să mă lase să fiu!

— Cam aşa stau lucrurile, spuse Susannah. Cred că-ţi vor îngădui să-l alăptezi vreo şase luni, dar chiar şi aşa…

Clătină din cap şi îşi muşcă buzele când o nouă contracţie năvăli peste ea, transformându-i muşchii abdomenului în cioburi de sticlă. Când se mai linişti puţin, termină ce avea de spus:

— Mă cam îndoiesc.

— În cazul acesta, omoară-ne. Spune-mi că ai s-o faci, Susannah, te implor!

— Dar dacă eu voi face asta pentru tine, Mia, ce vei face tu pentru mine? Presupunând că eu am de gând să cred vorbele tale mincinoase?

— Dacă am ocazia, am să te eliberez.

Susannah reflectă la spusele celeilalte şi ajunse la concluzia că o înţelegere proastă era oricum mai bună decât deloc.

Prinse mâinile aşezate pe umerii ei.

— Bine. Sunt de acord.

Şi atunci, la fel ca la sfârşitul discuţiei lor anterioare de pe metereze, cerul se sfâşie, se sfâşie şi merlonul din spatele lor, se sfâşie însuşi văzduhul.

Prin ruptură, Susannah văzu un coridor care se mişca. Imaginea era neclară, înceţoşată. Îşi dădu seama că priveşte prin propriii ei ochi între-deschişi. Tot Buldog şi Uliu erau cei care-o purtau acum spre uşa de la capătul coridorului – de când în viaţa ei apăruse Roland întotdeauna era vorba despre uşi. Ceilalţi probabil credeau că a leşinat. Şi, într-un fel, chiar leşinase.

Apoi reveni în trupul acela hibrid, cu picioare albe… Însă cine ar fi putut spune cât anume din pielea ei smeadă devenise deja albă? Se gândi că totul se va termina curând şi se simţi ceva mai bine. Cu dragă inimă va renunţa la picioarele acestea albe, cât de zdravene şi rezistente ar fi fost ele, pentru puţină linişte sufletească.

Puţină linişte *în* sufletul ei.

19

— Îşi vine în simţiri, mârâi cineva.

Probabil cel cu mutră de buldog, îşi zise Susannah. Nu că ar fi contat; sub măşti toţi arătau la fel: şobolani umanoizi cu smocuri de blană pe pielea scorţoasă.

— Bună treabă.

Fusese Sayre, care venea în urma lor. Privi în jur şi văzu că alaiul ei se compunea din şase căutători, omul-uliu şi trei vampiri. Căutătorii purtau pistoale în tocuri atârnate la subsuori… Însă ea bănui că, în lumea aceasta, se numeau „tocuri de umăr”. Ce să-i faci, drăgălaşo, când eşti în Roma, trebuie să te porţi ca romanii, dacă pricepi ce vreau să-ţi zic. Doi dintre vampiri aveau arbalete – armele tradiţionale din Calla. Al treilea era înarmat cu o sabie zbârnâitoare, de genul celor folosite de Lupi.

Şansele sunt cam de zece la unu, îşi spuse calmă Susannah. *Nu-i prea bine… dar se putea şi mai rău.*

Poţi să… vocea Miei, de undeva dinlăuntrul ei.

Taci, îi spuse Susannah. *Gata cu vorba.*

În faţa ei, pe uşa de care se apropiau, observă un anunţ:

NORTH CENTRAL POSITRONICS, LTD.
New York/Fedic

Dispozitiv de maximă securitate
PAROLĂ VERBALĂ DE ACCES

I se părea cunoscut şi îşi dădu imediat seama de ce. Văzuse un semn asemănător în timpul scurtei sale vizite în Fedic, unde era ţinută prizonieră adevărata Mia – fiinţa aceea care acceptase să devină muritoare în cea mai neprofitabilă tranzacţie din istorie.

Când ajunseră la uşă, Sayre trecu pe lângă ei, pe partea cu omul-uliu. Se aplecă şi rosti ceva cu o voce guturală – un cuvânt străin pe care Susannah era convinsă că nu l-ar putea pronunţa niciodată. *Nu-ţi face griji,* şopti Mia. *Eu ştiu să-l rostesc şi, dacă este nevoie, te pot învăţa încă unul. Dar acum… Susannah, iartă-mă pentru tot. Mergi cu bine.*

În faţa ei se deschise uşa către Staţiunea Experimentală Arc 16 din Fedic. Auzi un bâzâit sincopat şi simţi miros de aer proaspăt. Niciun fel de magie nu alimenta uşa aceasta dintre lumi; era opera bătrânilor şi se deteriorase amarnic. Cei care o construiseră îşi pierduseră credinţa în magie, renunţaseră la încrederea lor în Turn. Locul magiei fusese luat de lucrul acesta bâzâitor, comatos. De lucrul acesta searbăd, supus morţii. Dincolo de uşă Susannah văzu o sală imensă plină cu paturi. Sute de paturi.

În locul ăsta se fac operaţiile pe copii. Aici se scoate din ei chestia aia atât de necesară Sfărâmătorilor.

Acum era ocupat doar unul dintre paturi. La picioarele acestuia se afla o femeie cu cap hidos de şobolan. Probabil o infirmieră. Alături se afla un om – Susannah nu credea că era

un vampir, însă nu putea fi sigură, pentru că, văzută din pragul uşii, imaginea camerei era tremurătoare, asemenea aerului de deasupra unui cuptor încins. Individul ridică ochii şi îi zări.

— Repede! urlă el. Mişcaţi-vă! Trebuie să le cuplăm şi să terminăm odată, sau o să moară! O să moară amândoi! Şi ea, şi copilul!

Doctorul – fără îndoială nimeni altcineva decât un doctor nu ar fi putut da dovadă de atâta aroganţă irascibilă în prezenţa lui Richard P. Sayre – îi chema cu gesturi nerăbdătoare.

— Intraţi odată! Aţi întârziat, fir-aţi voi să fiţi!

Sayre o îmbrânci cu putere prin uşă. Susannah auzi un vâjâit şi larma clopotelor din portal. Se uită în jos, însă era deja prea târziu; dispăruseră picioarele căpătate cu împrumut de la Mia, şi prin urmare căzu lată pe duşumeaua sălii cu paturi, mai înainte ca Uliu şi Buldog să reuşească s-o prindă.

Se ridică în coate şi se uită în jur, dându-şi seama că, Dumnezeu ştia după câtă vreme – probabil de când fusese violată în cercul de monoliţi – îşi aparţinea doar sie însăşi. Mia dispăruse.

Apoi, ca să-i demonstreze că lucrurile nu stăteau întocmai astfel, enervanta musafiră abia plecată scoase un ţipăt. Susannah spori vuietul cu propriu-i strigăt – căci acum durerea era mult prea insuportabilă ca să mai încerce să-şi ţină gura – şi, câteva clipe, vocile lor, în perfectă armonie, anunţară sosirea iminentă a copilului.

— Măi, să fie, exclamă unul din paznicii lui Susannah – ea nu se dumirise încă dacă era vampir, ori căutător. Mi-a dat sângele pe urechi? Eu aşa *simt*…

— Ridic-o, Haber! mârâi Sayre. Jey! Ţine-o bine! Luaţi-o de pe jos, în numele taţilor voştri!

Buldog şi Uliu – sau Haber şi Jey, dacă aşa vă place mai mult – o apucară de sub braţe şi o purtară repede pe culoarul din salonul ca de spital, pe lângă rândurile de paturi goale.

Mia întoarse capul spre Susannah şi schiţă un surâs epuizat. Avea chipul ud de transpiraţie, iar părul i se lipise de obrajii

roşii.

— Binecuvântată a fost întâlnirea noastră… şi nefastă, reuşi ea să îngaime.

— Împingeţi patul ăla de alături! strigă doctorul. Mai repede, ai naibii să fiţi! Mocăiţi blestemaţi ce sunteţi!

Doi dintre căutătorii care veniseră cu Susannah din Dixie Pig împinseră un pat alături de cel pe care se afla Mia, în vreme ce Haber şi Jey o ţineau pe femeia fără picioare între ei. Pe pat se afla un obiect ce părea a fi fructul amorului dintre un uscător de păr şi o cască veche de cosmonaut, asemenea celor din serialul SF *Flash Gordon.* Lui Susannah i se păru că seamănă cu ceva ce ar fi putut aspira creierul din interiorul cutiei craniene.

În tot acest timp, infirmiera cu cap de şobolan se aplecase între picioarele desfăcute ale pacientei sale şi se uita pe sub cămaşa de spital pe care o purta Mia acum. O bătu uşurel pe unul din genunchi cu mâna ei durdulie şi scoase un soi de mieunat de alin, la auzul căruia Susannah se cutremură de silă.

— Nu staţi acolo cu deştele în cur, idioţilor! explodă doctorul.

Era un individ plinuţ, roşu în obraji, ochi căprui şi păr negru şi rar aranjat peste cap – dinţii pieptenului lăsaseră în urmă cărări late cât brazdele. Purta un halat din nailon alb peste un costum din tweed, iar pe cravata lui stacojie era desenat un ochi. Prezenţa acestui sigul n-o surprinse câtuşi de puţin pe Susannah.

— Aşteptăm să ne spui ce să facem, zise Jey, Uliul, pe un ton straniu, uniform, neomenesc, la fel de dezgustător ca al infirmierei-cap-de-şobolan.

— N-ar *trebui* să vă spun eu! se răţoi doctorul, lovindu-şi mâinile într-un gest galic de dezgust. Mamelor voastre le-au murit toţi copiii?

— Eu… începu Haber, dar doctorul se dezlănţui asupra lui.

— De cât amar de vreme aşteptăm clipa asta, hmmmm? De câte ori am repetat procedura? De ce trebuie să fiţi atât de *cretini* şi de *mocăiţi,* nefericiţilor? Pune-o jos pe…

Atunci Sayre se deplasă cu o viteză pe care probabil nici Roland n-o putea egala. Acum se afla lângă Haber, căutătorul cu mutră de buldog, acum îl imobiliza pe doctor, înfigându-şi bărbia în umărul lui şi răsucindu-i mâna la spate.

Furia plină de arţag i se şterse doctorului de pe chip cât ai clipi şi se porni să zbiere cu voce spartă şi ascuţită ca de copil. Buzele i se umplură de salivă, iar pantalonii din tweed i se udară între picioare când se scăpă pe el.

— *Stai! Dacă-mi rupi mâna nu mai sunt bun de nimic! Nu mai, mă DOOOOAAAREEE!*

— Ascultă, Scowther, chiar de-ar fi să-ţi rup mâna, oricând aş găsi un alt doftor să termine chestia asta. Şi după aia l-aş omorî. De ce n-aş găsi? Că-i doar o femeie care naşte, nu o operaţie pe creier, pentru numele lui Gan!

Dar slăbi puţin strânsoarea. Scowther hohotea şi se zvârcolea şi gemea şi gâfâia ca în plin act sexual sub soarele deşertului.

— Şi dacă ar fi să ne descurcăm fără ajutorul tău, continuă Sayre, atunci te vom da *lor* de mâncare.

Şi făcu un semn cu bărbia. Susannah se uită într-acolo şi văzu că tot drumul de la uşă până la patul pe care se afla Mia era acum acoperit cu gândaci din cei pe care-i observase în Dixie Pig. Îl fixau pe doctor cu ochii lor şireţi, păcănind lacomi din mandibule.

— Ce… ce trebuie să fac, sai?

— Cere-mi scuze.

— Î… Îţi cer scuze!

— Acum cere scuze celorlalţi pentru că şi pe ei i-ai insultat.

— Domnilor, vă… vă… ce… cer…

— Doctore! îl întrerupse infirmiera-cap-de-şobolan.

Avea vocea groasă, puţin înfundată, dar se înţelegea ce spune de acolo, de jos, dintre picioarele Miei.

— Se vede capul copilului!

Sayre îi dădu drumul lui Scowther.

— Du-te, doctore. Fă-ţi treaba. Adu copilul pe lume.

Sayre se aplecă şi mângâie obrazul Miei cu incredibilă grijă.

— Veseleşte-te şi ai speranţă, doamnă-sai. Căci ţi se pot

împlini unele din vise.

Se uită la el cu ochi plini de recunoştinţă peste poate de istovită, care-i frânse inima lui Susannah. *Nu-l crede, minciunile lui sunt fără număr,* încercă ea să-i transmită, dar legătura dintre ele fusese întreruptă pentru moment.

O azvârliră pe patul de lângă cel al Miei cu atâta indiferenţă de parcă n-ar fi fost nimic altceva decât un sac cu paie. Şi nu se simţi în stare să opună rezistenţă atunci când îi îndesară pe cap una din căştile acelea ciudate, pentru că atunci chiar o fulgeră o altă contracţie, iar cele două femei zbierară din nou împreună.

Susannah auzea murmurele lui Sayre şi ale celorlalţi. Mai auzea şi târâitul dezgustător al gândacilor. Pe dinăuntru casca era prevăzută cu nişte piese metalice rotunde, care-i apăsau tâmplele până la limita durerii.

Şi, brusc, o voce plăcută de femeie spuse:

— Bun venit în lumea North Central Positronics, parte a grupului Sombra! „Sombra, calea spre progres”! Fiţi gata pentru conexiune.

Începu un zumzăit puternic. Mai întâi Susannah îl simţi doar la nivelul urechilor, apoi avu sentimentul că îi sfredeleşte ambele timpane. Şi îşi imagină două gloanţe incandescente care se reped unul către celălalt.

Foarte slab, ca şi cum ar fi fost în cealaltă parte a sălii, şi nu alături, auzi strigătul Miei:

— *O, nu, nu, mă doare!*

Bâzâitul din stânga şi bâzâitul din dreapta se întâlniră în centrul creierului lui Susannah, producând un ton telepatic pătrunzător care, dacă ar fi durat mai mult, cu siguranţă că i-ar fi distrus capacitatea de gândire. Era o durere atroce, dar îşi ţinu buzele strânse. Nu voia să ţipe. Nu avea cum să-i împiedice să nu-i vadă lacrimile prelinse de sub pleoapele închise, însă ea era pistolar, iar ei nu o puteau face să ţipe.

După un timp ce ei i se păru o veşnicie, bâzâitul se opri brusc.

Susannah avu la dispoziţie una sau două secunde în care să se bucure de liniştea aceea binecuvântată, pentru că imediat o

izbi o altă contracţie cu forţa unui taifun, de această dată în partea de jos a bazinului. Acum îşi permise să *ţipe.* Pentru că era altceva: era o onoare să ţipi la venirea pe lume a copilului.

Întoarse capul şi observă o cască asemănătoare fixată şi pe părul negru, ud de transpiraţie al Miei. Tuburile metalice ce ieşeau din cele două căşti erau conectate la mijloc. Dispozitivele acestea se foloseau pe gemenii furaţi; iar acum aveau o altă întrebuinţare. Dar care?

Sayre se aplecă spre ea, atât de aproape că îi simţi colonia. English Leather, stabili Susannah.

— Avem nevoie de această conexiune fizică tocmai pentru a duce la bun sfârşit travaliul şi pentru a scoate copilul, îi explică el. Era vital să te aducem în Fedic.

O bătu uşurel pe umăr.

— Mult noroc. Nu mai durează mult.

Îi adresă un zâmbet cuceritor şi atunci masca i se boţi, dezvelind o parte din oroarea roşie de dedesubt.

— Iar după aceea te vom putea ucide. Zâmbetul se lărgi.

— Şi te vom mânca, bineînţeles. Nimic nu se iroseşte la Dixie Pig, nici măcar o ştoarfă atât de arogantă ca tine.

Înainte ca Susannah să apuce să spună ceva, vocea de femeie din cap vorbi din nou:

— Rosteşte-ţi numele rar şi clar.

— Pizda mă-tii! mârâi Susannah.

— Pizda Măti nu se încadrează în lista cu nume valide, spuse vocea feminină. Detectăm ostilitate şi ne cerem anticipat scuze pentru următoarea procedură.

O clipă nu se întâmplă nimic. Apoi o durere nemaiîntâlnită explodă în mintea lui Susannah. O durere pe care nici nu o crezuse posibilă până atunci.

Însă buzele îi rămaseră strâns lipite. Îşi aminti cântecul şi îl auzi limpede prin tunetele durerii. *Fecioară a nemărginitei tristeţi sunt eu… toată viaţa-mi nu e decât durere…*

În cele din urmă tunetul încetă.

— Rosteşte-ţi numele rar şi clar, îi ceru vocea plăcută de femeie din centrul capului ei, sau intensitatea acestei proceduri va fi crescută de zece ori.

Nu-i cazul, îi transmise Susannah vocii feminine. *M-ai convins.*

— Suuuu-zaaaa-naaah, răspunse ea. Suuuu-zannn-aaaah…

Toţi cei din jur stăteau cu ochii la ea, cu excepţia infirmierei-cap-de-şobolan, care se uita în extaz la capul care apăruse din nou între marginile retrase ale vaginului Miei.

— Miiii-aaaa…

— Suuuu-zaaaa…

— Miiii…

— aaaa…

Doctorul Scowther înhăţase forcepsul şi se apropiase de ele. Veni o altă contracţie şi vocile celor două femei se contopiră în una singură, strigând un cuvânt, un nume, ce nu era nici *Susannah,* nici *Mia,* ci o combinaţie a lor.

— Conexiunea, spuse vocea plăcută de femeie, a fost stabilită.

Un *clic* slab.

— Repetăm, conexiunea a fost stabilită. Mulţumim pentru cooperare.

— Acum e acum, oameni buni, spuse Scowther surescitat, părând a fi uitat spaima şi durerea de mai devreme.

Apoi se adresă infirmierei:

— S-ar putea să plângă, Alia. În cazul ăsta, să-l laşi în pace, pentru numele tatălui tău! Dar dacă nu plânge, să-i cureţi imediat gura!

— Da, domnule doctor.

Buzele creaturii fremătară puţin dând vederii două rânduri de colţi. Zâmbet, ori strâmbătură?

Scowther se uită la cei din jur cu ceva din aroganţa de dinainte.

— Rămâneţi la locurile voastre până când vă zic eu că vă puteţi mişca. Nu ştim cu ce avem de-a face. Nu ştim decât că acest copil aparţine însuşi Regelui Purpuriu…

Mia urlă. De durere şi în semn de protest.

— Idiot ce eşti, zise Sayre.

Îl pălmui atât de tare pe Scowther încât îi ciufuli părul rar şi-i dădu sângele pe gură, pătând peretele alb cu un model

futurist de stropi mici.

— Nu! urlă iar Mia.

Încercă să se ridice în coate, nu reuşi, căzu la loc pe pat.

— Nu! Ai zis că o să-l cresc eu! O, te rog… lasă-l cu mine cât de puţin, te implor…

Şi atunci cea mai cumplită contracţie dintre toate se prăvăli peste Susannah – peste amândouă, îngropându-le. Urlară la unison, iar Susannah nu mai avu nevoie de îndemnul lui Scowther: *împinge, împinge ACUM!*

— Vine, domnule doctor! exclamă infirmiera extaziată.

Susannah strânse ochii şi împinse, iar atunci când durerea se revărsa din ea, aidoma apei învolburându-se spre şanţuri, se simţi cuprinsă de cea mai adâncă tristeţe din viaţa ei. Căci copilul se vărsa acum în Mia, pe ultimele rânduri ale mesajului viu transmis de trupul ei. Se sfârşea. Indiferent ce ar mai fi urmat, partea aceasta se sfârşea, şi Susannah Dean scoase un strigăt de uşurare amestecată cu părere de rău, strigăt ce era el însuşi un cântec.

Iar pe aripile acelui cântec veni pe lume Mordred Deschain, fiu al lui Roland (şi al altcuiva, O, poţi să rosteşti Discordia).

STROFĂ:
Hai, commala, hai, ursit.
Copilul, iată, a venit!
Cântă-ţi cântecul şi cântă-l bine
Copilul nu-ţi aparţine.

ANTISTROFĂ:
Hai, commala, hai, ursit.
Ce e mai rău nu s-a-mplinit.
Turnul se cutremură;
Copilul, iată, a venit.

CODA
PAGINI DIN JURNALUL UNUI SCRIITOR

12 iulie 1977

Măi, frate, ce mă bucur că ne-am întors în Bridgton. Sigur, toată lumea se poartă frumos cu noi în locul ăla căruia Joe tot îi mai zice „Bunicity”, dar Owen s-a vânzolit aproape non-stop. S-a mai liniştit acum, că am venit înapoi acasă. N-am oprit decât o singură dată pe drumul de întoarcere, în Waterville, ca să îmbucăm ceva la cârciuma „Silent Woman”. (Tre' să mărturisesc sincer că am mâncat în alte dăţi mult mai bine acolo.)

În orice caz, ideea e că mi-am ţinut promisiunea pe care mi-o făcusem şi imediat m-am pus pe căutat povestea aia cu Turnul Întunecat. Aproape că-mi venea să mă las păgubaş când am găsit ce căutam în cel mai îndepărtat colţ al garajului, sub o cutie în care se aflau nişte cataloage mai vechi ale lui Tab. Multă umezeală acolo şi de-aia paginile cam miros a mucegai, dar manuscrisul este perfect lizibil. L-am recitit, şi după aia m-am aşezat la birou şi am adăugat un paragraf la capitolul Halta (unde pistolarul se întâlneşte cu băiatul Jake). Mi s-a părut nostim să bag acolo şi o pompă de apă care să funcţioneze pe bază de cilindru nuclear, ceea ce am şi făcut fără întârziere. De obicei, reluarea unei poveşti mai vechi e la fel de apetisantă ca un sandvici făcut cu pâine mucegăită, însă acum totul mi se părea absolut normal… ca şi cum tocmai ce m-aş fi încălţat cu un pantof vechi şi comod.

Dar, în fond, despre ce anume era vorba în povestea asta?

Nu-mi aduc aminte decât că ideea mi-a venit cu foarte, foarte mult timp în urmă. Într-o seară, întorcându-mă cu maşina de la neamuri, cu nevasta şi copiii moţăind alături, mi-am adus aminte de întâmplarea de demult când am fugit cu David din casa mătuşii Ethelyn. Cred că aveam în cap să ne întoarcem în Connecticut. Bineînţeles că mai-marii (oamenii mari) ne-au prins şi ne-au pus să tăiem lemne în şopron. Unchiul Oren îi zicea „muncă în folosul familiei”. Am senzaţia că acolo mi s-a întâmplat ceva înspăimântător, dar al dracului să fiu dacă-mi aduc aminte ce anume; nu mai ştiu decât că era

ceva sângeros. Şi mi-am imaginat un erou, un pistolar magic, care să mă apere. Mai era şi ceva legat de magnetism, sau de ceva ce eu numeam Grinzi de Forţă. Sunt aproape sigur că asta a fost geneza poveştii mele, numai că totul mi se pare foarte neclar acum. Dar, hai să fim serioşi, cine îşi mai aduce aminte de baubaul copilăriei? Cine ar vrea să-şi mai aducă aminte de el?

În rest, nu mare lucru. Joe şi Naomi s-au ocupat de Terenul de Joacă, iar Tabby şi-a definitivat planurile pentru călătoria în Anglia. Măi, nenică, povestea aia cu pistolarul chiar nu-mi iese din cap!

Vă zic eu ce-i lipseşte bătrânului Roland: prietenia!

19 iulie 1977

În seara asta m-am dus cu motocicleta la cinematograful în aer liber să văd Războiul Stelelor şi jur că a fost ultima oară când m-am urcat pe motor până nu se mai răcoreşte vremea. Am înghiţit o tonă de insecte. Asta zic şi eu hrană sănătoasă, numai proteină pură!

Mă tot gândesc la Roland, pistolarul meu inspirat din poemul lui Robert Browning (fireşte că-mi scot pălăria, în stil Hatlo[{41}], şi în faţa lui Sergio Leone). Nu încape îndoială că manuscrisul cu pricina este un roman – sau o parte a unui roman –, dar mă gândesc că toate capitolele pot fi de sine stătătoare. Sau aproape. Mă întreb dacă aş reuşi să le vând vreuneia din revistele care publică povestiri fantasy. Poate chiar revistei Fantasy and Science Fiction – Sfântul Graal al acestui gen literar.

Probabil că-i o idee proastă.

Mare lucru n-am mai făcut, doar m-am uitat la meciul de baseball profesionist (NL 7, AL 5). M-am cam făcut muci înainte de final. Tabby deloc încântată…

9 august 1978

Kirby McCauley a reuşit să vândă primul capitol din Turnul Întunecat, povestea aia veche a mea, revistei Fantasy and Science Fiction! Măi, omule, parcă nici nu-mi vine să cred! E

atât de tare! Kirby crede că Ed Ferman (redactorul-şef de acolo) va publica toate capitolele pe care le-am scris din TÎ. Primului i-a dat titlul „Pistolarul” („Omul în negru fugea în deşert şi pistolarul se ţinea după el” etc, etc. şi la-la-la şi lu-lu-lu şi poc-poc-poc).

Deloc rău pentru o poveste veche ce, până acum un an, putrezea liniştită într-un cotlon umed al garajului. Ferman i-a zis lui Kirby că Roland „dă impresia de autentic”, ceea ce nu se poate spune despre multe alte scrieri fantasy, şi a vrut să ştie dacă mai sunt şi alte aventuri. Sunt convins că mai sunt (sau au fost, sau vor fi – ce timp verbal trebuie folosit atunci când vorbeşti despre poveşti nescrise încă?), dar habar nu am despre ce anume vor fi aventurile acestea. Nu ştiu decât că John „Jake” Chambers va trebui să se întoarcă.

Zi nasoală lângă lac: ploaie, zăduf. Fără Teren de Joacă astăzi. Seara l-am chemat pe Andy Fulcher să aibă grijă de cei mari, câtă vreme Tabby & cu mine & cu Owen ne-am dus la cinematograful în aer liber din Bridgton. Lui Tabby filmul i s-a părut de tot căcatul (De cealaltă parte a miezului nopţii… a avut premiera anul trecut), însă nu mi-a cerut să o duc acasă. Cât despre mine, am fost mai tot timpul cu mintea la afurisitul ăla de Roland. De data aceasta mi-am pus problema iubirii lui pierdute. „Susan, adorabila fată de la fereastră.”

Dar, rogu-vă, cine să fie ea?

9 septembrie 1978

Tocmai ce am primit exemplarul meu din ediţia de octombrie a revistei în care s-a publicat „Pistolarul”. Arată tare bine, tre' să recunosc.

Azi m-a sunat Burt Hatlen. Încearcă să mă convingă să predau literatura la Universitatea statului Maine pe perioadă de un an. Numai Burt poate să fie atât de îndrăzneţ încât să-şi închipuie un diletant ca mine într-o slujbă ca aia. Deşi ideea e destul de interesantă, ce să zic.

29 octombrie 1979

Futu-i, iar sunt beat. Abia mai reuşesc să văd foaia de

hârtie, dar tot mă încăpăţânez să scriu ceva înainte să mă prăbuşesc în pat. Azi am primit o scrisoare de la Ed Ferman, de la F&SF. Vrea ca al doilea capitol din Turnul Întunecat – cel în care Roland se întâlneşte cu puştiul – să poarte titlul „Halta”. Pe bune vă zic că vrea să-mi publice toată seria de povestiri, fapt ce mă încântă.

Îmi doresc doar să fi scris mai multe. Până una-alta, tre' să mă gândesc la Apocalipsa – şi, fireşte, la Zona moartă.

În momentul de faţă nu mă mai gândesc la asta. Nu-mi place în Orrington – în primul şi în primul rând, nu-mi place că locuim pe o stradă cu circulaţie atât de intensă. Mai-mai să-l calce azi pe Owen unul din camioanele alea mari, Cianbro. M-am speriat de moarte. Dar mi-a venit şi o idee de roman, despre micuţul şi straniul cimitir de animăluţe din spatele casei noastre. Semnul zice CIMITIRUL ANIMALELOR, nu că pare predestinat? E şi nostim, e şi sinistru. Cam ca Povestiri din criptă.

19 iunie 1980

Tocmai ce m-am conversat la telefon cu Kirby McCauley. Pe el tocmai ce-l sunase Donald Grant, care publică o mulţime de scrieri fantasy la propria-i editură (lui Kirby îi place să glumească spunând că Don Grant este „cel care i-a dat proasta reputaţie lui Robert E. Howard{42}„). Oricum, Don îşi doreşte să-mi publice poveştile cu pistolarul, sub titlul original, Turnul Întunecat (cu subtitlul Pistolarul). Nu că-i tare? Îmi oferă propria mea „ediţie de lux”. O să scoată 10 000 de exemplare, plus încă 500 semnate şi numerotate. I-am zis lui Kirby să-i dea bătaie şi să semneze contractul.

Drept care am sărbătorit încheierea carierei mele în învăţământ şi m-am făcut pulbere. Am recitit manuscrisul de la Cimitirul animalelor. Doamne, Dumnezeule, da' înspăimântător mai e! Cred că cititorii m-ar linşa dacă-l voi publica vreodată. Şi uite o carte ce nu va vedea niciodată lumina zilei…

27 iulie 1983

Revista Publishers Weekly a publicat recenzia ultimului roman al lui Richard Bachman… şi iar m-am făcut mangă, puiuţ. Au insinuat acolo c-ar fi plictisitor, şi exact plictisitor nu e, amice. Mă rog, gândul la recenzia asta m-a ajutat să-mi mişc fizicul până în Windham să iau două butoiaşe cu bere. De la raionul de Băuturi cu Reducere. Şi m-am apucat iar de fumat, aşa că dă-mă în judecată. Am să mă las în ziua când voi împlini 40 de ani, pe cuvânt de onoare.

A, şi Cimitirul animalelor o să apară exact de azi în două luni. Şi în ziua aceea cariera mea de scriitor se va sfârşi pe bune (glumesc… cel puţin, aşa sper eu acum). După ce m-am gândit puţin, am adăugat şi Turnul Întunecat pe lista cu cărţile mele de la începutul volumului. În fond, de ce nu? Da, ştiu că s-au vândut absolut toate exemplarele – n-au fost decât 10 000, pentru numele lui Dumnezeu –, însă a fost o carte adevărată, de care eu sunt foarte mândru. Nu cred că mă voi mai întoarce vreodată la povestea bătrânului Roland, Cavalerul Rătăcitor cu Pistoale la Brâu, dar, da, sunt mândru de cartea asta.

Bine că mi-am adus aminte să mă duc după bere.

21 februarie 1984

Ia fii atent aici, am primit azi un telefon absolut incredibil de la Sam Vaughn, de la editura Doubleday (mai ştii? el mi-a redactat Cimitirul anim.). Ştiam că există câţiva fani de-ai mei care vor să citească Turnul Întunecat şi sunt oficaţi că n-au de unde să mai facă rost de el, pentru că am primit câteva scrisori în acest sens. Dar Sam zice că la editură s-au primit peste TREI MII!! de scrisori. Şi de ce, ai să mă-ntrebi? Pentru că am fost atât de bou încât am trecut Turnul Întunecat pe lista cărţilor „de acelaşi autor” din Cimitirul animalelor. Mi se pare că şi Sam e niţeluş cam supărat pe mine şi cam are dreptate. Zice că atunci când anunţi o carte pe care cititorii o vor, dar n-o pot avea, e cam ca atunci când ai întărâta un câine flămând fluturându-i pe la bot o bucată de carne, zicându-i „Nu, nu, nu ţi-o dau, ha, ha, ha”. Pe de altă parte, Doamne & Omule Iisus, oamenii sunt atât de al dracu' de

răzgâiaţi! Pur şi simplu au senzaţia că, dacă există oriunde în lume vreo carte pe care ei şi-o doresc, atunci sunt absolut îndreptăţiţi s-o şi capete. Chestie ce i-ar surprinde pe cei din Evul Mediu, care poate că au auzit că există cărţi,dar n-au văzut niciodată una; hârtia era extrem de scumpă în vremurile alea (idee bună pentru următorul roman Pistolarul/Turnul Întunecat, dacă îl voi scrie vreodată), iar cărţile erau nişte comori pe care le apărai cu preţul vieţii, îmi place că-mi pot câştiga existenţa scriind, dar ăla care zice că munca asta n-are şi o latură întunecată mănâncă căcat. Într-o bună zi am să scriu un roman despre un anticar obsedat! (Glumesc.)

În altă ordine de idei, azi a fost ziua de naştere a lui Owen. A împlinit şapte ani! Vârsta raţiunii! Mai că nu-mi vine să cred că mezinul are şapte ani, iar fata treisprezece – o domnişoară foarte drăguţă.

14 august 1984 (New York)

Tocmai ce am avut o discuţie cu Elaine Koster, de la NAL{43} şi cu Kirby, dragul meu agent. Amândoi m-au bârâit la cap să aprob publicarea Pistolarului în ediţie broşată, dar am refuzat. O voi face, poate, cândva, dar nu voi permite ca cititorii mei să ţină în mână o carte pe care eu o simt neterminată decât dacă/sau când mă voi reapuca să lucrez la ea.

Ceea ce probabil că nu se va întâmpla niciodată. Între timp, mi-a venit o idee pentru un roman lung despre un clovn care să fie cel mai înspăimântător monstru din lume. Nu-i o idee rea; clovnii sunt într-adevăr înfricoşători. Pentru mine, cel puţin. (Clovnii & găinile, dacă vă puteţi închipui una ca asta.)

18 noiembrie 1984

Azi-noapte am avut un vis care cred că va face o breşă în criza mea de inspiraţie la Oraşul bântuit. Cum ar fi să existe un soi de Grindă care să susţină Pământul (sau chiar mai multe Pământuri)? Şi generatorul Grinzii să fie aşezat pe carapacea unei broaşte-ţestoase? Partea asta ar putea fi punctul culminant al cărţii. Ştiu că-i o nebunie, dar sunt

convins că am citit pe undeva că în mitologia hindusă se vorbeşte despre o ţestoasă uriaşă care ne poartă pe toţi pe carapace şi că ţestoasa asta ar fi în slujba lui Gan, forţa creatoare supremă, îmi aduc aminte şi de o anecdotă în care o cucoană îi zice unui om de ştiinţă celebru: „Chestia asta cu evoluţia e ridicolă. Toată lumea ştie că universul se sprijină pe o ţestoasă." La care omul de ştiinţă (mi-aş dori să-mi amintesc şi numele lui, dar nu sunt în stare) îi răspunde: „Se prea poate, doamnă, dar pe ce se sprijină ţestoasa?" Şi cucoana râde a bătaie de joc: „Nu mă păcăleşti tu pe mine! Ţestoasa se sprijină pe altă ţestoasă, şi tot aşa până jos."

Ha! De asta ce mai ziceţi, voi, oameni de ştiinţă cu scaun la cap?

Mă rog, şi eu ţin pe noptieră un blocnotes pe care să-mi notez visele sau elemente din ele fără să fiu completamente treaz. Uite ce am scris azi-dimineaţă: Aminteşte-ţi Ţestoasa! Şi încă ceva: Vezi ŢESTOASA cât e de mare! Poartă lumea toată în spinare. Gândeşte-ncet şi totuşi blând; în mintea ei noi stăm oricând. Recunosc, nu-i cine ştie ce, dar nu-i deloc rău pentru cineva doar pe un sfert treaz!

Tabby mă cicăleşte pentru că iarăşi beau prea mult. Cred că are dreptate, dar…

10 iunie 1986 (Lovell/aleea Carapacea Ţestoasei)

Ce mult mă bucur că am cumpărat casa asta! La început m-a speriat preţul, însă niciodată nu am scris mai bine decât scriu aici. Şi – foarte adevărat, dar şi foarte înfiorător – am sentimentul că îmi doresc să reiau Turnul Întunecat. În adâncul inimii am crezut că asta nu se va întâmpla niciodată, dar aseară, când m-am dus la supermarket după bere, l-am auzit în minte pe Roland: „Sunt multe lumi şi multe poveşti; timp nu prea mai este."

Şi uite aşa s-a făcut că am întors maşina şi m-am înapoiat acasă. Nici nu mai ţin minte ultima seară fără strop de băutură, însă aceasta a făcut parte din specia aia pe cale de dispariţie. Ironia a făcut să mă simt varză tocmai pentru că nu mă făcusem varză. Vrednic de plâns, nu?

13 iunie 1986

M-am trezit în miez de noapte, mahmur şi simţind nevoia să mă uşurez. Pe când stăteam deasupra toaletei, parcă l-am văzut pe Roland de Gilead. Îmi zicea să încep cu homaroşeniile. Aşa voi face.

Ştiu exact ce sunt alea.

15 iunie 1986

Azi am început lucrul la noua carte. Parcă nici nu-mi vine să cred că scriu din nou despre individul ăla deşirat, slab şi urât, dar, încă de la prima pagină, am avut senzaţia că fac ceea ce trebuie. La naiba, încă de la primul cuvânt. Am hotărât că va avea aproximativ structura basmelor clasice: Roland merge pe ţărmul Mării Vestului, simţindu-se tot mai rău & mai rău, şi dă de câteva uşi spre lumea noastră. Prin fiecare dintre acestea va aduce câte un nou personaj. Primul va fi un tânăr dependent de droguri, pe nume Eddie Dean…

16 iulie 1986

Nu-mi vine să cred. Adică, ar trebui să cred, pentru că am manuscrisul chiar în faţa mea, dar tot nu pot. Am scris !!300!! de PAGINI într-o singură lună, iar exemplarul e atât de curat, că-mi ia ochii. Niciodată nu m-am gândit că aş face parte din categoria acelor scriitori care îşi asumă în totalitate meritele pentru opera lor, care pretind că ei singuri au gândit fiecare acţiune, fiecare mutare, dar tot niciodată până acum nu mi s-a întâmplat să lucrez la o carte care pur şi simplu să curgă din mine. Mi-a pus stăpânire pe viaţă încă din Prima Zi. Şi să-ţi mai spun ceva: toate celelalte cărţi de până acum (în mod deosebit Oraşul bântuit) mi se par doar nişte „antrenamente” în vederea acestei poveşti. Cu siguranţă că niciodată-niciodată-niciodată n-am reluat o carte lăsată de izbelişte vreme de cincisprezece ani! Mă rog, fireşte că am rafistolat puţin capitolele publicate de Ed Ferman în revista F&SF şi puţin mai mult atunci când Don Grant a publicat Pistolarul, dar niciodată n-am făcut ceea ce fac acum. Ba chiar am vise

legate de cartea asta. Sunt zile când îmi doresc să mă pot lăsa de băut, dar fii atent la chestia asta: parcă mi-e frică s-o fac. Ştiu că inspiraţia nu vine din sticlă, dar este ceva…

Mi-e frică, bine? Simt că este ceva – Ceva – ce nu vrea ca eu să termin povestea. Ce nu a vrut nici măcar s-o încep. Ştiu că pare o nebunie („Ca o temă dintr-un roman al lui Stephen King", ha, ha, ha), dar, totodată, mi se pare şi foarte real. Probabil că-i bine că nimeni nu-mi va citi vreodată jurnalul; că m-ar închide la glumeţi, mai mult ca sigur. Diliu de vânzare!

Cred că am să-i pun titlul Alegerea celor trei.

19 septembrie 1986

Gata. Am terminat Alegerea celor trei. M-am îmbătat ca să sărbătoresc. M-am şi drogat. Ce urmează? Păi, Oraşul bântuit va apărea cam peste o lună, iar peste două zile am să fac treizeci şi nouă de ani. Nici nu-mi vine să cred. Mi se pare că nu mai de mult de săptămâna trecută locuiam în Bridgton, iar copiii erau nişte bebeluşi.

Futu-i. Mă opresc acum. Scriitorul a început să se smiorcăie.

19 iunie 1987

Azi am primit de la Donald Grant exemplarul de autor din Alegerea. Arată foarte bine. Şi m-am decis să-i las pe cei de la NAL să scoată în ediţie broşată ambele volume din Turnul Întunecat – să le ofere cititorilor ce-şi doresc. La dracu', de ce nu?

Evident că am sărbătorit făcându-mă criţă… dar, în zilele noastre, cui îi trebuie scuze?

Este o carte bună, dar în multe privinţe am sentimentul că nu eu am scris-o, şi că doar a ieşit din mine, precum cordonul ombilical al unui nou-născut. Ce încerc eu să spun aici este că „vântul când bate ea se dă huţa" şi uneori mi se pare că absolut nimic din ce e scris acolo nu-mi aparţine, că eu nu sunt nimic altceva decât secretarul tembel al lui Roland de Gilead. Ştiu că-i o tâmpenie să gândesc aşa, dar o parte din

mine chiar crede asta. Sau poate că şi Roland are un şef. Să fie *ka*?

Am tendinţa să mă deprim când îmi contemplu viaţa: băutura, drogurile, ţigările. Parcă încerc să mă omor. Sau e altceva care încearcă…

19 octombrie 1987

În seara asta sunt în Lovell, în casa noastră de pe aleea Carapacea Ţestoasei. Am venit aici ca să meditez la felul în care am ales să-mi trăiesc viaţa. Ceva trebuie să se schimbe, frate, ori am s-o iau pe scurtătură şi am să-mi trag un glonţ în cap.

Ceva trebuie să se schimbe.

Urmează un articol din ziarul Mountain Ear *din North Conway (NH), lipit pe o pagină din jurnalul scriitorului, având alături notată data de 12 aprilie 1988:*

SOCIOLOG LOCAL PUNE CAPĂT ZVONURILOR DESPRE „VIZITATORI”

de LOGAN MERRILL

De cel puţin 10 ani, ţinutul Munţilor Albi răsună de poveşti despre „Vizitatori”, creaturi ce pot fi extratereștri, călători în timp sau chiar „fiinţe dintr-o altă dimensiune”. În cadrul unei prelegeri animate, ce a avut loc aseară la Biblioteca Publică din North Conway, sociologul din localitate, Henry K. Verdon, autor al lucrării Grupurile primare şi apariţia miturilor, s-a servit de fenomenul „Vizitatorilor” pentru a ilustra modul în care sunt create şi cum se dezvoltă miturile. El a spus că zvonurile despre „Vizitatori” au fost iniţial răspândite de adolescenţii din localităţile de la graniţa statelor Maine şi New Hampshire. A enunţat şi ipoteza conform căreia observarea unor străini care au trecut în mod clandestin graniţa cu Canada, ajungând apoi în statele din regiunea New England, ar fi putut juca un rol în întreţinerea acestui mit, atât de răspândit astăzi. „Cred că ştim cu toţii”, a spus profesorul Verdon, „că nu există nici Moş Crăciun, nici Zâna Măseluţă

şi nici Vizitatori. Totuşi poveştile acestea…
(continuarea în pag. 8)

Restul articolului lipseşte. De asemenea, nu există nici-o explicaţie pentru care King l-a introdus în jurnalul său.

19 iunie 1989

Acum m-am întors de la „aniversarea” unui an de când sunt în Programul Alcoholix{44} Anonim. Un an întreg fără droguri şi fără pileală! Nu pot să cred! N-am niciun regret; faptul că am renunţat complet la ele precis mi-a salvat viaţa (probabil şi căsătoria), însă îmi doresc doar să nu-mi fi fost atât de greu să scriu după ce m-am lăsat. Participanţii la „Program” îmi zic să nu intru în panică, deoarece îmi va reveni inspiraţia, dar mai este o voce (pe care eu o consider a fi Vocea Ţestoasei) care mă îndeamnă să-i dau zor, pentru că nu mai e vreme şi trebuie să-mi pregătesc armele. Pentru ce să mi le pregătesc? Pentru Turnul Întunecat, fireşte, şi nu doar din cauza scrisorilor care vin, şi tot vin, de la cei care au citit Alegerea celor trei şi vor acum să ştie ce urmează să se întâmple. Ceva din mine vrea să reînceapă lucrul la povestea asta, dar al naibii să fiu dacă ştiu cum.

12 iulie 1989

Am descoperit nişte comori nepreţuite pe rafturile anticariatelor din Lovell. Ştii ce-am găsit de dimineaţă, când îmi căutam ceva de citit? Romanul Shardik de Richard Adams. Nu povestea cu iepurii, ci cea despre uriaşul urs mitologic. Cred că am să-l recitesc.

Şi tot nu scriu nimic interesant…

21 septembrie 1989

Ce urmează este cam aiurea, aşa că ai face bine să te pregăteşti.

Pe la 10 dimineaţa, în vreme ce scriam (în vreme ce mă holbam în ecranul calculatorului visând la cât de bine ar fi să am cel puţin un butoiaş cu bere rece ca gheaţa), am auzit

soneria de la uşă. Am deschis şi m-am pomenit în faţă cu un tip de la florăria „Casa Florilor” din Bangor, cu doisprezece trandafiri în braţe. Nu pentru Tab, ci pentru mine. Pe cartonaş scria „La mulţi ani!” din partea familiei Mansfield – Dave, Sandy şi Megan.

Îmi ieşise complet din minte: astăzi împlinesc Patruzeci şi Doi de ani. Aşa, şi am scos un trandafir din buchet şi parcă m-am pierdut în el. Ştiu foarte bine cum sună chestia asta, credemă că ştiu, dar chiar senzaţia asta am avut-o. Mi s-a părut că aud un susur dulce, şi m-am prăvălit & m-am tot prăvălit, urmând conturul petalelor lui, parcă m-am şi udat cu stropii de rouă de pe ele, mari ca nişte iazuri pentru simţurile mele. Şi în tot acest timp, susurul acela a devenit tot mai puternic & tot mai melodios, iar trandafirul a devenit… a devenit şi mai trandafiriu. Şi m-am dus cu gândul la Jake, personajul din primul roman despre Turnul Întunecat, şi la Eddie Dean, şi la un anticariat. Mi-amintesc chiar şi numele acestuia: Restaurantul Spiritual al Manhattanului.

Şi atunci, buum! O mână pe umărul meu. Mă întorc şi-o văd pe Tabby. Voia să ştie cine mi-a trimis trandafirii. Şi mai voia să ştie şi dacă am aţipit. Am zis că nu, dar mi se pare că exact asta am făcut, am adormit chiar acolo, la masa din bucătărie.

Ştii cum a fost? Ca în scena aia din capitolul Halta din Pistolarul, când Roland îl hipnotizează pe Jake legănând un glonţ în faţa ochilor lui. Eu, unul, ştiu că sunt imun la hipnoză. În copilărie a vrut unul să mă hipnotizeze la Iarmarocul din Topsham, dar n-a reuşit. Din câte îmi aduc aminte, fratele meu, Dave, a fost teribil de dezamăgit. Voia să mă audă cum cotcodăcesc ca o găină.

Cu toate acestea, mă gândesc să mă reapuc de Turnul Întunecat. Nu ştiu însă dacă sunt pregătit pentru ceva atât de complex – să zicem că sunt cam sceptic, după nereuşitele din ultimii doi ani –, dar vreau să încerc. Aud cum mă cheamă toţi oamenii aceia imaginari. Şi, cine ştie? Poate se va găsi un loc în cartea cea nouă şi pentru un urs uriaş, asemănător cu Shardik din romanul lui Richard Adams!

7 octombrie 1989

Astăzi am început noua carte din Turnul Întunecat şi – la fel cum s-a întâmplat şi cu Alegerea celor trei – am terminat prima şedinţă de scris întrebându-mă de ce, pentru Dumnezeu, am aşteptat atâta timp. Când sunt împreună cu Roland, Eddie şi Susannah mă simt ca şi cum aş bea o gură de apă proaspătă. Sau ca şi cum mi-aş revedea nişte prieteni dragi după o despărţire îndelungată. Şi, iarăşi, am sentimentul că nu eu sunt cel care spune povestea, ci sunt doar un soi de intermediar. Şi să-ţi mai spun ceva: nu mă deranjează câtuşi de puţin. De dimineaţă am stat la calculator patru ore şi nu m-am gândit nici măcar o dată la băutură sau la vreun drog halucinogen. Cred că titlul acestei cărţi va fi Pustietatea.

9 octombrie 1989

Nu, nu Pustietatea, ci Ţinuturile pustii. 2 cuvinte, ca în poemul lui T.S. Eliot (de fapt, cred că poemul lui se numeşte „Ţinutul pustiu”, la singular).

19 ianuarie 1990

În noaptea asta am terminat Ţinuturile pustii după o şedinţă de scris maraton de 5 ore. Cititorilor n-o să le placă finalul, căci nu vor afla cine a câştigat concursul de ghicitori. Până şi eu cred că povestea ar fi trebuit să fie mai lungă, dar n-am ce-i face. Am auzit o voce (ca întotdeauna mi s-a părut că este vocea lui Roland) spunându-mi: „Pentru moment ai terminat – închide cartea, mânuitor al cuvintelor.”

Lăsând la o parte finalul deschis, povestea mi se pare una bună, dar, ca mai mereu, nu mi se pare că ar semăna cu nici una din celelalte cărţi ale mele. Manuscrisul este gros ca o cărămidă, are mai mult de 800 de pagini, şi am realizat respectiva cărămidă în numai trei luni şi puţin.

In-cre-di-bil.

Şi iarăşi aproape că nici n-a fost nevoie de corecturi sau reluări. Sigur, există câteva inadvertenţe, dar, dacă mă gândesc la lungimea cărţii, nu-mi vine să cred cât de puţine

sunt acestea. La fel cum nu-mi vine să cred cum, de fiecare dată când am nevoie de ceva care să mă inspire, îmi cade în mână exact cartea potrivită. Aşa cum s-a întâmplat cu Quincunx, romanul lui Charles Palliser, cu tot jargonul acela minunat de secol al şaptesprezecelea: „Înțelesu-m-ai?" şi „Adevăr grăieşti" şi „prostovan". Cuvintele astea sunt mai mult decât potrivite pentru Gasher (cel puţin mie aşa mi se pare). Şi cât de tare a fost revenirea lui Jake în poveste!

Singurul lucru care mă cam îngrijorează este ce anume se va întâmpla cu Susannah Dean (care mai înainte fusese Detta/Odetta). E însărcinată şi mă tem de cine sau ce ar putea să fie tatăl copilului ei. Vreun demon? Nu cred, nu tocmai. Poate că nu voi fi nevoit să mă ocup de problema asta decât peste vreo două cărţi. Însă, oricum ar sta lucrurile, experienţa mea de scriitor m-a învăţat că, într-o carte lungă, dacă o femeie rămâne însărcinată şi nimeni nu ştie cine este tatăl, povestea va fi cu siguranţă sortită eşecului. Habar n-am din ce cauză se întâmplă asta, dar sarcina unei femei ca element al intrigii este tare naşpa!

Mă rog, vom vedea ce va mai fi, poate nici nu contează. Deocamdată m-am cam plictisit de Roland şi de *ka-tet*-ul lui. Cred că va trece mult până mă voi întoarce la ei, deşi fanii vor rămâne fără glas de cât vor urla din cauza finalului deschis. Ţine minte ce-ţi spun.

Cu toate acestea, mă bucur c-am scris-o. Şi mie finalul mi se pare cel mai potrivit. În multe privinţe am sentimentul că Ţinuturile pustii reprezintă punctul culminant al vieţii mele de scriitor.

Mi se pare că-i o carte chiar mai bună decât Apocalipsa.

27 noiembrie 1991

Mai ţii minte când am zis că voi fi criticat pentru finalul de la Ţinuturile pustii? Ia de citeşte asta!

Scrisoare din partea lui John T. Spier, din localitatea Lawrence, Kansas:

16 noiembrie '91

Dragă domnule King,

Sau să las la o parte politeţurile şi să zic direct: „Dragă nesimţitule”?

Nu-mi vine să cred că am dat o grămadă de bani pe romanul tău Ţinuturile pustii din seria PISTOLARUL, apărută la Donald Grant, şi uite ce am primit în schimb. Măcar titlul e bun, pentru că am dat banii pe PUSTIURI.

Nu mă înţelege greşit, mie povestea mi se pare bună, super, chiar, dar cum de ţi-a venit să-i „lipeşti” un final ca ăsta? De fapt, nici măcar nu e un final. Mi-a dat senzaţia că te-ai plictisit şi ţi-ai zis: „Ce pana mea, nu tre' să-mi storc creierii să scriu un final, tembelii ăia care-mi cumpără cărţile pun botul la orice.”

Am vrut s-o expediez înapoi, dar m-am răzgândit şi am păstrat-o pentru că-mi plac ilustraţiile (în special cele cu Ete). Dar povestea a fost o ţeapă.

Ştii cum îl cheamă pe ăla de dă ŢEPE, domnu' King? B-U-L-A-N-G-I-U, aşa îl cheamă.

Cu sinceritate, al tău critic,

John T. Spier
Lawrence, Kansas

23 martie 1992

Din multe puncte de vedere scrisoarea asta m-a făcut să mă simt şi mai rău.

Scrisoare din partea doamnei Coretta Vele, din Stowe, Vermont:

6 martie 1992

Dragă Stephen Ring,

Nu ştiu dacă scrisoarea mea va ajunge la tine, dar sper din suflet să o primeşti. Am citit majoritatea cărţilor tale şi mi-au plăcut toate. Sunt o „bunicuţă” de 76 de ani din Vermont, stat înrudit cu al tău, şi cel mai mult şi mai mult mi-au plăcut cărţile tale din seria Turnul Întunecat. Acum, să trec la subiect. Luna trecută am fost la un control oncologic la spitalul Mass General, şi doctorii mi-au spus

că tumoarea pe care o am la creier pare a fi malignă (la început îmi ziseseră „Nu-ţi face griji, Coretta, e benignă"). Ştiu că vei face ce trebuie să faci, domnule King, şi îţi vei „asculta muza", dar doctorii mi-au zis că doar printr-o minune voi mai apuca ziua de 4 iulie de anul acesta. Presupun că am citit ultima mea carte din povestea Turnului Întunecat. Aşa că mă întreb dacă nu cumva poţi să-mi spui cum se termină toată povestea, sau, măcar, dacă Roland şi „Ka-Tet-ul" lui vor reuşi să ajungă la Turnul Întunecat. Şi dacă da, ce anume vor găsi ei acolo? Îţi promit să nu suflu nici-o şoaptă, şi vei aduce astfel o ultimă bucurie unei femei pe moarte.

Cu drag,
Coretta Vele
Stowe, Vt.

Mă simt ca un căcat când mă gândesc cum n-am avut nici-o apăsare despre finalul romanului Ţinuturile pustii. E musai să-i răspund Corettei Vele, dar nu ştiu cum. Oare aş putea s-o conving că nici eu nu ştiu mai multe despre sfârşitul poveştii lui Roland? Mă îndoiesc, şi totuşi „acesta este adevărul", cum zice Jake în lucrarea lui de sfârşit de an. Cât despre ce anume se află în blestematul ăla de Turn… până şi Ete ar putea şti mai multe decât mine! Nici n-am avut habar că se înalţă în mijlocul unui câmp cu trandafiri până când cuvintele nu mi-au ieşit din vârful degetelor şi mi s-au arătat pe ecranul noului meu computer Macintosh! M-ar crede Coretta? Ce-ar zice dacă i-aş spune: „Uite ce e, Cory, vântul când bate, povestea apare. Şi după aia nu mai bate, şi tot ce pot face este să aştept, la fel ca tine."

Oamenii cred că eu sunt şeful, absolut toţi cred asta, de la cel mai deştept dintre critici, până la cel mai retardat dintre cititori. Asta-i ironia. Pentru că nu sunt.

22 septembrie 1992

S-a epuizat tot tirajul editurii Grant din Ţinuturile pustii, iar exemplarele broşate se vând şi ele foarte bine. Ar trebui să fiu mulţumit, şi chiar sunt, însă primesc în continuare tone de

scrisori despre finalul în coadă de peşte. Vin de la trei tipuri de cititori: cei ofticaţi, cei care vor să ştie când apare următoarea carte din serie, şi cei ofticaţi care vor să afle când apare următoarea carte din serie.

Dar m-am împotmolit. Vântul acela nu mai bate. Deocamdată.

Între timp, mi-a venit o idee de roman despre o femeie care cumpără un tablou de la amanet şi apoi intră în el. Cât de tare ar fi să intre în Lumea de Mijloc şi să-l întâlnească pe Roland!

9 iulie 1994

De când m-am lăsat de băut nu mă mai cert atât de des cu Tabby, dar azi mi-a făcut o scenă de toată frumuseţea. Stăm în casa noastră din Lovell şi, pe când mă pregăteam să ies la obişnuita mea plimbare de dimineaţă, mi-a vârât sub nas un articol din ziarul Lewiston Sun. Că cică un nene din Stoneham, Charles „Chip" McCausland, a fost călcat de o maşină pe Route 7, iar şoferul a fugit de la locul accidentului. Bineînţeles că şi eu mă plimb pe Route 7, şi de aici toată tevatura. Tabby a încercat să mă convingă pe mine să nu ies de pe aleea Carapacea Ţestoasei; eu am încercat s-o conving pe ea că am tot dreptul din lume să mă plimb pe Route 7 (pe bune, nu merg decât vreo opt sute de metri pe carosabil) şi de acolo situaţia a degenerat. În cele din urmă m-a rugat măcar să nu mai merg pe Slab City Hill, unde vizibilitatea e proastă şi n-ai unde să te fereşti dacă se întâmplă ca vreo maşină să iasă de pe drum pe acostament. I-am zis că am să mă gândesc (dacă ne mai lungeam, aveam să ies din casă abia pe la prânz), însă pe cuvânt că n-am de gând să-mi trăiesc viaţa cu teamă. Plus că mi se pare că amărâtul ăla din Stoneham a făcut ca probabilitatea de a avea un accident să ajungă cam la una la un milion. I-am zis lui Tabby, iar ea mi-a răspuns: „Probabilitatea ca tu să devii un scriitor de succes era încă şi mai redusă. Tu singur ai spus-o." La asta n-am mai avut replică.

19 iunie 1995 (Bangor)

Tabby şi cu mine ne-am întors de la festivitatea ţinută în Aula din Bangor, în cadrul căreia cel mai tânăr dintre puiuţii noştri (împreună cu vreo patru sute de colegi) şi-a luat diploma de absolvire. Şi liceul, şi echipa de fotbal sunt acum de domeniul trecutului. Din toamnă se va duce la facultate, iar Tab şi cu mine vom fi nevoiţi să facem faţă bine cunoscutului sindrom al Cuibului Gol. Toată lumea zice că viaţa trece într-o clipită şi tu răspunzi mda, mda, mda… şi după aia îţi dai seama că aşa este.

La naiba, ce trist sunt.

Mă simt fără rost. La ce bună toată zbaterea asta? (Despre ce e vorba, Alfie{45}?, ha-ha-ha) Cum adică, nimic altceva decât o luptă continuă din leagăn până-n mormânt? Până în „poiana de la capătul cărării”? Iisuse, sinistru mai e.

După-amiază vom porni spre casa noastră de pe aleea Carapacea Ţestoasei din Lovell – Owen zice că va veni şi el, peste o zi sau două. Tabby ştie că vreau să scriu pe malul lacului. Mă sperie intuiţia de care dă dovadă. Când ne întorceam de la festivitatea de absolvire, m-a întrebat dacă bate din nou vântul.

De fapt, chiar bate; de fapt e o vijelie. Mor de nerăbdare să mă apuc de următoarea carte din seria TÎ. A venit vremea să aflu ce se întâmplă în concursul de ghicitori (ştiu de câteva luni că Eddie îi va spulbera mintea computerizată a lui Blaine cu „întrebări prosteşti” – ghicitori, adică), însă nu cred că acesta va fi subiectul principal. Vreau să scriu despre Susan, marea dragoste a lui Roland, şi vreau să le amplasez idila în stil western într-un loc din Lumea de Mijloc, numit Mejis (adică Mexic).

Deci a venit vremea să urc pe cal şi să pornesc iarăşi la drum alături de Hoarda Sălbatică.

Toţi copiii se simt bine, deşi Naomi a avut un soi de reacţie alergică, probabil la fructele de mare…

19 iulie 1995 (Lovell/aleea Carapacea Ţestoasei)

La fel cum s-a întâmplat şi în cazul incursiunilor mele anterioare în Lumea de Mijloc, mă simt ca şi cum aş fi

petrecut o lună în cosmos. Ameţit bine cu gaz ilariant. Mi-am închipuit că îmi va fi mai greu să scriu cartea asta, mult mai greu, însă din nou totul a fost la fel de firesc ca atunci când te încalţi cu o pereche de pantofi vechi, sau în ghetele de cowboy pe care mi le-am cumpărat de la Bally's din New York acum vreo 3 sau 4 ani şi pe care nu mă îndur să le arunc.

Deja am scris peste 200 de pagini şi m-am bucurat când Roland şi prietenii lui au examinat urmele supergripei şi au observat că pe acolo trecuseră şi Randal Flagg şi Bătrâna Abagail.

Cred că se va dovedi că Flagg este, de fapt, Walter, veşnicul duşman al lui Roland. Numele lui adevărat este Walter o'Dim, şi la începutul începutului era doar un tânăr de la ţară. Chestie care, într-o anumită privinţă, are sens deplin. Acum îmi dau seama cum, într-o măsură mai mică sau mai mare, fiecare carte pe care a scris-o are legătură cu povestea aceasta. Şi, culmea, nu mă deranjează deloc. Atunci când scriu la povestea asta mă simt de parcă m-aş întoarce acasă.

Dar mai am şi un sentiment că mă paşte un pericol. Din ce cauză sunt eu convins că, dacă ar fi să fiu găsit prăbuşit peste birou, victimă a unui atac de cord (sau mort sub Harley-ul meu, probabil pe Route 7), asta se va întâmpla în vreme ce lucrez la unul din westernurile astea ciudate? Poate pentru că atât de multă lume se bazează pe mine să termin seria. Şi chiar vreau s-o termin! O, da! Desigur, n-am în portofoliu nici Povestirile din Canterbury şi nici Misterul lui Edwin Drood, mulţumesc foarte frumos. Însă în permanenţă simt cum mă caută o forţă anticreatoare, şi sunt mult mai uşor de găsit atunci când lucrez la poveştile acestea.

Gata cu spaimele. Mă duc la plimbare.

2 septembrie 1995

Cred că voi termina cartea cam în cinci săptămâni. A fost un proiect mai ambiţios, dar, şi aşa, văd toate detaliile cu minunată acurateţe. Azi-noapte m-am uitat la Cei şapte samurai, filmul lui Kurosawa, şi am început să mă întreb dacă nu cumva ar fi o direcţie bună pentru vol. nr 5, Vârcolacii din

Lumea de Capăt (sau cam aşa ceva). Probabil că ar trebui să dau o raită pe la tarabele de pe marginea drumului, care închiriază casete video, să văd dacă nu cumva găsesc Cei şapte magnifici, care este versiunea americanizată a filmului lui Kurosawa.

Că veni vorba despre „marginea drumului", în după-amiaza asta aproape c-am intrat în şanţ ca să mă feresc de un camion care mergea şerpuind dintr-o parte în alta pe Route7 – evident şoferul era beat. Nu cred că am să-i povestesc lui Tabby: mi-ar face un scandal monstru. Oricum, mi-am luat porţia de spaimă şi mă bucur că incidentul nu s-a petrecut pe bucata denumită Slab City Hill.

19 octombrie 1995

A durat ceva mai mult decât am crezut, dar în noaptea asta am terminat Vrăjitorul şi globul de cristal…

19 august 1997

Tocmai ce ne-am luat rămas-bun de la Joe şi drăgălaşa lui soţie care se întorc la New York. M-am bucurat că le-am putut oferi un exemplar din Vrăjitorul. Azi mi-au sosit de la tipar primele cărţi. Ce poate arăta & mirosi mai încântător decât o carte nouă, mai ales una cu numele tău pe copertă? Jur că asta-i cea mai bună slujbă din lume; oamenii adevăraţi mă plătesc cu bani adevăraţi ca să-mi las imaginaţia să zburde. Şi aş adăuga: să zburde acolo unde singurii ce-mi par cu desăvârşire adevăraţi sunt Roland şi cei din *ka-tet*-ul lui.

Cred că această carte le va fi pe plac Cititorilor mei Fideli (CF), şi nu doar pentru că încheie povestea Monoului Blaine. Mă întreb dacă o mai trăi Bunicuţa din Vermont cu tumoare pe creier. Nu prea cred, dar dacă ar mai fi încă în viaţă, aş fi nespus de fericit să-i trimit un exemplar…

6 iulie 1998

Astă seară m-am dus cu Tabby, Owen şi Joe să vedem filmul Armageddon. Mi-a plăcut chiar mai mult decât aş fi crezut, în parte pentru că aveam familia alături. Filmul e un

SF cu multe efecte speciale despre sfârşitul lumii. Şi m-a făcut să mă gândesc la Turnul Întunecat şi la regele Purpuriu. Deloc surprinzător.

De dimineaţă am lucrat puţin la povestea mea despre Vietnam, trecând de la scrierea de mână la cea pe laptop, de unde bag seamă că am intenţii serioase cu ea. Îmi place cum a reapărut Sully John. Întrebare: Roland şi prietenii lui vor ajunge vreodată să-l cunoască pe Ted Brautigan, prietenul lui Bobby Garfield? Şi cine sunt acei căutători care-l urmăresc pe bătrânul beţivan? Ceea ce scriu seamănă din ce în ce mai mult cu un jgheab înclinat prin care se scurge totul spre Lumea de Mijloc şi Lumea de Capăt.

Turnul Întunecat este hiper-povestea mea, nu mai am nici-o îndoială în privinţa asta. Când am să o termin, am să-mi iau o vacanţă lungă. Poate chiar am să mă las cu totul de scris.

7 august 1998

După-amiază mi-am făcut plimbarea obişnuită, iar seara l-am luat cu mine pe Fred Hauser la întrunirea AA din Fryeburg. La întoarcere mi-a cerut să-i fiu chezaş, iar eu am acceptat. Cred că intenţionează pe bune să se lase de băut. Bravo lui. Mă rog, după aia a început să vorbească despre aşa-zişii „Vizitatori". Zice că acum sunt şi mai mulţi şi că lumea vorbeşte.

— Şi cum de eu n-am auzit nimic? l-am întrebat.

Singurul răspuns a fost o privire tare ciudată. Am insistat şi, în cele din urmă, Fred mi-a zis:

— Oamenilor nu le place să vorbească despre asta în preajma ta, Steve, pentru că în ultimele 8 luni au fost raportaţi vreo douăzeci şi cinci pe aleea Carapacea Ţestoasei, iar tu pretinzi că n-ai văzut nici măcar unul.

Mie spusele lui mi s-au părut non sequitur şi nu am mai continuat discuţia. Fisa mi-a picat abia după întrunire – şi după ce l-am lăsat acasă pe noul meu protejat. Adică oamenii nu vorbesc despre „Vizitatori" când eu sunt prin preajmă, pentru că ei cred că EU AŞ FI RESPONSABIL. Eram obişnuit să fiu numit „Baubaul Americii", dar chestia asta e din cale-

afară…

2 ianuarie 1999 (Boston)

Stau împreună cu Owen la hotelul Hyatt Harborside, iar mâine plecăm spre Florida. (De ceva vreme discutăm – Tabby şi cu mine – să ne cumpărăm acolo o căsuţă, dar încă nu le-am spus copiilor. Vreau să zic că micuţii au 27, 25 şi 21 de ani – poate când vor fi suficient de mari ca să înţeleagă astfel de lucruri, ha-ha.) Mai devreme ne-am întâlnit cu Joe şi am fost să vedem Hurlyburly, ecranizare a piesei lui Dave Rabe. Foarte ciudat. Şi că veni vorba de chestii ciudate: am avut un soi de coşmar de An Nou în noaptea dinaintea plecării din Maine. Nu mi-l amintesc ca lumea, dar de dimineaţă am găsit două chestii scrise în caietul meu de vise. Prima era: Nou-născutul Mordred, ca un personaj din desenele animate ale lui Chas Addams. Asta înţeleg; e vorba despre copilul lui Susannah din seria Turnul Întunecat. Cealaltă însemnare mă nedumereşte: 19/6/99 O, Discordia.

Şi Discordia sună ca o denumire din seria TÎ însă nu-mi aduc aminte să fi inventat eu numele acesta. Iar 19/6/99 este o dată, nu-i aşa? Reprezentând ce anume? 19 iunie anul acesta. La data aceea ar trebui să fiu cu Tabby în casa noastră de pe aleea Carapacea Ţestoasei şi, din câte ştiu, nici-o cunoştinţă de-a noastră nu-şi serbează ziua de naştere atunci.

Poate că-i data când am să mă întâlnesc cu primul meu vizitator!

12 iunie 1999

Teribil de bine mă simt pe malul lacului!

M-am hotărât să-mi iau o pauză de 10 zile, şi după aia să mă reapuc de lucrul la cartea despre scris. Sunt curios ce se va mai întâmpla în Inimi pierdute în Atlantida; oare cititorii vor dori să afle dacă Ted Brautigan, prietenul lui Boby Garfield, va juca un rol în saga Turnului? În orice caz, numărul celor care citesc seria Turnul Întunecat a scăzut destul de mult în ultima vreme – cifrele sunt descurajatoare, mai ales în comparaţie cu vânzările celorlalte cărţi ale mele (cu excepţia

romanului Rose Madder). Dar nu-mi pasă, pentru că ştiu că vânzările vor creşte în momentul în care va apărea o altă carte a seriei.

Iarăşi m-am certat cu Tabby pe aceeaşi temă a traseului pe care mi l-am ales pentru plimbări; m-a rugat să nu mai ies pe drumul principal. Şi m-a mai întrebat: „A început să bată vântul?" În tot timpul ăsta m-am gândit la următoarea poveste din Turnul Întunecat. I-am răspuns că nu, commala, haide, care-i vestea, nu a început povestea. Dar va începe, şi în ea va fi un dans care se numeşte commala. Imaginea asta mi-este foarte clară: Roland dansând. De ce, sau pentru cine, habar n-am.

Oricum, am întrebat-o pe T. ce treabă are cu Turnul Întunecat şi uite ce răspuns mi-a dat: „Te ştiu în siguranţă atunci când eşti cu pistolarii tăi."

A glumit, cred eu, dar a fost o glumă tare aiurea pentru T. Deloc genul ei.

17 iunie 1999

Aseară am stat de vorbă cu Rand Holston şi Mark Carliner. Amândoi au fost foarte încântaţi că voi trece de la scenariul pentru Furtuna secolului la cel pentru Rose Red (sau pentru Kingdom Hospital).

Azi-noapte am visat că mă plimbam & m-am trezit plângând. Se va prăbuşi Turnul, mi-am zis. O, Discordia, lumea se întunecă.

?????

Titlu din ziarul Press-Herald *din Portland, 18 iunie 1999:*

FENOMENUL „VIZITATORILOR" DIN VESTUL STATULUI MAINE NU ŞI-A GĂSIT DEOCAMDATĂ NICIO EXPLICAŢIE

19 iunie 1999

Este ca atunci când se aliniază planetele, numai că în cazul acesta sunt membrii familiei mele cei care s-au aliniat aici, pe

aleea Carapacea Ţestoasei. Pe la prânz, a venit Joe cu familia lui – băieţelul e o bomboană! Adevăr grăiesc! Uneori mi se întâmplă să-mi spun, atunci când mă uit în oglindă, „Eşti bunic”. Iar acel Steve din oglindă izbucneşte în râs pentru că ideea-i atât de trăsnită. Acel Steve din oglindă ştie că încă sunt în anul doi la facultate, şi că ziua mă duc la cursuri şi la mitinguri de protest la adresa războiului din Vietnam, iar seara beau bere la pizzeria lui Pat, cu Flip Thompson şi George McLeod. Iar nepotul meu, frumuşelul Ethan, trage de balonul legat de degeţelele de la picior şi râde.

Fiica Naomi şi fiul Owen au ajuns aseară mai târziu. Apoi ne-am aşezat la cina festivă de Ziua Tatălui. Şi toată lumea îmi spunea nişte chestii atât de frumoase, încât mă tot pipăiam să verific că nu-s mort! O, Doamne, sunt tare norocos să am o asemenea familie, tare norocos că mai am poveşti de spus, tare norocos că sunt în viaţă. Cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla săptămâna asta ar fi să se rupă patul soţiei mele sub greutatea fiului şi nurorii noastre – tâmpiţii se luptau pe el.

Şi să-ţi mai spun ceva. M-am gândit să mă întorc la povestea lui Roland. De îndată ce voi termina cartea despre scris (chiar! Despre scris nu-i un titlu atât de rău – simplu şi la obiect). Dar acum soarele străluceşte pe cer, ziua este minunată, iar eu am să fac o plimbare.

Poate am să mai povestesc mai încolo.

Din ziarul Portland Sunday Telegram, *20 iunie 1999:*

STEPHEN KING MOARE LÂNGĂ REŞEDINŢA SA DIN LOVELL.

POPULARUL SCRIITOR DIN MAINE
ÎSI GĂSEŞTE MOARTEA
ÎN TIMPUL PLIMBĂRII DE DUPĂ-AMIAZĂ.
SURSE MENŢIONEAZĂ CĂ

ŞOFERUL CAMIONULUI UCIGAŞ
„SI-A LUAT OCHII DE LA DRUM”
CÂND SE APROPIA DE KING PE ROUTE 7
de RAY ROUTHIER

LOVELL, MAINE (Exclusivitate) Cel mai popular scriitor din Maine a fost lovit şi ucis de un camion, ieri după-amiază, în vreme ce-şi făcea plimbarea în preajma reşedinţei sale de vară. Camionul era condus de Bryan Smith din Fryeburg. Surse din poliţie ne-au declarat că Smith a recunoscut că şi-a „luat ochii de la drum o clipă”, atunci când unul din rottweilerii săi a venit din spatele camionului şi şi-a vârât botul în cutia frigorifică dinapoia scaunului şoferului.

„Nici nu l-am văzut”, ar fi declarat Smith imediat după accidentul petrecut pe porţiunea de drum numită de localnici Slab City Hill.

King, autor al bine cunoscutelor romane *Oraşul bântuIT, 'Salem's Lot, Shining* şi *Apocalipsa,* a fost transportat de urgenţă la spitalul North Cumberland Memorial din Bridgton, unde i-a fost declarat decesul la ora 18:02, sâmbătă seara. Era în vârstă de 52 de ani.

O sursă din interiorul spitalului ne-a spus că decesul a fost provocat de multiple traumatisme craniene. Membrii familiei lui King, veniţi de fapt pentru Ziua Tatălui, nu au dorit să dea declaraţii…

Hai, commala, hai, kaput,
Lupta noast' a început!
Toţi vrăşmaşii trandafirului
Vin spre noi de la apus.

Nota mânuitorului de cuvinte

Doresc din nou să-i mulţumesc lui Robin Furth pentru nepreţuitul său ajutor. A citit manuscrisul romanului – ca şi pe cele dinaintea lui – cu deosebită atenţie la detaliu. Dacă această poveste tot mai complexă este cât de cât coerentă, meritul îi aparţine lui Robin. Dacă nu mă crezi, uită-te peste indicele alfabetic pe care l-a alcătuit pentru tot *Turnul Întunecat* – este în sine o lectură fascinantă.

Mulţumiri se cuvin şi lui Chuck Verrill, care mi-a redactat ultimele cinci romane din seria Turnului, şi celor trei edituri, două mai mari şi una mai mică, a căror colaborare a dat viaţă acestui proiect uriaş. Deci, mulţumiri lui Robert Weiner (de la editura Donald M. Grant Publisher), lui Susan Petersen Kennedy şi Pamelei Dorman (de la Viking), lui Susan Moldow şi Nan Graham (de la Scribner). Mulţumiri adiţionale lui Susan Moldow a cărei îndrăzneală şi ironie mi-a înseninat de multe ori fruntea. Mai sunt şi alţii, foarte mulţi, dar n-am de gând să vă irit enumerându-i pe toţi cei de pe lista mea cu persoane cărora le sunt recunoscător. În fond, nu suntem la decernarea premiilor Oscar, nu?

Au fost modificate anumite detalii geografice atât din cartea aceasta, cât şi din ultimul roman din seria Turnului. Oamenii adevăraţi la care fac referire în paginile acestea sunt prezentaţi într-o manieră fictivă. În plus, după ştiinţa mea, nu au existat niciodată spaţii de depozitare la World Trade Center.

Cât despre tine, Cititorule Fidel…
Încă o cotitură a cărării şi vom ajunge în poiană.
Vino cu mine, vrei?

STEPHEN KING

28 mai 2003
(Mulţumire multă-multă, Doamne!)

{1} Membri ai unei secte religioase protestante din secolul al XVII-lea (n. tr.)

{2} Cartier din Manhattan (n. tr.).

{3} Aluzie la versurile împotriva segregaţiei rasiale din cântecul cu acelaşi titlu al lui Bob Dylan (1963) (n. tr.).

{4} Joc de cărţi inventat de Stephen King, asemănător cu pokerul (n. tr.)

{5} Răspuns al corului în tragedia antică (n. tr.)

{6} Roman SF despre călătorii în timp al lui Robert Heinlein (n. tr.)

{7} Personaj din Colind de Crăciun, de Charles Dickens, a cărui fantomă îi apare fostului său partener (n. tr.).

{8} „Capitolul 11" din Codul Falimentului asigură protecţie debitorilor (n. tr.)

{9} Coretta Scott King – activistă de culoare pentru drepturile omului, văduva lui Martin Luther King Jr. (n. tr.)

{10} „Admirator entuziast" (în limba spaniolă în original) (n. tr.).

{11} Aluzie la povestirea „Prăbuşirea Casei Usher", scrisă de Edgar Allan Poe în 1839 (n. tr.)

{12} „Broască-ţestoasă" (în limba suedeză în original) (n. tr.)

{13} „Ţestoasă" în limba spaniolă, respectiv în hindi (n. tr.)

{14} The Invisible Man de Ralph Ellison; roman al cărui protagonist este un tânăr afroamerican în căutarea propriei identităţi în New Yorkul anilor '30 (n. tr.)

{15} Thelma „Butterfly" McQueen (1911-1993) – actriţă de culoare, cunoscută pentru rolul Prissy, camerista lui Scarlett O'Hara din filmul „Pe aripile vântului" (n. tr.)

{16} Nume dat bătăliei de la Balaclava, 28 octombrie 1854, cea mai importantă luptă din Războiul Crimeii (n. tr.)

{17} Forgotten Beasts of Eld – roman fantasy din 1974 al scriitoarei Patricia A. McKillip (n. tr.)

{18} Firmă americană, producătoare de maşini şi unelte agricole (n. tr.)

{19} Erou imaginar, cowboy, creat în 1904 de Clarence Mulford (n. tr.).

{20} Co-op City – denumire dată zonei de blocuri cu locuinţe ieftine din Bronx, New York (n. tr.)

{21} Cei şapte magnifici (n. tr.).

{22} Fondatorul unei importante şi influente instituţii de brokeraj (n. tr.)

{23} Cunoscut jurnalist american (1916-2009), prezentator al emisiunii Evening News a postului de televiziune CBS (n. tr.)

{24} Diem – preşedinte al Vietnamului de Sud, asasinat, împreună cu fratele lui, Nhu, în 2 noiembrie 1963, în urma unei lovituri de stat sprijinită de CIA (n. tr.)

{25} Twenty One – emisiune-joc TV, apărută la sfârşitul anilor cincizeci, de tipul „Cine ştie câştigă" (n. tr.)

{26} Jurnalist american (1921-1974), realizator al emisiunii The Today Show a postului NBC (n. tr.)

{27} Exclamaţie a indienilor nord-americani exprimând încântare şi satisfacţie (n. tr.)

{28} Francois Duvalier („Papa Doc") (1907-1971) – preşedinte al Republicii Haiti (n. tr.)

{29} The laws of God, the laws of man de A.E. Houseman (n. tr.)

{30} Persoană de culoare (în limba japoneză în original) (n. tr.)

{31} Vers din poemul „Corbul" de Edgar Allan Poe (n. tr.)

{32} Trilogie fantastică scrisă de Mervy Peake (n. tr.)

{33} Uomo senza nome – personaj principal al unei trilogii western-spaghetti în regia lui Sergio Leone (n. tr.)

{34} Poem narativ al lui Henry Wadsworth Longfellow (n. tr.)

{35} Mascota cerealelor Kellogg's Frosted Flakes (n. tr.)

{36} Vers din „We Shall Overcome", imnul Mişcării pentru Drepturile Civile ale Populaţiei Afroamericane (n. tr.)

{37} Firmă producătoare de îmbrăcăminte, înfiinţată în 1895 în Wisconsin (n. tr.).

{38} Universitatea Mississippi (n. tr.).

{39} Organizaţie de activişti pentru drepturile populaţiei de culoare, ai cărei membri mergeau din oraş în oraş cu

autobuzul (n. tr.).

{40} Poreclă a lui William Joyce, crainic radio de limbă engleză, care prezenta programele Germaniei Naziste (n. tr.).

{41} Jimmy Hatlo (James Cecil Hatlo, 1897-1963), autor de benzi desenate care-şi încheia fiecare desen cu această expresie de recunoştinţă adresată cititorilor săi (n. tr.).

{42} Scriitor american (1906-1936) care a publicat mai ales în reviste imunde, cunoscut drept creator al lui Conan Barbarul (n. tr.).

{43} NAL – New American Library – editură din New York (n. tr.).

{44} Alcoholix – neguţător de vinuri, personaj din benzile desenate cu Asterix (n. tr.).

{45} Replică de la finalul filmului „Alfie" (1966), folosită într-un cântec compus de Burt Bacharach (n. tr.).